

Chuyện tình ở trường học pháp sư 2

Contents

Chuyện tình ở trường học pháp sư 2	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 3.1	7
5. Chương 4	8
6. Chương 5	10
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	17
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22
12. Chương 11	27
13. Chương 12	30
14. Chương 13	35
15. Chương 14	37
16. Chương 15	39
17. Chương 16	43
18. Chương 17	45
19. Chương 18	48
20. Chương 19	50
21. Chương 20	53
22. Chương 21	56
23. Chương 22	58
24. Chương 23	61
25. Chương 24	63
26. Chương 25	66
27. Chương 26	69
28. Chương 27	72
29. Chương 27.1	74
30. Chương 28	75
31. Chương 29	79
32. Chương 30	82
33. Chương 31	85
34. Chương 32	89
35. Chương 33	90
36. Chương 34	93
37. Chương 35	95
38. Chương 36	97
39. Chương 37	98
40. Chương 37.1	100
41. Chương 38	102

42. Chương 39	104
43. Chương 40	105
44. Chương 41	108
45. Chương 42	110
46. Chương 43	112
47. Chương 44	115
48. Chương 45	117
49. Ngoại Truyện 1	118
50. Chương 46	120
51. Chương 47	123
52. Chương 48	124
53. Chương 49	127
54. Chương 50	130
55. Chương 51	131
56. Review Emi	138
57. Chương 52	139
58. Chương 53	142
59. Chap 54: Kết Cục – Chap Cuối	146

Chuyện tình ở trường học pháp sư 2

Giới thiệu

Tên fic: The love story in shamans school II Thể loại: tình cảm, tâm lí,... . Đánh giá theo độ tuổi: 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-truong-hoc-phap-su-2>

1. Chương 1

Chap 1: Nỗi nhục của Hoàng Gia

-Emi, Ryan cả hai hôm nay chính thức trở thành Pháp sinh, cố gắng nhé! – Mẹ tôi mỉm cười trìu mến.

-Con biết rồi! – Anh tôi đáp cộc lốc rồi ra ngoài.

Đương nhiên là tôi không thể học tập anh điều đấy được, tôi còn chờ lời chúc của ba nữa. Thế nhưng ba tôi vẫn ngồi yên, ông nhìn tôi với đôi mắt sâu nhưng chẳng nói gì. Có lẽ ông nghĩ tôi sẽ hiểu những lời ông muốn nói qua ánh mắt thế nhưng tôi biết mình không đủ khả năng. Tôi thấy thật hụt hẫng.

Để làm phần chấn tinh thần tôi nở một nụ cười thật tươi để chứng minh tôi sẽ không làm ba mẹ thất vọng rồi sách cặp chạy vội theo anh tôi, giọng ý ới:

-Anh hai, đợi em với!

Mặc cho tôi gọi khàn cả cổ, anh vẫn phi thân đi, bỏ mặc tôi đi một mình. Tôi chẳng còn cách nào hơn ngoài việc tiếp tục bước, tôi không thể nào bay như anh.

Mẹ tôi nói, trường Shamans là nơi bố mẹ gặp nhau và nảy sinh tình cảm thế nên tôi thấy háo hức, tôi muốn biết về nơi bố mẹ tôi có đầy ắp kỉ niệm.

-Lớp ta có vẻ đã họp mặt đủ rồi đấy! Tự giới thiệu bản thân nào trước tập thể lớp nào! – Cô giáo trẻ tươi cười đưa ra lời đề nghị.

Từng người từng người một đứng lên giới thiệu, họ nói về tên tuổi, sở thích, tính tình. Tôi hy vọng nhờ việc này tôi sẽ làm quen được nhiều bạn.

-Sawada Ryan, 16! – Anh nói vồn vện vài từ rồi ngồi xuống.

Sau khi anh trai tôi giới thiệu, tôi nghe loáng thoáng được vài câu xuýt xoa, khâm phục về anh tôi. Điều đó làm tôi phồng mũi, tôi và anh tôi là sinh đôi cơ mà, tôi được thơm lây rồi!

Buổi đầu tiên chỉ là làm quen trường lớp chứ không học gì cả. Tôi đã cảm thấy đói vì bây giờ là 11h30' nhưng bóng dáng của anh tôi vẫn bắt mắt. Tôi chán nản một mình đến canteen, chọn ỉnh vài món ưa thích rồi tìm một bàn nào đó đông người để mở miệng làm quen:

-Cho mình ngồi cùng được chứ?

Đáp lại câu hỏi của tôi là những ánh mắt kì thị, chẳng có ai là thân thiện cả. Biết họ ngầm không đồng ý, tôi đành bước đến bàn khác. Khoảng cách giữa tôi và họ đủ làm tôi nghe rõ những lời bàn tán:

-Cô ta là công nương Sawada hả?

-Sao chẳng có chút phong thái nào thế?

-Có thật là em gái sinh đôi với công tước Sawada không vậy?

Tôi mặc kệ những lời nói kia, chỉ chăm chú vào việc nghiền nát thức ăn. Tôi đã tưởng khi thoát ra khỏi chốn Hoàng gia giả tạo, tôi sẽ không còn phải nghe những lời này nữa thế nhưng sự thật đã chứng minh: tôi đã lầm!

Tôi là công nương, sinh ra trong một gia đình quyền thế. Ba tôi là Sawada Shin – vị diện hạ tối cao của giới Pháp sư, mẹ tôi là con gái của một tướng quân Kị pháp, tuy ông đã mất cách đây 2 năm nhưng tầm ảnh hưởng và công lao của ông để lại cũng đủ bịt miệng thiên hạ, anh trai tôi – người được thừa hưởng sức mạnh từ ba nên người đời khâm phục cũng là lẽ đương nhiên. Còn tôi ấy à, nếu như không có cái họ Sawada liệu tôi có thể tồn tại ở cái thế giới này không?

Những năm đầu đời, tôi rất hạnh phúc và hồn nhiên với thế giới xung quanh. Cho đến khi tôi đủ nhận thức thì tôi bắt đầu căm ghét chính tôi bởi vì tôi là một thứ bỏ đi không hơn không kém. Trong gia đình, ai cũng tài giỏi, điều đó làm tôi thấy lạc lõng. Bởi vì tôi không-phải-là một-Pháp-sư-đúng-nghĩa. Tôi không có bất cứ nguyên tố nào tượng trưng, tôi không có bất cứ sức mạnh nào để phòng vệ, tôi cũng chẳng có năng lực gì đặc biệt và càng không giống một người có dòng máu Hoàng gia. À quên, tôi cũng có thứ đáng để khoe đấy, đó là tôi không có cảm giác đau, tức là dù bị thương thế nào đi nữa tôi cũng không cảm thấy đau. Đây có thể gọi là được cái này mất cái kia không?

-A! Anh hai! – tôi mừng rơn, vẫy vẫy cái tay để anh biết.

Không nhanh không chậm, anh tôi bước đến nhưng anh không ngồi xuống mà chỉ ghé sát tai tôi, nói:

-Đừng có vẽ bần lên mặt anh! – Nói xong bóng anh cũng hoà lẫn vào đám đông trong canteen tấp nập.

Tôi chết lặng, muốn khóc mà không thể khóc. Ngay cả anh trai tôi cũng ruồng bỏ tôi luôn rồi! Có vẻ như bây giờ tôi mới biết, tất cả mọi người đều coi tôi là....nỗi nhục của Hoàng gia.

2. Chương 2

Chap 2: “Quỳ xuống cho ta!”

Vì không thể bay nên tôi đã nghe lời mẹ sống ở kí túc xá của trường. Mẹ tôi đúng là hiểu tôi hơn ai hết, bà chọn cho tôi một căn phòng nằm ở một nơi yên tĩnh, xung quanh có nhiều cây cối vây quanh. Tôi sẽ sống an phận ở đây hết 3 năm, sống sao cho ý nghĩa.

“Cạch”

Tiếng cạch cửa gỗ ma sát phát ra, một cô gái dễ thương bước vào với một túi hành lí cùng vô số đồ linh kính. Tôi nghĩ đó là bạn cùng phòng của tôi.

Có vẻ như đối phương chưa nhận ra sự có mặt của tôi, cô ấy hồn nhiên làm động tác cổ động tình thần rồi gật đầu hài lòng. Hành động ấy khiến tôi không thể nào không phì cười, cô ấy tạo cho tôi một cảm giác rất thoải mái. Có vẻ như cô ấy bị tiếng cười của tôi làm chấn kinh, khuôn mặt cô ấy biến đổi từ màu này sang màu nọ, từ kinh ngạc đến ngượng ngùng, cuối cùng cô ấy nở một nụ cười thật tươi, xoè bàn tay ra và nói:

-Làm quen nhé! Mình là Hondo Akêmi!

-Uh, Mình là Sawada Emi! – Bằng một cách rụt rè, tôi nắm lấy bàn tay của cô ấy. Thật hạnh phúc, cuối cùng thì cũng có người không kì thị tôi, cuối cùng thì tôi cũng có bạn rồi.

Tối đến, cả tôi và Akêmi đều không ngủ, chúng tôi tâm sự, tám những chuyện vắn vớ. Tôi chợt nhận ra cô bạn của tôi cũng rất cô độc.....giống hệt như chính tôi vậy.

Sáng hôm sau.

-Cả lớp thực hành theo lí thuyết đã học nhé! – Cô giáo đưa ra đề bài và nhấn nhủ Pháp sinh.

Tôi đứng lặng, mím môi thở dài. Tôi ghét thực hành pháp thuật, đơn giản vì tôi không có khả năng làm điều đó, một lần nữa tôi lại phải đối mặt với sự bỏ rơi, sự lạc lõng.

Nếu như tôi không phải là em sinh đôi của anh tôi thì có lẽ tôi sẽ nghi ngờ huyết thống của mình, nghi ngờ ba mẹ hiện giờ của mình không phải là những người sinh ra mình và nghi ngờ mình không phải là một Pháp sư.

-Emi!

-Eh?

-Đến lượt em rồi!

-Em.....

Như chợt nhớ ra điều gì, cô giáo bối rối nhìn tôi:

-Cô xin lỗi, em chỉ cần quan sát thôi!

Tôi cúi đầu, kìm nén những giọt nước mắt. Tôi cảm nhận được, cả thế giới đang cười nhạo tôi, họ cho tôi là con ngốc.

Nếu như tôi sinh ra trong một gia đình tầm thường hơn thì có lẽ nỗi nhục sẽ được giảm bớt. Đúng như anh tôi nói, tôi đang vẽ bản lên mặt anh có điều không chỉ vẽ riêng mình anh, tôi còn vẽ bản lên cả gia đình tôi nữa. Thật xấu xa, đáng ra tôi không nên có mặt trên đời này. Tôi đang nghĩ vậy và có lẽ là những người khác cũng nghĩ như thế.

“Pấp”

Một bàn tay nhỏ nắm chặt lấy bàn tay tôi, tôi giật mình ngẩng đầu, một nụ cười áp áp đã đập vào mắt khiến suy nghĩ ban nãy của tôi tan biến đi như chưa từng có. Tôi cười đáp lại, hít một hơi thật sâu để giữ lại bình tĩnh, ít ra thì vẫn có người quen tâm tôi như Akêmi chẳng hạn.

Tiết thực hành qua đi, ai cũng ngược lại nhìn tôi với ánh mắt đầy sự xem thương. Tôi mặc kệ, không để tâm đến điều đó nữa. Vui vẻ cầm tay Akemi, chúng tôi quyết định đến khuôn viên của trường thăm thú. Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng. Vừa bước đến ngưỡng cửa Akemi đã đụng phải một cô nàng xinh đẹp đến yêu kiều nhưng rõ ràng đó không phải là sự vô tình, cô nàng kia đã cố ý.

Nếu không nhầm thì cô ta là một quận chúa ở phía Tây, tên gọi thì tôi không nhớ nhưng thân phận thì cũng xếp vào loại quý tộc.

-Xin lỗi! – Akemi hạ mình, cúi đầu theo phong cách một cô gái truyền thống.

Tưởng chừng mọi việc chỉ có thể nhưng khi chúng tôi định bước đi thì cô ta lại cố tình chắn đường. Tôi bực mình, rõ ràng là cô ta gây chiến.

-Còn có chuyện gì sao? – Tôi hỏi.

Cô ta nhìn tôi chăm chăm ra vẻ khinh thường.

-Có gì đâu, công nương! – Cô gái đằng sau cô ta lên tiếng.

Hừ, nhấn mạnh hai từ cuối à. Nhìn tôi thấy ngứa mắt sao?

-Tôi không hỏi....- Tôi còn chưa kịp nói hết thì vị quận chúa kiêu sa kia đã cướp lời:

-Ta không cần một lời xin lỗi từ loại thấp hèn như cô ta – đôi mắt cô nàng liếc Akemi một lượt rồi phán – hơn nữa....

Tôi tức giận thật rồi. Không những cướp lời tôi, cô nàng quận chúa này còn lảng nhục người bạn duy nhất của tôi nữa. Sự phẫn nộ dâng trào, tôi trả đũa bằng cách cắt ngang câu nói của cô ta:

-Câm miệng!

-Người.....người....- cô nàng sửng sốt, không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

-Người? Quận chúa có biết mình đang nói với ai không? Tuy đây là trường học nhưng không có nghĩa là cô có thể lộng hành vô phép.

-Ta.....

Tôi bật cười, tiếp tục lần tới. Khả năng nói xoáy người khác của tôi chỉ xếp sau anh tôi thôi, bởi vì đây là điểm mà tôi được thừa hưởng từ người ba yêu quý.

-Quý xuống cho ta!

Tôi biết giờ tôi đang là trung điểm nhưng dù gì tôi cũng là công nương, tôi không cho phép kẻ khác hạ nhục mình và bạn mình như thế. Tôi phải mạnh mẽ để bảo vệ những người yêu thương tôi. Tôi nhận ra tiếp tục chịu đựng chỉ là một hành động ngu xuẩn mà thôi.

Dù rất căm tức nhưng cô nàng quận chúa kia cũng phải quý xuống, hạ mình xin lỗi. Tôi hất mặt, chẳng thèm liếc qua cô ta một cái. Xoay gót bước đi, tôi bỏ qua những ánh mắt sửng sốt hướng về tôi như chưa có chuyện gì xảy ra.

3. Chương 3

Chap 3: Niềm kiêu hãnh của Kị pháp.

Không biết mất trong người khác tôi là người thế nào nhưng theo nhận định của riêng tôi thì tôi là một kẻ hướng nội. Không phải tôi tự tạo ra vỏ bọc hay kiêu kì mà với lí do mọi người đã biết rõ ấy. Ngoài việc nói chuyện với Akemi tôi chỉ còn cách đọc sách và dần dà tôi đã trở thành một con mọt sách không hơn không kém.

Mẹ nói tôi nên làm quen với nhiều bạn, mở lòng ra. Nếu may mắn tôi sẽ tìm được một nửa của mình. Thế nhưng giờ thì sao nào, tuổi thanh xuân của tôi sớm muộn cũng sẽ bị chôn vùi trong những giá sách thư viện

mất. Tôi đã từng ghen tỵ với mối tình của ba và mẹ, nó thật khiến tôi ngưỡng mộ và ao ước. Thế nhưng bao giờ mẹ cũng hất tỵ tin nói trên đời chỉ có duy nhất một cuộc tình như thế thôi và tôi nghĩ nó là đúng bởi vì trên đời này đâu đâu ra một người giống ba? Con trai như thế chết cả rồi! À không ý tôi là ngoài ba và anh tôi ra. Mà tôi đang nghĩ cái gì vậy trời? Có phải chán quá nên tỵ kỉ không?

Xua đi cái ý nghĩ vẩn vơ trong đầu, tôi bước nhanh về phía thư viện. Chọn cái bàn thật khuất, tôi hăng hái đặt chồng sách lên bàn và hăm hở đọc dòng chữ đầu tiên. Đối với tôi, mỗi lần đọc sách thì đọc dòng chữ đầu là thích thú nhất! Cứ như kiểu mình mở cửa sổ và gió lập tức lùa vào ấy. Nhưng tôi chưa kịp đọc một chữ thì....

-Oh, em gái sinh đôi của Ryan đây sao?

Tôi bực tức ngẩng đầu lên, giây phút hạnh phúc ngắn ngủi đã bị kẻ này phá nát. Chắc cũng lại định gây chuyện chứ gì. Thế như chẳng những không sợ bộ mặt của tôi, hắn còn tiến sát hơn nữa, ra vẻ ngăm ngúa rồi phán:

-Công nhận là rất giống nhau, nhất là cái mặt.

Tôi thu lại bộ mặt bực tức, nhìn người trước mặt đầy e dè. Đương nhiên là giống nhau rồi. Chúng tôi là anh em sinh đôi cơ mà. Hoá ra tên này không phải đang chọc ngoáy tôi. May thật!

-Thật à? – Tôi làm bộ hỏi.

Sau câu nói này, khuôn mặt của tên phá đám lập tức biến đổi làm tôi lạnh cả gáy, trông nó gian khiếp được, nhất là cái điệu cười phát ớn của hắn. Sao tôi thấy nó giống điệu cười của ba trước khi quyết định cắt tiền tiêu vặt của tôi khi tôi phạm lỗi vậy trời? Ghê quá!

-Uh, cái mặt đều đặn dần dần giống nhau! Mắc cười không chịu được!

Hừ, tôi quá chủ quan rồi. Tên này muốn chết nên mới dám xúc phạm anh tôi và tôi. Cái mặt dần dần? Mắc cười? Vậy mặt hắn có lẽ giống mặt ngựa. Tôi lườm hắn đến suýt rách cả mắt, đừng lầm tưởng tôi làm lì trên lớp mà nghĩ tôi dễ bắt nạt. Dòng họ Sawada, ai cũng là cáo già hết (t/g: đúng, đúng) Đụng đến tôi thì được nhưng chạm đến anh tôi thì, xuống địa ngục đi!

-Cô không biết đau mắt à?

Không thèm trả lời câu hỏi của anh ta, tôi xì một cái rồ dài rồi ra vẻ bình thản:

-Tôi hỏi anh một câu được không? – Tôi cười trong bụng, trả lời xong câu này là tên khốn này chết chắc.

Thế nhưng tôi lại xém té ngã khi anh ta cười tà rồi trả lời:

-Cô vừa hỏi xong rồi!!

-Vậy hỏi hai câu được không?

-Cô vừa hỏi câu thứ hai đó!

-Vậy thì bốn câu nhé? – Nộ khí của tôi bắt đầu tăng.

-Hết rồi!

-Chỗ nào? – Tôi la lên, đó mới là câu số 3.

-Đó! Cô vừa hỏi đấy

-“.....” – Điên rồi, tôi muốn điên thật rồi. Tên khốn này dám chơi tôi. Quán quân à nhầm á quân nói xoáy mà lại bị tên khốn này chơi xỏ sao? Không đời nào!

-Anh chỉ cần trả lời có hoặc không thôi! Bố mẹ anh có biết anh là gay không? – Tôi chuẩn bị ngăm khuôn mặt lúng túng của hắn. Hehe, cho dù trả lời là có hay là không thì cũng tự thừa nhận bản thân mình là gay. Tôi tự phục mình quá.

-Có hoặc không thôi! – Chẳng tỏ vẻ gì là lúng túng, hắn ta tỉnh bơ trả lời.

Lần này tôi thật sự ngã ghe rồi. “Ma trận” có một không hai của tôi, huhu tên này phá mất rồi. Tôi không chịu đâu!

-Ý anh là gì?

-Cô nói tôi chỉ cần trả lời “có hoặc không thôi” cơ mà! Đấy, trả lời rồi đấy!

Tôi muốn giết hắn, muốn giết hắn nhưng lực bất tòng tâm. Nhờ may hắn dùng pháp thuật làm tôi bay vào giá sách rồi viện lí do là luyện tập pháp thuật thì sao? Hắn là Pháp sư thật đấy, còn tôi thì ngoài tài chém gió ra thì chả có gì. Nuốt cục tức thôi, phải rồi....hít thở nào....(t/g: =.=).

Thế nhưng hắn vẫn chẳng chịu buông tha tôi mà tiếp tục lần tới:

-Cái mặt trông đã dần hoá ra bên trong cũng thế nhỉ?

Lại cái điệu cười đấy. Trêu chọc tôi xong, hắn bước đi như chưa có chuyện gì. Tôi học máu mà chết mất thôi. Tôi nguyện rửa hận thực sự là gay, thực sự là gay! AAAAAAAAAA.

4. Chương 3.1

Vì bị tên khốn không quen biết đó chọc tức nên bây giờ dù cố thể nào tôi cũng không thể tập trung gặm sách được nên đành hậm hực về phòng nghiên cứu “ma trận”. Nếu không phục thù tôi không phải là tôi.

Căn phòng nhỏ hiện ra dưới ánh nắng chiều vàmột mùi khét nồng nặc. Tưởng có cháy nhà tôi đã vội xách xô nước gần chậu cây cảnh xông vào và đập vào mắt tôi là cái chảo có chứa ít dầu ăn bị khét let, bên cạnh là Akemi với con dao trong tay, cô nàng đang ra sức chặt chém một con cá, thế nhưng chẳng chúng phát nào. Con cá sợ chết vẫn cứ giãy đành đạch và sắp sửa nhảy xuống sàn nhưng ngay lúc đó....

“Chạnh”

Đầu con cá đã phải nói lời tạm biệt với cái thân vì con dao trong tay ...tôi. Bởi vì ngay thời điểm con cá sắp nhảy xuống sàn tôi đã ném phăng cái xô ra ngoài, nhanh nhẹn vớ lấy can dao gần nhất và.....trật tự mổ cá mà tôi được học đã đảo lộn hoàn toàn. Đây gọi là giết thớt chặt cá!

Ở bên cạnh, Akemi nuốt nước bọt cái ực, có thể vì “dao đạo” của tôi làm cô ấy choáng. Biết làm sao được, hiện tại tôi đang rất tức mà.

- Bạn làm sao vậy? – Như nhận ra sự khác thường,

Akemi rụt rè hỏi.

- Gặp phải một tên điên vừa trốn trại. Mình hận không thể lột da hắn

- Á, biết rồi. Hắn ở đây là con trai phải không?

Tôi liếc Akemi đầy bức tức kèm theo một thông điệp như kiêu: “bạn mà nói nữa thì bạn sẽ giống con cá kia đấy!”.

Và Akemi là bạn thân của tôi nên cô ấy hoàn toàn hiểu những gì tôi nghĩ thế nên không phát ra câu nói nào nữa, chỉ tiếp tục loay hoay với con cá và cái chảo.

Tôi hậm hực kéo ghế ra ngồi và liên tiếp rót nước uống. Tôi có tật uống nước mỗi khi tôi cảm thấy bản thân mình không ổn, đại khái như mệt mỏi, chán nản, uất ức và tức giận. Nói là uống nước thì không đúng lắm, phải nói là tu mới đúng. Vì mỗi lần như thế bụng tôi lại căng đầy nước. Mẹ tôi nói đây là thói quen xấu nhưng tôi không thể nào sửa được, thế nên đành mặc kệ vậy.

-Thật tò mò đấy, ai có thể làm bạn tức giận cơ chứ?- Akemi tìm cách gợi chuyện. Có lẽ cô nàng nghĩ tôi đã đập được lửa.

Tôi bĩu môi. Chẳng nhẽ tôi lại nói là đó là một tên con trai có phong thái của anh họ tôi, có đôi mắt ranh mãnh của anh tôi và điệu cười lạnh gáy của ba tôi à? Câu trả lời là No, never. Mà sao tôi có thể nghĩ hắn giống những người tôi yêu quý nhỉ? Tôi điên rồi!

Không thấy tôi trả lời, Akemi tiếp tục mở miệng:

-Bạn thử kể xem nào, biết đâu mình biết người đó thì sao?

Tôi tiếp tục uống nước, cố đè cơn giận xuống rồi ngẫm nghĩ. Căn bản là tôi rất có ấn tượng về hắn nhưng mà tất cả bị ném vào sọt rác rồi. Thế nên tôi phải cố nhớ lại cái nhìn đầu tiên của tôi về hắn thì mới có thể miêu tả chính xác được. Trời ạ! Tôi ghét việc moi thùng rác lắm.

-Umk...hắn có một mái tóc đen rất đẹp, gương mặt cương nghị như Hwang Tae Kyoung trong You are so handsome, đôi mắt lạnh nhưng rất cuốn hút. Nói thật lòng thì rất đẹp trai.

-Vậy thì mình biết đấy là ai rồi! – Akemi cười hì hì rồi lôi cả tá thông tin ra cho tôi. Khiếp! Đúng là bà tám chính hiệu mà.

Và thông tin về tên điên đó khiến tôi ngất trên cành quất. Hắn – tên điên trốn trại đó ý, tên là Sonozako Raito còn có tự là Jun, bằng tuổi tôi. Thế nhưngcái từ thế nhưng này làm tôi ghét quá. Hắn có thể nói là một niềm kiêu hãnh của giới Kị Pháp. 5 tuổi đánh bại quái cấp B, 6 tuổi đánh bại quái cấp A, 7 tuổi đánh bại 5 quái A*. Sinh ra trong một gia đình nhà võ nhưng về phần văn hắn cũng rất tuyệt vời. Đánh nhau, cưỡi ngựa, bắn tên, Kendo, Pháp thuật,.....hắn chẳng thiếu môn nào. Piano, ghita, harmonica, violin,.....hắn cũng giỏi nốt. Gia thế thuộc hàng quý tộc cấp cao, là con trai độc nhất, được trời ban cho cái mã quá perfect, chẳng biết hắn đã dồn tim bao nhiêu thiếu nữ rồi. Nếu miêu tả hắn bằng hai từ thì là HOÀN HẢO, ba từ là RẤT HOÀN HẢO, bốn từ là TUỔI TRẺ TÀI CAO,Hơn nữa hắn là một trong ba người sở hữu 5 nguyên tố. Và quan trọng nhất, hắn và anh trai tôi là KỈ PHÙNG ĐỊCH THỦ.

Ha, giờ tôi đã hiểu nguyên nhân hắn chọc tức tôi rồi. Không thắng nổi anh tôi nên tìm tôi sao? Tôi ngẫm nghĩ rồi lại uống nước. Xem ra phải thay thế kế hoạch báo thù bằng kế hoạch chạy làng thôi (t/g: =.=). Nếu như để bị thua lần nữa tôi sẽ làm mặt anh tôi thành bánh bao mốc mọt. ECCC, liên tưởng đến đó là tôi rùng mình rồi. No, no tôi thà làm con rùa rụt cổ chứ không chịu thế đâu. Hic, tên khốn đẹp mã. Tôi nguyên rửa hắn ta là Sonozaki! (t/g: Ai đã xem kamen rider W thì biết ngay nhé, ko thì tìm bác google nha!).

5. Chương 4

Chap 4: Số mệnh

Trời hôm nay mát mẻ, có nhiều mây và nhiều gió. Có thể nói đây là thời tiết mà tôi thích nhất thế nhưng khoé mắt tôi lại giật giật. Linh cảm cho hay, hôm nay tôi sẽ gặp xui xẻo. Không hiểu sao tôi lại liên kết chuyện này với cái tên điên trốn trại ấy nhỉ. Có khi nào hôm nay hắn sẽ lại tìm tôi kiếm chuyện không?

Vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ thế nên tôi không cẩn thận tông vào một “bức tường”. Đó, thấy linh chưa? Rõ xui xẻo mà! Nhưng sao tường lại có mùi thơm và âm ấm nhỉ? Đang ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì thì “bức tường” kia đột nhiên lên tiếng:

-Lại nằm mơ giữa ban ngày đấy hả?

Tôi giật mình, nhảy ra sau một bước rồi mới nhìn lại cục diện và đau khổ thốt lên:

-Anh... hai!

Nếu mà trong trường hợp khác tôi sẽ nhảy lên vì vui mừng khi gặp được anh hai nhưng mà ngay lúc này đây tôi lại muốn mình mọc ra một chân để chạy nhanh nhất có thể bởi vì....anh hai ghét nhất là người khác đụng vào mình, cho dù có là vô tình đi nữa.

Khẽ nuốt nước bọt, tôi chuẩn bị tâm lí chịu trận. Thế nhưng trái ngược với sự tưởng tượng của tôi, anh hai chỉ tiến lại gần và hỏi:

-Anh nghe nói hôm qua em gặp Sonozako Raito?

-Tên điên đó á! – Tôi buột miệng gào lên nhưng rồi cũng nhanh chóng bịt miệng mình lại. Anh tôi ưa sự hoàn hảo tuyệt đối và rất ghét người thô lỗ thế nên việc ***** rửa người khác tôi cũng chỉ dám nói thầm

trong bụng. Lấy lại phong thái, cốt cách theo chuẩn một vị tiểu thư, tôi ho khan vài tiếng rồi đáp: Chỉ là tình cờ gặp ở trong thư viện thôi!

-Tình cờ? Nhưng theo lời hắn nói thì không phải vậy!

Nghe xong câu này tôi cười hì hì nhưng trong bụng thì không ngừng rửa xả tên điên đó. Không ngờ sau khi cho tôi một màn thất bại thảm hại hắn lại đi khoe chiến công với anh trai tôi. Không biết cái vẻ mặt vênh vào của hắn sẽ biến đổi thế nào khi nói với anh tôi. Tự dưng bây giờ tôi muốn đập đầu tự tử quá.

-Emi, nụ cười của em trông kinh quá!

Lần này thì tôi hoá đá. Tự dưng thấy mình vô duyên quá đi. Anh tôi thật không hổ danh có thể giết người bằng lời nói mà. Sợ rằng khi chiến đấu, anh chưa cần ra đòn mà chỉ cần chọc ngoáy vài câu là địch đã chết vì tức đến phụt máu mũi ấy chứ.

-Đừng lại gần hắn, không được tiếp xúc, tránh gặp mặt, hạn chế nói chuyện, đừng bước đến ranh giới bạn bè và tuyệt đối...- anh tôi bước lại gần thêm và hạ giọng, cái giọng có thể đông cứng người khác: không được biết đến thứ gọi là tình yêu.

Tôi tròn mắt, nuốt từng lời. Nghe anh tôi nói tôi liên liên tưởng đến một căn bệnh truyền nhiễm nào đó có thể gây chết người. Liệu có phải tên điên đó mắc bệnh này nên anh tôi hoảng hốt bảo tôi tránh xa không nhĩ. Nếu thế thì càng tốt, tên đó chết tôi sẽ cười. Bạn? Yêu? Với tên điên đó á? Còn lâu đi! Hà hà, để chắc ăn tôi sẽ mua thêm cái khẩu trang, liệu có cần thêm gang tay tiệt trùng và mũ bảo hộ không ta? Biết đầu virus có khả năng phát tán cao thì sao? (t/g: phim kinh dị ngấm nặng vào đầu bé Emi rồi ==)

Có vẻ như bộ dạng bây giờ của tôi quá ...phởn cho nên khuôn mặt anh tôi cũng trở nên vô cùng khó chịu.

-Đầu em lại chứa thêm đậu thối à? Lại nghĩ ra thứ ngớ ngẩn gì thế?

Tôi giật mình đến nỗi suýt cắn đứt lưỡi. Lấy lại vẻ mặt bình thường, tôi ưỡn ngực, kiêu hãnh:

-Em biết rồi!

-Em như thế này tốt hơn! – Anh xoa đầu tôi rồi bật cười, nhưng tôi thấy có chút gì đó gọi là xót xa trong mắt anh. Tôi ghét cảm giác này, nó như thể anh đang thương hại tôi vậy. Có lẽ vì tôi tự ti nên nhạy cảm chẳng?

-Tốt hơn?

-Không có gì, nhớ lời anh đấy!

Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm. Tôi và anh có cùng huyết thống vĩ đại và cao siêu của Pháp sư. Có điều số mệnh của chúng tôi lại hoàn toàn trái ngược. Trong mắt tôi anh là người hoàn hảo nhất trong những người hoàn hảo, là ngôi sao sáng nhất trong các ngôi sao. Anh không chỉ là anh trai tôi mà còn là thần tượng của tôi, là đích đến mà tôi đang cố rượt đuổi.

Khi chúng tôi còn bé, tôi và anh đã thân thiết đến mức không thể thân thiết hơn, anh bảo vệ tôi và tôi núp bên cạnh. Anh là tấm khiên chắn bảo thì tôi sẽ là người núp dưới tấm khiên. Tuổi thơ cứ thế qua đi cho đến khi chúng tôi đến thời điểm gọi là thời điểm hình thành huyết pháp. Đúng như mong đợi, anh là người thừa kế huyết thống của ba. Còn tôi có huyết pháp mờ đến mức gần như không thể nhìn thấy. Tôi cảm thấy sợ hãi mỗi khi thay quần áo vì phải nhìn huyết pháp kinh dị ngay trước lồng ngực trái, nó khiến tôi cảm thấy mình bị nguyên rủa và bản thân mình không bình thường. Bánh xe số mệnh vẫn chậm chậm xoay, chậm chậm đưa anh tôi lên vị trí hoàn hảo nhất để anh có thể toả sáng và cũng chậm chậm đưa tôi đến nơi tôi tâm nhất mà dù muốn tôi cũng không thể toả sáng. Thế rồi, chúng tôi xa rời nhau. Cái này gọi là mỗi người một phương.

Tuy không ai nói ra nhưng tôi biết cả gia đình tôi đều buồn. Và trước mặt thiên hạ, không ai nói năng gì nhưng tôi biết ở sau lưng họ vẫn âm thầm nói xấu tôi. Tôi không thêm để tâm đến những việc đó vì tôi thừa hiểu bản thân tôi đã bị bỏ rơi, ngay cả mức bình thường tôi cũng không thể đạt tới.

Tôi không hiểu vì sao mình lại ra nông nổi này, câu trả lời mà tôi nhận được luôn là sự im lặng và bóng tối càng vùi dập tôi khiến thứ ánh sáng còn sót lại ngày một lụi dần. Cô độc đến tái tê, lạnh lẽo đến đau đớn nhưng không có ai hiểu điều đó, trong mắt họ tôi là một kẻ vô cảm, không biết đau!

Mọi thứ vẫn cứ diễn ra như vậy, tôi vẫn sống và chấp nhận vận mệnh của mình, tôi không thể kiên cường tới mức đi ngược lại ý trời. Tôi chẳng biết thế nào là hạnh phúc, điều đó chẳng ai ban cho tôi nhưng tôi cảm thấy ấm áp nhất là khi tôi thấy anh trai tôi đang toả sáng. Anh là ngôi sao tôi luôn dõi theo và là động lực để tôi phấn đấu. Chỉ cần là anh thích tôi cũng sẽ thích, anh thấy ghét tôi cũng sẽ ghét theo, bởi vì trong mắt tôi anh hai luôn đúng.

Chúng tôi có cùng bố mẹ, cùng huyết thống và cùng ngày ra đời nhưng số mệnh của chúng tôi lại trái ngược nhau. Nếu ai hỏi tôi có từng ghen tỵ với anh không, tất nhiên tôi sẽ trả lời là có. Anh có tất cả nhưng tôi lại chẳng có gì. Nhưng nếu ai hỏi tôi có hận anh không, vì anh đã chiếm đi mọi thứ mà đáng lẽ ra tôi phải sở hữu một nửa, tôi sẽ trả lời là không. Đơn giản là vì nếu không có anh thì sẽ không có tôi, người ta biết đến tôi đều là nhờ anh. Nếu hận tôi chỉ có thể tự hận mình mà thôi.

Tôi không chắc tương lai mình sẽ thế nào nhưng tôi hiểu bây giờ tôi cần phải đứng vững. Anh không còn bên cạnh tôi như ngày xưa nữa nên tôi đành phải tự bảo vệ bản thân, sẽ không còn ai là cái khiên che chắn cho tôi nữa.

Số mệnh luôn buộc con người ta....phải trưởng thành!

6. Chương 5

Chap 5: Ngẫu nhiên hay định mệnh?

Vì nghe lời anh hai tôi quyết tâm tránh mặt tên điên đó bằng mọi giá. Vốn dĩ anh không nhắc thì tôi cũng đã có kế hoạch cả rồi, bây giờ khi bị cái suy nghĩ tên đó mắc một căn bệnh truyền nhiễm nào đấy thì tôi càng quyết tâm hơn. Nhưng cũng chính vì việc này mà tôi phải từ bỏ thói quen thường ngày của mình: vào thư viện. Đau lòng lắm sao khi mà tên điên đó cũng có sở thích này, tôi nguyên rửa hân học một ngu mूर्ख, đầu sẽ bị sách làm bã đậu.

Vì không thể vào thư viện nên tôi quay sang làm phiền Akemi, đáng buồn thay cô bạn ấy đang bận tập thực hành pháp thuật. Còn tôi thì sao? Nực cười, tôi có thể đi theo cô ấy và thảo luận về pháp thuật sao? Đáp án đưa ra không thể rõ ràng hơn: Tôi không thể.

Đôi lúc, Akemi có an ủi tôi và khuyên tôi chăm đọc sách cho bớt buồn nhưng cô ấy không hề biết tôi đọc sách không hẳn là vì đó là sở thích của tôi mà là đó là cách tôi tự lừa bản thân, một cách chứng minh ít ra tôi còn biết chút kiến thức về thế giới Pháp sư. Nhưng cho dù luôn tự dối lòng như thế, trong thâm tâm tôi vẫn hiểu rằng mình sẽ chẳng là gì nếu như không có pháp thuật. Hãy thử tưởng tượng xem kiến thức khổng lồ trong đầu tôi có giúp tôi bao vệ được mình và chiến đấu với quái vật không?

Thế nên giải pháp đưa ra là tìm một nơi nào đó thích hợp để ngủ!

Tôi mắc chứng tự kỉ từ hồi nhỏ. Tôi nói nhiều chỉ với một số người và phần lớn thời gian tôi luôn cố làm đùa con gái ngoan trong mắt mẹ. Cuộc sống của tôi luôn tẻ nhạt là vậy.

Bước ra khỏi phòng với một cuốn sách dày chưa đọc hết và cái máy MP3 mới toanh ba tặng, tôi bước vào khuôn viên trường với sự hường thụ. Khuôn viên trường công nhật là đẹp thật. Trải qua nhiều năm tháng như vậy nên đa phần thực vật ở đây đều già cỗi tạo nên khung cảnh hoang dã và xanh um. Có điều cả khuôn viên rộng lớn này chỉ có mình tôi biết. Nhiều người ghét yên tĩnh đến thế ư?

Tôi vừa bước đi vừa tự hỏi. Sau khi cảm thấy mình tự kỉ như thế là quá đủ và đôi chân cũng sắp dừ ra tôi mới chọn một cái ghế cảm thạch đen dưới một gốc anh đào cổ thụ với từng đợt 'mưa hoa' tuyệt đẹp có mùi hương thơm ngát mà ngồi xuống. Đút tai nghe vào tai và bật nhạc, tôi mở sách ra nhưng chẳng hiểu thế nào vừa đọc được vài dòng tôi đã ngán ngẩm và vứt nó sang một bên. Ngó qua, ngó lại, sau khi chắc chắn là chẳng có ai tôi liền nằm dài ra ghế với mong muốn được nường một giấc ngon lành. Tôi nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng. Đừng nghĩ là nhờ nhạc mà tôi ngủ nhanh như vậy, tôi đang nghe nhạc rock đó, hơn nữa đây là rock loại mạnh. Tôi là một kẻ lập dị, thích yên tĩnh nhưng lại sợ cô đơn

thế nên nghe nhạc rock chính là một cách khiến cuộc sống vốn rất tẻ nhạt của tôi sôi động lên. Hơn nữa tôi còn có một lí do khác để nghe nhạc rock đó là tôi sợ nằm mơ thấy ác mộng.

Vừa nhắc đến đã thấy rồi. Tôi lại tiếp tục bị lôi vào giấc mơ quỷ quái đấy. Chẳng nhẽ cả nhạc rock cũng đuổi được giấc mơ đó đi sao? Mà tại sao tôi có thể suy nghĩ được trong khi ngủ vậy trời? Liệu có phải tôi nhiễm virus của tên điên đó rồi không?

Giấc mơ này đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần nhưng những lần trước tôi chỉ có thể ngược mắt nhìn còn bây giờ tôi lại có thể bước đi trong giấc mơ của chính tôi. Vậy là sao?

Xung quanh tôi hiện giờ đều là một màu trắng, trên không trung là những bông hoa tuyết bay lả tả, cứ như thể tôi đang đứng ở thảo nguyên tuyết nào đấy. Nhưng điều lạ đó là tôi cảm thấy lạnh, giấc mơ này chân thật đến mức tôi cảm thấy mình giống như một diễn viên chính trong bộ phim nào đó vậy. Dù đã mơ qua rất nhiều lần tôi vẫn không khỏi cảm thấy lạ. Khi thức giấc thì đầu óc hoàn toàn trống rỗng, dù cố hết sức nhớ lại cũng chẳng có được gì. Rồi khi mơ lại vào một lần khác thì lại nhớ rằng mình đã mơ giấc mơ này. Tôi tự hỏi có phải mình đã điên hay không nữa.

Còn đang băn khoăn về điểm kì lạ này thì phía trước mặt tôi xuất hiện một bóng người. Ban đầu tôi chẳng nhìn rõ vì xung quanh bắt đầu nổi gió, mái tóc của tôi cũng vì thế mà bị tốc lên nhưng tôi biết rõ đó là một cô gái trong bộ junihitoe. Có điều lạ ở chỗ bộ đồ đầy hoàn toàn được làm từ lụa trắng bóc có hoa văn là những bông hoa tuyết óng ánh. Mái tóc của cô gái ấy rất dài, dài hơn cả của bác tôi(Ngọc My), nó dài và mượt như một dòng suối đen vậy. Tôi đã liên tưởng đến nhân vật ma nữ trong một bộ phim nào đấy và đây là ác mộng nhưng khi những khi chiêm ngưỡng hết dung mạo của cô ta tôi đã kinh ngạc đến suýt cắn trúng lưỡi bởi vì đó...đó chính là tôi!!!!

Tôi nuốt nước bọt, dụi dụi lại mắt nhưng nhìn đi nhìn lại thì người trước mặt vẫn mang bộ mặt của tôi.

- Cô là ai? – Tôi lắp bắp mở miệng, đừng nói là anh trai tôi mặc váy đội tóc giả mà hù dọa tôi đấy nhé, anh ghét nhất là bị nói giống con gái.

- Tôi là cô! – Cô gái lạ mặt à không, phải nói là có gương mặt rất quen thuộc thản nhiên nói. Tôi nghe giọng của cô ta mà cứ như đang nghe tiếng chuông gió vang trong đêm đông vậy, thật sự là rất thanh, rất lạnh.

- Đùa à? Cô là tôi vậy thì tôi là cái gì?

- Không biết!

Tôi giậm chân, tức đến nỗi muốn ném guốc vào mặt cô ta. Sao điệu bộ của cô ta có thể nhờn nhợt thế nhỉ? Đang định véo thử mặt để thoát khỏi giấc mơ tôi chợt thở dài vì quên mất bản thân mình không biết đau, có véo cũng vô ích.

Cô gái với bộ đồ trắng kia vẫn đứng đó, cười mà như không cười, phong thái cao quý nhưng có chút mamị. Cô ta nhìn tôi chằm chằm rồi chậm rãi mở miệng:

- Không ngờ cô có thể cử động ở thánh địa này.

- Địa à? Thánh địa gì ở đây? Đây rõ ràng chỉ là mơ! – Tôi bĩu môi, phui phui bông tuyết trên mái tóc.

Cô ta chẳng thèm nói gì, quay người bước đi một cách chậm chạp. Tôi tức khí hét lên;

- Này, làm thế nào tôi mới thức dậy?

Cô ta dừng lại, khẽ quay đầu nhàn nhạt nói:

- Phong ấn sắp được giải rồi, đến lúc đó cô sẽ chính thức là ta!

Tôi thực sự nổi giận thật rồi. Tôi đâu có hỏi cô ta điều đó. Lấy hết sức bình sinh tôi đuổi theo cô ta nhưng một đợt cuồng phong nổi lên, che chắn đi tất cả. Cô gái với đôi mắt hổ phách buồn và bộ junihitoe trắng hoàn toàn biến mất. Tôi ngỡ ngàng, màu trắng quanh tôi cũng dần biến mất, tất cả chìm vào bóng tối và tôi mở mắt.

Cái nắng cuối tháng 4 không quá gay gắt nhưng cũng phải khiến tôi nhăn mi một lúc mới có thể mở ra hoàn toàn. Và cũng khi ấy tôi cũng mới ý thức được mình không nằm trên ghế mà là trên vòng tay của một người nào đó. Tôi nuốt nước bọt, liếc mắt xuống phía dưới. Tóc của tôi bị kéo lê thê và lâu lâu còn bị chân của ai đó nhăm vào nữa. Khung cảnh này đúng là khuôn viên của trường. Rõ ràng tôi không nằm mơ. Tiếp tục lấy thêm căn đảm, tôi người nhìn lên.

Chúa ơi, phải khó khăn lắm tôi mới tin nổi là mình không nằm mơ. Nếu là mơ thì đây chắc chắn là ác mộng mà tôi cần phải thức dậy ngay lập tức. Kẻ đang bế tôi và thi thoảng nhăm lên tóc tôi chính là tên điên đáng ghét mắc bệnh truyền nhiễm ấy. Thiên địa quỷ thần ơi, hãy tưởng tượng xem anh tôi nói tôi thể nào khi nhìn thấy cảnh này? Còn các Pháp sinh và các thầy cô nữa. Hơn nữa tên này có khả năng mắc bệnh truyền nhiễm đó, tôi có phải là đã lây bệnh rồi không. Nghĩ đến đây tôi không tự chủ được mà tiếp tục nuốt nước bọt. Tôi đã bị cô lập vì là một người không bình thường rồi, nay nếu tôi nhiễm bệnh nữa thì sẽ ra sao hả trời? Tuy nhiên tôi không lo đến việc này được, việc tôi cần làm bây giờ là:

- AAAAAAAAAAAAAA! Đồ biến thái! Tên điên điên! Virus thể kỉ! mau bùng ra!!! – Tôi gào lên, phóng hết sức lực mà phát âm thanh vào tai hắn. hai bàn tay không ngừng túm lấy tóc hắn mà giật thật mạnh.

Có vẻ như quá ngạc nhiên hoặc cũng có thể là quá đau, hắn thả tay làm tôi ngã nhào ra đất, bàn tay tôi vì chống đỡ nên rách bị rách một mảng. Nhưng tôi không cảm thấy đau nên nhanh chóng đem hai tay phóng thủ trước ngực, miệng vẫn không ngừng gào thét:

- Tên bệnh hoạn. Anh đang làm cái gì?

Hắn gườm gườm nhìn tôi, rồi chỉnh lại mái tóc bị tôi kéo giật chẳng khác gì tổ quạ rồi mới vênh mặt nói:

- Nhìn cái gì? Cô bị ngất đi nên tôi bế đến phòng y tế thôi. Không cảm ơn thì thôi mà con tổ thái độ ấy à? Đồ chanh chua.

- Tôi bị ngất? – Tôi chỉ tay vào mặt mình với vẻ mặt nghi ngờ hết sức. Tôi chỉ ngủ thôi có ngất hồi nào đâu. Tên điên này rõ ràng lợi dụng thời cơ vậy mà còn dám bao biện. Nghĩ đến đây tôi tức khí rút guốc mộc ra mà ném thẳng vào mặt hắn.

Đương nhiên là hắn tránh được vũ khí tâm thường kia rồi. Nhìn tôi chăm chăm, hắn thở mạnh như thể muốn truyền thông điệp: “Đúng là làm ơn mắc oán”. Tôi đời nào lại tin hắn cơ chứ. Mạnh bạo đứng dậy, tôi chống hông, vênh mặt:

- Tôi ngủ chứ không phải ngất! Đồ ngốc!

- Thế hoá ra cô là heo tái thể à? – Hắn bực mình, cúi đầu xuống nhìn tôi gào thét: gọi thể nào cũng không dậy, lay thể nào cũng không tỉnh. Hờ, mà sao tôi phải làm thế nhỉ?

“Thì có ai nói anh phải nhúng mũi vào chuyện của tôi đâu”. Tôi chép miệng, trầm nghĩ. Đâu có ai ngờ được tránh hắn ở thư viện thì lại gặp hắn ở đây cơ chứ. Tạm thời tôi cũng đã hiểu được phần nào sự việc. Có lẽ tên điên này nhìn thấy tôi nên định giở trò gì đó nhưng thấy tôi không phản ứng nên tưởng tôi bị ngất và bế tôi đến phòng y tế. Nhưng mà có ai như hắn không? Bế đến phòng y tế thì phải nhanh vào chứ, ai lại đi như kiểu đang tản bộ rồi còn dám nhăm vào tóc tôi nữa. Thế nên dù đáng lẽ tôi phải cảm ơn “lòng tốt” của hắn tôi vẫn kiên quyết đấu khẩu tới cùng.

Đưa tay lên vuốt tóc để lấy tư thế chiến đấu, tôi sững người khi thấy tóc mình ướt nhẹp, má sưng lên. Liếc mắt xuống vũng nước mưa đọng ở bên cạnh. Tôi muốn hét lên một lần nữa, tôi chẳng khác một con ăn mày chính hiệu cả. Mái tóc thì xù lên hơn cả tổ quạ, má sưng vù lên và đỏ ửng, thậm chí trên khoé môi còn có cả máu nữa. Máu sôi lên tới đỉnh đầu, tôi hét lên:

- Anh đánh thức kiểu gì thế này!

- Giật tóc vài lần, vỗ má vài lần, đổ nước vào lần!

Tên khốn, hành hạ tôi đến mức này mà còn nói với thái độ bình thản thế này được. Thế này thì tôi phải vào phòng y tế là do bị hắn bạo hành chứ không phải bị ngất. Huhu, tôi ức đến muốn khóc rồi đây:

- Vài lần là bao nhiêu?

- Không nhớ nữa!

Chúa ơi, hấn đánh nhiều đến mức không thể nhớ nổi. Hấn là con trai thuộc loại gì vậy? À quên mất, hấn là gay chứ con trai nổi gì. Tuy là tôi không thấy đau nhưng mà thấy mình bị hành hạ cho thành ma không ra ma, quỷ không ra quỷ này tôi không thể cầm lòng được mà lao đến phía hấn, với mong muốn cho hấn một trận để trả đũa. Thế nhưng còn chưa thức hiện được kế hoạch, tôi đã vấp phải một “em” đá tí ti dừng cản đường. Kết quả là tôi ngã nhào lên người tên điên đó, Có lẽ hấn cũng quá bất ngờ nên cũng bị trượt và té ra phía sau.

Tình cảnh của tôi và hấn lúc này chỉ có thể miêu tả bằng hai từ: MỜ ÁM. Không mờ ám sao được khi tôi đang đè lên người hấn và tệ nhất là bên đáy của đôi môi tôi cũng là trên môi hấn. Hấn trợn mắt, con người như muốn lòi ra. Chết tiệt, hấn có cái biểu cảm này là sao? Tôi mới phải là người trợn mắt mới đúng! Mà tôi cũng chẳng biết cái mặt của mình đang ở trong trạng thái nào nữa, đầu óc tôi sắp nổ tung rồi, tôi điên mất. Mẹ ơi!

- Cô còn không mau tránh ra? – Sau một hồi hồn thoát khỏi xác, hấn cũng dùng tay nâng tôi lên. Sao tôi có cảm giác hấn đang xấu hổ vậy trời. Tên mặt dày từ khi nào mà mặt hấn lại mỏng lại vậy.

Nói thật, đây là NỤ HÔN ĐẦU ĐÔI của tôi. Tôi đã giữ gìn nó suốt 17 năm đấy. Vậy mà bây giờ nó lại bị mất đi một cách ngớ ngẩn như thế này đây.

Hoa anh đào bay trong gió à? – Đẹp thật!

Mây xanh trời sáng à? – Ngọt ngào ghê!

Đối tượng đẹp trai hoàn mỹ à? – Hay thật!

Nhưng mà tôi chẳng thấy lãng mạn cái đéch gì hết.

Nếu như để người khác biết được mặt tôi sẽ ra cái gì? Bánh bao mốc à? Ai đời một đứa con gái lại ngang nhiên đè lên một thằng con trai ở một nơi vắng vẻ thế này? Tất cả đều là tại hấn, nếu không phải hấn hành hạ tôi thì mọi chuyện đâu có ra nông nổi này. Hấn đâu có bị mất cái gì, còn tôi thì...có lỗi với bạn trai tương lai đây này. Nghĩ đến đây, chẳng hiểu thế nào mà tôi lại cúi xuống, nhắm thẳng môi hấn mà cắn một cái thật mạnh. Cho chết! Đồ khốn!

Và một lần nữa tôi lại thấy đôi mắt sắp lòi ra ngoài của hấn. Sau vài giây mất hồn, hấn cũng bật dậy nhưng còn chưa phản ứng bất cứ điều gì thì bằng cách nhanh chóng nhất có thể, tôi đã đứng dậy và đá cho hấn thêm một cái. Nhưng mà sao người hấn cứng thế, tôi lại còn chân trần nữa. Uất đến tận cổ, tôi lại dõ chứng khóc nhe, nước mắt cứ thế rơi xuống. Không chịu đâu, first kiss của tôi.

Hấn lau máu trên khoé miệng, hừ lạnh:

- Khóc cái gì? Là do cô tự chuốc lấy đấy chứ!

- Tôi ghét anh! – Tôi gào lên, tiếp tục mếu máo khóc.

- Ghét của nào trời trao của nấy đấy! – Hấn cười đều.

- Anh! – Tôi cứng họng, hậm hực chân trần bước đi.

Ở đằng sau, hấn nhún nhún vai tỏ vẻ mình hoàn toàn vô tội. Tôi hận không thể xông vào giết hấn. Nhưng mà dù thế nào tôi cũng không thể phủ nhận: tôi bỏ đi là vì xấu hổ.

Hoa anh đào tung bay....tuyệt đẹp.

“ Nụ hôn đến một cách bất chợt rất giống với cánh anh đào bay trong gió. Đừng nghĩ đó chỉ là sự ngẫu nhiên vì nó là định mệnh được sắp đặt sẵn. Cũng giống như định mệnh đã định rõ: sẽ có một ngày cơn gió cuốn cánh hoa đi”

Câu nói của mẹ đột ngột vụt qua trong thâm tâm tôi nhưng nhanh chóng tan vào gió.

Có thể không phải là ngẫu nhiên

Nhưng chắc gì đã là định mệnh

Mà cho dù có là định mệnh
Thì cũng chỉ là sự mở đầu
Để rồi khi định mệnh khiến ta đau
Thì kết thúc sẽ là sự chia cắt

Chú thích: Junihitoe là một loại kimono phức tạp, vô cùng tao nhã và quý phái dành cho các cô gái thời Heian. Junihitoe còn được gọi là Thập nhị y, đơn giản là vì bộ áo choàng này thường có 12 lớp. Mặc dù vậy vẫn có rất nhiều quý tộc mặc đến 15, thậm chí là 20 lớp. Cách mặc Junihitoe thường rất rườm rà và người mặc khó có thể cử động linh hoạt được bởi vì Junihitoe phải nặng ít nhất 20 kg. Thường thì mỗi lớp áo choàng có màu sắc khác nhau để khắc họa rõ nét về tính cách của chủ nhân. Ngày nay Junihitoe chỉ còn xuất hiện trong các vở kịch hay phim ảnh mà thôi.

7. Chương 6

Chap 6: Sa ngã

Cái nắng vàng in trên từng chiếc lá, nhành hoa là điềm báo mùa hạ đã đến. Mới thế thôi mà tôi đã nhập học được một tháng rồi và điều khiến tôi cảm thấy đau đầu nhất chính là bài kiểm tra đang tới ngày một ngày. Tôi cảm thấy lo lắng, tuy đó là điều hiển nhiên bởi vì tôi chỉ là pháp sinh năm thứ nhất nhưng cái cảm giác mình bị cho ra rìa còn khiến tôi thấy nặng nề hơn. Trong khi mọi người đang lao đầu luyện tập với những con quái thú thì tôi lại căng mắt ra học lí thuyết. Cái đời tôi buồn cười thế đấy!

Tuy chẳng biết tí ứng dụng nào nhưng tôi vẫn phải ra bãi tập quan sát tích lũy kinh nghiệm, đi cùng tôi là Akemi.

Bãi tập rất rộng và được chia làm nhiều khu, khắp nơi đều bị bao phủ bởi chướng khí và mùi hắc huyết nồng nặc. Tôi ngồi xuống một cái ghế đá dưới một gốc cây to rồi thích thú ngắm nhìn mọi người với đôi mắt ngưỡng mộ. Ở bên cạnh Akemi cũng bắt đầu bài tập. Giơ cánh tay mảnh khảnh lên cao, Akemi khẽ đọc thần chú và xoay người, từ từ rồi tăng nhanh tiết tấu. Một, hai, ba rồi vô số lá cây lần lượt bay xung quanh cô ấy thành những vòng xoáy xanh huyền ảo. Akemi tiếp tục xoay nhanh hơn, mái tóc dài cũng tung bay theo gió. Tôi có cảm giác cô ấy đang múa chứ không phải đang ra đòn. Và rồi cô ấy đột ngột dừng động tác, giơ tay thẳng cách tay về con quái thú đang bị phong ấn trước mặt, nhanh như cắt đồng lá cây như hàng trăm chiếc phi tiêu phi thẳng theo hướng được chỉ. Con quái thú trong chớp mắt chỉ còn là một đồng hắc huyết và chướng khí.

- Bạn giỏi quá, Akemi! – Tôi vỗ tay, ngưỡng mộ.

- Hi, mình còn phải cố gắng nhiều! Đây chỉ là phép thuật đơn giản mà! – Akemi mỉm cười, đưa tay lau mồ hôi đang rịn ra trên vầng trán.

Tôi cười trừ, đối với cô ấy có thể đây chỉ là phép thuật đơn giản nhưng đối với tôi thì khác. Có vẻ Akemi nhận ra thái độ khác thường của tôi nên vội vàng chữa cháy:

- Ý mình là...chỉ cần cố gắng là được.

- Cố gắng? Huyệ pháp của cô ta thậm chí còn chẳng rõ hình thù! Pháp sư mà không có pháp thuật thì chẳng khác gì một kẻ khuyết tật!

Tôi và Akemi quay đầu nhìn kẻ vừa nói. Cô nàng quận chúa đang cười khinh khỉnh. Khi thấy tôi chẳng nói được gì thì lại càng cao hứng, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, cô ả chỉ tay:

- Nhìn đi! Đó mới là những người mang dòng máu kiêu hãnh đáng tự hào!

Theo hướng cô ả chỉ, tôi đưa mắt nhìn và không khó để nhận ra anh trai tôi và tên virus thế kỉ đang chiến đấu theo đội hình với lũ quái cấp A*. Họ đẹp, mạnh mẽ như những vị thần và chiến đấu thì hết như những đại pháp sư thực thụ. Tôi mím môi, một người là anh trai song sinh của tôi, mọi thứ đều giống chỉ khác về năng lực, người còn lại mà tôi không tiếc lời **** rửa nhưng lại hơn tôi nhiều bậc. Đáng cười thay tôi lại bị coi là một kẻ khuyết tật trong khi tôi chẳng bị mất đi bộ phận nào trên cơ thể. Nhưng tôi đâu dễ yếu đuối

trước mặt người khác như vậy, tôi – một đứa con gái cao ngạo và luôn tự hào về dòng máu đang chảy trong người mình sao có thể vì những lời nói của cô ả mà suy sụp được. Tổ về ngay thơ, không hiểu hàm ý của cô ả trong khi biết rõ cô ả đang cố tình chế giễu mình, tôi mở lời:

- Cô đang ngưỡng mộ họ sao? Cô đáng thương thật đấy!

- Gì chứ? – Đôi mắt cô nàng hiện lên sự lúng túng.

- Ý tôi là cô cũng mang trong mình dòng máu cao quý thể kia, hơn nữa lại có huyết pháp rất bình thường mà cũng chịu chung số phận giống một kẻ khuyết tật như tôi: chỉ biết đứng ngoài và ngưỡng mộ. Như thế không đáng thương hay sao?

- Cô...cô...! – Cô ả cứng họng, giậm chân bước đi.

Tôi nhếch miệng cười, rồi đứng dậy và vụt chạy như một kẻ điên. Tôi không muốn đôi mắt với sự thật đắng cay này. Một kẻ khuyết tật, hay đấy! Tôi đã thắng nhưng tôi không thể phủ nhận những lời nói của cô ta là sự thật. Nghiệt ngã thay, tôi chẳng thể thay đổi điều này bằng sự cố gắng, tôi không thể!

Tôi chạy, chạy mãi mà chẳng biết mình sẽ đi đến đâu. Tôi cũng chẳng còn nghe thấy tiếng gọi í ới của Akêmi từ phía sau nữa. Đến khi kiệt sức tôi mới dừng lại và nhận ra mình đã vào sâu trong rừng. Tệ thật! Tôi sợ ma!

Tự giễu cười bản thân vì đã làm một việc ngu ngốc, tôi thở từng hơi thật dài và gạt nhanh những giọt lệ đang tràn ra trên khoé mắt. Tôi từ lâu đã biết, đây là số mệnh của tôi, tất cả đều đã được an bài nhưng mà tôi vẫn không tài nào chấp nhận nổi. Những ánh mắt kì thị, sự coi thường và chế giễu...tất cả đều khiến tôi như muốn nổ tung. Tôi ghét sự thương hại mà có khối kẻ dành tặng cho tôi, tôi muốn mình mạnh hơn, tôi muốn được bình thường, tôi muốn cho kẻ khác thấy mình không phải là phế vật, nhưng kết quả là tôi vẫn chẳng thể làm được.

- Nói cho tôi điều ước của cô bé nào!

Tôi ngẩng đầu ngược nhìn người trước mặt. Đó là một người đàn ông trung niên có một mái tóc đỏ rực rất nổi bật, một đôi mắt điều hâu và nụ cười đầy ẩn ý. Tuy chẳng rõ ông ta đến lúc nào nhưng tôi vẫn hỏi ông ta với giọng điệu châm chọc:

- Nói ra thì nó sẽ thành hiện thực à?

- Tất nhiên! – Ông ta nói giọng chắc nịch: tôi còn biết rõ cô bé muốn gì nữa kia! Không phải là sức mạnh sao? Sức mạnh khiến kẻ khác phải kính sợ!

Đồng tử trong mắt tôi giãn rộng, tôi thật sự kinh ngạc. Người đàn ông này thấu hiểu ước muốn đen tối của tôi lúc này.

- Ông có thể giúp tôi?

- Tôi sẽ chứng minh cho cô bé thấy! – Đôi môi bạc thì trào.

Ông ta lôi ra trong túi áo một cái lọ chứa đầy dung dịch màu đỏ thẫm như máu pha trộn với mực rồi đổ xuống một con kiến đen bị thương đang ì ạch bò trên đồng lá khô. Trong phút chốc, con kiến như bị say rồi đột ngột phình to lên như một con nhện. Trình tự diễn ra trước mặt khiến tôi thất kinh, không còn tin vào mắt mình nữa. Người đàn ông đó đóng nắp cái lọ, cười híp mắt:

- Cô bé thấy đấy, nếu cô bé muốn cô bé cũng có thể như vậy. Có điều cô bé phải uống vào 12 giờ đêm thì mới không có tác dụng phụ.

Tôi cảm nhận được trái tim trong lồng ngực mình đang nhảy liên hồi. Lời nói của ông ta không hiểu có gì đặc biệt mà tôi lại cảm thấy tin tưởng. Như một người chết đuối vớ được cái cọc, tôi run run đưa tay nhận lấy cái lọ kia mà không một chút do dự. Tôi muốn được như con kiến kia, thứ sức mạnh này: tôi muốn!

Người đàn ông lạ mặt tiếp tục cười tươi, xoa đầu tôi và thì thầm:

- Chúc may mắn!

Sau đó, tôi không còn thấy ông ta nữa.

8. Chương 7

Chap 7: Acceptance is power (Chấp nhận là sức mạnh)

Sau vài tiếng chặt vật để tìm đường về, tôi cuối cùng cũng có thể thả người xuống cái giường quen thuộc. Bỏ qua tất cả câu hỏi đầy quan tâm của Akemi, tôi nằm xuống, vờ ngủ.

Giờ cái lọ mà tôi có được như một phép màu lên cao, tôi chăm chú ngắm nhìn thứ dung dịch ấy một cách chăm chú. Theo như mô tả trong sách giáo khoa thì nó khá giống màu của pháp sư bóng tối. Nghĩ đến đây, tôi lắc mạnh đầu. Không phải đâu! Tôi tự nhủ thế vì không lí gì pháp sư bóng tối có thể vào khu vực của trường cả. Tôi không giám kể chuyện này cho ai, bản thân cũng không tin lắm vào điều này những vẫn nuôi hy vọng. Biết đâu tôi có thể thoát khỏi kiếp phế vật thì sao? Đeo đuổi những suy nghĩ vẩn vơ, tôi hồi hộp chờ đợi sự dịch chuyển của kim đồng hồ. Cuối cùng, thời gian tôi đợi cũng đã đến. Dây thần kinh đang căng lên như dây đàn của tôi tưởng như đứt toàn bộ khi tiếng chuông vang lên. Tôi bật dậy như một người máy được lập trình rồi rón rén ra khỏi phòng.

Tối nay trời quang, gió dịu hiu thoi và có rất nhiều sao. Nhưng tôi không quan tâm được nhiều thế, nắm chặt cái lọ trong tay tôi bước đi như một bóng ma trong đêm thanh vắng. Tôi cần phải tìm một nơi vắng vẻ để làm điều này. Giờ đây tôi không muốn nghĩ gì nhiều, chỉ mong mọi việc được trót lọt trong êm thấm. Tôi cũng không nghĩ đến hậu quả, cũng không muốn nghi ngờ lời của người đàn ông tôi chẳng hề quen biết kia. Bởi vì tôi sợ, tôi sợ mình sẽ lung lay ý chí và ném cơ hội này vào sọt rác. Lòng tôi cũng đã rối như tơ vò rồi.

Sau khi chắc chắn là xung quanh đều vắng lặng, tôi mở nắp lọ bằng đôi tay đang run lên bần bật. Tôi có cảm giác mình giống như một kẻ tội đồ đang lén lút làm một việc xấu xa vậy. Nhịp thở của tôi ngày một gấp gáp và nỗi sợ hãi đang ngày một tăng. Bàn tay tôi cũng bắt đầu rịn mồ hôi. Sẽ ổn thôi! Tôi tự trấn an, nhắm mắt và đưa lọ lên miệng. Cầu chúa, tha thứ cho con nếu đây là tội lỗi!

Choangggg

Cái lọ trên tay tôi rơi xuống đất và vỡ tan trong khi tôi còn chưa kịp uống một giọt. Nó bị hắt đổ bởi một viên sỏi.

- Cô điên đấy hả, Sawada?

Tôi giật bắn mình rồi gần như hoá đá khi nhận ra người nói. Thở dốc, tôi co rúm người vì sợ hãi, lắp bắp mãi mà chẳng nói nổi lời nào. Chân tôi cũng đang run lên rồi đây, tôi sợ tí nữa mình sẽ khụy ra mất. Tại sao tên này luôn ám tôi vậy nè.

- Chẳng phải cô rất giỏi lí thuyết sao? Vậy mà ngay cả máu của pháp sư bóng tối cũng không nhận ra. Cô phải biết rõ là khi uống thứ này vào sẽ phải đánh đổi một cái giá rất đắt chứ! Cô ngốc cấp độ cao à?

Mẫn cảm với từ “ngốc cấp độ cao” tôi từ một con thỏ nhút nhát lập tức biến hoá trở thành một con nhím. Cơ thể ban nãy còn run bần bật bây giờ đột ngột nóng lên như bị bốc hỏa. Bị bắt gặp ngay tại trận tôi cũng chẳng thiết phải biện minh nữa, tôi chẳng phải sợ cái gì nữa. Cùng lắm thì tôi đập đầu vào tường tự tử là xong. Không chịu nổi nữa, tôi gào lên:

- Phải rồi! Tôi điên đấy! Ngốc cấp độ cao đấy! Tôi thật sự bị bức đến hoá điên, hoá ngốc rồi. Một kẻ như anh làm sao có thể hiểu tôi đang nghĩ gì, làm sao có thể cảm nhận được nỗi đau của tôi. Anh không thể biết và mọi người cũng thế!

Tôi bật khóc nhưng nhanh chóng gạt vội những giọt lệ chảy dài trên mặt. Tôi không cần gì cả, tôi chỉ cần mọi người đừng kì thị tôi. Để thực hiện được điều đó tôi chấp nhận trả mọi giá! Cứ coi như hôm nay tôi xui xẻo nhưng nếu có cơ hội tôi sẽ không bỏ cuộc. Nghĩ vậy, tôi xoay người bước đi như một kẻ bất cần nhưng tên đó lại đột ngột nắm lấy tay tôi:

- Sao cô biết là tôi không hiểu?

- Hừ, anh nghĩ cái gì mình cũng biết sao? Chuyện hôm nay anh muốn công khai hay làm cái gì cũng được. Hãy mặc kệ tôi đi! – Tôi hắt càm, gào to.

- “.....” – Hắn ta không đáp nhưng cũng không buông tay hơn nữa lại còn nhìn tôi với ánh nhìn tôi ghét nhất: thương hại!

- Buông tay ra! Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó! – Tôi vừa thét vừa cẩu xé cánh tay hắn ta nhưng vô dụng, bàn tay kia vẫn siết chặt lấy cổ tay tôi. Uất ức, tôi lại bật khóc: Làm cái gì thế hả? Tôi nói anh buông ra! Anh điếc sao? Mặc kệ tôi đi!

- Tôi không thể bỏ mặc cô được! – Hắn ta đột ngột gắt lên, bàn tay tiếp tục siết chặt.

- Cái gì chứ? Ai phiền anh quan tâm? Tôi có làm sao tôi sẽ tự gánh, anh chỉ cần ném tôi vào bóng tối như bình thường là được....

- Tôi đã nói là không thể!Tôi không thể bỏ mặc cô được! – Hắn ta tiếp tục gắt át đi tiếng nói của tôi, nhưng tôi còn nhận ra hắn đang cố áp đi nét bối rối trong ánh mắt nữa.

Không chịu thả tay, hắn kéo mạnh, nhấc bổng tôi lên và phi thân khỏi mặt đất mặc kệ cho tôi gào thét. Một lúc sau hắn ta đáp xuống một mỏm núi được bao phủ bởi một lớp cỏ mượt nhuộm đầy sương và tuyệt vời nhất là ở phía trước, bầu trời đầy sao hiện lên một cách rõ nét, tưởng như chỉ cần với tay ra là tôi có thể chạm tới. Quả thật rất đẹp!

- Xuống đi, cô nhìn vậy mà nặng quá, tê cả tay tôi!

Tôi đỏ mặt, nhanh chóng nhảy xuống và ngược nhìn lên bầu trời đầy sao. Gió ở đây khá mạnh, mái tóc tôi cũng vì thế mà tung bay. Hắn ta ung dung nằm xuống bên cạnh thảm cỏ, mở miệng:

- Acceptance is power! Đừng gượng ép bản thân!

Tôi nhìn hắn rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh. Hắn đang khuyên tôi nên bỏ cuộc sao? Rốt cuộc thì con đường duy nhất tôi có thể bước cũng chỉ là ngõ cụt sao?

- Chấp nhận không có nghĩa là bỏ cuộc. Tôi đã từng bị coi rẻ như cô rồi. Chấp nhận và hãy tìm một hướng khác cho bản thân, ông trời không cho ta quá nhiều và không cướp của ta quá nhiều. Hết lên đi, sáng khoái hơn nhiều đấy!

Tôi bật cười vì cái triết lí như ông cụ của hắn ta nhưng cũng nghe lời, chụm tay, lấy hơi:

- AAAAAAAAAAAAA!

Hết được, xả được đúng là thoải mái thật.

- AAAAAAAAAAAAA! – Hắn cũng gào lên

Chúng tôi cũng song ca và cũng bật cười. Tôi nhận ra hắn ta cũng không đáng ghét như tôi từng nghĩ. Tôi nghĩ từ giờ có lẽ tôi sẽ không gọi hắn là tên khùng, điên,...nữa!

- Này Raito – kun, Arigatou!

Sau vài giây ngớ người vì tôi thay đổi cách xưng hô, hắn cốc đầu tôi một cái rõ mạnh rồi cầu nhàu:

- Bỏ chứ kun đi! Sến khiếp!

- Không bỏ! Raito – kun, Raito – kun! – Tôi le lưỡi, tiếp tục điệp khúc.

Trên trời, tinh tú như càng thêm sáng.

9. Chương 8

Chap 8: Tình tay ba

Sau đêm hôm ấy, cuộc sống của tôi lại quay trở về quỹ đạo bao đầu. Tôi vẫn là một kẻ khuyết tật, một con bé chẳng làm nên tích sự gì nhưng cuộc sống của tôi đã không còn nhàm chán như trước nữa bởi vì Raito luôn khuấy động nó thay cho những bài nhạc rock chói tai. Chúng tôi chưa thể gọi là thân thiết và trước mặt mọi người chúng tôi như những kẻ xa lạ nhưng chúng tôi thật sự coi nhau là bạn. Khi chúng tôi ở cùng nhau, chủ đề nói chuyện của chúng tôi đều rất đơn giản. Tôi hỏi Raito về những gì mình còn thắc mắc, về

sức khỏe và khoe khoang với cậu ta về món ăn mới mà mình làm thành công. Ngược lại Raito hay chê tôi ngốc, tìm tôi than phiền về những việc ngớ ngẩn đại loại như: “Hôm nay tập Kendo rất mệt” hay “ Tôi thèm bánh mì đen quá!”. Thế là tôi lại được dịp le lưỡi trêu cậu ta: “Thích ra vẻ cool boy hay sao mà tập nhiều vậy?” “ Bánh mì đen? Đùa hả?”

Và rồi mỗi lần tôi lại hiểu Raito hơn, bề ngoài cậu ta lãng tử, phong lưu, đối với tôi cậu ta cứ như con nít nhưng thật ra cậu ta có vẻ rất cô độc và khép kín. Mỗi ngày chỉ nói những thứ vớ vẩn thể thôi nhưng tất cả đều khiến tôi nghĩ vu vơ và tự bật cười một mình. Không biết từ lúc nào đầu óc tôi luôn đầy ắp hình ảnh Raito – tên con trai mà tôi từng ghét cay ghét đắng. Mỗi lần như thế tôi lại lắc mạnh đầu, lòng rối như tơ vò, tôi thật sự không muốn nghĩ nhiều để mệt óc, chỉ cần Raito vẫn ở bên cạnh và nghe tôi kì kèo là được.

Đôi khi nhớ đến lời dặn của anh trai tôi lại chột dạ liên tưởng đến lí do mình từng áp đặt cho cậu ta: bị nhiễm virus chết người! Thế là vào một ngày trời xanh, gió thổi, tôi mạnh bạo hỏi cậu ta với vẻ mặt nghiêm túc:

- Bạn có virus hả? – Hỏi xong tôi muốn tát ình vài cái vì câu hỏi ngu ngốc này. Cho dù có thật thì Raito sẽ thừa nhận chắc? Nhưng cho dù thế nào tôi cũng nhất định sẽ không kì thị cậu ta.

Bị câu hỏi của tôi làm cho ngớ người vài giây, Raito chớp chớp mắt như đang nghi ngờ tôi bị sốt cao rồi ôm cằm gật gù như ông cụ:

- Đúng là tôi có virus. Nó có tên là Gục Như Gỗ Mực. Tức là ai gặp và tiếp xúc với tôi lâu ngày thì sẽ Fall vì Say tôi đấy. Emi, bạn Fall rồi có phải không?

Nghe được câu trả lời, tôi xì một cái rõ dài giấu đi cảm giác ngỡ ngàng rồi giơ chân đá cậu ta một cái thật mạnh. Mặc kệ Raito ôm chân nhảy lên như con chơi chơi, tôi hất mặt bỏ đi nhưng tôi biết mình đang vui mừng vì cậu ta không có bệnh. Và rồi lời dặn dò của anh trai đã bị tôi thẳng thừng ném vào sọt rác, tôi nghĩ có thể vì anh trai tôi không có thiện cảm với cậu ta nên nói vậy.

Thế nhưng mọi việc không chỉ có vậy. Tôi và Raito hay gặp mặt bao nhiêu thì Akêmi lại giữ khoảng cách với tôi bấy nhiêu. Nhiều lúc tôi thấy cô ấy định nói gì đó nhưng đến phút cuối cũng chẳng mở lời. Cho đến một ngày, bắt gặp ánh mắt của Akêmi nhìn Raito tôi mới biết lí do. Cô ấy – Akêmi yêu Raito!

Biết được điều này tôi chẳng biết nên làm gì, nên tỏ thái độ ra sao nữa. Làm cầu nối, mai mối cho hai người ấy ư? Hay là chúc phúc và rút lui trong thâm lặng?

Tôi có thể hoàn toàn làm được những điều ấy nhưng đó là trước đây, còn bây giờ tôi nghĩ mình cũng thích chàng trai đó rồi – chàng trai được coi là niềm kiêu hãnh của Kị pháp. Nghiệt ngã thay, tôi và cô bạn thân nhất lại thích cùng một người con trai!

Hôm nay, tôi cảm thấy mình không ổn lắm, thú thật là chán vô cùng nên tôi quyết định lang thang trong khuôn viên trường. Vừa bước tôi vừa đá những viên sỏi nhỏ giết thời gian. Và thật bất ngờ khi tôi lại bắt gặp một cái cảnh mà tôi không thể ngờ tới (t/g: =__=). Raito đang ngồi bên cạnh một cô gái, vừa thần nhiên uống nước ngọt vừa nói chuyện khá thân thiết. Hơn nữa cô gái đang ngồi cạnh cậu ta là Akêmi. Tôi cười nhạt, xoay người bước đi, cũng may họ ngồi quay lưng về phía tôi nên không hề biết đã có một người nhìn cảnh này mà đau lòng. Đương nhiên là tôi tự biết thân biết phận không làm kì đà cản mũi chứ nhưng vì họ đang nói về tôi nên tôi không thể không núp vào một chỗ nào để động tai lên nghe được. Tò mò vốn là bản tính con người mà.

- Chuyện hôm đó, Emi chan không sao chứ?

Tu một ngụm nước, Raito nhún vai:

- Ai biết được, chả có gì xảy ra cả! Chỉ khóc thôi!

Đan những ngón tay vào nhau, Akêmi bĩu môi:

- Khi nói dối, đồng tử cậu đảo liên hồi. Emi chan là bạn mình và chính mình bảo cậu đi theo cô ấy!

Tôi khẽ nhún mi. Akêmi hiểu Raito đến thế sao?

- Tò mò quá không tốt! – Raito phe phẩy ngón tay rồi tiếp tục điềm nhiên uống nước.

Tôi khẽ thở phào. Dù thế nào tôi cũng mang ơn cậu ta vì đã giữ bí mật dùm tôi. Nhưng hoá ra lần đó vì không đuổi kịp, lại lo lắng cho tôi nên Akêmi đã nhờ Raito. Đó không phải sự tình cờ. Lòng tôi khẽ nhói một cách khó hiểu. Có lẽ là do hồi hộp. Tôi tự nhủ như vậy.

Akêmi ngồi im lặng, đôi mắt len lén liếc về phía Raito, sau cùng mới dừng cảm mở lời:

- Jun, bạn thích Emi chan à?

- Bạn nghĩ sao? – Raito uống hết lon nước liền bóp mạnh khiến nó bẹp dí rồi đút vào túi áo vì ở đây không có thùng rác. Sau đó cậu ta giơ cao tay xem đồng hồ và nói với Akêmi: Tôi bận rồi, gặp lại sau nhé Akêmi!

Thoát cái, chỉ còn một mình Akêmi ngồi đó với anh mắt trần trụi thất vọng. Thấy cô bạn mình thế đường nhiên tôi cũng buồn nhưng chỉ một chút thôi bởi vì cảm xúc của tôi lúc này đa phần là ngạc nhiên. Mặc dù mới tiếp xúc với Raito chưa đầy ba tuần nhưng tôi vẫn biết cậu ta không có bạn, bạn khác giới càng không. Ngoài tôi ra cậu ta chẳng bao giờ tỏ ra thân mật với ai như thế. Còn nữa, ánh mắt của Akêmi khi nhìn Raito thật sự rất nồng nàn. Một cô nàng mới say không thể nào có ánh mắt như thế. Akêmi cũng rất ít khi gọi người khác bằng biệt danh, nhất là đối với một người con trai. Từ trước tôi đã biết Akêmi yêu Raito chứ không phải là thích nhưng tôi không ngờ nó lại sâu đậm đến mức này. Không ngăn nổi sự tò mò, tôi bước ra khỏi chỗ núp, tiến lại gần Akêmi và lên tiếng:

- Akêmi chan, bạn quen Raito từ trước sao? – Tôi cố giữ giọng mình bình thường nhất có thể để chắc chắn mình không để lộ sự nôn nóng.

Akêmi thoáng ngỡ ngàng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt trầm tư. Tôi vẫn đứng đối diện với cô ấy, cố gắng kiên nhẫn đợi. Một lúc sau, Akêmi ngẩng đầu, nhạt nhạt phun ra một câu khiến tôi chao đảo:

- Phải! Mình và Raito đã từng sống cùng một cô nhi viện!

Từ sau sự việc ấy, tôi chính thức trở lại là tôi của trước kia: một con bé chỉ biết vui đùa vào sách và những bài nhạc rock một lần nữa được tôi tìm đến. Đối với Raito tôi không tránh mặt nhưng cũng không mở lòng như trước nữa. Tôi muốn giữ khoảng cách với cậu ấy để chấm dứt tình cảm mới chớm nở trong lòng. Vì sao ư? Là vì Akêmi? Không hoàn toàn thế đâu, bởi vì tôi không cao thượng đến thế. Tôi chỉ sợ đau, mặc dù cảm giác đó tôi chưa từng trải qua, chưa từng cảm nhận. Nhưng ai chẳng biết đau...khó chịu lắm. Nhưng cũng may thứ tình cảm tôi đang cố vứt bỏ này mới chỉ len lỏi, nếu không tôi sợ mình sẽ có thêm một vết sẹo tổn thương mới. Gặp Raito, nói chuyện với cậu ta khiến tôi vui đến mức quên mất mình là một con bé khuyết tật. Đừng nói là với vô số những cô quận chúa tài năng, xinh đẹp mà ngay đến cả Akêmi tôi cũng không thể so sánh. Vậy thì tôi lấy hy vọng gì để thích Raito. Tôi đang tự ti? Tôi không phủ nhận nhưng khi nhìn lại bản thân tôi mới cảm thấy chua chát, rốt cuộc thì tôi chẳng thể tự tin về bất cứ điều gì cả. Tôi thật sự cảm thấy chán nản. Có người đã nói: tình yêu không phải lúc nào cũng khiến người ta hạnh phúc. Cho nên tôi không giám ảo tưởng, tình yêu vốn là một thứ xa xỉ đối với tôi và hạnh phúc cũng vậy. Bây giờ tôi bỗng tự hận mình vì trước đây đã không nghe lời anh hai. Giá như lúc đó tôi biết điều nhỉ, anh chắc hẳn là biết tôi sẽ có ngày này. Mà từ khi nào tôi lại nghĩ đến hai từ thừa thãi ấy nhỉ? Ngu ngốc thật!

Không ít lần Akêmi có hỏi tôi rằng tôi có thích Raito không. Tôi đã lắc đầu một cách chắc nịch rồi cười thật tươi với cô bạn, cố kể về những tật xấu và rằng tôi không thể chấp nhận một người luôn trêu chọc tôi, nói tôi ngốc, tôi rất ghét cậu ta. Bỗng dưng liên tưởng đến câu nói “Ghét của nào trời chao của ấy”, tôi bật cười, cũng không đúng lắm đâu nhỉ? Chỉ ghét rồi trời bắt thích thôi chứ không hề chao. Bởi vì tôi đâu có xứng với Raito.

Nhiều lúc tôi muốn gặp cậu ta, lại vui vẻ như ngày nào. Nhưng tôi sợ, sợ mình không làm chủ được bản thân mà bước qua ranh giới tình bạn. Một lần nữa tôi muốn nổ tung. Chưa ném mà đã thấy đắng, chưa thử mà đã thấy cay. Tình yêu của tôi cũng thật lạc loài quá! Nếu vậy tôi sẽ giữ nó trong lòng thôi, xấp nó thật sâu, thật sâu trong trái tim, sẽ không bao giờ nói ra đâu. Chỉ mình tôi cảm nhận là được rồi, chỉ cần mình tôi thôi!

10. Chương 9

Chap 9: Máu

Trong khi các Pháp sinh đang cố mà luyện tập để chờ ngày kiểm tra thì tôi lại bị phân tâm bởi một việc đang cố chối bỏ. Nhiều lúc tôi nghĩ mình đã phát điên đến mức tôi chẳng còn tập trung được vào việc gì. Thế là tôi trở thành cú đêm.

Cũng như mọi ngày, tôi lại thức khuya đi dạo. Tôi yêu cái bóng đêm bao trùm quanh tôi, nhẹ nhàng và êm dịu, nó khiến tôi có thể hoàn toàn thả lỏng, kể cả khi tôi đang rơi lệ như lúc này.

Trời mùa hạ rất nóng nhưng về đêm lại có khá nhiều gió và sương nên tôi phải choàng một cái khăn mỏng. Tiếng dế kêu rả rích không khiến tôi rợn gáy ngược lại còn khiến tôi thích thú. Xả hết mọi tâm tư ra bóng đêm bằng những câu lẩm bẩm dường như chỉ bản thân nghe được cũng công dụng lắm, như thế khi về tôi mới ngủ ngon được.

Những tưởng lúc này chỉ có tôi một mình ở khuôn viên trường hoá ra vẫn còn một người khác. Tôi biết điều đó nhờ tiếng động sột soạt. Lau nhanh nước mắt còn đọng trên mi, tôi im lặng che giấu sự có mặt của bản thân. Tiếng động lần này phát ra rõ mồn một và kèm theo cả những lời rên rỉ khiến người ta rùng mình.

Nuốt nước bọt để cổ vũ tinh thần, tôi bước về phía bụi rậm mà tôi cho là có người. Khóm cây được tôi gạt ra và thứ đập vào mắt tôi khiến tôi chao đảo đến mức khụy ngã. Cả người tôi run không ngừng run lên, đến mức muốn bỏ để di chuyển tôi cũng cảm thấy khó.

Tôi đã nhìn thấy một thảm cảnh. Phải, chính xác là một thảm cảnh khủng khiếp. Một cô gái đang nằm giữa vũng máu đỏ lôm, tứ chi đứt lìa khỏi cơ thể và vương *** xung quanh. Cô ấy vẫn thở, tôi biết rõ điều đó cho dù hơi thở của cô ấy đang dần đứt quãng. Đôi mắt cô ấy trợn tròn, miệng há rộng muốn kêu gào nhưng không có hơi nữa.

Cố ngăn đi sự kinh hãi trong lòng mình, tôi lấy bầy bò về phía cô ấy. Lau nhanh đi vết máu trên mặt, tôi líu lưỡi hỏi:

- Là ai, ai đã làm chuyện này?

Vẫn còn ý thức để nhận ra bên mình có người, cô ấy cố mở miệng to hơn nhưng tôi bất lực chẳng hiểu cô ấy nói gì. Nhận thấy tình hình không ổn, tôi bật dậy, choàng vội cái khăn lên thân thể không còn nguyên vẹn của cô gái tội nghiệp và dành tặng cho cô ấy ánh mắt trấn an, nói:

- Đừng lo, mình sẽ trở về sớm nhất có thể.

Và bằng hết sức, tôi vọt chạy về phía Thần điện, chắc chắn nơi đó có các vị Pháp giáo trông coi nơi đó có thể giúp đỡ. Hiện tại, tôi không biết cô bạn kia sẽ chịu được bao lâu, mất máu như vậy....liệu....

Cố cắt ngang những suy nghĩ xui rủi, tôi cố tăng thêm tốc độ. Đáng chết, tại sao tôi không mang sức mạnh khí để có thể bay chứ? Như vậy, tôi chắc là mình đến lâu rồi. Từ đây đến thần điện vẫn còn một khoảng cách khá xa.

Tôi chạy, chạy mãi cho đến khi nhìn thấy được ánh đèn phía xa, như một người trên xa mạc thấy được nước uống, tôi cố vắt giò mà chạy cật lực hơn. Nhưng xui xẻo thay, tôi vấp vào một nhánh rễ to lớn nên ngã nhào. Cú va chạm mạnh khiến đầu gối bị xước, chảy máu, khuỷu tay cũng rỉ ra một đường máu dài. Không đau, tôi cố đứng lên để chạy tiếp, tôi sợ cô bạn ấy sẽ không chịu được, đến lúc đó tôi sẽ ân hận cả đời. Nhưng một bóng đen không biết từ đâu đến nhảy vọt về phía trước mặt tôi vàôi thôi lạy Chúa, đó không phải người mà là yêu quái cấp A*, bây giờ tôi mới biết tôi vấp phải xúc tu của nó chứ chả có rễ cây nào ở đây hết và đáng ra sẽ chả có việc gì xảy ra nếu như mùi máu của tôi không kích thích thính giác của nó. Dưới ánh trăng khuyết, con quái vật hiện ra với bộ dạng đủ khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Hình dạng của nó chẳng khác gì con người ngoại trừ tứ chi là những xúc tu dài đến chục mét, cái đầu như như cái hộp sọ và hai con mắt màu đỏ như muốn lồi ra phía bên ngoài. Từ cơ thể kinh tởm ấy, một đống bầy nhầy nhỏ xuống khiến mặt xi măng không ngừng sủi bọt và lớp cỏ xanh cũng biết thành tro.

Tôi nuốt nước bọt lùi về phía sau, cố giữ khoảng cách với con quái vật. Tôi biết nếu bây giờ tôi chạy chắc chắn sẽ bị tóm gọn ngay tức khắc và đương nhiên cái mạng nhỏ này cũng chẳng giữ nổi, nhưng tôi cứ lại

thể này cũng chẳng kéo dài được bao lâu, tôi nhìn rõ, trong đôi mắt màu máu đáng kinh tởm ấy là sự thèm khát tột cùng, còn quái vật này ăn ruột Pháp sư để sống. Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy mình không đứng nổi nữa. Có lẽ cô bạn bạn này còn sống là vì tôi đã đến phá đám, con quái vật thấy tiếng động nên rời đi bởi dù sao đây cũng là khu vực của trường. Nhưng tôi lại để lộ rõ tình trạng khuyết tật của mình nên cái giả phải trả là phải đối mặt với tử thần. Tôi không muốn nghĩ nữa, mà dù muốn cũng chẳng nghĩ được gì.

- Cứu với! Có ai không? Cứu tôi với! – Tôi cố gào thật to, mong rằng có ai nghe được sẽ đến giúp nhưng dường như tôi đã quên chỗ tôi đang đứng cách xa khu kí túc xá, Thần điện lại còn ở khá xa, từ đây muốn thấy được ánh đèn cũng phải trở mắt ra mà nhìn.

Tiếng hét của tôi như báo hiệu hiệp đấu tinh thần kết thúc. Xúc tua của con quái vật bắt đầu phóng đến, sắc nhọn như một mũi kiếm. Tôi lộn nhào, cố tránh ra khỏi phạm vi những cái xúc tua. Con quái vật như muốn trả thù việc tôi phá đám, cố tình đánh trượt khiến những mũi kiếm bầy nhầy đó chỉ sượt qua da nhưng đủ làm máu tuôn chảy. Cây cối xung quanh đều đổ rạp, ghế đá cũng bị chọc vỡ. Tất cả đều hỗn độn. Tôi cố chạy vòng quanh con quái vật, tự trấn an bản thân cho dù nhịp tim trong lồng ngực ngày một tăng và hơi thở ngày càng trở nên gấp gáp. Con quái vật này tuy mạnh nhưng không có não để suy nghĩ, cái thân cứ nguyên một chỗ trong khi xúc tua không ngừng đuổi theo tôi, nếu như tôi để nó tự trói mình lại thì....Tôi cố nhen nhói tia hy vọng cuối cùng.

Thành công, rốt cuộc thì con quái vật cũng tự trói mình lại. Không để dành thời gian ca ngợi chiến thắng, tôi phóng đi bằng số sức còn sót lại. Nhưng đột nhiên, cổ chân tôi bị kéo lại, một lần nữa tôi ngã nhào. Chưa kịp ý thức được điều gì, cả người tôi bị bao bọc bởi những cái xúc tua đang dần siết mạnh đến nghẹt thở. Khốn khiếp, rốt cuộc đây là loại quái vật gì mà có thể tự sắp xếp thân thể được chứ? Tôi tự hỏi thế khi thấy những xúc tua bạn này còn đang trói chặt chính vật chủ nay nhập vào cơ thể và từ đó xúc tua lại mọc ra, nhiều như con bạch tuộc. Tôi nghe thấy tiếng xương tay phải mình gãy, cả xương chân nữa, tôi cũng thở không nổi rồi. Chỉ ít tôi không biết đau. Vậy là tôi may mắn rồi, tôi sẽ không đau kể cả khi mình sẽ bị siết đứt như những khúc cá. Tôi tuyệt vọng thật rồi!

“Ra đòn đi!”

Một giọng nói như gió thoảng xẹt qua tai tôi. Rõ ràng quanh đây không có ai, còn nữa làm sao tôi có thể ra đòn?

“Băng mùa hạ! Nói đi! Nhanh”

Giọng nói ấy vang lên, nhẹ nhàng nhưng gấp gáp. Lần này tôi chắc chắn mình không nghe nhầm, hơn nữa giọng nói đó ...giống hệt tôi.

Đáng tiếc, còn chưa kịp phát ra tiếng nào, cổ tôi đã bị siết mạnh, hoàn toàn không cho bất cứ âm thanh nào lọt ra ngoài. Nhắm chặt mắt, tôi rên khẽ:

- Anh hai, Jun, mọi người, cứu với!

Phùng!

Một ngọn lửa bốc lên thiêu rụi con quái vật trong nháy mắt. Người đàn ông mang mái tóc màu đỏ là người đã cứu tôi.

- Cô bé ổn chứ? – Ông ta cười cười, hỏi.

Tôi nằm vật dưới đất, không đáp. Tôi là kẻ khuyết tật nhưng không ngu để đáp lại một Pháp sư bóng tối. Chỉ là tôi cảm thấy khó hiểu, vì sao ông ta lại cứu tôi.

Như đọc được suy nghĩ của trong đầu tôi, người đàn ông lạ mặt lên tiếng:

- Có những Pháp sư bóng tối là do bị bắt buộc! Mà cô bé bị mất gốc, để lâu không tốt đâu, để bị cảm lạnh từ đôi chân lắm đấy! Có cần tôi đỡ cô bé dậy không?

Người đàn ông này làm tôi sực nhớ đến cô Hanaka, từ mái tóc cho đến anh mắt đều rất giống nhau. Mà cái lí do ông ta đưa ra cũng giống với tình trạng cô Hanaka hiện giờ. Nhưng tôi vẫn không ngu, tôi biết ông ta đang cố lấy lòng tin từ phía tôi. Nếu như không phải tôi tinh mắt nhìn thấy sợi tóc đỏ bay vất vưởng khi con quái vật bị thiêu cháy thì chắc tôi đã tin lời nói của người đàn ông này. Tôi đã từng đọc qua thông

tin về loại quái vật được tạo thành từ một bộ phận của Pháp sư bóng tối cấp cao. Đó không thể là một sự tương đồng hay ngẫu nhiên được. Còn nữa, tôi bị mất guốc là do tôi vấp ngã khi đụng độ con quái vật, mà tôi đi guốc làm sao ông ta biết được. Rõ ràng là đã quan sát từ đầu, con quái vật cũng là do ông ta dựng nên. Đã thế tôi sẽ tương kế tựu kế chơi lại ông ta. Ông ta quá coi thường tôi rồi, bị lừa một lần, sẽ không có lần thứ hai.

- Làm ơn, đưa tôi đến khu kí túc xá!

- Tay trái cô bé chưa bị gãy phải không? Tháo cái vòng ở cổ ra đi, có thể ta mới gần cô bé được, hãy tin ta, ta là bị bắt ép thôi phải trở thành Pháp sư bóng tối thôi.

Tôi phỉ nhổ, vòng cổ này do ba tôi tặng, anh tôi cũng có một cái. Là vòng hộ mệnh dùng để đối phó với Pháp sư bóng tối. Lần này tôi đã nhận ra, thứ ông ta muốn không phải là lòng tin của tôi mà là mạng sống của tôi. Rốt cuộc người này là ai mà hận tôi đến vậy, không khiến tôi sa ngã thì cũng muốn tôi chết mà hơn nữa phải là chính tay giết. Thật quá thâm độc. Đã vậy, tôi không diễn kịch nữa.

- Làm sao ông biết tôi đi guốc, còn nữa sao ông biết tay trái tôi chưa bị gãy? Có phải hay không ông cố tình để chừa cánh tay này.

Ông ta sững người, rồi đôi môi vẽ lên một nụ cười khẩy:

- Con gái Sawada có khác, cho dù có khuyết tật thì cái đầu vẫn không tầm thường. Nhưng đừng nghĩ cái vòng đó có thể ngăn cản ta giết người, cùng lắm ta chỉ bị thương vài tháng nhưng đổi được cái mạng khôn của người ta cũng chịu! – Vừa nói, ông ta vừa rút ra từ lòng bàn tay một cái kiếm màu đỏ, từ từ tiến đến gần tôi.

Tôi không phục, thà chết trong tay con quái vật ban nãy còn hơn.

“Hoa tuyết! Chìa bàn tay trái ra, đọc và giết ông ta đi”

Giọng nói ban nãy lại vang lên nhưng dường như chỉ mình tôi nghe thấy. Như một bản năng tôi đưa tay trái lên, nhắm tịt mắt, làm liều nhưng....

Kengggggggg

Tôi chưa kịp đọc thần chú thì tiếng va chạm giữa hai thanh kiếm khiến tôi hé mắt. Tên Pháp sư bóng tối đó biến mất còn người đã cứu tôi là....

- Anh hai! – Nước mắt tôi tuôn trào, mọi sự sợ hãi trong tôi giờ đây đều bộc phát.

- Emi, ngoan. Ổn rồi, anh đây!

- Anh hai, ở phía đó...phía đó còn có người! – Tôi cố sức chỉ về phía cô bạn xấu số. Sau đó thì kiệt sức ngã đi, chẳng còn biết gì nữa. Trước khi chìm vào hư vô, giọng nói như gió mùa đông ấy lại vang lên, văng vẳng đầy trách cứ: “Đồ ngu!”.

Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được giọng nói này, giọng nói giống hệt tôi nhưng luôn thiếu độ ấm. Chắc hẳn tôi sẽ nhớ.

11. Chương 10

Chap 10: Phong ấn

Tối, rất tối.

Tôi đang ở một nơi hoàn toàn không có ánh sáng. Tôi tự hỏi mình đã chết chưa và đây là đâu. Nhưng mà không ai giải đáp giúp tôi câu hỏi ấy.

Tôi nghĩ đây là địa ngục, bởi chỉ có địa ngục mới tối như vậy. Có điều không hiểu tôi mắc tội gì mà bị đày xuống đây nhỉ?

- Emi!

Có người gọi tôi sao? Hay là tôi nghe nhầm?

- Emi!

Lại nữa rồi. Tôi dáo dác tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi. Hai tay loạng quạng trong bóng tối như một kẻ mù, rất may là không có vật cản nào cả.

Tiếng gọi đó không phát ra nữa. Tất cả trở nên tĩnh lặng. Nhưng khi tôi định thôi trò trốn tìm thì đột nhiên một luồng sáng loá mắt xuất hiện. Phải khó khăn lắm đôi mắt của tôi mới thích ứng được với nó.

Trước mắt tôi lại là cô gái có gương mặt giống hệt tôi trong bộ Junihitoe đạo nọ, tuy nhiên lần này cô ta lại mặc bộ kimono trắng bằng lụa hết sức bình thường. Cô gái ấy ngồi quỳ trước một cánh cửa hoa mĩ và to lớn bằng pha lê trong suốt, mép cửa và tay cầm được làm bằng bạc và tạc hình hoa tuyết. Tôi nhận ra, thứ ánh sáng kì lạ phát ra từ cánh cửa này.

- Lại là cô à? – Tôi tiến đến, hỏi.

Khuôn mặt lạnh tanh của cô ấy ngược lên, đôi mắt hổ phách đảo một hồi, mãi sau đó mới mở miệng:

- Cô cần sức mạnh phải không? Vậy thì giúp tôi mở cánh cửa này ra!

Câu nói này, tôi thấy hơi quen tai. Phải rồi, nhờ câu nói này mà tôi suýt trở thành Pháp sư bóng tối nếu như không có Jun ngăn lại. Thế nên lần tôi sợ, không dám mạo hiểm. Tôi không ngốc đến mức nghe lời một người lạ. Nghĩ là thế nhưng tôi vẫn tiến đến gần cánh cửa, tiến đến gần cô gái kia. Kì lạ thay, tôi không thể nào chạm vào cô ta, bởi vì giữa chúng tôi bị ngăn cách bởi một bức tường trong suốt, càng kì lạ hơn là chân trái của cô ta bị một sợi xích to dùng giữ lại khiến cô ta không thể nào tiến gần về phía cánh cửa. Kể cả khi cô ta cố hết sức mà với đến tay cầm thì cũng chỉ có thể chạm chứ không thể kéo. Nhưng tôi thì không, tôi hoàn toàn có thể làm được.

- Cô là ai và đây là đâu? – Tôi kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Cô gái đó lần này không nhìn tôi nữa. Cô ta đối tư thế ngồi, dựa đầu vào đầu gối, bàn tay mảnh khảnh nghịch nghịch những móc xích.

- Ta nói rồi, ta là cô! Còn nơi này là nơi linh hồn chú ngụ.

Tôi đang nghĩ mình nằm mơ. Một giấc mơ kì quặc không có lời giải đáp. Nhưng khác với lần trước, tôi không không nổi cáu mà ngồi xuống, ghé sát vào bức tường trong suốt tường như vô hình kia, yên lặng mà ngắm nhìn cô gái. Dù đã thấy một vài lần nhưng lần nào tôi cũng thấy giật mình. Cô ta giống tôi đến nỗi tôi cảm tưởng mình đang soi vào một tấm gương. Khuôn mặt trái xoan kia, hàng lông mày kia, đôi môi kia, cả đôi mắt hổ phách quyến rũ nữa, tại sao tất cả đều giống hệt tôi như thế? Chỉ trừ mái tóc của cô ta dài gấp tôi nhiều lần thì không ai có thể phủ nhận chúng tôi là chị em song sinh. Cô ta nói cô ta là tôi. Vậy thì tôi là cô ta sao?

Không thềm để ý đến sự soi mói của tôi, cô gái kì lạ vẫn mân mê sợi xích, cứ như thể đó là điều duy nhất cô ta có thể làm. Ở một nơi như thế này, cô ta không cảm thấy cô đơn, vô vị sao?

- Nay cô gái, cô cũng tên Emi sao?

Bấy giờ, cô ta mới nhìn tôi:

- Ime, đó là tên tôi!

- Vậy tại sao cô lại biết tên của tôi?

- Không chỉ tên, tôi còn biết mọi thứ về cô. Gia đình có mấy người, chức vị và đẳng cấp của họ, hoàn cảnh của cô, người bạn thân thiết của cô, người cô thăm để ý, tôi đều biết. Thậm chí cô thích gì, muốn gì, khi nào ăn cơm, khi nào ngủ,...tất tần tật tôi đều nắm rõ. – Nhưng một lúc, Ime ban cho tôi một nụ cười nhếch mép, rồi nói tiếp: Tôi nói rồi, tôi là cô mà!

- Tôi không hiểu! – Nhìn Ime bằng đôi mắt kính hải, tôi lắc đầu.

- Cô hẳn là biết hai mặt của con người chứ? Pháp sư cũng là con người mà! – Cô ta thì thào, đôi mắt hổ phách xoáy lấy tôi.

Hai mặt của con người, tuy không nhiều lắm nhưng đương nhiên tôi có biết. Theo sử sách ghi chép lại, con người là con của ánh sáng và bóng tối, là con của ác quỷ và thiên thần, là con của trời và địa ngục sinh ra cho nên luôn có hai mặt, hai linh hồn: một tốt, một xấu, một thánh thiện, một xấu xa. Tóm lại là hai mặt này hệt như một tấm gương, trái ngược nhau, nhưng dù thế nào cũng chính là một.

Khoan đã, nói như vậy...

Như thấy được ánh mắt nghi hoặc của tôi, Ime cười khẩy, đôi mắt nheo lại, tia nguy hiểm hiện ra:

- Hai mặt con người, chỉ xuất hiện một. Chỉ khi có tác động lớn lao từ bên ngoài thì mặt khác mới có thể có cơ may xuất hiện. Nói cánh khác tôi chính là con người khác của cô. Lí do tôi đang bị xích ở chốn này, chính là do cô đang xuất hiện.

- Vậy còn cánh cửa đó...là gì? – Tôi ngược nhìn sang phía cánh cửa rồi lại nhìn Ime, chờ đợi.

- Đó gọi là cánh cửa của sức mạnh. Đằng sau cánh cửa chính là sức mạnh. – Mặc dù có vẻ Ime không có thiện cảm với tôi nhưng cô ta vẫn thoả mãn trí tò mò của tôi, sau đó cô ta lại hỏi lấp lửng: Emi, cô có biết sự khác biệt giữa con người bình thường và Pháp sư không?

Tôi lắc đầu, tiếp tục chờ đợi.

Nhưng khác với mong đợi của tôi, lần này Ime không nói về vấn đề này nữa. Chỉ buông một câu:

- Cô sắp tỉnh rồi!

- Eh? – Tôi ngu ngơ.

- Emi, khi cô mở mắt, những gì cô thấy, những gì cô cảm nhận, tôi cũng sẽ biết. Nhưng người quyết định hành động, quyết định ứng phó ra sao thì chỉ có cô mới làm được. Tôi sẽ không ngồi yên thế này đâu, cô là kẻ tạt nguyên nhưng tôi thì khác, trái với cô tôi là thiên tài. Nói cho cô hay, một khi phong ấn được giải thì tôi sẽ là cô, kẻ bị trói buộc và chỉ có thể bất lực nhìn sự việc diễn ra mà không theo ý mình chỉ có thể cô. Nghe rõ chưa, nghe rõ chưa Emi?

Xung quanh tôi đột nhiên sáng bừng, tất cả trắng xoá. Hơn lúc nào hết, lần này Ime như muốn nổi điên mà gào thét, trút hết tất cả những bức bối trong lòng. Thái độ của cô ta khiến tôi hoài nghi, cô ta nói hết đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa. Hoặc có thể là lần tới gặp nhau, vị trí của chúng tôi sẽ thay đổi. Tôi sẽ là kẻ bị trói buộc và ngược lại.

Và rồi tôi mở mắt.

Có lẽ tôi ngủ đã lâu rồi, bây giờ tôi đang vô lực nằm im trên giường. Trên thành cửa sổ, chiếc chuông gió vẫn đung đưa theo nhịp. Từng làn gió mang theo mùi hương nhẹ nhẹ cũng lùa vào, mơn trớn từng lọn tóc mai của tôi.

Người đầu tiên tôi gặp sau chuyến chu du ở Quỷ môn quan là ba. Ông ngồi bên cạnh tôi, đôi mắt hồ phách chăm chú. Có vẻ như tôi tỉnh lại không đã đụng đến ông nhiều, như thế ông biết chắc tôi sẽ tỉnh lại, vào lúc này.

- Emi! Sao rồi! – Ba lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của tôi.

- Ổn ạ! – Tôi thở một nhọc.

- Con rất giống mẹ con, nói dối đều dỏ như nhau! – Ba tôi cười hiền, nụ cười đã lâu lắm tôi không được nhìn thấy.

- Ba, Pháp sư và người bình thường có gì khác nhau? – Chợt nhớ đến câu hỏi của Ime dành cho tôi, tôi liền đem ra tìm ba trợ giúp.

Bị câu hỏi của tôi làm bất ngờ, phải một lúc sau, ba tôi mới trả lời:

- Pháp sư có sức mạnh của thiên nhiên ban cho, còn con người không có.

- Tại sao? – Tôi gặng hỏi.

- Bởi vì cánh cửa sức mạnh của con người luôn bị đóng kín, còn Pháp sư thì không. Lấy ví dụ đơn giản là pháp sư chúng ta có thể điều khiển sức mạnh tùy ý, bất cứ lúc nào muốn đều có thể sử dụng. Còn con người thì chỉ đến một lúc nào đó, bị đe dọa tính mạng chẳng hạn thì sẽ có một luồng sức mạnh thôi thúc họ bảo vệ bản thân, đó là khi cánh cửa sức mạnh có khe hở bị tác động từ bên ngoài chứ không phải linh hồn bên trong. Một số người vì tác động đối với họ quá lớn, thì khe hở sẽ không khép lại khiến cho họ trở thành nhà ngoại cảm – một nửa pháp sư, họ có thể nhìn thấy yêu ma, nhưng không thể tiêu diệt.

Tôi gật gù rồi mệt mỏi áp mặt vào gối. Nếu như ba nói thì chắc chắn tôi không có sức mạnh là do cánh cửa đó không mở, thậm chí tôi để ý, ngay cả một khe hở cũng không có. Giờ tôi thấy tiếc đứt ruột, nếu như ban nãy tôi nghe lời Ime, mở nó ra thì có phải bây giờ tôi đổi đời rồi không. Càng nghĩ tôi càng thấy bức mình.

Nhưng liệu tôi có thể gặp Ime và cánh cửa đó không?

Có lẽ nhận thấy biểu hiện khác thường của tôi hoặc cũng có thể là do câu hỏi kì quặc mà tôi vừa đặt ra, ba tôi nhún nhún đôi mày, lên tiếng:

- Emi có chuyện gì giấu ba sao?

Tôi định bưng lắc đầu nhưng lại không giám. Thành ra chuối động tác, hết gật rồi lắc đầu của tôi cứ lặp đi lặp lại. Thật ra những lần trước là do tôi mơ xong mà không nhớ gì nên không thể kể. Nhưng lần này thì khác, tôi biết đó không phải mơ, và nó hoàn toàn được lưu lại trong bộ óc của tôi. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định “xổ” hết ra:

- Con nằm mơ mình gặp một cô gái có khuôn mặt giống hệt con, tên cô ta là Ime!

Sau câu nói này, hàng lông mày của ba tôi càng trở nên nhăn nhúm. Nhưng ông vẫn im lặng, kiên nhẫn chờ tôi trình bày:

- Cô ta nói cô ta là mặt khác của con, cô ta nói khác với con, cô ta có sức mạnh. Hơn nữa, con thấy cô ta bị xích

Lần này thì ba tôi không giữ im lặng nữa, ông hỏi:

- Sợi xích có chặt không? Xích một hay hai chân? Hay là tứ chi?

Tôi khó hiểu nhưng vẫn lục lọi trong bộ nhớ. Lúc đó tôi chỉ để ý đến lời nói của Ime, về phần sợi giây xích thì không rõ lắm. Đang tính trả lời ba là không nhớ thì đột nhiên hình ảnh Ime nghịch sợi xích hiện lên, tôi liền trả lời chắc nịch:

- Sợi xích rất dài, chẳng biết phần bám ở đầu nữa vì lúc đó khá tối. Nhưng mà phần gông kẹp ở mắt cá chân không chặt lắm, bị xích cả hai hai chân.

Lần này thì khuôn mặt của ba tôi đột nhiên lạnh ngắt. Tôi biết ba tôi trải qua rất nhiều chuyện, hiếm khi ông thay đổi sắc mặt. Vậy mà lần này...

Lòng tôi bỗng dưng dâng lên một cảm giác lo lắng.

Đang lúc tôi chả biết nói thế nào thì giọng nói trầm trầm của ba lại xuất hiện:

- Sợi xích đó là do ba tạo nên nhằm phong ấn cô ta đấy. Khi con sinh ra thì ba đã phong ấn nó, xích cả tứ chi, vậy mà lần này chỉ còn có hai chân. Emi, con đang khao khát có sức mạnh ư?

- “.....” – Tôi ngập ngừng, không biết cách trả lời. Tôi đang khao khát có sức mạnh ư? Đó là lẽ dĩ nhiên. Ai đứng vào vị trí của tôi cũng như vậy thôi. Chẳng lẽ khao khát sức mạnh là một cái tội. Còn nữa, ba nói chính ba phong ấn Ime, điều này sao có thể?

- Nếu như cho con lựa chọn giữa sức mạnh và cái tôi của bản thân, con sẽ chọn cái gì? Ý ba là nếu sức mạnh khiến con tha hoá con có chấp nhận không?

Tôi một lần nữa không trả lời.

Một kẻ tạt nguyên bình thường, bị người đời khinh rẻ, một kẻ như thế có coi trọng cái tôi không?

Đương nhiên không!

Niềm khát khao được công nhận sẽ che lấp cái tôi, kể cả bị tha hoá cũng không đáng bận tâm. Đó là một điều hoàn toàn hợp lí.

Vậy còn tôi thì sao? Tôi có làm vậy không?

Tôi không biết. Cũng có thể tôi biết rõ câu trả lời nhưng không dám nói ra.

Nghĩ đến cái lần tôi nhận máu của Pháp sư bóng tối hình như tâm trạng tôi cũng thế này. Cũng bồn chồn và lo lắng. Nhưng kết quả thì sao? Tôi vẫn lựa chọn mặc kệ việc mình sa ngã để đạt được mục đích. Tự mình vứt bỏ trí thông minh thường ngày, tự lừa dối để lấy can đảm uống nó.

Vậy ra câu trả lời tôi đã có rồi, nhưng là tôi tự cho là mình trong sạch thôi.

Hoá ra, tôi tầm thường là thế. Niềm khao khát của tôi thật bẩn thỉu.

Đúng, quá bẩn thỉu.

Nhưng tôi có thể làm gì?

Một mình tôi, chẳng thể làm cái gì cả.

Tôi không dám đối mặt. Thật sự không dám.

- Con không có tự tin. Con không có can đảm! – Ba tôi đứng dậy, nhìn tôi một cách nghiêm khắc: con luôn ngồi chờ, chờ sức mạnh đến với con như một điều kì diệu mà không nhận ra, chính bản thân con phải đối mặt, phải tự tin nhìn vào sự thật để có thể tiến bước kiếm tìm điểm mạnh của riêng mình. Nói cho cùng, con là một kẻ nhút nhát, chạy trốn mọi việc bằng cách đổ lỗi cho số phận.

Tôi ngơ ngác, nắm chặt lấy cái chân.

A, tôi làm sao thế này. Có phải bị ba túm đuôi rồi nên hoang mang không?

Không chỉ là một kẻ vô dụng tôi còn là một đứa nhút nhát chỉ biết than thân trách phận, chỉ biết tự ti và chờ đợi.

Nhưng tôi đâu có muốn.

Thế là tôi lắc đầu, lắc thật mạnh. Bàn tay túm chặt lấy mái tóc, cả người đột nhiên co rúm.

Không muốn, tôi không muốn.

Đáng lí ba phải ôm tôi vào lòng và an ủi mới phải. Tôi mới vừa suýt chết cơ mà.

Đây không phải thứ tôi chờ đợi, không phải, hoàn toàn không phải.

- Con không phải là kẻ khuyết tật, sức mạnh của con là do ba phong ấn cùng với Ime. Tất cả là do Ime là mặt khác của con, tính cách vì thế mà hoàn toàn trái ngược. Tuy nhiên sức mạnh lại là do cô ta nắm giữ. Điều đó đồng nghĩa với việc một khi con có sức mạnh thì con sẽ đánh mất bản thân mình. Hãy dành lại từ cô ta sức mạnh vốn dĩ là của con. Đây là một cửa ải dành cho con đấy! Giờ chỉ còn hai dây xích nghĩa là thời gian của con không còn nhiều. – Ba nhìn tôi, dịu dàng ôm lấy thân thể run lên bần bật của tôi, nói tiếp: So với Ime, Emi thế này tốt hơn! Cố gắng tự tin lên, con vẫn còn ba mẹ mà. Nếu như con đánh mất bản thân, sẽ có kẻ lợi dụng con đấy! – Sau đó ba nhẹ nhàng hôn lên trán tôi và ra ngoài.

Tiếng chuông gió vẫn kêu.

Tôi vẫn không hề có ý nghĩ mình có thể tự tin. Bởi vì...động lực của tôi ở đâu?

Thực ra truyện này Suzu đã hoàn thành trên giấy nhưng đọc lại thấy không hay lắm, hơn nữa tình tiết rất ngắn, giọng văn lại giống như truyện cổ tích hoặc một bài tóm tắt vậy, nhất là ở chap 8. Đó là lí do tại sao Suzu lại kéo dài thời gian như vậy (mạng Suzu vừa sửa được ba ngày trước T_T). Cũng may hôm qua đi tắm lại giống acsimet nên nghĩ lại rồi đổi tình tiết truyện luôn *cười*.

Nhân vật Emi lần này sẽ không có một tính cách nhất định nữa. Suzu sẽ xây dựng nhân vật này một cách thực tế nhất, theo đúng hoàn cảnh đưa đẩy. Phải nói là nhân vật này Suzu nghĩ rất lâu mới quyết định đưa ra một hướng khác với Linh (phần 1), nếu như ở Linh đúng như tuyết nhân vật nữ chính điển hình: đáng

yêu, hiền lành, nhân ái,...thì Emi sẽ đa dạng hơn. Vì thế có thể nhân vật này sẽ bị ghét. Cho nên bất cứ c/m đòi chỉnh sửa Suzu sẽ bỏ qua.

Um...trên một vài lời bộc bạch thể thôi nhưng mong mọi người hiểu. Còn nữa, Suzu muốn nếu mọi người đem “con cứng” của Suzu đi đâu thì báo cho Suzu một tiếng và để lại link. Tránh trường hợp như ở phần một chỉ có 2 bạn xin phép mà lên google lại ra tận đâu đâu.

12. Chương 11

Chap 11: Hibiki no shirabe

Sau khi để cho tôi tĩnh tâm hoàn toàn. Mẹ và người thân bắt đầu vào thăm hỏi tôi. Xem nào, người nhà thì không nói nhưng mà các cô nàng Quận chúa và các vị Vương tử ở đâu ra một hàng dài thế này? Nhìn cái bản mặt của họ, tôi thà ở một mình, không cần ai thăm hỏi còn tốt hơn. Thiết nghĩ nếu như không có ba tôi, liệu sẽ có mấy người đứng đây, hỏi tôi đây quan tâm, ân cần thế này? Tôi phát mệt với trình độ diễn kịch của họ rồi. Cơ mà cái cách hỏi thăm của họ thì rất là văn vẻ, mượt mà. Tôi nghe mà cứ như kiểu mình đang học một lớp xã giao ấy. Cũng may người nào cũng giống người nào, nói chuyện giống nhau y hệt. Câu bắt đầu bao giờ cũng là “Chào Công nương, tôi là....., hôm nay...., rất vui vì Công nương không sao, vẫn khoẻ mạnh...”. Xong cái điệp khúc chào hỏi, họ khúm núm tặng quà, chờ tôi hồi đáp. Hờ hờ, dù sao họ cũng đã khách khí thế thì tôi cũng chẳng ngại góp vui cùng họ. Diễn cũng một chuỗi động tác lặp đi lặp lại: cười tao nhã, đỡ lấy quà, nói: “Cảm ơn vị A, B, C đã lo lắng cho ta. Ta chắc chắn sẽ nhớ tên các vị khi trò chuyện cùng ba và bác tôi”. Nói đến đây là case closed, người A biến và người B vào. Cứ thế cho đến khi hết cái hàng dài đằng đằng như khách hàng chờ ở cửa hàng giảm giá. Đông nữa là tôi rách miệng rồi, tiếp họ xong cái miệng của tôi cũng chẳng nhếch lên nổi để húp cháo nữa. Cái đời tôi đúng là quá buồn.

Vì bị gãy hai cẳng một tay nên bây giờ tôi đã trở thành một kẻ khuyết tật thật sự nằm bẹp trên giường. Vì bận việc, ba mẹ cùng người thân tôi đều đã về, chỉ có Akemi là ở bên cạnh chăm sóc tôi. Kể ra thì có một cô bạn thân thế này thì thật là tuyệt. Nhưng mà cho dù tôi là một đứa tự kỉ thế nào đi chăng nữa thì cũng biết chán cái việc nằm giường, chẳng làm được gì. Tôi thề là vì lí do này mà tối nay tôi không ngủ được. Bởi vì chiều nay tôi đã ngủ cho phần buổi tối rồi. Số tôi đúng là đen như than!

Còn đang bứt tóc vì khó chịu thì cánh cửa sổ đột nhiên bật mở, ánh trắng trắng toát theo đó mà tràn vào phòng, gió cũng không chịu kém cạnh, hất tung cái rèm buộc hai bên mép cửa. Tôi còn chưa kịp hiểu điều gì thì một bóng người đã nhảy lên bệ cửa sổ. Vì ánh trắng theo đó mà vào nên tôi không thể thấy khuôn mặt của người đó, chỉ biết đó là một tên con trai. Hử? Con trai? Nửa đêm nửa hôm vào khu vực kí túc xá nữ đúng là không phải loại người tốt đẹp gì rồi. Nghĩ đến đây, tôi lấy hơi, mở miệng, chuẩn bị một cú hét ngang loa thùng thì ngay lập tức người đó dùng bịt miệng tôi lại, miệng thì thăm:

- Tôi đây mà!

Giọng nói quen thuộc vang lên làm tâm tình đang ở mức thảm hại của tôi vọt lên thẳng mức độ hưng phấn. Tôi nhớ rõ sáng nay cậu ta không đến thăm tôi, thật không ngờ bây giờ lại có mặt. Gật gật cái đầu tỏ vẻ đã hiểu, tôi chờ cậu ta bỏ tay ra rồi reo khẽ:

- Jun, sao bạn lại vào đây giờ này

- Thì sáng không vào được chứ sao? – Jun lười biếng ngồi xuống ghế, vớ lấy quả táo và ngoạm hết sức tự nhiên.

Nhúu mày khó hiểu, tôi thắc mắc:

- Tại sao?

- Tại ông anh trai song sinh quý hoá của cậu không cho tôi vào. – Ngừng một lúc để nuốt xong miếng táo, Jun lại tiếp tục bằng cái giọng khe khẽ: Sáng nay có thất vọng không?

Tôi còn chưa kịp thắc mắc tại sao anh hai tôi không cho cậu ta vào thăm tôi thì câu hỏi tiếp theo đã làm tôi trống rỗng đầu óc, kết quả là mãi một lúc sau tôi mới lấy lại tinh thần cho ra lò một câu nói hoàn chỉnh:

- Vớ vẩn, tớ đây việc gì phải thất vọng? Người ta đến thăm tớ đông nghìn nghịt, thiếu một người thì có là gì. – Tôi thế lời tôi nói là sự thật, tôi không thất vọng đâu chỉ buồn thôi. Hiển nhiên tôi không thể cho Jun biết được, thật may là bóng tôi đã giúp tôi che đi hai gò má đang nóng bừng này.

Không chất vấn gì thêm, Jun nhún nhún vai, đặt phần táo thừa vào lại chỗ cũ rồi hỏi:

- Chán lắm đúng không? Có muốn ra ngoài đi dạo không?

Ngay lập tức, tôi gật đầu như gà mổ thóc nhưng nhìn lại tình trạng của mình, tôi lại thở dài, nhìn người trước mặt với ánh mắt cầu cứu.

Jun cười hìhì, trấn an:

- Không lo, ít nhất thì bây giờ bạn cũng ngồi được. Đi nào!

Sau câu “đi nào” Jun nhẹ nhàng bế tôi lên, phi thân ra khỏi cửa sổ. Bây giờ là 1 giờ sáng nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhờ ánh trăng huyền ảo trên đầu.

Jun bay khá chậm, có lẽ cậu ta ngại tôi còn đang bị thương. Điều này làm tôi bỗng dưng thấy cảm động, hình như cậu ta là người duy nhất ôm tôi vào lòng một cách nâng niu như vậy. Bất giác tôi níu chặt lấy vạt áo cậu ta, ghé sát đầu vào lồng ngực áp áp, hưởng thụ mùi bạc hà thoang thoảng trên đó và lắng nghe trái tim cậu ta đập từng nhịp, đập từng nhịp. Đối với tôi, được như thế đã là quá mãn nguyện. À không, có lẽ vẫn còn một yêu cầu nho nhỏ nữa, đó là thời gian bay của cậu ta hãy kéo dài ra, dài thật dài để tôi có thể ích kỷ hưởng thụ thêm một lúc nữa.

Có vẻ như ông trời cũng đã nghe lời cầu nguyện của tôi cho nên Jun đột nhiên giảm tốc độ, bay mà cứ như đi bộ. Mãi một lúc sau cậu ta mới đáp xuống vách núi dạo nọ, đỡ tôi dựa vào một thân cây cổ thụ to.

Nơi này về đêm đúng là tuyệt đẹp. Thảm cỏ nhuốm sương dưới ánh trăng trở nên long lanh như được dát pha lê. Cây cối xung quanh tĩnh lặng, lâu lâu một vài sợi dây leo lại đung đưa theo những cơn gió nhẹ. Ở phía trên, bầu trời rộng lớn bỗng chốc được thu vào tầm mắt rõ mồn một với hàng nghìn ngôi sao và mặt trăng tròn trịa. Nhưng có thể vì trăng tối nay sang quá nên những ngôi sao xung quanh bỗng chốc trở nên mờ nhạt, không nhìn rõ.

Tôi và Jun không nói chuyện trong một khoảng thời gian khá lâu. Mãi một lúc sau cậu ta mới lên tiếng:

- Emi – chan có thích hát không?

Tôi lắc đầu.

Mọi người đều nói tôi có giọng hát rất hay, rất sáng và rất trong. Thậm chí so với mẹ, tôi còn hơn vài phần. Nhưng đương nhiên giọng hát của tôi không có nhiều người may mắn được thưởng thức. Đơn giản là vì tôi không thích hát, không thích ngân nga cái gọi là giai điệu. Tôi không biết tại sao mình lại như vậy, có thể là vì mỗi khi tôi hát sẽ có người so sánh nó với mẹ, với những người khác. Bản thân tôi đã bị so sánh quá nhiều, tôi không muốn ngay cả giọng hát mà tôi luôn tự hào bị đem ra so sánh. Tôi chỉ hát khi tôi buồn và muốn xả stress thôi.

Jun lại rơi vào trầm mặc, sau đó cậu ta cười, rút ra một cây sáo và nói:

- Nếu vậy, đêm nay tôi sẽ lại độc tấu!

Rồi Jun lấy hơi, thổi. Giai điệu êm đềm mà trầm buồn vang lên, xen lẫn với tiếng gió và ánh sáng của trăng sao. Tuy tôi biết Jun rất tài giỏi nhưng tôi cũng đã nghe rất nhiều người thổi sáo, thậm chí còn được lĩnh giáo hai cao thủ là ba tôi và anh hai nhưng mà không hiểu sao tôi lại cảm thấy giai điệu của Jun mới lọt được vào trái tim chai sạn của tôi, rửa đi hết mọi thứ bên trong và chỉ để lại cảm giác yên bình, thanh thản.

Hơn nữa, hình ảnh của Jun lúc này thì phải nói sao nhỉ? Ừm...rất đẹp trai, đẹp y như một vị thần vậy. Bình thường cậu ta đã đẹp rồi nhưng mà đẹp nhất chính là lúc này đây. Mái tóc đen của cậu ta khẽ bay, đôi mắt nhắm hờ để lộ hàng mi dài, cong nhuốm một chút u buồn. Những ngón tay thon dài điều luyện nhấp xuống, cùng hơi thở tạo nên giai điệu tuyệt vời. Dưới ánh trăng bạc, tất cả càng thêm huyền ảo, đẹp đẽ.

Tôi dựa đầu vào thân cây, môi khẽ cười. Khúc nhạc Jun thổi nghe quen lắm. Hình như ba rất hay đánh piano bài này vào ngày sinh nhật của mẹ. Ông nói đó là giai điệu đầu tiên ông dành tặng mẹ và cũng chỉ dành

riêng ẹ thôi. Tôi cũng nghe mẹ hát, mẹ nói đó là ca khúc truyền thống có từ rất lâu đời, tên nó là Hibiki no shirabe.

Khúc nhạc kết thúc, tôi có chút thất vọng. Định mở miệng nói nhưng lại chẳng biết nói gì ngoài việc chẹp miệng khen ngợi:

- Hay thật đó! Nó là hibiki no shirabe đúng không?

Jun gật đầu, nhìn tôi cười:

- Emi là người đầu tiên được nghe tôi thổi sáo đấy. Trước giờ tôi độc tấu và cũng là thánh giả duy nhất!

Tôi nhìn Jun đang ngồi một chân duỗi một chân co bên cạnh. Cậu ta ngẩng đầu nhìn trời, bóng dáng thoáng vẻ cô độc.

Cả hai chúng tôi lại rơi vào im lặng một lần nữa. Có thể là do có quá nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải mở lời. Thế là...im lặng.

Đột nhiên, Jun cười, nhìn tôi hỏi:

- Cậu có biết truyền thuyết về bài hát này không?

Tôi gật đầu, đáp:

- Đây là bài hát có từ lâu đời. Tương truyền, vị thủ lĩnh tối cao và phu nhân của mình – Thánh nữ mang nguyên tố nước đã tạo nên những lời ca này cứu rỗi Pháp sư bóng tối muốn cải tà quy chính. Người ta còn nói nếu biết cánh, bài hát này có thể được sử dụng như một thần chú để thanh tẩy Hắc huyết của Pháp sư bóng tối. Nhưng để thực hiện thần chú phải có hai người và hai người đó phải yêu nhau sâu đậm...yêu đến nỗi cả trời đất đều phải cảm động...yêu đến nỗi bóng tối cũng phải biến tan. – Theo trí nhớ, tôi moi móc là được như vậy

- Nhưng chỉ là truyền thuyết phải không? Hắc huyết nếu như có thể thanh tẩy bởi một bài hát thì đó không phải kì tích mà là kì diệu. Nói cách khác chỉ là ảo tưởng mà thôi. – Ngừng một lúc cậu ta tiếp tục: Pháp sư bóng tối sao có thể được cứu rỗi chứ? Một là chết hai là giành lấy sự sống. Chỉ vậy thôi!

Jun cúi đầu, không nhìn tôi nữa. Qua mái tóc bay phất phơ, tôi bắt gặp nụ cười buồn mà tôi chưa bao giờ được thấy ở người con trai trước mặt. Tối hôm nay, Jun hết như một con người khác vậy, một con người tôi chưa từng biết đến.

Một lúc sau, Jun vỗ đầu, nhún vai nói với tôi:

- Muốn cho Emi xem cái này nhưng có vẻ hôm nay Emi không gặp may rồi.

Tôi chớp mắt không hiểu. Đang định mở miệng hỏi xem đó là cái gì thì trời đột nhiên tối sầm. Ngược lên trời mới hay thì ra là có một đám mây lớn che đi mặt trăng đang sáng vàng vạc. Tất cả tối đen, tôi chẳng thể nhìn thấy Jun và ngược lại cũng vậy. Còn đang không hiểu chuyện gì tôi chợt nghe thấy vài tiếng sột soạt rất rõ. Hiển nhiên đó là do Jun tạo ra nhưng mục đích là gì thì tôi mù tịt, chỉ nghe thấy cậu ta hét lớn:

- Emi may mắn đó!

Hồ hờ, vừa nói người ta không gặp may giờ lại nói may mắn rồi. Cơ mà còn chưa kịp châm chọc cậu ta thì hàng trăm đốm nhỏ phát ra ánh sáng màu xanh vàng nhấp nháy đột nhiên xuất hiện. Tôi sửng sốt, không kìm nổi nỗi sung sướng, reo lên:

- Đẹp quá!

Đây là đom đóm, hàng trăm, hàng nghìn con đom đóm đang bay.

Hoá ra Jun nói tôi không may là bởi vì ánh trăng quá sáng, còn tôi may mắn là bởi vì nhờ có khoảng khắc đám mây đó kéo đến nên tôi mới được chiêm ngưỡng những con đom đóm đẹp tuyệt này. Và tiếng động phát ra là do Jun làm để đom đóm bay lên.

Lần đầu tiên, tôi khóc... vì cảm động.

- Emi – chan, cho dù sau này có gặp phải chuyện gì cũng chỉ được rơi lệ vì vui mừng thôi đấy.

Tôi không biết tại sao trong bóng tối, cậu ta biết tôi rơi lệ, có lẽ là do tiếng sụt sịt phát ra. Rồi tôi cũng hét to đáp lại:

- Tôi biết rồi!

- Emi, tôi... – Giọng nói của cậu ta đột nhiên có phần lúng túng: tôi...tôi thích cậu!

Tôi sững người, đôi tay đang dụi mắt vội vàng đưa lên tai vỗ vỗ.

- Thật đấy! – Lần này, giọng nói bỗng trở nên nghiêm túc lạ thường.

Tôi một lần nữa bất động. Mấy kéo đi để ánh trăng soi lên gương mặt bối rối của người con trai đứng trước mặt tôi.

Hơn bao giờ hết, tôi cũng muốn nói “tôi cũng thích cậu” nhưng tôi lại im lặng không rõ lý do. Có thể là tôi biết khoảng cách của chúng tôi quá xa, xa đến nỗi không có cách nào rút ngắn.

Sau này nhớ lại, tôi đã nghĩ có thể lúc đó trái tim trai sạn của tôi không thích ứng được tình cảm đáng quý ấy. Hoặc cũng có thể, nó đã lí trí hơn cả bộ não để nhận ra, tình cảm đó chẳng đáng một xu và rất rẻ tiền.

13. Chương 12

Chap 12: Tôi sẽ chờ

Hạnh phúc là gì? Tôi chẳng rõ.

Định nghĩa về hạnh phúc cũng có vô số như định nghĩa về tình yêu vậy, hiển nhiên không có định nghĩa nào chính xác 100%. Và hai từ “hạnh phúc” hình như luôn gắn liền với “yêu” thì phải.

Nếu vậy, thế nào là một tình yêu hạnh phúc? Câu hỏi này xem ra lại càng khó trả lời.

Có phải là một tình yêu đẹp đẽ, giản dị nhưng mãnh liệt không?

Hay là một tình yêu được xây dựng từ hai trái tim chân thành, nguyện vì một nửa của mình mà cả cái chết cũng không từ?

Tôi thật sự không nắm rõ.

Nhưng, đối với tôi mà nói. Có lẽ hạnh phúc là được người mình yêu nói lời yêu với mình. Tình yêu hạnh phúc chỉ đơn giản là cả hai đều yêu thương nhau là đủ.

Thế mà bây giờ tôi mới rõ, cái gì cũng có ngoại lệ. Và thật không may, tình cảnh của tôi lại rơi vào cái gọi là “ngoại lệ” đó.

Kể từ cái đêm người tôi yêu nói lời yêu với tôi, tôi đã tự hỏi lời yêu của người đó dành cho tôi có bao nhiêu phần là thật. Không nghĩ ngờ sao được khi giữa tôi và người đó tồn tại một khoảng cách xa như vậy. Nếu như tôi cũng nổi tiếng và tài giỏi như người đó tôi sẽ xem đó chuyện thường tình. Có điều tôi đâu có nổi tiếng, à không phải nói là tôi rất nổi tiếng, nổi tiếng với sự vô dụng của mình. “Danh tiếng” của tôi ai mà chẳng biết cơ chứ!

Người đó giống như một Hoàng tử trong chuyện cổ tích, còn tôi là nàng công chúa được chọn sao? Không đâu! Cho dù là công chúa, tôi cũng chỉ là công chúa nhái mà thôi, nói cách khác tôi là một cô lọ lem đội lốt một vị công chúa. Và hiển nhiên là cổ tích chẳng bao giờ có thật. Ngay cả một đứa con nít cũng biết là như thế.

Nghĩ đến đây, trái tim tôi bỗng quặn lại. Và một cảm giác len lỏi khắp cơ thể làm tôi khó chịu nhưng tôi chẳng hề biết tên. Khẽ ôm lấy trái tim, tôi tự hỏi tại sao Raito lại thích tôi. Thích một con bé lạc loài và vô dụng như vậy? Xung quanh cậu ta, có vô số cô gái, chỉ cần cậu ta muốn, một cô gái hoàn mỹ tài sắc vẹn toàn không cần tìm cũng sẽ xuất hiện trước mặt cậu ta. Không như tôi, luôn luôn cô độc. Không như tôi, luôn tồn tại một bóng tối luôn phủ quanh. Tôi không biết, mình có tình cảm với Raito từ khi nào, chỉ biết rõ một điều là bản thân tôi lúc này cảm thấy rất hối hận. Hối hận vì sao lại gặp gỡ, hối hận vì sao lại quen

biết, hối hận vì sao lại thân thiết, hối hận vì sao lại nói yêu. Và xét cho cùng, hạnh phúc vĩnh viễn không thuộc về tôi và tôi...vĩnh viễn sẽ không có được...tình yêu hạnh phúc. Vì tôi sẽ bỏ qua lời yêu này.

Ánh nắng cuối ngày lưu luyến trên khung cửa sổ, tiếng chuông gió vẫn đều đặn vang. Tôi một mình, trên chiếc giường nhẵn nhúm đã nghỉ ngơi như thế...

Màn đêm buông xuống, đèn phòng tôi được Akemi bật lên. Cô ấy cười rạng rỡ, đem bát cháo tiến đến gần tôi:

- Bữa tối đến rồi, Emi ăn luôn chứ?

Tôi gật đầu, để Akemi đút từng thìa cho tôi. Lọn tóc nâu của Akemi vì chuỗi hành động lên xuống này mà nhẹ nhàng rủ xuống. Dưới ánh đèn vàng, lần đầu tiên tôi chăm chú ngắm nhìn cô bạn này. Akemi, cô ấy rất bình thường nhưng nét đẹp của cô ấy lại có chút xa xăm và cổ điển, điểm nhấn là đôi mắt hiền và đôi môi luôn nở nụ cười. So với tôi, Akemi có phần trưởng thành và dịu dàng hơn nhiều. Sở đoản duy nhất của cô ấy là nấu ăn. Nhưng nó đang được khắc phục từng ngày dưới sự chỉ dẫn của tôi. Cô ấy nói học chưa bao giờ là muộn và sẽ làm tất cả để hoàn thiện bản thân.

Akemi là một cô gái tôi rất ngưỡng mộ, cô ấy không có gia đình nhưng chưa bao giờ tôi thấy cô ấy buồn lòng vì điều đó. Nghị lực của cô ấy khiến tôi khâm phục. So với các cô nàng quận chúa, cô gái tưởng chừng như rất bình thường này lại có một sức hút lạ thường. Hình như tôi có chút ghen tỵ với cô bạn thân duy nhất của tôi. Hình như gần đây, tôi hay làm phép so sánh.

- Akemi, trước đây bạn nói, bạn và Jun à không... Raito từng sống cùng một cô nhi viện. Nói như vậy là sao?

Động tác múc cháo của Akemi vì câu hỏi của tôi mà đột ngột dừng lại. Đôi mắt sáng của Akemi nhìn tôi chằm chằm sau đó cô ấy mới trả lời:

- Jun không phải con ruột của nhà Sonozako. Thân thể của cậu ấy chẳng ai biết. Trùng hợp là trước khi được nhận nuôi, bọn mình đã từng là bạn.

- Vậy...Akemi thích Raito sao? – Tôi buột miệng hỏi và ngay lập tức nhận ra sai lầm của mình nên lấp bấp chữa lỗi: Ý mình là...mà thôi nếu không muốn bạn không cần trả lời đâu!

Akemi bụm miệng cười, đặt bát cháo gần hết lên bàn, nói:

- Có gì khó nói đâu, thật sự là mình thích Raito! – Nói đến đây, Akemi có vẻ xem xét biểu hiện của tôi một lượt rồi mới tiếp tục: cậu ấy như thế ai mà chẳng thích chứ!

Tôi im lặng. Akemi nói đúng. Cậu ta như thế, không thể thiếu người thích. Tự dưng tôi cảm thấy khó chịu, cảm giác không tên lại hiện về.

- Tình cảm yêu mến giữa người với người có gì xấu chứ? Cái quan trọng là ta có dũng cảm thể hiện không thôi. Đầu phải ai cũng kiên định với tình cảm của mình chứ! – Akemi nói như than, rồi lại nhìn tôi cười, nụ cười có chút miễn cưỡng: Emi hình như rất nhút nhát!

Đó là lần thứ 2, tôi bị người ta nhận xét như vậy.

Rất nhiều ngày sau đó, tôi hồi phục.

Tôi dần nhận ra tôi cảm tình con rùa. Mỗi khi gặp điều gì khó khăn là chỉ biết cách rụt cổ vào mai của mình. Điển hình là lúc này, tôi luôn tránh gặp mặt Raito, tự nhủ rằng mình đang nghe lời anh hai chứ chẳng phải do tôi sợ hãi

điều gì cả.

Một ngày.

Hai ngày.

Rồi một tuần.

Hai tuần.

Và một tháng.

Ngày nào tôi cũng lật lịch nên tôi biết rõ, đã một tháng tôi không gặp Raito. Hiển nhiên là rất nhớ cậu ta rồi nhưng mà tôi vẫn cố gắng tránh mặt.

Trong suốt một tháng, tôi đã đúc kết được:

Khi thăm mền một người nào đó, tâm tình của người ta rất dễ rối bời.

Cố gắng tự nhắc rằng hãy quên đi thì hình ảnh ai đó lại hiện về, để rồi ta mới biết, bản thân mình vốn không thể quên mà là đang nhớ.

Khi nhận ra điều này thì ta sẽ tự nhủ nếu cố quên không được thì không nên miễn cưỡng, hãy để yên như vậy, mọi thứ sẽ dần chìm xuống. Nhưng ai ngờ đã nhớ lại càng nhớ thêm.

Suốt một tháng nay, tôi nhớ những câu than thở của Raito.

Suốt một tháng nay, tôi nhớ những câu bông đùa của người đó.

Suốt một tháng nay, khuôn mặt người đó không ngừng hiện về, ám ảnh ngay cả khi tôi ngủ.

Suốt một tháng nay, không khi nào là tôi không nhớ về cái đêm đầy đom đóm đó.

Nhưng đồng thời trong suốt một tháng, không một giờ nào, phút nào, giây nào là tôi không tự nhủ: Raito chẳng là gì, không là gì, một chút đặc biệt cũng không có! Tôi không hề thích cậu ta!

Và tôi thật sự đã muốn nổ tung trong suốt một tháng dài đó với sự đấu tranh giữa lí trí và tình cảm như vậy. Cho đến khi thời gian bước đến ngày đầu của tháng mới, một ngày mưa, tôi đã gặp Raito, gặp người tôi cố lẩn trốn trong suốt một tháng.

Khác với tôi, Raito có vẻ vẫn rất phong độ, dưới một gốc cây cổ thụ, cậu ta cầm chiếc ô đen, cười cười. Nhưng tôi nhận ra nụ cười đó có chút cứng, không tự nhiên chút nào:

- Tôi cho bạn thời gian một tháng, giờ thì có thể trả lời tôi được rồi chứ? – Lời nói của cậu ta nhẹ nhàng nhưng tôi biết cậu ta khá khó khăn để thốt ra, có cảm giác nó giống như một ván cược lớn, cậu ta buộc phải mạo hiểm vậy.

Tôi muốn đập đầu vào tường...ừm đương nhiên là có đệm gối. Thì ra không phải tôi may mắn trốn được cậu ta mà là cậu ta cho tôi thời gian suy nghĩ.

Thở dài một cái, tôi miễn cưỡng nói ngược với suy nghĩ của mình:

- Xin lỗi, nhưng chúng ta chỉ là bạn, không hơn không kém!

Đôi mắt Raito thoáng nổi sóng. Đôi lông mày chau lại và bàn tay siết chặt đến mức các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Xin lỗi nhưng có lẽ Raito không biết Khổ nhục kế đối với tôi là vô dụng. Cứ cho đó là thật thì một khi tôi đã quyết định thì tuyệt đối không để xảy ra bất kì sơ hở nào. Có thể tôi là một kẻ lí trí hay phán xét mọi thứ bằng bộ não, sẽ không có kiểu tôi lại gần an ủi Raito đâu. Dứt khoát và mau lẹ, ván cờ tình ái cũng giống như những ván cờ bình thường. Dây dưa không dứt, chỉ có chuốc lấy thảm hại.

Raito không có ý định rời khỏi, ánh mắt ánh lên tia hy vọng cuối cùng, hỏi:

- Tại sao?

- Yêu không cần lí do mà...đúng không? Vậy thì không yêu cũng đâu nhất thiết phải có lí do chứ? – Tôi ung dung trả lời, ngay cả giọng nói cũng tuyệt không có một chút bi thương.

Đột nhiên Raito cười, cười rồi lại cười, cười đến thê lương. Trong màn mưa, tôi không nhìn rõ khuôn mặt của cậu ta. Dù có ô nhưng quần áo của cậu ta vẫn bị ướt nhẹp, mái tóc cũng vì nước mà trĩu xuống, che đi đôi mắt tinh ranh. Nhìn người mình thích thảm hại như thế này tôi dù cố cứng rắn đến bao nhiêu cũng cảm thấy đau xót.

Tôi quay người, dậm bước đi, tôi thấy khó chịu đến mức cả thở cũng nhọc nhằn, trái tim quặn lại kịch liệt. Cảm giác này...là gì?

- Tôi sẽ chờ! Chờ đến khi nào bạn yêu tôi- Raito gào lên, át đi tiếng mưa rơi

- Có chờ cũng vô dụng thôi! Cái tôi cần là quyền lực không phải là tình yêu phù phiếm- Tôi đáp, không quay đầu. Tôi đang cố đóng một vai phản diện, thầm ẩn ý rằng, tôi chỉ yêu một người cũng đẳng cấp. Raito cho dù có là người kế vị của dòng họ Sonozako thì xét cho cùng cũng chỉ là con nuôi, không thể sánh được với một vị Vương tử nào đó.

- Bạn cũng thật quật cường, ngay cả một chút ngập ngừng cũng không có.

Tôi không đáp, cảm ô xuyên qua màn mưa như trút nước. Raito, cứ tưởng cái gì cậu ta cũng biết hoá ra mấy vấn đề tự kỉ lại kém như vậy. Chẳng lẽ cậu ta không hiểu đôi khi sự quật cường là do nỗi cô đơn sâu sắc tạo nên, nỗi yếu đuối sâu sắc ghép lại sao? Quật cường là do quá yếu đuối, quật cường là do quá cô đơn mà thôi.

Ai cũng biết tôi tôi hay ngồi tự kỉ, thu mình và khép kín với xung quanh.

Ai cũng biết tôi yếu đuối, chẳng được tích sự gì.

Ai cũng nghĩ, dù cho tôi là một kẻ khuyết tật nhưng đầu thai đúng chỗ sẽ hơn kẻ thiên tài gặp nhiều lần. Bằng chứng là dù có ức, dù có ghen tỵ hay căm ghét thì cũng chẳng ai dám biểu hiện trước mặt tôi.

Đừng quên tôi là một công nương cành vàng lá ngọc, là cháu gái Chúa tể, là con gái Ba tước. Dù là phế vật, cũng là phế vật cấp cao.

Thế nên tôi ngẩng cao đầu, tuyệt đối không cho phép ai xúc phạm mình và người thân.

Thế nên tôi kiêu hãnh, cố tự diễn cho người khác thấy mình cao quý đến nhường nào.

Một công nương đã vô dụng, yếu đuối lại còn tỏ ra hống hách, chanh chua. Ấy là hình ảnh của tôi trong mắt bao người.

Nhưng mà không ai biết bản chất thật sự của tôi là thế nào.

Không ai biết tôi không chỉ không biết đau mà gần như là vô cảm. Tôi... đối với mọi thứ xung quanh chỉ sự thờ ơ và hờ hững mà thôi.

Tôi cũng rất khó thể hiện cảm xúc, vì toàn bộ đều đã chai sạn.

Tôi chưa bao giờ để tâm đến việc ai yêu tôi, ai ghét tôi, ai quan tâm tôi.

Trong tôi chỉ tồn tại sự tuyệt vọng, nỗi khát khao sức mạnh và nỗi căm hận thế gian. Tất cả như một ngọn lửa âm ỉ, thiêu đốt tôi từng giờ từng phút, nhưng tôi luôn phải chịu đựng một mình.

Nhưng người đó xuất hiện, tôi đã không thể khống chế được mình nữa. Tôi không giám mạo hiểm, tôi sợ.

Cho nên tôi muốn chấm dứt.

Tôi khóc. Thật lạ là khi gặp Raito, tôi đột nhiên yêu cuộc sống và hay khóc hơn rất nhiều.

Mưa to thật là to, cho dù có ô cũng bị nước hắt đến ướt cả người. Nhưng tôi không tìm chỗ trú, tôi lang thang đến Thần điện.

Khu vực Thần điện rất rộng, rất nhiều khu đền tạo thành một quần thể kiến trúc đẹp đẽ nhưng thanh bạch. Tôi bước vào, lột cái thân hình ướt lướt thướt vào một căn đền mà tôi biết rõ là không có bất cứ ai ở đó.

Tôi đứng lặng, cầu nguyện.

Raito nói sẽ chờ.

Vậy thì tôi cũng sẽ chờ, chờ đến khi cậu ta không còn yêu tôi.

Tôi nhận ra...

Mình...

Đã... yêu thầm...

Tình yêu của tôi là...bí mật.

Và...đối với tôi, hình như đây mới thật là...hạnh phúc.

Sau ngày mưa đó, tôi và Raito không còn gặp nhau. Thật đáng buồn là ngay cả tình bạn tôi cũng không thể giữ được. Giờ thì tôi đã tin, giữa nam và nữ không có cái gọi là tình bạn, chỉ có thể tồn tại tình yêu.

Cũng may là những bài học đã giúp tôi gạt chuyện đau đầu này sang một bên. Tôi có chút hưng phấn vì đây là bài thực hành duy nhất tôi có thể thực hiện: tập cưỡi ngựa.

Là một công nương, từ nhỏ tôi đã được huấn luyện thuần thực việc này. Cho nên tôi không cần học mà chỉ cần nâng cao trình độ. Và “thầy giáo” là ông anh trai song sinh của tôi. Ở bãi tập rộng rãi, tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên đều đặn. Trên con bạch mã đang phi nước đại, tôi hết nhảy xuống bên này lại đáp xuống bên kia, đôi tay nắm chặt phần yên. Một lúc sau tôi lại leo lên lưng con ngựa, hai tay nắm chặt hai đầu yên, dướn người xuống gần sát mặt đất, dơ ột chân lên trời, giữ tư thế chổng cây chuối trong khi bạch mã không ngừng tung vó. Đây là thứ duy nhất ngoài giọng nói khiến tôi có thể tự hào: kĩ thuật cưỡi ngựa.

Ở bên cạnh, anh hai tôi không ngừng chỉ đạo, dưới ánh nắng chiều, mồ hôi trên trán anh khế lăn.

- Giỏi quá, Emi – chan!

Tiếng khen vọng lại khiến tôi quay người và đập vào mặt tôi là Akêmi và người mà tôi rất gượng gạo khi phải đối mặt: Raito.

Anh trai tôi nhíu mày, hỏi:

- Sao cậu lại có mặt ở đây?

- Đây là bãi tập dành cho Hoàng Gia, tôi đương nhiên là ở đây. Còn Akêmi, cô ấy là học trò của tôi! – Raito tỏ thái độ dừng dừng, hoàn toàn không bận tâm đến sự có mặt của tôi. Ngay cả một cái liếc nhìn dành cho tôi cũng không có.

Tôi chợt thấy lòng mình lạnh lại, cảm giác không tên lại ủa về như sóng vỗ. Thật sự rất khó chịu. Chỉ mới vài ngày thôi, không ngờ chúng tôi lại trở nên xa lạ đến thế. Tôi vẫn còn nhớ, Jun nói là sẽ chờ. Ấy vậy mà...thật là nhanh cậu ấy đã quên, quên đi câu nói đó.

Rõ ràng là đây là điều tôi mong muốn nhưng không hiểu sao người tôi lại cứng đờ. Cổ họng nghẹn đắng, không thể thốt một lời.

Đương nhiên là sau đó, tôi không thể đứng đó được nữa. Kiếm một cái cỏ ngó ngắn, tôi dời khỏi bãi tập trong bộ dạng thất thần.

Tôi không thể chịu được Raito cùng Akêmi cười nói.

Tôi không thể chịu được Raito lại ân cần với người khác ngoài tôi.

Nhưng mà tôi lại chỉ có thể im lặng, không thể phản kháng. Bởi vì sự tình đến nước này là do chính tôi chọn, chính tôi quyết định.

Tôi tuyệt đối không thể hối hận.

Có phải tôi rất ích kỉ không?

Tôi chỉ có thể đứng ở xa, dõi theo người đó mà thôi. Tôi với người đó hoàn toàn không thể đến với nhau.

Không phải bao giờ cứ yêu là có thể ở bên nhau. Tôi không thể bắt chấp tất cả để chấp nhận Raito. Tôi không có gì để mất, nhưng Raito lại có rất nhiều.

Cảm giác không tên càng vậy chặt lấy tôi, đến thở cũng rất nặng, rất khó.

- Em sao thế, Emi? Khuôn mặt sao tái xanh, nhợt nhạt vậy?

Chẳng biết từ khi nào, anh trai tôi bỗng dưng xuất hiện, xoa nắn khuôn mặt của tôi.

Tôi chẳng biết gì ngoài lắc đầu, khó nhọc nói, giọng nghẹn ngào:

- Em thấy rất khó chịu, em không biết nó là gì, anh hai. Khó chịu, khó chịu lắm!

Rốt cuộc thì cái cảm giác khó chịu đang bộc phát này là gì vậy? Rốt cuộc thì nó là gì?

14. Chương 13

Chap 13: Cảm giác đó gọi là... đau

Anh hai nhìn tôi chăm chú. Đôi đồng tử máu hổ phách như xoáy lấy tâm can tôi. Rõ ràng anh đang khó chịu.

Một lúc sau, anh hỏi:

- Có phải bây giờ vẫn khó chịu?

Tôi gật đầu.

- Có phải cái cảm giác như ngàn con kiến cắn, dao đâm xuyên tim đang dày vò cơ thể không?

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không trả lời. Dày vò thì đúng rồi nhưng kiến cắn, dao đâm thì tôi không hiểu. Trên người tôi không có vết thương, cũng chẳng có nơi nào chảy máu. Lời nói ẩn ý của anh tôi hoàn toàn mơ màng. Thế nên, tôi hỏi ngược:

- Bị kiến cắn, dao đâm là như thế này à?

Anh hai sững người. Hai tròng mắt tràn ngập nỗi xót xa. Đã bao lâu rồi, tôi không được nhìn thấy anh quan tâm tôi thế này nhỉ? Cơ mà biểu hiện của anh lại khiến tôi khó đoán quá. Có phải là tôi mắc bệnh gì rồi không?

- Emi! – Anh thì thảo, đôi mắt nhắm hờ lại: Nếu như...anh không phải anh trai song sinh của em thì anh làm sao có thể biết là em đang ĐAU đây?

- Đau ư?

Tôi ngơ ngàng, giọng khàn lại. Từ khi nào một con bé vô cảm như tôi lại biết đau?

Tôi biết viết chữ “đau” ra sao.

Tôi biết đọc từ “đau” thế nào.

Nhưng mà tôi lại chẳng thể biết, “đau” là gì .

Cuối cùng thì tôi cũng có câu trả lời rồi. Đây là đau. Cái cảm giác khó chịu, khiến tim gan quặn lại này là đau.

Não bộ của tôi đột ngột trống rỗng, cả người tôi cứng đờ, không biết nên có hành động gì tiếp theo. Tất cả mọi giác quan của tôi đều đình chỉ như thể tôi đã tìm ra thứ gì lớn lao lắm, lớn đến mức tôi không thể chứa chấp nổi.

- Thứ em đang phải chịu đựng, gọi là đau đấy! – Anh tôi cười.

Tôi không biết nụ cười ấy là đang châm biếm tôi ngu ngốc hay là chế nhạo tôi khờ khạo nữa. Có lẽ là cả hai.

Tôi biết đau rồi!

Tôi thật sự đã biết đau!

Lạy trời, có lẽ chỉ có mình tôi biết, tôi khát khao được “đau” đến mức nào.

Nhớ cái ngày tôi còn thơ ấu, khi mà tôi chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa lại là một cô công nương nhỏ bé, đáng lí ra ai cũng phải nâng tôi như nâng vật báu, hứng tôi như hứng trứng gà mới đẻ mới phải. Thế nhưng bởi vì tôi vô cảm, không biết đau nên tất cả ai nấy đều dừng dừng.

Như bao đứa trẻ khác, tôi muốn khi mình ngã sẽ có người dìu dậy, thổi phù phù những vết thương và an ủi. Tôi muốn khi mình bị thương hoàn toàn có thể kêu gào, khóc toáng lên để hù dọa người khác cho dù đó chỉ là một vết xước nhỏ nhoi.

Tôi muốn nhưng tôi không thể có được.

Tôi cũng được nâng niu lắm chứ nhất là người thân của tôi.

Nhưng mà liệu có ai biết tôi thất vọng đến cỡ nào khi tôi cố tình ngã nhào mà chẳng đổi lấy được cái thổi phù phù đầy quan tâm của họ. Họ chỉ xem tôi có bị thương nặng hay không, xoa đầu và luôn nói nói với tôi một câu giống nhau y hệt: “ Không sao, cũng may con không biết đau!”

Tôi hoàn toàn chẳng cảm thấy đó là một điều may mắn.

Lại nhớ về thời gian ấy, tôi lại càng muốn cười nhạo bản thân.

Ngày ấy, tôi không hiểu tại sao mọi người khi bị thương và chảy máu đều khóc. Mãi sau này tôi mới hiểu, họ khóc vì ...đau. Thế là, tôi bắt chước những người đó, gào thật to, kêu thật lớn, lấy tay dụi mạnh đôi mắt cốt chỉ để cho nước mắt rơi ra. Nhưng mà, mọi công sức của tôi bỏ ra chỉ có thể đổi lấy được một câu chất vấn:

“ Sao lại khóc, con đâu có biết đau đâu?”

Dĩ nhiên tôi không thể nói là do tôi cố tình nên đành im lặng. Im lặng, cứ im lặng rồi dần dà thành quen. Khi bị thương cũng chẳng buồn nói, may mắn có ai hỏi thì tôi cũng học cách trấn an: “Lo gì chứ, tôi không biết đau mà!”

Hiển nhiên, câu nói đó phát ra thì cũng chẳng ai phải tốn nước bọt an ủi nữa.

Tôi ghét cái “khả năng” trời cho này, rất ghét rất ghét.

Nhưng mà bây giờ, tôi nghĩ lại rồi. Biết đau thật không tốt chút nào. Cái cảm giác gọi là đau vô cùng khó chịu. Tôi ước, mình có thể vô cảm như trước kia. Cũng như tôi ước, tôi có thể vô tư, không yêu ai như trước kia vậy.

Tôi tiếp tục khóc.

Nói thật, đây không phải lần đầu tiên, tôi rơi lệ. Tôi đã từng khóc rất nhiều lần rồi, cố tình có, vô tình có. Khi sợ hãi...tôi khóc. Khi tuyệt vọng...tôi khóc. Khi cô đơn...tôi khóc. Khi bất lực...tôi khóc. Khi lạc lõng...tôi khóc. Khi cảm động...tôi khóc.

Nhưng khóc vì đau thì đây là lần đầu tiên. Cuối cùng thì tôi nên vui hay nên buồn đây?

Mà khoan đã, tại sao tôi lại đau? Tôi không hề bị thương cơ mà!

- Em đã yêu ai à? – Anh hai nãy giờ im lặng, đột ngột lên tiếng.

Tôi im lặng, mặc nhận.

- Là Sonozako Raito?

Tôi tiếp tục im lặng.

Anh hai thở dài, giọng náo nê:

- Tại sao em không nghe lời anh chứ?

Tại sao? Chính bản thân tôi cũng luôn hỏi như vậy?

Nếu như ngày đó tôi nghe lời anh hai, đừng lún sâu như vậy thì có bây giờ...

Gượng đã, tôi vẫn chưa trả lời được mình có thích đau hay không.

- Thật ngu ngốc, không phải bị thương mới biết đau. Có nhưng nỗi đau xuất phát từ bên trong, trong đó có nỗi đau do tình yêu mang lại. Nỗi đau do tình yêu mang lại khiến người ta khốn khổ gấp vạn lần nỗi đau bình thường. Và nỗi đau đó chẳng ai có thể nhìn thấy được để an ủi và thổi phù phù giúp em đâu.

A! Nói như vậy, dù tôi có biết đau, có đau thật sự thì cũng chẳng ai có thể hiểu để dỗ dành tôi.

Thì ra, cho đến cuối cùng, tôi vẫn sẽ là kẻ vô cảm trong mắt mọi người dù đang đau thật sự.

Tại sao tôi phải chịu đựng thế này?

Ai đó làm ơn trả lời giúp tôi đi.

Run rẩy ôm chặt trái tim đang quặn lên từng đợt, tôi cảm thấy lòng ngày một tái tê. Rốt cuộc thì cũng chỉ mình tôi đau, mình tôi cảm nhận. Thật đáng cười!

- Nỗi đau đó làm gì có ai thấy được để an ủi và thổi phù phù giúp em...ngoài anh trai song sinh của em chứ?

- Anh cười cười, nửa đùa nửa thật.

Tôi ngược nhìn anh hai, nhìn anh thật lâu, thật lâu.

Tôi đã ngỡ, anh dời bỏ tôi rồi. Hoá ra anh vẫn ở đây, ngay bên cạnh.

May quá, ít ra thì anh hai vẫn bên tôi. Thật tốt quá, tốt quá!

15. Chương 14

Chap 14: “Đồng cam cộng khổ”

Thời gian thoăn thoắt trôi đi, mùa lá đỏ đến và đi vội vã. Trời đã bắt đầu lạnh, mùa đông đã đến rồi.

Đông đến, tuyết rơi và chắc chắn Giáng sinh sẽ được tổ chức kèm hai cuộc thi Kendo và Miko – mai của trường. Điều này khiến tôi không vui chút nào, thậm chí còn muốn nó không xảy ra. Nhìn các nữ sinh khác vui vẻ học múa may, chọn đồ miko thì tôi lại không thể chịu được. Tôi không có huyết pháp, điều đó đồng nghĩa với việc tôi không có tư cách tham gia cuộc thi múa thần linh này. Trước đây tôi ngưỡng mộ mọi người, bây giờ là ghen tỵ và riêng với Akemi là đồ kị. Thiện cảm với cô bạn bỗng dưng bay đâu hết khi tôi phát hiện cô ấy có khả năng múa tuyết vời.

Ngày trước mẹ tôi đã khẳng định giá trị bản thân bằng một bài múa có số điểm tuyệt đối, điều đó đã khiến ba từ một con bé vô danh trở thành nổi tiếng với danh hiệu Quán quân Miko-mai, nhờ đó cho dù bà có thành một cặp với ba thì chẳng ai đàm tiếu mà chỉ có sự ngưỡng mộ. Liệu Akemi, cô ấy có như thế không?

Mấy ngày nay tôi không thể tập trung vào việc gì, trong đầu tôi chỉ có mỗi câu hỏi này trong đầu.

Thời gian lại qua đi, Giáng sinh cuối cùng cũng đã đến.

Hôm nay tuyết rơi nhiều, ở bên ngoài gió thổi hun hút nhưng không thể ngăn cản các cô nàng diện những bộ váy dạ hội vai trần hay làm bằng thứ lụa là mỏng manh. Trong điện tổ chức tiệc đèn sáng trưng, ở phía bên phải là cây thông nên được trang hoàng lộng lẫy với đèn nhấp nháy, những chiếc chuông nhỏ xú, cỗ xe tuần lộc bé xinh và những hộp quà giả nho nhỏ, bên phía dưới gốc là những hộp quà để các Pháp sinh lựa chọn. Xung quanh là những bàn tiệc với vô số món ăn và nước uống hảo hạng thu hút không ít người dừng chân. Phía bên trái là sân khấu dành cho hai cuộc thi ngày hôm nay. Và chính giữa hội trường là sân nhảy và nơi mọi người giao lưu, trò chuyện.

Giáng sinh không những chỉ có Pháp sinh và Pháp giáo tham dự mà còn có sự góp mặt của những thành viên Hoàng Gia là ba mẹ tôi. Bác trai và bác gái không đến bởi vì họ tham dự tiệc giáng sinh của trường Shamans II – nơi anh họ và chị họ tôi học tập. Tôi không dám chạm mặt ba mẹ tôi mà tự chọn inh một góc khuất nhâm nhi ly nước chanh đứng quan sát mọi việc. Bên cạnh tôi là cô bạn thân đang vô cùng hồi hộp trong bộ váy ren màu trắng dài đến đầu gối.

- Mình hồi hộp quá, Emi – chan! – Akemi khó khăn mở miệng, hai tay nắm chặt vạt váy tôi đang mặc.

- Còn nhiều thời gian nữa cơ mà, lo gì! – Tôi dúm cho cô bạn một miếng bánh kem ba tầng để cô ấy có cái cầm và thôi làm phiền vạt váy của tôi. Bà nó, tôi ghét cái câu nói này của Akemi, nó cứ như một lời khiêu khích việc tôi không thể tham gia cuộc thi vậy. Tôi đồng ý là một khi tham gia bất cứ cuộc thi nào thì cũng đều sẽ cảm thấy hồi hộp nhưng có nhất thiết phải ột người đứng ngoài rìa như tôi đây cảm thấy bức xúc như vậy không? Rõ thật là!

- Nhưng...mình...- Akêmi xoay xoay đĩa bánh trong tay, khuôn mặt xụ lại.

Tôi chẳng buồn cổ động hay an ủi Akêmi, đáng lí ra tôi không nên xuất hiện ở bữa tiệc này, thật phiền phức.

- Nào, mọi người. Thời khắc mong chờ đã đến, xin mời Nam thần Bá Tước và Bá Tướng Nương Nương khai mạc bữa tiệc! – Giọng MC oang oang.

Mọi người đều hướng về phía sân khấu, trực chờ vỗ tay khi ba mẹ tôi xuất hiện. Từ phía trên tầng 2, ba và mẹ tôi khoác tay nhau bước từng bước xuống cầu thang bằng cẩm thạch sáng loáng. Tiếng vỗ tay đón chào rầm rộ nổi lên. Trong bộ âu phục đen, ba tôi càng thêm phần uy quyền và kiêu hãnh. Mẹ tôi trong bộ váy xanh da trời chấm gót cũng trở nên bội phần kiêu diễm, dường như không bị tuổi tác làm ảnh hưởng. Tôi cảm thấy rất đôi tự hào.

Hai người họ đứng trên sân khấu, cầm mic nói ngắn gọn:

- Lời đầu tiên xin gửi đến các vị Pháp giáo và toàn thể các Pháp sinh lời chúc an lành. Hôm nay chúng tôi đại diện cho Hoàng gia đến dự tiệc với toàn thể mọi người và cũng rất hân hạnh được ngồi ở vị trí ban giám khảo cuộc thi. Mong rằng bữa tiệc diễn ra suôn sẻ và hai cuộc thi sẽ được tổ chức công bằng!

Mẹ tôi tiếp lời:

- Nhân đây, tôi xin thông báo về phần quà đặc biệt của năm nay và phần thưởng dành cho Quán quân chiến thắng hai cuộc thi. Về phần quà đặc biệt... – Mẹ tôi lấp lửng, đưa đôi mắt sắc sảo quét khắp hội trường rồi tiếp tục: Đó là Hoả Nhẫn – vật có thể bảo vệ cơ thể trong màn lửa với khoảng thời gian một tiếng!

Tất cả mọi người phía dưới đều cảm thấy hưng phấn, đồng loạt vỗ tay. Bầu không khí càng thêm náo nhiệt.

- Về giải thưởng cho Quán quân Kendo đó là thanh kiếm katana được rèn đặc biệt theo phương thức hoàng gia kèm theo cúp kỉ niệm. Giải thưởng cho Quán quân Miko – mai là một chậu Sasaki thánh và cúp kỉ niệm. Hai cuộc thi sẽ diễn ra sau một tiếng nữa, mong mọi người vui vẻ!

Cả nghìn người đều trầm trồ xuýt xoa rồi bu nhanh vào bàn tiệc và nhanh chóng tìm bạn nhảy. Tiếng nhạc vang lên đều đều làm không khí càng ấm áp và vui vẻ. Ba mẹ tôi cũng nhanh chóng hoà vào dòng người, tiếp chuyện với Hiệu trưởng và vài vị Pháp giáo. Khắp mọi nơi đều vang lên câu chúc: Merry Christmas quen thuộc.

Cảm thấy nhàm chán, tôi nắm tay Akêmi đến chào ba mẹ. Đẳng nào cũng phải gặp, thôi thì cũng nên kiếm lí do hay ho để gặp họ.

- Ba, mẹ! Đây là Akêmi, bạn thân và cũng là duy nhất của con!

Ba mẹ tôi xoay người, trong mắt ánh lên tia sáng sững sốt.

- Kính chào Bá tước và Nương Nương. Thần nữ là Akêmi Hondo ạ!

Lần này mẹ tôi có vẻ thất thố kên lên:

- Ngay cả tên cũng giống hệt! – Sau đó bà lấy ra một bức ảnh trong chiếc ví cầm tay, nói: Người bạn ngày xưa của mẹ cũng tên Akêmi Hondo, hơn nữa khuôn mặt cũng giống.

Tôi và Akêmi kinh ngạc nhìn bức ảnh. Cô gái trong ảnh chụp cùng mẹ tôi và Akêmi chẳng phải là một sao? Nếu có khác cũng chỉ là cô gái ấy đang trong bộ đồ hoá trang thành một người thú mà thôi. Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?

- Ba mẹ cháu là ai? – Ba tôi lên tiếng.

Akêmi vẫn chưa hoàn hồn khi nhìn thấy bức ảnh, nghe thấy câu hỏi liền lúng túng trả lời:

- Thần nữ là trẻ mồ côi ạ!

- Lạy trời, cứ như là từ một khuôn đúc ra vậy! – Mẹ tôi cảm thán, sau đó không ngần ngại siết lấy bàn tay Akêmi, giọng run run: Cháu cũng là bạn thân với Emi sao?

- Vâng, là bạn rất thân ạ! – Akêmi khẳng định.

- Cháu cũng tham gia Miko – mai chứ? Cố gắng dành chức Quán quân nhé!

- Thần nữ sẽ cố gắng!

Gì chứ? Tôi mới là Công nương, con gái họ cơ mà. Tại sao lần này tôi lại bị đẩy ra rìa chứ? Tại sao khi mẹ dạy tôi múa chẳng bao giờ mẹ cổ vũ tôi lấy một lần? Hay là bà biết chắc tôi có giỏi đến mấy cũng không bao giờ được tham gia?

Tôi hận! Vì có gì chỉ mới lần đầu gặp mặt, Akemi lại dành được nhiều thiện cảm với ba mẹ tôi như vậy trong khi họ luôn có khoảng cách với tôi. Chỉ vì cô ấy có khuôn mặt và cái tên giống hệt cô gái nhiều năm về trước à? Thật nực cười!

Tôi thừa nhận là Akemi múa đẹp nhưng tôi dám chắc nếu tôi được thi cùng thì cũng sẽ là người tám lạng kẻ nửa cân. Nếu cô ấy dành ngôi Quán quân thì chẳng phải là bất công với tôi và làm tôi xấu mặt hay sao?

Tôi không thể để chuyện này xảy ra. Ít nhất Akemi sẽ không dành được ngôi Quán quân hoặc chắc chắn hơn là sẽ không thể tham gia cuộc thi này. Được rồi, không phải Akemi nói cô ấy là bạn thân của tôi hay sao? Nếu đã là bạn thân thì phải đồng cam cộng khổ cùng tôi rồi. Xin lỗi nhé bạn thân, người khác có thể ngồi ngôi vị Quán quân nhưng bạn thì không thể nào!

16. Chương 15

Chap 15: Giáng sinh trong cay đắng

Một tiếng trôi qua nhanh chóng. Cô bạn thân với bộ váy màu trắng đã sớm thay đồ để có thể đường đường chính chính trở thành nữ pháp sư múa điệu múa thần linh. Theo số bốc thăm, cô ấy sẽ thi cuối cùng.

Từng người, từng người một bắt đầu phần thi, cô trở hết tài năng để có thể khẳng định bản thân mình. Đôi mắt tôi dõi theo họ, không rời một giây một phút. Trong lòng tôi thầm chắc, họ không thể bằng với Akemi. Tôi đã xem Akemi múa rất nhiều lần, tôi hiểu người duy nhất thắng được cô ấy chỉ có thể là tôi. Tôi muốn Akemi không thể tham gia cuộc thi này, không thể dành được ngôi Quán quân. Thế nhưng tôi lại có chút do dự vì bỗng dưng xuất hiện hai yếu tố khiến tôi phải đau đầu.

Thứ nhất đó là bài múa của Quận chúa mì tôm, ấy là biệt danh tôi đặt cho cô ả hay châm chọc tôi vì cô ta có mái tóc xoăn như mì tôm. Tên cô ta là gì ấy nhỉ? À, đúng rồi, là Nami, Nami Quận chúa. Bài múa của cô ta rất khá, nếu Akemi không tham gia thì cô ta chắc chắn sẽ dành ngôi vị Quán quân. Mà điều đó thì tuyệt đối không thể!

Thứ hai, dù sao thì Akemi cũng đã chuẩn bị rất kĩ cho cuộc thi, cô ấy luôn quyết tâm và nói về nó với một đôi mắt lấp lánh, dám mơ dám làm. Cô ấy là...bạn tôi, là bạn duy nhất. Tôi thật sự có thể xuống tay sao?

Không!

Không được!

Tôi hoảng hốt giật mình, cả điện nhộn nhịp ánh đèn, âm nhạc và lời nhận xét vậy mà tôi lại cảm thấy trống rỗng như mình đang ở nơi không người.

Tôi đang nghĩ gì vậy? Từ khi nào tôi lại có suy nghĩ bản thủ và ích kỉ đến vậy?

- Mời ban giám khảo cho điểm! – MC liếc nhìn ban giám khảo bình luận và giơ bảng điểm, sau đó sử dụng giọng ngang loa thùng, gào: 90 điểm, một điểm số vô cùng xuất sắc. Tạm thời Nami Quận chúa là người dẫn đầu. Và bây giờ xin mời thí sinh cuối cùng thực hiện bài thi của mình!

Cái giọng đó, cái giọng của người MC chẳng khác gì loạt kêu gào thông báo thảm họa diệt chủng đối với tôi. Tôi run lên, siết chặt lấy cái gói nhỏ trong tay mà tôi cất công chạy về phòng để lấy. Như tôi đã nói, tôi là con một sách, mà đã là một sách thì những văn tự hướng dẫn cách chế tạo thuốc thì tôi biết rất nhiều và thành phẩm tôi tạo ra lại càng không thiếu. Trong tay tôi hiện giờ là loại thuốc gây giật gân chân, nó vốn được sử dụng để rút gân những loại quái vật không có cơ thể nhất định nhưng dưới bàn tay của tôi thì nó đã nhẹ đi nhiều lần, cùng lắm là bị bong gân thôi.

Tôi chán chừ.

Thiên thần ánh sáng xuất hiện: Sawada Emi, cô điên rồi phải không? Akemi, cô ấy là bạn thân nhất và cũng là duy nhất của cô. Còn nhớ cô ấy đã ân cần với cô như thế nào không? Đã chăm sóc cô như thế nào không? Còn nhớ cô ấy đã từng nói muốn dành chức quan quân để cha mẹ đã chết của cô ấy có thể tự hào không? Cô ấy hiền lành như thế, tốt bụng như thế, lại còn đối tốt với cô như vậy, cô nhẫn tâm sao?

- Không, tôi rất quý Akemi, thật đấy! – Tôi lắm bầm.

Bỗng dưng ác quỷ bóng tối lại xuất hiện: Đồ ngu! Sawada Emi, cô phải tỉnh táo lên. Nếu như Akemi, cô ta mà ngồi vào vị trí Quán quân thì đẳng cấp sẽ cao hơn cô một bậc, cô ta sẽ còn để tâm đến cô sao? Cô nghĩ mình là Công nương thì ngon à? Cùng lắm thì chỉ là Công nương nhái, còn danh hiệu cô ta nhận được là hàng hiệu trăm phần trăm. Hơn nữa, cô đừng có quên cô ta là bạn thân với Raito, nếu cô ta trèo cao thì cũng sẽ có một ngày người bạn cô thân nhất sẽ thành cặp với người cô yêu nhất đấy!

Tôi bỗng dưng sợ!

Thiên thần ánh sáng: Vớ vẩn! Jun nói là sẽ chờ, Akemi cũng nhất định sẽ không bỏ rơi Emi!

Ác quỷ bóng tối: Sao còn ngu hơn người thế hả? Cậu ta nói chờ nhưng biểu hiện cậu ta có chờ không? Còn Akemi, có gì để giám chắc là cô ấy sẽ không thay đổi hả?

Thiên thần ánh sáng nổi giận: What? What was you saying? See, i can speak English. I'm don't stupid. Go to hell!

Ác quỷ bóng tối bĩu môi: Đúng là bệnh sĩ chết sớm hơn bệnh tim! Hồi xưa mày thăng thiên thế nào thế? Ngu rồi còn tỏ vẻ nguy hiểm! Sai ngữ pháp hết rồi con ơi! Go to heaven!

Thế rồi tôi thấy đầu óc mình quay cuồng vì một sáng một tối đánh nhau dữ dội. Phẫn nộ, tôi quát:

- Dừng lại! – Không những thế lại còn học theo tụi thiên thần, ác quỷ: Stop!

Đương nhiên ánh mắt mọi người hướng về phía tôi không ít. Tôi đành cười trừ, cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi, tôi đang nghe điện thoại!

Sau đó tầm mắt của tôi bắt đầu hướng về phía Akemi. Cô bạn sắp lên sân khấu rồi, cô ấy đang cười rạng rỡ. Tầm mắt tôi phóng rộng hơn, đủ để nhận ra cạnh cô ấy là ba mẹ tôi, người bạn này còn đứng dưới với cương vị ban giám khảo và bên cạnh là Raito!

Tại sao? Tại sao thế?

Tại sao tôi chưa từng được ai vây quanh, cổ vũ như vậy?

Tôi làm gì sai à? Hay là tôi không xứng đáng?

Sao Akemi, cô ấy có hết mọi thứ gần như vốn thuộc về tôi vậy?

Bạn thân của tôi? Sao cậu lại hạnh phúc thế? Sao cậu lại cười rạng rỡ thế trong khi tôi đang đứng đây, cô độc, day dứt như vậy? Sao những gì tôi mong ước cậu lại dễ dàng có được như thế nhỉ?

Akemi, bạn có thể trả lời không?

Ba ơi, ba có thể chứ?

Mẹ nữa, mẹ nói đi!

Còn Raito, tuy tôi từ chối cậu nhưng ngay cả một câu chúc Merry Christmas cũng không thể dành tặng tôi sao? Cậu có biết là...tôi đến bữa tiệc này chỉ mong có thể nghe cậu ban ột câu chúc Giáng sinh an lành không?

Đành vậy? Tôi sẽ đòi lại mà, đòi lại mọi thứ đấy Akemi.

Nghĩ đến đây tôi bỏ thứ thuốc chuẩn bị sẵn vào một ly nước và đem nó đến chỗ Akemi! Bỏ quá ánh mắt của ba mẹ và Raito, tôi cười ngọt ngào:

- Chúc may mắn, bạn thân! Ly này, dành riêng cho bạn! Uống cho bớt căng thẳng, nhé!

- Cảm ơn! – Akemi đón lấy ly nước, uống một hơi cạn sạch rồi bước lên sân khấu trong sự chờ đợi của mọi người.

Tôi nuốt nước bọt, nhắm mắt. Bên tai tôi, tiếng tích tắc của thời gian vang vọng rất rõ rệt, rõ đến nỗi tôi như đứng cạnh một chiếc đồng hồ cỡ lớn.

Tôi vẫn nhắm mắt, đôi bàn tay siết chặt bộ váy đến rách toạc. Chỉ đến khi trên sân khấu vang lên tiếng kêu của Akemi và tiếng cô ấy ngã trên sàn gỗ thì tôi mới mở mắt. Cả điện đều yên ắng sau đó bắt đầu nổi lên tiếng xì xào, rằng Akemi múa rất hay nhưng không hiểu sao lại có sự cố như vậy. Các y tá của trường vội chạy lên, thăm hỏi cô ấy về bề cô ấy vào sau cánh gà. Trong khi ấy, lợi dụng đám đông đang bất ngờ, tôi lén chạy vào khu vực kĩ thuật, chờ đợi. Đã làm thì phải làm cho chót, tôi tuyệt đối không thể để ai ngồi lên vị trí mà đang ra tôi được có. Từ sân khấu chỉ, giọng người MC vang lên:

- Như mọi người thấy, người dự thi cuối cùng múa rất có hồn nhưng có thể vì một lí do nào đó nên thí sinh này bị sao nhãng nên bị trật trôn và bong gân. Vì vậy Quán quân Miko – mai của năm nay là...

Phupppp

Tất cả trở nên tối đen. Bằng cách nhanh nhất, tôi dời khỏi nơi mình đang đứng và trốn thoát một cách quỷ thần cũng không hay. Trong điện, tất cả mọi người đều oang oang. Một vị Pháp giáo phẫn nộ kêu lên:

- Chuyện gì vậy? Tại sao lại đột ngột mất điện chứ? Người của bộ phận kĩ thuật đâu rồi? Kiểm tra đi!

Người của bộ phận kĩ thuật rồi lên, bật đèn điện thoại và xem soi trong bóng tối. Tôi không sợ, bởi vì tôi không nghĩ là việc mình làm sẽ không một ai có thể phát hiện ra. Vụ mất điện do tôi tạo nên đã trở thành vụ mất điện do ổ cắm phích bị lỏng, thế thôi. Cẩn thận hơn, tôi đã sử dụng khăn tay để che dấu vết, kéo vạt váy lên cao để chắc rằng nó không bị vướng vào bất cứ đồ vật gì, dù có điều tra cũng không thể tra ra thủ phạm.

Mất điện, mọi người bắt đầu lo lắng và mất trật tự. Cuối cùng người MC không có mic đã bắt buộc phải gào to hết mức, hy vọng vài người nghe được và giúp chuyển thông điệp:

- Vì sự cố nên tiệc Giáng sinh năm nay sẽ dừng ở đây! Mọi người cả thể ra về!

- Không thể nào? Mới bắt đầu cơ mà, tôi còn chưa bốc quà!

- Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Tuy mọi người đều cảm thấy bất bình và khó chịu nhưng vẫn lần lượt ra về. Tôi mỉm cười, thế là ổn. Sau đó tôi hoà vào dòng người trong bóng tối và về phòng. Phải xem, Akemi ra sao. Thế nhưng...:

- Sawada Công nương, có thể dừng bước không?

Giọng nói này, là Quận chúa Nami. Tôi khó hiểu xoay người, đứng bất động chờ đợi. Trong bóng tối và tiếng gió rít, tôi mím môi, lo sợ. Tôi có dự cảm không hay về việc này.

- Thật không ngờ Công nương lại có lòng dạ ác độc đến thế! Không những hại người bạn thân nhất, lại còn dám phá hủy cả bữa tiệc Giáng sinh chỉ để không ai có thể ngồi lên vị trí Quán quân Miko – mai!

Tôi giật thót, cả người run lên. Nhưng biểu cảm của tôi Nami không thể thấy, vì vậy, tôi nhẹ nhàng đến gần cô ả, lời dụng bóng tối mà che dấu bản thân, vừa đi vừa hỏi:

- Ý Quận chúa là gì? Tôi không hiểu! – Tôi không hiểu vì sao cô ả mà hôm nay lại biết được mọi việc.

- Ở đây không có ai, cô chẳng cần phải diễn kịch đâu. Ban đầu tôi thấy cô bỏ ít bột đen vào ly nước của Hondo nhưng giữ im lặng vì việc đó tôi cũng có lợi nhưng cô khiến tôi không thể trở thành Quán quân, cô nói xem, tôi nên làm thế nào? – Cô ả rít lên, hung hăng nghiêng chặt quai hàm. Sự giận dữ đã làm cho cô ta mất đi bản năng của một Pháp sư, không hề nhận ra kẻ địch đang ngay một gần.

- Ô, ra vậy! – Tôi vừa tiến về phía giọng nói của Nami vừa nói giọng lạnh lùng: Nhưng đáng tiếc cô chẳng thể làm gì đâu!

- Là ý gì?

Tôi không trả lời, vung thứ bột chứa trong móng tay và được che đi bằng lớp sơn móng trắng vào mặt cô ả.

Nghe thấy tiếng Nami ho khan, tôi cười nửa miệng. Đó là thuốc Vong xuyên, dùng để làm mất kí ức. Khi một người nào đó chứng kiến phải một việc kinh khủng như bắt gặp quái vật hay bắt gặp Pháp sư đang diệt yêu thì loại thuốc này sẽ được sử dụng. Cũng may, tôi đã nghĩ đến tình huống xấu nhất này.

- Quên đi mọi thứ cô vừa thấy về tôi đi!

Tiếng ho khan và rên rỉ vẫn vang lên. Một lúc sau, tôi thấy cô ả kêu gào:

- Chuyện quái gì vậy, sao mình lại ở đây phơi tuyết hả giờ!

Sau đó, cô ả rời đi mà không biết cách đó vài mét, có một người đang đứng là tôi đây.

Chờ cho Nami đi xa, tôi mới chạy vội về phòng nhưng lại tiếp tục gặp người cản đường. Đó là Raito. Trên tay cậu ấy là một ngọn lửa đang bùng cháy, đủ để cho chúng tôi nhìn thấy nhau. Tôi nhìn Raito, khó hiểu. Còn Raito nhìn tôi với đôi mắt đen sâu của riêng cậu ấy, một đôi mắt che dấu nội tâm.

- Tôi đã nghe thấy hết rồi!

Cậu ta nói bằng giọng bình thản nhưng đối với tôi là sấm sét giữa trời quang. Cậu ấy nói...nghe thấy hết rồi, vậy cậu ấy cũng biết hết rồi?

- Thủ đoạn của bạn cũng thật kinh khủng, may mà tôi biết trước để còn lấy lửa về phòng! Emi, bạn khiến tôi thật thất vọng!

Thất vọng ư? Raito, cậu nói tôi khiến cậu thất vọng ấy hả?

Tôi cũng thất vọng vì bản thân mình lắm, thật đấy! Tôi biết mình không thể biện hộ được gì. Tôi cũng biết việc tôi làm thật hèn hạ. Nhưng mà cậu có biết tôi cũng rất khó khăn để đưa ra quyết định này không? Chắc là không đâu nhỉ? Cậu làm sao biết được!

Khi bỏ thuốc giết gân vào ly nước của Akemi, khi phá hoại bữa tiệc Giáng sinh và cả chuốc Vong xuyên cho Nami nữa, khi đó tôi vẫn đắm chìm trong sự đổ kị, sự sợ hãi và cảm giác lo sợ bị phản bội, phát giác.

Còn bây giờ, đứng trước mặt cậu đây, tôi lại thấy sợ bản thân!

Bây giờ tôi bắt đầu tự hỏi sao mình lại làm thế. Từ khi nào tôi lại trở nên xấu xa như vậy. Vì sao tôi có thể làm ra những chuyện trái với lương tâm như thế? Trước đây tôi chanh chua, láu cá thật đấy nhưng không nham hiểm và độc ác như bây giờ. Trước đây tôi khá thông minh, lanh lợi nhưng chưa bao giờ dùng nó vào việc hại người.

Tôi thật sự cảm thấy sợ và ghê tởm chính bản thân.

Nhưng mà đứng trước Raito, tôi không muốn làm một kẻ làm việc xấu rồi nhút nhát cầu xin sự tha thứ, thứ gọi là tha thứ đó tôi không cần.

- Rồi sao? – Tôi siết chặt vật vấy, khiến nó rách lại càng rách thêm. Nhưng nét mặt tôi đang diễn vẫn là poker face: Cậu định tố giác tôi hay là buộc tôi phải tự thú?

Tápppppppp

Mặt tôi ửng đỏ, sưng lên vì cái tát mạnh, nhưng mà nó không đau. Thứ duy nhất đau, là tim!

Từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng bị ai tát cả, vậy mà bây giờ lại bị Raito tát chỉ vì Akemi. Thật đáng cười, nhưng tôi chấp nhận. Tôi biết là cái tát này vẫn còn là nhẹ.

Giơ tay lau vết máu trên miệng, tôi nở một nụ cười trào phúng, dùng cái giọng bất cần, tôi mở miệng:

- Bị đẩy vào tình thế cô độc, bị coi rẻ, khinh bỉ, coi thường và không có người quan tâm thì sẽ có hai con đường để ta lựa chọn. Một là học cách chịu đựng, hai là học cách tàn nhẫn! – Tôi lại cười, hít một hơi dài rồi tiếp tục: Theo cậu nghĩ tôi nên chọn cách nào, hả Raito thân yêu?

Raito lắc đầu:

- Bạn quá ích kỉ, Sawada!

Sawada?

Từ khi nào Raito lại xưng hô với tôi xa lạ vậy? Từ khi nào nhỉ?

Dạo gần đây, hình như tôi rất hay hỏi từ khi nào. Và dạo gần đây tôi cũng rất hay hỏi hình như.

Tôi cười, cười, rồi lại cười:

- Ích kỉ à? Sonozako, cậu có biết ích kỉ nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là tự yêu bản thân mình và đặt quyền lợi của bản thân lên hàng đầu đấy! – Tôi nhìn Raito, phủi phủi những bông tuyết trên mái tóc rồi thì thào: Không có ai yêu tôi, không có ai quan tâm tôi thì hỏi làm sao tôi có thể cao thượng được? Tôi đành ích kỉ thôi!

Raito không nói gì.

Tôi không có gì để nói.

Ngọn lửa trên tay Raito vốn đang bập bùng cháy nhưng giờ đã lụi tắt. Bóng tối bao phủ lên hai chúng tôi và tiếng bước chân ngày một xa của Raito cứ vang vọng trong không gian yên ắng, chỉ có những bông tuyết lặng lẽ rơi một cách nhẹ nhàng. Tim tôi không còn đau nữa mà là lạnh...

Gió không rít...tuyết dưới nền không bị hất tung nhưng mà tôi...lại cảm thấy chao đảo.

Không biết bằng cách nào, tôi có thể về được phòng. Tôi chỉ biết rằng khi tôi về đến thì Akêmi đã ngồi bên bàn sưởi. Mái tóc cô ấy rối bù, đôi mắt không ngừng tuôn lệ và đôi bàn tay cô ấy cứ xoay xoay chén trà nguội đầy tuyết vọng.

Tôi đến gần, khẽ ngồi xuống, ngược nhìn Akêmi mà không nói gì.

Bạn của tôi, bạn đang nghĩ gì thế? Đang nghĩ gì vậy?

Tích tắc...Tích tắc...Tích tắc...

Tiếng kim đồng hồ kêu. Thời gian trôi vùn vụt. Chúng tôi im lặng suốt một khoảng thời gian dài. Rất lâu, rất lâu sau đó, Akêmi đột nhiên ôm chầm lấy tôi, nước mắt tưởng như đã cạn lại tiếp tục phun trào. Cô ấy gục đầu vào tôi, huhu khóc như thế suốt đêm.

Akêmi, cô ấy có thể khóc nhưng mà sao tôi lại khó rơi nước mắt thế này? Phải rồi, tôi có lí do gì để khóc chứ? Kết cục bây giờ là do tôi lựa chọn, con đường này là do tôi đi!

Tôi vuốt tóc cô bạn thân như vuốt lông một con mèo nhỏ. Còn cô ấy, vẫn cứ khóc.

Bạn thân yêu của tôi ấy, cô ấy cũng thật nhẫn tâm. Dùng nước mắt để hành hạ tôi cơ à? Công nhận là hữu hiệu thật, tôi đau xót lắm đấy! Nhưng mà tôi không xin lỗi đâu. Nếu thời gian quay ngược trở về nhiều tiếng trước tôi cũng vẫn sẽ làm thế. Vì sao ấy à? Đơn giản lắm!

Khi tôi nhìn ba mẹ tôi ân cần với Akêmi, dịu dàng với Akêmi, cổ vũ Akêmi – những cử chỉ mà rất lâu rất lâu rồi tôi chẳng thể nhận được, tôi còn đau hơn bây giờ gấp nhiều lần.

Khi tôi thấy Raito ở bên Akêmi mà chẳng dành cho tôi một lời chúc Giáng sinh, tôi còn xót hơn bây giờ gấp nhiều hơn nữa.

Như thế, rõ ràng là lựa chọn của tôi đúng đắn rồi.

Tôi vuốt tóc Akêmi...vuốt vuốt rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Thật đáng cười phải không? Tôi có thể ngủ ngon!

17. Chương 16

Chap 16: Gặp lại Ime

Tôi đã ngủ và mơ. Một giấc mơ khủng khiếp.

Trong giấc mơ đó, tôi đã gặp lại Emi và... cánh cửa sức mạnh. Nhưng mà lần này, khung cảnh thay đổi rất nhiều so với lần trước. Ime chỉ còn bị một dây xích trói lại, cô ấy giờ đây có thể vươn đến cánh cửa sức mạnh thêm một chút và dĩ nhiên, cánh cửa phía bên Ime đã mở ra mười phân. Trong khi đó, chân tôi lại bị xích lại. Thay vì có thể mở cánh cửa dễ dàng như lúc trước, tôi phải chặt vật lắm mới có thể đụng đến nó và sẽ phải rất khó khăn để mở. Tôi thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dời ánh mắt về phía Ime, tôi nhận ra cô ấy mặc một bộ yukata trắng toát, mái tóc phất phơ như một hồn ma. Ime cũng nhìn tôi sau đó tiến đến gần bức tường phalê. Di chuyển của cô ấy đã bớt khó nhọc hơn rất nhiều nhờ bớt đi một dây xích. Dán sát mặt vào gần tôi, Ime thì thào:

- Chúng ta gặp lại nhau thật sớm. Chẳng mấy chốc, tôi cũng sẽ thoát ra thôi!

- “.....” – Tôi nuốt nước bọt, co rúm người, lại như nghĩ ra điều gì, liền gào lên: Mọi chuyện là do cô gây ra đúng không Ime? Từ việc hại Akêmi, phá đi bữa tiệc Giáng sinh rồi chuốc Vong xuyên cho Nami nữa. Tất cả là do cô làm đúng không?

- Đúng mà cũng không đúng! – Ime cười khẩy, nói bằng giọng lạnh lùng: Đừng quên tôi cũng là cô! Chẳng qua là bây giờ, mỗi hành động của cơ thể này tôi cũng góp phần thôi! Trắng và đen đã cân bằng.

Tôi hận không thể xông vào xé xác Ime. Đứa con gái này, tôi căm thù ả. Khoan đã, Ime cũng chính là tôi. Vậy nghĩa là tôi đang căm thù chính tôi à?

Trắng và đen trong cơ thể tôi đã cân bằng có nghĩa là một lúc nào đấy, tâm hồn tôi sẽ bị bóng tối che phủ. Và phần trắng cũng sẽ có lúc bị mất đi. Nếu tôi còn tiếp tục hận thù, thì phần trắng sẽ biết mất hoàn toàn. Khi đó, tôi sẽ tha hoá thật sự.

Không!

Không thể được!

Tôi không thể điều đó xảy ra!

Như thể đoán được suy nghĩ trong đầu tôi, à không không phải là đoán mà là rõ ràng Ime đã đọc được suy nghĩ tôi nên cô ta mới tặng cho tôi một nụ cười chế giễu. Khuôn mặt quá quen thuộc kia lại đồng thời khiến tôi cảm thấy nó quá xa lạ. Sao đường nét trên đó lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi đến thế?

Tôi run lên...run lên bần bật...rồi tỉnh giấc.

Trời vẫn tối, Akêmi có lẽ do khóc quá nhiều nên cũng đã thiếp đi. Tôi buông cô ấy ra, chạy vào phòng với tâm trạng hoảng loạn. Tôi rất muốn phá tung đồ đạc xung quanh nhưng lại sợ Akêmi tỉnh giấc, thế là tôi bắt đầu tự hành hạ bản thân. Tôi bắt tóc, cào xé thân mình, máu từ những vết thương rỉ ra, thấm vào bộ váy trắng rách bươm tạo thành những đốm hoa máu kinh dị nhưng đẹp đẽ. Tôi nhìn vào gương, mái tóc bù xù và thân hình thảm hại như một hồn ma kia có khi nào là Ime không? Nghĩ đến đây, tôi sợ hãi ôm đầu, vơ đại một vật và ném mạnh vào gương.

Đó không phải là tôi, không phải là tôi!

Tôi không như thế này!

Sai rồi, đó chính là cô. Emi đã bắt đầu tha hoá!

Tôi giật mình, quay ngang quay dọc. Là giọng của Ime. Ôi không, giờ cô ta còn có thể quấy nhiễu suy nghĩ của tôi nữa. Liệu sau này, cô ta có chi phối hành động của tôi không?

Đã nói tôi và cô là một!

Tôi lắc đầu, lắc thật mạnh. Vạt váy trên ngực trái tuột xuống, để lộ Huyết pháp trên tim. Lạy trời, từ khi nào nó lại bắt đầu có chút hình thù thế? Hình thù của một bông hoa tuyết. Nhưng mà tôi không thể vui bởi vì nó...đã đen đi một nửa.

Tôi sắp trở thành...Pháp sư bóng tối sao?

Không thể nào! Tuyết đối đừng như vậy!

Ai đó cứu tôi!

18. Chương 17

Chap 17: Shishigami

Quá hoảng loạn, tôi chạy vụt ra khỏi phòng, như một kẻ điên xông thẳng vào rừng, mặc kệ bóng đêm, tuyết rơi hay gió rít.

Tôi cứ chạy mãi chạy mãi, chạy cho đến khi kiệt sức rồi khụy xuống nền tuyết lạnh, đổ gục trước một cây cổ thụ to lớn đã rụng lá. Tuy trời tối nhưng thật ra đã là buổi sáng rồi, cảnh vật xung quanh không thể thấy rõ rệt như có thể phân biệt không gian và vật cản nhờ màu đen nhạt và đen đậm.

Tuyết rơi, trời rất lạnh. Với bộ váy mỏng manh rách bươm trên người, tôi chắc là mình không thể trụ được lâu, nhất là tôi lại không đi giày.

Có lẽ, tôi sẽ chết ở đây, chết trong bóng tối và cô độc thế nữa chứ. Tôi đã lạc đường và tôi cũng không muốn tìm đường ra. Tôi đang rối bời lắm, chả có ai an ủi tôi cả. Thế là tôi cất giọng hát, hát bài hát mà tôi nghĩ nó dành cho riêng tôi, trong khung cảnh u tối này:

Haritsumeta yumi no furueru tsuru yo

Dây cung run rẩy của một cánh cung căng lên

Tsuki no hikari ni zawameku omae no kokoro

Đập thành thạch trong ánh trăng, là trái tim em

Togisumasareta yaiba no utsukushii

Đẹp tựa lưỡi dao sắc bén

Sono kissaki ni yoku nita sonata no yokogao

Em thật giống như mũi kiếm lạnh lùng

Kanashimi to ikari ni hisomu

Ẩn giấu trong nỗi buồn và tức giận.

Makoto no kokoro wo shiru wa mori no sei

Hiểu được trái tim em chỉ có linh hồn của rừng

Mononoke-tachi dake

Chỉ có những linh hồn

mononoke-tachi dake

Chỉ có những linh hồn mới hiểu...

Những tưởng chỉ có mình tôi hát, mình tôi lắng nghe, mình tôi chịu đựng. Ai dè, từ phía trên cao liền có người đáp lại:

In the moonlight I felt your heart

Quiver like a bowstring's pulse

In the moon's pure light, you looked at me

Nobody knows your heart.

When the sun is gone, I see you

Beautiful and haunting, but cold

Like the blade of a knife, so sharp and sweet

Nobody knows your heart.

All of your sorrow, grief and pain

Locked away in the forest of the night

Your secret heart belongs to the world

Of the things that sigh in the dark

Of the things that cry in the dark

Dưới ánh trăng sáng, tôi cảm nhận được trái tim em

Rung lên như nhịp kéo dây cung.

Dưới ánh trăng rọi trên mặt hồ, em nhìn lại tôi.

Không một ai có thể thấu hiểu trái tim em.

Khi mặt trời lặn, tôi trông thấy em:

Đẹp đẽ, ám ảnh nhưng lạnh lùng,

Như lưỡi dao, sắc bén và cũng thật ngọt ngào.

Không một ai có thể thấu hiểu trái tim em.

Tất cả gian khổ, phiền muộn và đau đớn mà em mang theo

Đều giấu kín vào khu rừng của màn đêm.

Tâm hồn bí ẩn của em thuộc về thế giới...

Của những gì đang thở dài trong đêm đen,

Của những gì đang khóc thầm nơi bóng tối...

Tôi sợ hãi, ngược nhìn lên. Trên không trung, ngoài những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống còn có một bóng người ngồi trên cây cổ thụ. Tôi không thể nhìn ra khuôn mặt người đó lại càng không thể xác định tôi có biết người đó hay không. Nhưng mà, giọng hát của người quá hút hồn, khiến người ta mê say. Hiếm có người con trai nào may mắn sở hữu được chất giọng tuyệt vời đến vậy.

Tôi cứ chìm đắm trong tiếng hát đó, bỏ đi tất cả sự nghi ngờ lẫn phòng ngự. Tôi nhìn người đó, im lặng rồi im lặng. Kể cả khi bài hát đó đã kết thúc. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi mới lên tiếng:

- Là ai vậy?

Con người đó không trả lời, cũng ngồi yên không nhúc nhích.

Tôi lấy dũng khí, bước đến gần hơn, cả thân mình áp sát vào thân cây lạnh buốt, chỉ thiếu việc trèo lên đó nữa thôi.

Và rồi đột nhiên từ chỗ tôi đang đứng đến phạm vi bán kính 4 mét bỗng sáng bừng, tuyết bắt đầu tan chảy và không khí ấm lên. Kỳ lạ hơn, từ trên nền đất cỏ non bỗng mọc lên mơn mơn và cây cổ thụ xù xì tôi đang ôm nhanh chóng biến đổi trở thành một cây diệp anh đào, từng nhánh hoa nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Tôi há hốc mồm, hướng đôi mắt về phía con người ngồi trên. Chỉ thấy người đó mặc áo choàng đen, đội mũ che kín nửa khuôn mặt, cổ tay đeo những loại vòng kì dị nhưng đẹp đẽ. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn, người đó bỗng nhảy tưng trên cây xuống, tiếp đất nhẹ nhàng như một con mèo và từ dưới đôi chân của người đó rất nhiều hoa cỏ mọc lên.

Lông tơ tôi dựng đứng, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là...mình đã gặp quái vật. Nhưng mà trên đời có loài quái vật nào có hình thể cân đối và đẹp thế không hả trời? Đã thế lại còn rất đỗi phòng độ nữa chứ! Có phải tôi đang nằm mơ không?

- Bé con mặt dần dần, xông vào lãnh địa của người khác quả là không tốt chút nào! – Người lạ mặt dựa vào gốc cây, ung dung đưa tay vuốt ve một nhánh diệp anh đào.

Tôi lấp mắt, không biết bắt chuyện thế nào. Mà khoan đã, bé con mặt dần dần? Là đang nói về tôi sao?

Này này, bà đây hôm này đã tức lắm rồi nhá, dám bảo bà mặt dần dần à? Đừng tưởng đây là lãnh địa gì đó là có thể diễu võ dương oai nhá!

Nghĩ thế, tôi dậm chân, chỉ thẳng vào mặt người đó, giọng oang oang chữ:

- Này nhá tên khốn, dựa vào cái quyền gì mà có thể đánh giá người khác như thế hà? Muốn bà đây tấn ột trận không?

- Khụ...! – Tên khốn đó phì cười rồi đột nhiên búng tay một cái, rễ của cây diệp anh đào liền nổi lên, tạo thành một cái ghế hoa mĩ. Hắn thản nhiên ngồi xuống, mở cái giọng trầm trầm: Trước hết cháu gái mặt dần dần phải kéo vạt váy vào đã!

Tôi khó hiểu nhưng cũng đưa mắt nhìn xuống và kêu lên một cách khủng khiếp mà quên bém mắt thằng cha này vừa nói tôi là cháu, lại còn nói tôi dần dần, bởi vì phần ngực của tôi...bị lộ một mảng!!!!!!!

Theo bản năng, tôi đưa tay che ngực, lùi xa vài bước, gất:

- Này tên sở khanh kia, mi ...mi thấy gì rồi hả?

Tên đó nhún nhún vai, thản nhiên trả lời:

- Yên tâm, cup B nên tôi không để tâm đâu!

Đây là lời nói dối trắng trợn nhất mà tôi từng biết. Này nhé, không nhìn thì làm sao biết tôi cup B?

Tôi giận run người, bắt hoả nhãn về phía tên khốn đang nằm ườn ở ghế. Lòng tự hỏi làm thế nào để cứu vãn danh dự đây? À, đúng rồi. Vẫn còn một khả năng...đó là:

- Anh là gay đúng không?

Yên lặng...

Tôi cảm thấy quạ đen đang bay đầy đầu tên sở khanh đó. Khẽ nuốt nước bọt, tôi khẳng định: Tôi sai rồi! Sát khí toả ra ngàn ngàn đủ để tôi biết mình... sắp thăng thiên.

Lạy ông thái giám, lạy Đông Phương Bất Bại, xin phù hộ cho tôi qua khỏi kiếp nạn này, tôi thề sau này sẽ không lồi dòng họ gay nhà ông ra chữ nữa mà chỉ rửa trôi, tôi xin cam đoan mà.

- Hahahaaaaaaaa!

Một tràng cười nổ ra làm tôi rợn tóc gáy, thiếu điều ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự. Nụ cười này...thật là kinh dị quá. Á Á Á Á!

Cổ nén cười, tên sở khanh nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, phán:

- Mặt đã dần hoá ra đầu cũng chẳng khá hơn! Cháu gái mặt dần dần chẳng lẽ không biết một tên gay sẽ không bao giờ phán xét ngực phụ nữ hay không? Trừ khi...- Hắn cố kéo dài âm điệu, tôi cố đóng tai lắng nghe: Trừ khi...cháu gái mặt dần dần không phải phụ nữ!

Con bà nó!

Tôi mà không giống phụ nữ á? Khoan, phụ nữ á? Tôi còn chưa có lấy chồng!

Tôi phỉ, tôi nhỏ, tôi nguyên rửa tổ tông tên khốn này. Giám giỡn mặt với bà à? Bà đây thiên cho bồ ghét!

Thế là tôi hùng hổ xông lên, tinh thần chiến đấu nâng cao ngàn ngút. Tôi sẽ khiến tên khốn này tuyệt tử tuyệt tôn.

Nhào vôoooooooooooooooooooo!

Í...

Hình như tôi bị vấp rồi...

Và hình như bên đáp của tôi không ổn lắm...

Nhìn ngang ngó dọc...

Và...

What the hell? Second kiss của tôi...

Á Á Á Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Tôi trợn tròn mắt, đơ người nhiều giây, quạ bay ngang đầu, não bộ trống rỗng.

- Không ngờ mới gặp mà bé con mặt dần dần lại hâm mộ tôi thế này! Hazzzzz, tôi biết là lực hấp dẫn của mình rất lớn, cho dù đã 1800 tuổi vẫn đủ mị lực làm xiêu lòng các thiếu nữ trẻ trung. Nhưng rất tiếc, tiêu chuẩn của tôi rất cao! 34C trở lên, nhé!

- 18.....1800 tuổi á? – Tôi mấp máy mở miệng, chẳng nhận ra tư thế vô cùng...đen tối giữa hai người!

Tên khốn đó gật gù:

- À...tôi là shishigami của khu rừng này!

Ôi mẹ ơi, thần thánh bốn phương trời ơi...hãy về đây chung vui!

Con vừa mới mất second kiss trong tay một lão già tự mãn 1800 tuổi. Không những thế, còn bị lão xúc phạm thân hình... gần chuẩn của tôi. Tôi không thiên hân, thế không làm người!!! (Suzu: Emi thân yêu, đừng quên mi là Pháp sư ===)!

* Shishigami: thần rừng.

19. Chương 18

Chap 18: Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Vô duyên đối diện bất tương phùng

Đã là một tuần trôi qua kể từ cái đêm khó quên ấy. Đêm ấy, tôi đã làm hại người bạn thân. Đêm ấy, tôi đã bị người tôi yêu vạch trần, rằng tôi đủ xấu xa để làm cậu ấy thất vọng. Và cũng trong đêm ấy, tôi chính thức bị đặt lên một cân cân thăng bằng mà chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, tôi sẽ bị ném vào bên bóng tối và bị chính tâm địa mình nuốt chửng.

Đêm đó, tôi không biết mình đã về phòng bằng cách nào, chỉ biết rằng sáng sớm thức dậy, tôi đã có mặt ở đây. Cuộc gặp giữa tôi và shishigami hoang đường đến mức tôi có thể sẽ hoài nghi đó là một giấc mơ nếu không có dư vị của nụ hôn sót lại, sự ấm áp chân thật và cuộc đối thoại tôi không thể quên ấy.

Ngẫm lại, trên đời này có pháp sư có phù thủy, có un hồn có yêu quái thì tại sao không thể có shishigami? Chẳng qua là trong thư viện trường không có bất kì ghi chép gì thôi.

Nhớ khi đó, khi nụ hôn vô tình kết thúc, không hiểu sao tôi lại mặt dày dựa vào lòng người đó không chịu buông. Tôi quyến luyến sự ấm áp của người ấy như một kẻ lang bạt kiệt sức mà tìm đến một gốc ngủ thụ nghỉ ngơi vậy.

Khi đó tiếng gió xào xạc bên tai không những không làm tôi rợn tóc gáy mà trái lại còn giống như một khúc nhạc ru êm đềm khiến tôi an tĩnh, lạnh nhưng làm ấm bằng cảm xúc. Đâu đó trong không khí còn có lẫn hương thơm dịu dịu của diệp anh đào lẫn mùi trầm hương thoang thoảng từ shishigami. Tôi nhắm mắt và rất buồn ngủ, không thể tin được là đêm nay tôi sẽ không thức trắng. Nhưng trong cơn mơ màng, tôi vẫn cố hỏi:

- Là một shishigami, là linh hồn của rừng, anh có thấy...cô độc không?

- Chưa từng!

- Tại sao? – Tôi thì thạo.

- Định nghĩa cô độc của cô?
- Eh?
- Cô độc là gì? – Người đó thì thằm trong hoang mang.
- Là không có ai bên cạnh và không được ai yêu thương ấy!
- Tôi có gió có mây, có cây có thú, có hoa có cỏ bên cạnh và có tôi yêu tôi!
- Vậy thì, anh không cô độc rồi
- Ủ!

Sau đó tôi không nghe được gì nữa mà dần dần chìm vào giấc ngủ.

Rồi sau đó nữa, cứ mỗi lần thấy tuyết rơi, thấy gió hành hạ những cành cây xơ xác, thấy bóng đêm trong khu rừng hàng ngàn tuổi tôi lại nhớ về người đó – vị shishigami trẻ tuổi với lớp áo choàng có mũ che đi nửa khuôn mặt.

Tôi không biết tên người ấy, không biết vì sao khi tôi mặt dày dựa vào thì người đó không đẩy tôi ra. Nhưng có một điều mà tôi chắc chắn, đó là con người ấy đã nói dối tôi. Tôi biết, trong lòng người ấy có một khoảng không âm u vô tận. Người ấy rất cô độc! Đừng hỏi tôi vì sao lại biết điều ấy, thường thì những người đồng cảnh ngộ thường rất hiểu nhau. Không biết câu trả lời người ấy cho tôi là do sĩ diện bản thân hay muốn tôi tự yêu tôi nhỉ? Nếu được lựa chọn, tôi sẽ hiểu theo đáp án thứ hai. Và tôi đã lựa chọn.

Tôi rất muốn có dịp gặp lại người đó, để hỏi xem tại sao người đó lại có thể yêu bản thân. Tôi muốn học nhưng rất khó bởi vì tôi luôn khinh thường chính mình, chưa bao giờ tôi thấy quý trọng bản thân mình cả. Nhưng tôi biết chúng tôi có thể sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa, cũng không sao, chỉ cần tôi nhớ có một người muốn dạy tôi yêu bản thân, vậy là đủ.

Lại băng qua nhiều ngày nữa, thời gian nghỉ đông cũng sắp hết. Thời gian ít ỏi còn sót lại tôi đều đốt hết trong thư viện của trường. Tôi không về nhà vì tôi giận ba mẹ và tôi cũng không giám đối mặt. Vậy mà họ cũng không gọi điện hỏi han tôi lấy một lần, như thể tôi không còn là thành viên trong gia đình nữa. Akemi cũng không tìm đến tôi, tôi cũng không tìm đến cô ấy, chúng tôi dần dà trở nên xa lạ và chỉ dừng lại ở mức bạn cùng phòng. Tôi nghe đầu Raito cũng không về, tôi thắc mắc tại sao cậu ta chưa đưa tôi ra ánh sáng? Hay là cậu ta đợi đến khi mọi người tự hội đầy đủ mới nói ra?

Tôi cảm thấy mối quan hệ giữa tôi với xung quanh đã tệ hơn bao giờ hết và tôi bị stress nặng. Đã nhiều lần rơi tự do nhưng chưa bao giờ rơi vào vực không đáy thế này. Tôi hoang mang quá.

Tôi cần có ai đó ở bên cạnh và đột nhiên tôi nhớ đến shishigami. Cả hai không biết gì đến nhau, nếu tâm sự thì hẳn là tốt quá. Nhưng mà tôi không thể vào rừng trong bão tuyết thế này, nhất là khi tôi không biết người đó ở đâu.

Thế là tôi quyết định viết viết vài dòng lên một tờ giấy, gấp nó vào máy bay và dùng hết sức phóng nó ra khỏi cửa sổ thư viện – nơi gần nhất với khu rừng và thằm mong gió sẽ mang nó đi xa và tuyết đừng làm ướt nó.

Tôi viết:

Ngày...tháng...năm...

Anh bạn 1800 tuổi của tôi. Tôi là con bé mặt đàn đàn tới đó đây! Tôi đang stress lắm, muốn có một người dựa vào lắm, anh có thể xuất hiện và nói với tôi vài câu không? Châm chọc tôi cũng được! Nếu ngại thì anh chỉ cần đứng im thôi, miễn là anh cho tôi biết mình không phải chỉ có một mình!

Kí tên: Bé con mặt đàn đàn.

Cảm thấy không chắc ăn, tôi lại viết:

Giờ...ngày...tháng...năm...

Shishigami của tôi, anh bạn lắm sao? Hay là không nhận được lời nhắn gửi?

Tôi đang ở trong thư viện, ăn ngủ nghỉ đều tại đây. Bên cạnh tôi không có ai cả!

Kí tên: Bé con mặt đàn đàn.

Tôi lại viết:

Giờ...ngày...tháng...năm

Tôi đã gửi 15 lời nhắn rồi, anh có nhận được bức nào không?

Nếu có anh có thể không đến cũng được, chỉ cần hồi âm vai chữ như kiểu: “tôi nhận được!” thôi. Có như thế tôi mới biết vẫn có người lắng nghe tôi!

Kí tên: Bé con mặt đàn đàn.

Sau khi N lần viết, N lần gửi và N lần phóng, tôi dần cảm thấy nản. Ngày qua ngày tôi cứ đọc xong một cuốn sách là lại viết và phóng đi một lại nhắn mà không chắc là có ai nhận được. Tôi hết như một thủy thủ của con tàu gặp nạn, gửi thông điệp cầu cứu vào chai thủy tinh và chờ đợi vậy. Cho đến khi Ime trong thâm tâm tôi chế giễu:

- Thật ngu ngốc, người đang làm một việc ngốc nghếch đấy!

Tôi biết chứ, tôi biết là hành động của mình rất ngốc mà. Mỗi lần phóng lời nhắn đi tôi đều biết nó sẽ chẳng bay được xa và sớm muộn cũng sẽ bị tuyết chặn vùi và là nó tan chảy. Giống như mọi tâm sự của tôi chỉ có thể giấu sâu vào lòng tuyết và chờ nó nhoe ướn, tan chảy. Nhưng mà tôi vẫn muốn ngu ngốc hy vọng.

Ngày qua ngày, tôi viết lời nhắn cuối cùng:

Giờ...ngày...tháng...năm

Gửi shishigami mà tôi không biết tên, xin lỗi nếu tôi đã xả rác vào lãnh địa và làm phiền anh nhiều như vậy.

Tôi vẫn còn stress nhưng tôi nhận ra chờ đợi hồi âm của anh còn dễ stress hơn. Đừng lo, đây không phải một lời oán trách đâu, tôi không có quyền gì bắt anh phải hồi âm cả.

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ,

Vô duyên đối diện bất tương phùng.

Tôi mong là chúng ta sẽ có duyên gặp lại nhau. Và mong là ngày đó đến sớm.

Thân: Bé con mặt đàn đàn ^__^.

Sau đó, tôi phóng chiếc máy bay đi, đứng lặng trước cửa sổ vì vút gió.

Bão mạnh quá, nhưng mà tôi không cảm thấy lạnh. Tôi chỉ...rất mệt mỏi mà thôi!

Thở dài một hơi, tôi xoay người, ngồi xuống ghế, ăn một cái bánh kẹp ba màu, nhấp một ngụm cà phê nguội và nuốt vào bụng một liều thuốc ngủ.

Tôi muốn ngủ để mơ...có ai đó bên cạnh tôi.

Để mơ...vì sự thật là tôi mất hết rồi!

Tôi biết, duyên có thể do con người tạo ra và vô duyên cũng vậy. Nói cách khác nếu muốn gặp ai thì có duyên có nhiều lắm. Mà đã không muốn gặp thì vô duyên cũng có rất nhiều.

20. Chương 19

Chap 19: Người đó không phải là một shishigami

Kì nghỉ đông đã hết. Ngôi trường cô quạnh trong màn tuyết lại bắt đầu tấp nập trở lại. Pháp sinh nào cũng nhận được một món quà từ gia đình trong kì nghỉ đông và không ngừng kể về nó một cách hào hứng. Còn tôi, vẫn lầm lũi một mình trong khuôn viên của trường.

Xuân sắp đến, tuyết ngừng rơi và băng bắt đầu chảy. Trên nền gạch lỗ chỗ đọng đầy những vũng nước chưa thể bốc hơi. Tôi ngồi lên một cái ghế đá dưới một gốc cây, đeo tai nghe và bật một bản nhạc không lời. Đây vốn là thể loại nhạc mà tôi sợ nhất nhưng hôm nay tôi lại tò mò nghe thử, lâu lâu thay đổi một chút cũng không sao.

Rút một cuốn sách trong chồng sách mang theo, tôi tự chìm đắm trong không gian riêng của chính mình. Bầu không khí thanh lạnh làm tôi cảm thấy thoải mái, nó giúp tôi không bị sốc khi đọc những ghi chép có trong sách này. Mọi người biết đấy, tư liệu dành cho Pháp sư thế nào cũng tồn tại một phần kinh dị.

Để tìm được những cuốn sách có ghi chép về shishigami này, tôi đã mất hàng tuần lục tung cả thư viện đồ sộ, thậm chí còn liều mạng ngó nghiêng vào khu vực sách cấm. Nói cho cùng, tôi rất đáng giễu, khi không lại để tâm thái quá đến một nhân vật chỉ mới gặp mặt. Nhưng không hiểu sao, tôi lại có linh cảm, tôi và người đó có quen biết...

Trong sách có viết:

Ở những khu rừng có tuổi đời 5000 trở lên sẽ có hiện thân của linh hồn rừng – thần bảo vệ, có nhiệm vụ bảo vệ mọi thứ trong phạm vi khu rừng.

Shishigami ở những khu rừng khác nhau có chân nguyên khác nhau. Họ có thể là một con hươu, một con báo, một gốc cây đại thụ hoặc chỉ là một làn gió của rừng.

Sức mạnh của họ chỉ giới hạn trong phạm vi khu rừng và quyền năng của họ có thể ngang ngửa với một đại Pháp sư. Họ có thể sai khiến tinh linh hoa cỏ trong lãnh địa họ quản lí, có thể làm cho cây cối nở hoa, trở mầm ngay kể cả khi đang trong mùa rụng lá.

Shishigami thích sự yên tĩnh, thanh tịnh và bóng tối, ghét ánh sáng và tiếng ồn nên hiếm khi gặp được họ một cách vô tình.

Shishigami gần giống một loại yêu tinh, họ không cần ăn uống mà chỉ tồn tại cùng với khu rừng. Một khi khu rừng quản lí họ biến mất, họ cũng sẽ chết mà chẳng để lại gì trên thế gian...bởi vì họ không có linh hồn.

Đa phần shishigami đều có tuổi đời trên 5000 và hiếm khi là nữ. Ta có thể gặp shishigami của một khu rừng với rất nhiều hình dạng khác nhau, tuy nhiên họ không bao giờ để lộ chân nguyên và tuyệt đối không xuất hiện dưới dạng một con người bởi vì đối với họ con người là một loài sinh vật đáng khinh.

Đối với Pháp sư, shishigami không là bạn cũng không là thù nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta thiếu sự đề phòng.

Pháp sư cũng là con người, vì thế trong lịch sử đã có những vụ thảm sát do shishigami gây ra khi Pháp sư cố tình xâm phạm lãnh địa gốc của họ.

Đọc đến đây, tôi không sửng sốt. Tôi nghĩ mình không cần phải đọc những cuốn sách còn lại nữa vì chỉ bấy nhiêu thôi, tôi cũng đủ hiểu: người tôi gặp tối hôm đó không phải là một shishigami!

Shishigami khinh bỉ loài người và không bao giờ đội lốt họ nhưng đêm đó tôi đã gặp một chàng trai giấu mặt tự xưng là một shishigami.

Shishigami đa phần có tuổi đời trên 5000, vậy mà người đó lại nói dối rằng mình 1800 tuổi.

Và điểm mấu chốt chính là khi đã xâm phạm lãnh địa gốc, tôi vẫn có thể an toàn trở về.

Tôi thật sự hoang mang! Nếu người đó không phải là một shishigami thì đó là ai? Tại sao lại xuất hiện trong rừng tối với trang phục kì lạ đến thế? Anh ta có thể điều khiển cây cối y hệt với miêu tả trong sách, nhưng tại sao? Chẳng nhẽ anh ta là một đại Pháp sư có năng lực siêu phàm?

Hàng loạt câu hỏi tuôn ra khiến tôi càng trở nên mệt mỏi.

Tôi đưa tay xoa xoa thái dương, định bụng trở về phòng thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Cuộc thi Miko – mai và Kendo sẽ được tái tổ chức trùng với đợt ngoại khoá gần rừng!

- Eh? – Tôi khó hiểu nhìn Raito, cậu ta nói cho tôi điều này để làm gì. Mà hai cuộc thi đó sẽ được tổ chức lại ư? Tôi đã phải rất khó khăn mới phá được nó, tại sao bây giờ lại...

- Tôi sẽ không để bạn đụng đến Akêmi một lần nữa! – Raito nói giọng chắc nịch, đôi mắt ánh lên sự nghiêm túc lạ thường.

- Một lời cảnh cáo à? – Tôi cười cười, tiếp tục xoa xoa thái dương. Ông trời ạ! Con thật sự quá mệt mỏi rồi, không còn đủ sức để nghĩ nhiều nữa thế nên ông đừng giáng sét ngang tai con như vậy.

- Cứ cho là thế! – Raito vẫn đứng yên, hai tay đút nguyên trong túi quần, không thèm để tâm đến sự mệt mỏi của tôi, cậu ta nói tiếp: Giáng sinh, bạn có thể qua mặt mọi người nhưng đừng quên rằng ngày tổ chức ngoại khoá có rất nhiều nhân vật cấp cao đến dự. Đến lúc đó hãy nghĩ đến ba mẹ mình mà suy nghĩ thông suốt!

- Hết chưa? – Tôi liếc nhìn Raito đầy khó chịu.

- Chưa, tôi còn muốn cậu xin lỗi Akêmi! Nếu Akêmi bỏ qua, tôi cũng sẽ cho qua!

- Sonozako Raito! – Tôi gắt – Cậu đã đi quá xa rồi! – Lấy hơi, tôi tiếp tục: Cậu lấy quyền gì để ra lệnh cho tôi, đừng quên đẳng cấp của tôi cao hơn cậu. Hơn nữa, với thái độ này tôi thật sự nghi ngờ rằng cậu không hề thích tôi.

Raito nhắm mắt, điệu bộ có vẻ đang mất kiên nhẫn. Một lúc sau cậu ta mới bình thản lên tiếng, mỗi câu là một lần cậu ta đâm một nhát vào tim tôi:

- Sawada Emi, bạn nhìn lại mình đi. Tôi cứ nghĩ bạn là một đứa con gái trong sáng cơ hoá ra tâm địa của bạn đã đủ để biến bạn trở thành một Pháp sư bóng tối. Bạn nói bạn đẳng cấp cao hơn tôi à? Bạn có thấy châm biếm không? Chỉ là bạn đầu thai đúng chỗ thôi, nếu không bạn chẳng là gì! Còn nữa, bạn nghĩ tôi còn có thể thích bạn khi bạn đã thành cái dạng này à? Emi, bạn không biết xấu hổ.

Tôi thở dốc, trừng mắt nhìn người trước mặt. Tôi muốn mở miệng phản bác nhưng lại nhận ra điều đó là không thể bởi vì Raito đâu có nói sai! Tôi thật không thể ngờ rằng, người đang gay gắt lên án tôi đây là cậu bạn hay trêu chọc tôi ngày nào.

Buồn cười chưa kìa, sự thật quá rành rành khiến nữ thứ phản diện như tôi bắt đầu cảm thấy mình sẽ không thể dừng lại ở đây mà còn muốn độc ác hơn.

Nếu đã lỡ sắm vai, tôi sẽ diễn cho trọn.

Tâm địa độc ác đủ để làm một Pháp sư bóng tối à? Huyệt pháp mới hiện của tôi đúng là đen một nửa rồi, nói sắp biến cũng không ngoa.

Một đứa con gái ý thế ba mẹ, không biết điều và không biết xấu hổ.

Được, được. Tôi sẽ nhớ để diễn cho hết.

- Nhớ lời tôi nói đấy! – Raito để lại câu cuối cùng rồi bước đi.

Tôi ngồi sau, suy sụp. Không có gì để phát tiết, tôi tự cấu xé chính mình, đâm thùm thụp vào phần tựa ghế đá, sút bùm bụp vào thân cây gần đó. Cho đến khi máu chảy đỏ cả bàn tay, chảy thấm ướt cả giày thì tôi mới dừng lại.

Tôi sắp phát điên rồi, vì cái gì tôi lại bị đẩy vào bước này. Lí do tôi sinh ra trên đời này là gì? Là để người ta khinh thường, bôi móc, chửi rủa và hành hạ à?

Tôi chỉ xù lông nhím lên một chút thôi, dương oai một chút thôi lại gánh về hậu quả thế này à?

Có ai biết không? Khi một con nhím xù lông, phóng tên, mục đích có thể là phòng vệ, có thể là săn mồi nhưng mà khi một cọng lông xé gió vút đi đồng nghĩa với việc con nhím ấy cũng đau chẳng kém kẻ bị nó tấn công.

Đời tôi chỉ có hai con đường để lựa chọn: chịu đựng và tàn nhẫn, con đường nào cũng chông gai và chẳng có lấy một đoạn bằng phẳng.

Tôi không nghĩ là mình đầu thai đúng chỗ đâu. Nếu tôi đã tệt thế này sao không để tôi sống trong một gia đình con người bình thường, như thế sẽ tốt đẹp biết bao!

Shishigami giả mạo, anh là Pháp sư phải không? Nếu thế, có thể chúng ta sẽ gặp nhau trong buổi ngoại khoá nhỉ? Mùi trầm hương trên người anh khiến tôi bình tâm, tôi không chắc nếu anh không xuất hiện mình sẽ không làm chuyện gì điên rồ. Bởi vì dường như mọi hành động của tôi giờ đây...đã không nghe lí trí tôi điều khiển nữa.

21. Chương 20

Chap 20: Công chúa được nhận nuôi

Hôm nay trời âm, tuy không nắng nhưng quang đãng. Gió dịu dàng mang theo tia mát mẻ khoan khoái. Thời tiết này rất hợp với buổi ngoại khoá được tổ chức hoành tráng ngày hôm nay.

Đúng như Raito nói, hai cuộc thi Miko – mai và Kendo sẽ được tái tổ chức nhưng xếp ở sau cùng. Trước đó, hàng loạt các hoạt động khác sẽ được tổ chức nhằm phát huy khả năng làm việc nhóm, khả năng phán đoán, ôn lại các môn thi truyền thống và mục đích trọng yếu là dịp để các trường shamans giao lưu với nhau. Trong đó, nổi bật là thi tìm kho báu, trận pháp, chạy ba chân, nấu ăn, cưỡi ngựa bắn cung, dựng trại và đốt lửa trại.

Tôi chẳng mấy quan tâm đến những hoạt động ngoại khoá này vì bẩm sinh tôi đã không thích hoạt động nhóm. Hơn nữa, vì thời tiết xấu nên nhà trường đã cho nghỉ đông trước kì kiểm tra cuối năm nên tôi đang phải đối mặt với hai kì thi liên lúc mà không có bất kì kì nghỉ nào chen vào nữa. Vả lại tôi chỉ có thể thi lí thuyết, không thi thực hành nên hiển nhiên để cho công bằng đề thi của tôi sẽ dày gấp 2 lần so với những Pháp sinh khác. Nhưng rốt cục tôi vẫn phải tham gia thi nấu ăn và nấu đội hai người với Akemi.

Thảo luận một hồi, chúng tôi quyết định làm mì udon truyền thống. Không quá cầu kì, không quá phức tạp nhưng cả hai chúng tôi đều thích, vậy là ổn.

Vừa ra sức nhào bột tôi vừa liếc sang Akemi đang rửa nguyên liệu bên cạnh, tôi không biết có nên thú nhận mọi việc với cô bạn hay không. Tôi không quên những lời Raito nói với tôi, nhưng thật sự nhận lỗi là một việc cần rất nhiều dũng khí, mà tôi thì nhút nhát bẩm sinh và nhất là tôi sợ Akemi sẽ không tha thứ, cuối cùng tôi sẽ mất đi người bạn này. Đang không biết mở miệng thế nào thì Akemi ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Emi – chan, bạn không thích mình à hay là mình làm gì sao để bạn ghét? Đạo gần đây bạn cứ hay tránh mặt mình, nếu có gì bạn cứ nói ra, mình sẽ sửa mà!

Sửa ư? Nếu tôi nói hãy làm một kẻ khuyết tật giống tôi bạn có chịu không?

Nghe thật là châm biếm. Trước giờ tôi vẫn cứ nghĩ tình bạn là có thật trên đời và nó vốn trong sáng, vô tư không đòi hỏi. Nhưng đến giờ tôi mới biết điều kiện của tình bạn là phải đồng loại. Hãy thử nghĩ như thế này, xét về trình độ, nếu một giỏi một yếu là bạn của nhau thì kiểu gì cũng tan vỡ bởi những lí lẽ kiểu như: gần mực thì đen gần đèn thì sáng, giỏi theo yếu sớm muộn gì cũng yếu theo, hoặc yếu không đủ đẳng cấp để theo được giỏi. Nếu xét và gia cảnh, chẳng hạn như: một giàu một nghèo thì thế nào cũng xảy ra chuyện kiểu, nghèo theo giàu chỉ muốn lợi dụng, ăn bám hoặc giàu chỉ thương hại nghèo chứ không hơn. Nói tóm lại, nếu muốn là bạn thì phải là đồng loại mới được.

Tôi vốn dĩ không thể theo kịp Akemi vì cô ấy bình thường còn tôi là khuyết tật. Nếu có ấy không giống tôi thì thứ gọi là tình bạn sớm muộn gì cũng bay theo gió thôi. Nhưng mà tôi rất sợ, sợ mất đi tình bạn này. Tuy là không đúng nhưng tôi ước gì Akemi đừng thay đổi, hãy cứ mãi mãi là cô bé mồ côi lạc lõng như trước đây, cùng nắm tay tôi như trước đây và đừng có bất kì hào quang nào trú ngụ bên cô ấy cả.

Nhưng ước thì vẫn chỉ là ước thôi phải không?

Con người luôn cầu tiến, luôn muốn thành công và luôn tồn tại sự tham vọng đâu đó trong cơ thể. Bất họ dừng chân một chỗ là không thể nào.

Thở dài một hơi, tôi miễn cưỡng lắc đầu:

- Không phải đâu, chỉ là dạo này bạn ôn kiểm tra cuối năm và kiểm tra sát hạch đầu năm thôi.

- À! – Akêmi như vỡ lẽ, nở một nụ cười tươi rói, nói: Mình cứ tưởng bạn ghét mình chứ! Thật may là không phải vậy!

Ghét? Bây giờ không phải, chỉ là ghen tị thôi. Nhưng tương lai thì chưa chắc.

Ngẫm nghĩ một hồi, tôi lấy can đảm dò hỏi:

- Akêmi này, nếu như...nếu như một người bạn thân của bạn phản bội bạn, làm hại bạn thì bạn sẽ làm thế nào? Bạn có buồn, có hận, có đau khổ không?

Akêmi vừa nấu nước luộc mì, vừa suy nghĩ một hồi, sau đó cô ấy nói:

- Không đâu. Mình sẽ không buồn, không hận, cũng không đau khổ. Không phải là cao thượng gì đâu mà là mình cảm thấy không đáng. Đã là bạn thì sẽ không bao giờ làm như thế. Một khi như vậy sẽ không là bạn nữa!

Sẽ không là bạn nữa?

Akêmi, cô ấy nói như vậy thì bắt tôi mở miệng nhận lỗi như thế nào? Hay là nếu không thể tha thứ, không thể hàn gắn thì chỉ bằng buông tay để cả hai thanh thản?

Tôi rồi lên hết rồi đây. Nấu mì, nấu mì thôi.

Mì udon cuối cùng cũng xong!

Ban giám khảo là bác trai và bác gái. Họ tách đĩa, nếm thử và nghe phát biểu cảm tưởng từ Akêmi.

Cô ấy nói, lí do cô ấy và tôi chọn món mì truyền thống không thể đem ra so sánh với những món ăn của đội khác chỉ đơn giản là vì chúng tôi thích món ăn này. Hơn nữa khi cô ấy còn ở trại trẻ mồ côi thì muốn có một bát mì udon để ăn cũng là hạnh phúc lắm. Cho đến giờ cô ấy vẫn nhớ cảm giác hạnh phúc khi ăn mì và đối với cô ấy đây là món ngon nhất.

Còn tôi, tôi chỉ nói: Là vì đây là món đầu tiên Akêmi biết làm, món đầu tiên tôi dạy cho cô ấy, cô ấy thích ăn và tôi cũng thích ăn.

Tôi chỉ nói thế vì không muốn làm tranh cãi sự xúc động sắp rơi nước mắt của bác trai, bác gái, những đội xung quanh vì lời phát biểu của Akêmi. Tôi không muốn làm kì đà cản mũi đâu.

Kết quả hẳn là mọi người cũng biết, chúng tôi được giải vàng nhưng danh hiệu uống nước nhớ nguồn của Akêmi thì vang xa ngàn dặm.

Tôi chọn cách im lặng làm ngơ suốt buổi ngoại khoá. Lâu lâu đồng tai nghe tin tức.

Nghe nói, đội chiến thắng cuộc thi tìm kho báu là lớp tôi. Nghe nói thi cuộc thi chạy ba chân với việc bốc thăm ngẫu nhiên mà không biết là duyên hay gì đó khi anh họ tôi và Akêmi là một đội đã về nhất. Thi bắn cưỡi ngựa bắn cung thì số 1 là Raito. Quán quân Miko – mai là Akêmi và Quán quân Kendo là anh trai tôi.

Sau cùng mỗi lớp dựng trại, trang trí trại và góp vui vào tiệc tối mà nhà trường chuẩn bị. Cả một vùng, đèn đóm sáng rực. Phía bên trên, có hàng trăm chiếc đèn lồng được treo chằng chịt, rồi thì bóng bay, hoa hoè cũng được trang trí cho thêm phần bắt mắt. Hàng nghìn cái bàn phủ khăn màu trắng xếp thành hai hàng dài bày đủ loại đồ ăn nước uống hảo hạng từ Tây sang Ta. Ở cách đó một đoạn là chồng củi được đổ dầu và xếp sẵn chỉ chờ được đốt. Đúng thời khắc 12 giờ mọi người sẽ đốt lửa trại và thả đèn trời.

Nhưng mà sao tôi muốn ngay lập tức phóng hoả bữa tiệc này quá. Thật nhức nhối và phiền óc. Đương nhiên muốn chỉ là muốn thôi bởi vì tôi biết ánh mắt của Raito chưa bao giờ dời khỏi tôi đúng như những gì cậu ta đã nói. Cậu ta giám sát tôi. Thật tệ!

- Wa, Emi của anh, sao đứng đây một mình thế này?

- A, anh Ryu, nhớ anh quá! – Tôi như bắt được vàng, tóm ngay ông anh họ để ngăn ngừa bùng hoả.

- Ôi, đừng ôm anh thế, không thì người ta hiểu nhầm, anh không tìm được người yêu là chết dở.

Tôi cười cười. Biết thừa anh chỉ đùa cho vui thôi.

Ryu là anh họ tôi, là Nam thần điện hạ – người thừa kế tương lai của cả tộc Shamans. Hiện giờ anh ấy đang học tại trường Shamans II. Anh hơn tôi một tuổi, mang nguyên tố Thổ. Anh ấy tuy không nổi như anh trai tôi và Raito nhưng không có nghĩa là anh không tài giỏi. Chẳng qua anh khá hướng nội, rất khiêm tốn và chín chắn trưởng thành hơn người mà thôi. Và một điều tuyệt nhất là anh rất quan tâm và chiều chuộng tôi. Đôi khi tôi nghi ngờ rằng, anh ấy mới là anh trai thật của tôi.

Lâu lắm mới gặp, tôi nũng nịu:

- Ryu, anh phải ở với em tối nay đây nhé, không thì cô đơn lắm!

- Ý, bé con bao nhiêu tuổi mà còn làm nũng vậy nè?

Tôi bĩu bĩu môi, nhún vai làm ngơ. Tội gì mà buông tha anh trong khi ngay cả một bạn nhảy tôi cũng không có chứ?

- Anh haiiiiiiiiiiii!

Một tiếng nói ngọt xớt vang lên và tôi hiểu ngay đó là tình địch cướp anh trai của mình. Tôi kiên quyết nắm chặt tay anh, không mấy dễ chịu chào hỏi:

- Chào chị, chị Hikari!

Bà chị họ này – kẻ luôn cướp kẹo của tôi hồi nhỏ, tôi không quên đâu!

- À, Emi – chan hả. Xinh quá cơ, nhưng mà sao chỉ có anh hai chị đứng cạnh thế này?

- Còn hơn chị, đi lòng vòng rồi rốt cuộc vẫn phải tìm anh Ryu!

- Em! – Chị ta cứng họng, thẹn quá hoá giận, lời xòng xộc anh họ tôi đi luôn.

Hazzzzzzz, biết vậy tôi nhin một chút có phải tốt không. Là công chúa duy nhất nên bản tính của chị ta là một trăm công chúa hạt đậu gộp lại, đã thế còn vừa kiêu ngạo vừa chua ngoa. À, đương nhiên là chị ta chỉ dám biểu hiện trước người thân thôi. Tuy nhiên chị ta thẳng tính, nghĩa hiệp và khá hào phóng, tốt bụng.

Còn đang nhâm nhi ly kem lạnh lỏng rã, từ trên sân khấu bác trai và bác gái liền tuyên bố một tin khiến tôi lạnh người:

- Hondo Akêmi từ giờ sẽ là vị Điện hạ thứ 3, là công chúa ngoại tộc được nhận nuôi của Hoàng gia. Giữ nguyên họ Hondo và có quyền lực sánh bằng một vị Quận chúa.

Chẳng biết là do kem lạnh hay tim lạnh nữa mà cả người tôi đều bị đóng băng. Không dám tim và không dám nhìn thẳng lên sân khấu, chỉ biết cầu nguyện, đây không phải là sự thật!

Não bộ của tôi trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa. Tiếng xuýt xoa, cảm thán nổi lên khắp nơi.

- Linh nhỏ, cháu sao vậy?

- Eh? – Mất một lúc tôi mới cứng nhắc xoay đầu, đập vào mắt tôi là mái tóc đỏ rực và nụ cười quyến rũ, không phải cô Hanaka thì còn ai vào đây?

- Cháu đổ kị và bàng hoàng à?

- Dạ?

- Không cần phải giấu, trước đây cô cũng như cháu, ghen với mẹ cháu kinh khủng!

Tôi im lặng.

- Thật ra ngay từ khi nhìn thấy ánh mắt cháu nhìn Akêmi đêm Giáng sinh, cô đã biết, cháu thật sự không thể yêu thích cô bạn này.

- Vì sao? – Tôi siết chặt tay, liếc đôi mắt đầy giận dữ về phía sân khấu: Vì sao Akêmi được hai bác ấy nhận làm con gái nuôi chứ?

- Vì tên, tuổi, dung mạo của Akemi giống một cô gái đã từng yêu và dùng sinh mạng mình cứu bác trai cháu. Có thể là tự lừa mình nhưng họ làm thế là mong được thanh thản, giống như là một cách trả ơn vậy!

- Thật vô lí hết sức! – Tôi thì thảo.

Đến lượt cô Hanaka im lặng, ung dung nhấp ly cocktail.

Tôi không bận tâm đến cô Hanaka nữa mà trực tiếp bỏ đi. Tôi không dám đối diện với sự thật này và càng điên lên khi thấy Akemi được vô số người vây quanh chúc mừng. Chỉ là một bản sao nhưng lại được hưởng mọi ưu đãi như vậy thật khiến tôi đây không can tâm. Tôi hận trò đùa quái đản này của ông trời. Tôi thực hận, thực hận!

Ngày mai, tôi sẽ chào Akemi như thế nào đây?

Quận chúa?

Tôi thà bị cầm còn hơn!

Điên đại bởi những suy nghĩ trong đầu, tôi không nhận ra mình đã vào rừng. Đang quay người tìm đường ra thì sau lưng tôi phát ra một tiếng “Vút” ghê người, gió ở đâu đến hất tung mái tóc tôi và trong phút chốc tôi một lần nữa rơi vào trạng thái đông cứng. Là.....

22. Chương 21

Chap 21: Gặp lại Shishigami

- Shishigami, anh đây ư? – Tôi không giấu được niềm vui, khẽ reo lên.

Bóng người ẩn hiện trong đêm tối đứng bất động. Một làn gió nhẹ khẽ mân mê lớp áo lông vũ kì lạ và làm những chiếc chuông nhỏ đính trên viền cổ áo vang khe khẽ. Tôi nhận ra, đó là trang phục thường gặp của một nam phù thủy. Vậy ra người đứng trước mặt tôi đây là một phù thủy ư?

- Vẫn còn công nhận tôi là một shishigami sao? – Giọng nói thâm trầm vang lên, đầy xa cách và lạnh lẽo.

Tôi không biết nên trả lời như thế nào. Đúng là tôi đã biết người đứng trước mặt tôi đây không phải là một shishigami, nhưng tôi vẫn giữ im lặng. Tôi sợ nếu tôi đã đụng đến thân phận của anh ta thì anh ta sẽ biến mất không biết chừng. Không cần hiểu nhau, không cần thắc mắc nhiều thứ chỉ cần lắng nghe thôi là đủ.

- Thế thì sao chứ? – Tôi hỏi.

- Cô không sợ tôi làm hại cô sao, Công nương?

Tôi lặng người. Hoá ra không chỉ mình tôi tìm hiểu về anh ta mà thân phận của tôi cũng đã bị tra ra mất rồi. Nhưng đó không phải là tất cả, Shishigami tối nay hoàn toàn khác so với tối hôm đó. Anh ta không còn cái thái độ vô sỉ, bày trò lừa chọc tôi nữa. Tôi cảm giác con người ấy đang cố giữ khoảng cách với tôi.

- Nếu vậy, hẳn là anh đã biết tôi là Sawada Emi. Có qua có lại, anh cũng phải tự giới thiệu bản thân mình chứ! – Tôi đánh trống lảng

Anh ta không trả lời mà nhún chân nhảy lên một cành cây gần đó và ung dung nằm ườn ra đó. Nếu không phải tôi đã biết thân phận của người đó thì chắc chắn vẫn sẽ lầm tưởng người đó là một shishigami.

Anh ta không trả lời, tôi cũng không biết nên nói gì thành thử hai chúng tôi đều rơi vào im lặng. Chỗ này không cách nơi tập trung quá xa nên tiếng ca hát cười nói vẫn vọng đến. Nhưng tiếc rằng thứ ánh sáng của đèn lồng không đủ sáng để tôi có thể thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Có vẻ như tôi biết về đối phương rất ít nhưng đối phương lại biết về tôi rất nhiều. Không biết mức độ nhiều đó là mức nào, thế là tôi lo sợ hỏi:

- Anh biết gì về tôi?

- Họ tên Sawada Emi, 15 tuổi, cao 1m68, tóc đen, mắt hổ phách, ba vòng tạm ổn và đi giày size 6.

Tôi cười cười. Cách nói chuyện của anh ta làm tôi liên tưởng đến việc nhập dữ liệu vừa đủ vào một chiếc máy tính vậy.

- Chỉ thế thôi à?

- Không, nhiều hơn thế. Nhất là về tính cách nổi tiếng khó chiều của cô.

Tôi lặng người, não bộ trống rỗng. Trong thâm tâm tôi chợt nổi lên một cảm giác hoảng loạn, sợ hãi, tôi sợ ngay cả con người mà tôi cho là thuộc về thế giới khác, có thể lắng nghe tôi cũng sẽ khinh bỉ tôi, căm ghét tôi.

Tôi rút giày, để nó gần một gốc cây và ngồi xuống. Cả cơ thể tôi mệt mỏi đến nỗi tôi sợ mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Cho đến bây giờ tôi mới biết, việc kiểm soát cảm xúc của mình còn tồn sức hơn làm một công việc lao động. Hôm nay tôi đã gặp quá nhiều chuyện bất ngờ, nhưng sự bất ngờ ấy lại khiến tôi chẳng thể cười nổi. Nó như từng đợt sóng xô, lớp lớp này đến lớp khác nhấn chìm tôi trong thứ chất lỏng mặn chát và khiến tôi không tài nào thở nổi.

Tôi cúi đầu, nghịch nghịch lộn tóc và lăm bầm mà không rõ người trên kia có nghe không hay là đã ngủ rồi mà yên ắng như vậy:

- Anh biết không, sự xuất hiện của tôi trên cõi đời này đều khiến mọi người gặp phiền phức. Tôi khiến mẹ tôi dễ khó, xuyết nữa là mất mạng. Vì tôi không có nổi một ánh ao quang thậm chí còn là kẻ khuyết tật nên gia đình tôi đều lãnh đạm với tôi. Tôi cảm giác mình là một người thừa, một ngôi sao không có chút ánh sáng.

- Tôi cũng không biết sao mình có thể làm nhiều chuyện đáng ghê tởm đến vậy. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại cố tỏ ra cao quý và chanh chua đến thế. Tôi lại càng không biết rốt cuộc tôi phải làm sao và nên đi con đường nào.

- Tôi cũng muốn được như những người bình thường nhưng thật tiếc số mệnh đã an bài tôi là một kẻ khuyết tật.

- Tôi là một kẻ vừa ngu ngốc vừa xấu xa đúng không? Không phải xấu nhất nhưng vẫn là kẻ xấu.

- Tôi không tài nào làm chủ bản thân nữa rồi!

- Shishigami, anh đang nghe tôi phải không?

- Quên mất, anh bạn phù thủy, anh có thể đoán trước tương lai mà, anh thử nói xem sau này, tôi sẽ thành cái dạng gì?

- Tôi sắp thành Pháp sư bóng tối rồi, tuy không có vòng pháp thuật nhưng sớm muộn gì người khác cũng phát hiện ra thôi!

- Sao tôi lại trở thành Pháp sư bóng tối vậy? Huyết pháp hiện ra chẳng những vô dụng mà còn biến đen nữa. Chẳng lẽ tôi đã xấu xa đến mức độ tồi tệ như Raito nói rồi sao?

- Tôi sợ lắm, thật sự rất sợ!

- Anh thấy không? Tôi đang run lên đây!

Bóng người trên cành cây vẫn không nhúc nhích, không có vẻ gì là anh ta đang nghe tôi nói cả. Tôi thở dài, cười chua chát. Là tôi tự cho rằng anh ta là người có thể lắng nghe tôi. Là tôi tự cho rằng mùi trầm hương thoang thoảng trên đó có thể giúp tôi bình tâm trở lại. Là tôi tự ngu ngốc cho rằng mình đúng thôi, anh ta đâu có nói gì. Cuộc gặp mặt tối đó chỉ là vô tình mà thôi. Tôi ước gì mình có thể chín chắn hơn, ước gì mình có thể mạnh mẽ một chút. Nhưng mà tôi đã chịu đựng suốt 15 năm rồi, toàn bộ sức lực đều tiêu tan hết. Chỉ là vẫn chưa giám buông xuôi mà thôi.

Trời dần khuya, người ta đã đốt lửa trại được một lúc. Tôi nghĩ cũng đã đến lúc tôi nên chấm dứt ảo tưởng mình có thể dựa vào người khác, tôi đã đứng một mình nhiều năm nên gặp ai cũng muốn biến họ thành chỗ dựa, tôi thật là ngốc!

Đang định lê lét về phía trại của lớp thì người nằm trên cành cây đột nhiên lên tiếng:

- Tôi là Kaze Hikaru, tự là Kenshin. Con của một Pháp sư bóng tối và phù thủy bậc thấp!

Tôi xoay người, kinh ngạc.

- Sao hả? Hạ đẳng quá đúng không? Trong tôi là dòng máu mà người ta cho là cực kì dơ bẩn đấy. Nhưng thế thì có sao? Tôi vẫn là chính tôi!

- Thế nào là xấu thế nào là tốt? Ai hiểu cô thì họ sẽ biện minh rằng cô vì cô còn trẻ, không đủ chín chắn. Ai không hiểu thì họ sẽ cho rằng cô không biết phải trái, vô lương tâm và đáng khinh. Trên đời nhiều người như vậy, sao có thể được lòng hết tất cả chứ. Chỉ cần sống sao cho tốt với bản thân là được rồi!

- Anh đã sống như thế suốt bao nhiêu năm qua à Hikaru? Sao anh có thể thờ ơ với tất cả thế chứ? Anh có thể không bận tâm sao? Hơn nữa, anh không cảm hận cuộc đời này sao? – Tôi hét lên như muốn trút bỏ mọi phiền toái trong lòng.

Nhưng Hikaru không tra lời. Cậu ta đứng dậy, nhún người và biến mất ngay sau đó. Nhưng gì cậu ta để cho tôi chỉ là một màn đêm và một câu nói:

- Không có người xấu, chỉ có những trái tim bị tổn thương!

Tôi thở phào như trút được gánh nặng. Ít nhất thì Hikaru nghe tôi nói và chúng tôi dường như đã có mối liên hệ có thể gọi là bạn bè. Nhưng mà Hikaru, cậu ta sao có thể có mặt ở đây? Cậu ta còn tệ hơn cả một Pháp sư bóng tối, vậy tại sao có thể sống an nhàn và ra vào trường dễ dàng như vậy? Rốt cuộc thì có thật cậu ta là Kaze Hikaru không vậy?

Kaze Hikaru tạm dịch là gió sáng, Hán Việt là Minh Phong.

Kenshin là tâm kiếm.

23. Chương 22

Chap 22: Rơi tự do

Sau khi Kenshin biến mất, tôi cũng xỏ lại giày và quay về nơi tập trung. Quanh đồng lửa trại bập bùng, lớp tôi đang vui vẻ ca hát. Ở chỗ trung tâm, Akemi đang nhận những lời chúc và hàng tá li nước ngọt từ mọi người. Có vẻ như chẳng ai quan tâm đến sự thiếu hụt của một thành viên là tôi.

Tặng mình một nụ cười tự giễu, tôi xoay người, lảng lảng đến bàn tiệc tàn vắng người. Đồ ăn ở đó chẳng còn nhiều, nước uống hầu như đã hết vì ai cũng khát sau cả tối hoạt động nhưng dù sao cũng phải lấp đầy cái dạ dày trống của mình nên tôi đành vớ tạm một lát bánh mì nguội.

Từ xa, cô Hanaka đến bên tôi, cười dịu dàng, hỏi:

- Đã bình tâm hơn chưa?

Tôi xé xé lát bánh, đáp:

- Cô! Cháu nghĩ...cháu sẽ thử thay đổi

Ánh mắt của cô Hanaka chứa đầy sự kinh ngạc nhưng không lâu sau liền trở lại bình thường. Giữ nụ cười ngọt ngào, quỳ gối trên môi, cô ngồi xuống bên cạnh, vuốt tóc tôi, thì thào:

- Cô rất mừng vì cháu có suy nghĩ này!

- Trước đầu cháu tiêu cực lắm sao? – Tôi hỏi

- Không. tệ hơn kia, rất tệ, tệ hơn cả cô năm đó. Năm đó, cô còn có người sai bảo nhưng cháu thì không!

Tôi cười cười. Hoá ra trong mắt người khác tôi thiếu sức sống và đáng thương đến thế.

Tôi nhìn cô Hanaka rồi dứt miếng bánh vào miệng. Đôi lúc tôi tự hỏi, tại sao từ nhỏ đến lớn, mỗi khi tôi cần lời khuyên nhất cô Hanaka luôn ở bên cạnh tôi chứ không phải ba hay mẹ. Chưa bao giờ tôi thấy bạn mẹ nhìn thẳng vào mắt tôi và nhận định việc làm của tôi. Họ luôn hướng sự chú ý đến người anh trai sinh trước tôi vài phút.

Dựa đầu vào vai cô Hanaka, tôi cố nuốt miếng bánh mì, hỏi:

- Cháu rất xấu cô ạ, liệu có thể thay đổi không nhỉ?

- Cháu đứng trên phương diện nào để nhận xét mình xấu? Đừng để người khác ảnh hưởng cháu bởi vì họ luôn đứng ở trên cao và quy chụp cháu với cái gọi là đạo đức. Họ không đứng ở vị trí của cháu nên không thể hiểu. Không cần thay đổi, cháu chỉ cần là chính mình thôi.

- Cảm ơn cô, cháu nhất định sẽ sống tốt!

Tôi nhắm mắt, thốt ra một câu nói như một lời hứa với cô Hanaka và với chính bản thân mình.

Vài ngày sau đó, tôi điên cuồng lao đầu vào học để sẵn sàng cho hai kì thi sắp tới. Tôi nghĩ lại rồi, nếu không thể trừ yêu thì tôi sẽ nghiên cứu và phiên dịch thần chú nguyên thủy. Tôi có trí nhớ khá tốt mà.

Kết quả là ngày thi đến, tôi đã hoàn thành xuất sắc bài làm của mình. Còn nhớ ngày hôm đó, ai cũng phải há hốc mồm khi tôi cho cô bạn ngồi trên mượn bút và cũng thêm chút muối bình luận sau khi nộp bài thi. Có lẽ họ quá ngạc nhiên khi một cô nàng nổi tiếng khó gần là tôi thay đổi. Cũng may với sự thay đổi này, họ không lấy làm bài xích, thậm chí tôi đã bắt đầu nhận được vài lời mời xuống canteen dùng bữa hay hỏi ý kiến khi lớp đưa ra vấn đề thảo luận. Ban đầu họ khá rụt rè nhưng thấy tôi có thái độ hoà nhã thì dần cho rằng đó là điều đương nhiên.

Tôi cảm thấy cuộc sống đơn độc của mình bắt đầu có màu sắc hơn, nó không còn vô vị và nhàm chán như trước đây nữa. Đôi khi tôi còn tự hỏi tại sao lúc trước mình ngu ngốc đến vậy khi tự phong bế chính mình. Rõ ràng khi mở lòng, tôi cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều.

Tôi lên năm thứ hai với số điểm tuyệt đối. Kiến thức càng nặng càng có nhiều người đề nghị học nhóm với tôi hơn, nhờ đó tôi bắt đầu giao lưu với xung quanh và có quan hệ bạn bè rộng rãi. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là số lần tôi cười trong năm nay còn nhiều hơn 15 năm cộng lại.

Cô Hanaka đã chuyển đến trường làm Pháp giáo ở trường và cho tôi khá nhiều lời khuyên đáng giá. Tôi cũng hay gọi điện về nhà, hỏi thăm ba mẹ và báo cho họ rằng con gái họ đang rất tốt. Chủ nhật tôi cũng về thăm nhà nếu không tôi sẽ gặp Kenshin tại bìa rừng, nhờ cậu ta chia sẻ công thức một số loại thuốc hay ho của phù thủy.

Tôi thật sự cảm thấy mình đã có một bước ngoặt tuyệt vời khiến cho đời sang trang mới.

Hôm nay là chủ nhật, tôi chạy xuyên qua cánh cửa kết giới để về nhà.

Cuối đông, trời còn se se lạnh. Tôi hí hửng mở cửa, vô cùng thích chí với mùi món cá nướng thơm lừng của mẹ phát ra từ bếp. Trong phòng khách, ba tôi đang ngồi pha trà, dáng vẻ vô cùng tao nhã.

Tôi tháo giày, xỏ dép, hồ hởi nói:

- Cuối tuần vui vẻ, ba mẹ!

Ba tôi ngẩng đầu, đáp:

- Emi cũng vậy nhé!

Không hứng thú với việc pha trà của ba tôi chạy vào bếp phụ mẹ làm bữa trưa. Tôi và mẹ nói khá nhiều chuyện nhưng đều là do tôi mở lời. Có lẽ...mẹ mệt.

Chiều. Anh trai tôi về rồi nhanh chóng đi mất, ngay cả bữa tối cũng bỏ dở. So với trước đây, bữa cơm gia đình vẫn nhàn nhạt, không thay đổi gì nhiều.

Tối, tôi cố gắng đọc xong hai cuốn sách thì đồng hồ cũng điểm 1 giờ sáng. Xuống bếp rót một nước uống, tôi có tiện đường đi ngang qua phòng ngủ của ba mẹ. Phía sau cánh cửa, tôi nghe loáng thoáng thấy tiếng mẹ:

- Shin, em cảm thấy Emi đã đổi thay. Nhưng con bé càng thế em càng khó đối mặt, em sợ nhìn vào mắt nó!

Ba tôi không đáp.

Tiếng mẹ lại vọng ra xen lẫn tiếng thở dài:

- Đáng ra...con bé không nên có mặt trên đời này!

Câu nói của mẹ khiến tôi sùng sờ sau đó lão đảo xuýt ngất.

Trái tim tôi nghẹn lại, đau không thể tả. Tại sao ngay cả người mẹ ruột thịt của tôi cũng chối bỏ tôi, không muốn tôi tồn tại trên thế giới này? Vẫn biết là từ trước ba mẹ không hài lòng về tôi nhưng khi nghe chính miệng mẹ nói ra tôi vẫn không kìm nổi nỗi đắng cay trào lên trong lòng.

Tôi đã cố gắng nhiều, rất nhiều vậy mà mẹ vẫn chưa hài lòng sao? Mọi nỗ lực của tôi chẳng lẽ chưa đủ?

Tôi từng đọc một quyển sách có viết rằng: Con người tối đa chỉ có thể chịu 42 đơn vị đau nhưng nỗi đau của một người mẹ khi sinh hạ một đứa con lên đến 57 đơn vị đau. Nỗi đau ấy có thể so sánh với nỗi đau bị gãy 20 cái xương cùng lúc.

Mẹ đã chịu đựng đau đớn như vậy để sinh ra tôi tại sao còn không muốn đổi mặt với tôi? Hay là đứa con này là ngoài ý muốn?

Suốt bao nhiêu năm nay tôi chưa có một phút giây nào hết yêu mẹ nhưng hình như mẹ rất ghét tôi, ghét đến nỗi cho rằng sự có mặt của tôi là một sai lầm.

Mẹ nói tôi đang thay đổi? Sai rồi, tôi đang trở về là bản thân tôi thôi. Trở về giống như trước kia! Đâu có ai vừa sinh ra đã là xấu chứ? Không, trên đời không có người xấu. Tôi chỉ là...chỉ là bị tổn thương quá nhiều, giờ đang cố chữa lành thì lại bị một thêm một vết thương lớn từ người mẹ ruột. Tôi thật sự không nghĩ mình có thể đứng dậy.

Mẹ không nói gì nữa, tôi cũng không biết mình làm cách nào để về phòng và qua đêm an bình mà không xông thẳng vào phòng tra hỏi mẹ.

Sáng hôm sau, tôi dời nhà sớm. Cái tiết trời trong lành buổi sáng không đủ để tôi có thể lấy lại tinh thần. Tôi thở dài, không biết làm gì ngoài việc đến lớp sớm.

Dưới tán cây đang mọc chồi, mấy cô bạn đang tập thể dục. Đang định tiến đến chào họ thì lại nghe họ đang bàn tán về mình. Họ nói:

Tôi là một con bé ngu ngốc, họ chấp nhận tôi chỉ vì mục đích lợi dụng. Lợi dụng kiến thức của tôi và lợi dụng thân thể của tôi.

Họ nói, nếu tôi không là công nương họ sẽ ném trứng vào tôi và mắng rằng vì tôi mà họ cảm thấy xấu hổ. Suốt 20 thế kỷ, chưa từng có một Pháp sư không rõ nguyên tố.

Họ nói, họ bình luật mà không biết tôi – con bé khiến họ xấu hổ đã nghe thấy tất cả. Họ không thể ngờ, một con bé đi sát giờ vào lớp như tôi lại dậy sớm đến vậy.

Lũ rác rưởi, chúng dám khinh bỉ và lợi dụng tôi, cho tôi là một con ngốc mà tôi thì lại chẳng biết gì, lại còn ngỡ chúng coi tôi là bạn.

Lũ ranh con đó, chúng dám cười nhạo vào con người thật của tôi như thế à?

Thì ra, ai cũng thích con người giả của tôi hết, cả mẹ và cả lũ khốn này.

Tôi cười khẩy, một giọt nước mắt chảy xuống, nhanh chóng thấm vào mái tóc. Gió nổi lên, mang theo thứ thuốc không màu của tôi trùng trùng trĩu trĩu rác rưởi.

Thuốc rụng tóc, thứ thuốc rất phổ biến trong giới phù thủy. Để xem khi mái tóc của chúng không còn, chúng còn có thể khinh thường ai? Vốn dĩ đây là thuốc tôi chế tạo theo công thức Kenshin cho và mang đến đây để cậu ấy chấm điểm, không ngờ lại dùng để sử dụng vào lúc này.

Tôi khóc, khóc nhiều nhưng không phát ra tiếng.

Tại sao? Khi tôi nhìn thấy chúng tôi đã nghĩ, khi tôi chào, chúng sẽ mỉm cười và chào lại, như thế tôi sẽ quên đi những lời mẹ nói tôi qua, sẽ ngăn lại nỗi oán hận mẹ và khiến tôi tin tưởng rằng ít nhất thì vẫn có người yêu thích tôi.

Nhưng mà kết quả lại tàn nhẫn đến vậy, sự trả thù cũng không làm tôi nguôi ngoai. Tôi đã mong chúng sẽ làm cơn oán hận của tôi dừng lại nhưng cuối cùng chúng lại trút thêm dầu vào lửa.

Tại sao gió cũng thổi theo hướng đó, giúp tôi làm việc xấu?

Tại sao?

Tôi thật sự không nghĩ được gì nữa, chỉ biết rằng mình...đang rơi tự do.

24. Chương 23

Chap 23: Còn người thường không biết cái gì là hạnh phúc

Sau khi rắc thuốc rụng tóc trừng phạt những con nhỏ rắc rưởi đó, tôi lại lâm vào tình trạng lo lắng. Nếu như chúng bị rụng tóc hàng loạt chắc chắn sẽ gây sự chú ý, quan trọng nhất là có thể các Pháp giáo sẽ điều tra chuyện này và mọi truyện sẽ bị phát giác. Tôi định đưa cho bọn chúng thuốc giải nhưng lại sợ điều đó sẽ làm chúng nghi ngờ nên tôi đã nói dối đó là thuốc dưỡng tóc và quả nhiên lũ gốc đỏ đã hí hửng nhận lấy mà chẳng thắc mắc điều gì. Thế là coi như truyện này chìm vào quên lãng.

Vài ngày sau đó, tôi vẫn cố giữ thái độ thân mật với mọi người nhưng tất nhiên nó chẳng còn được trong sáng như trước đây nữa. Tôi muốn tạo ình cái gọi là thanh danh mặc dù nó chỉ là giả tạo.

Ngày giữa xuân, hoa anh đào bắt đầu có nụ, trời cũng bắt đầu ấm lên. Tôi ôm sách, bước lững thững trong khuôn viên của trường. Bỗng nhiên, từ đằng sau, giọng Akemi vọng tới:

- Emi – chan!

Tôi quay đầu, cười nhẹ:

- Ngày tốt lành, Akemi!

Khác với thái độ không nóng không lạnh của tôi Akemi có vẻ rất gấp gáp và lúng túng. Cô ấy nhìn tôi, mím môi lấy dũng khí rồi nói:

- Chúng ta có thể nói chuyện không?

- Bây giờ chúng ta đang nói chuyện đó thôi! – Tôi nhún vai, đáp nhàn nhạt.

Akemi lắc đầu, đôi mắt hiền nhìn thẳng vào tôi, nói giọng chắc nịch:

- Không phải như vậy. Ý mình là chúng ta hãy nói chuyện như trước đây!

Tôi im lặng.

Thời gian qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra khiến chúng tôi ngày một xa cách. Rất lâu rồi chúng tôi không tâm sự và làm những việc thân thiết đúng chất giữa những người bạn với nhau. Tuy cùng chung phòng nhưng chúng tôi ở hai gian cách biệt, thành ra muốn tránh mặt cũng rất dễ dàng. Thật lòng mà nói, tôi không muốn chạm mặt Akemi, không hiểu sao nhìn cô ấy bây giờ tôi lại cảm thấy chán ghét. Cứ nghĩ đến những gì cô ấy được hưởng và tôi phải chịu là tôi muốn điên lên rồi. Mẹ có vẻ rất quý cô ấy vậy mà đối với tôi mẹ lại xa cách. Tôi oán hận mẹ rồi oán giận luôn cả Akemi, cho dù cô ấy chẳng làm gì sai cả.

Nhưng hôm nay, nếu cô ấy có chuyện cần nói thẳng thắn thì tôi sẽ tiếp. Nghĩ vậy tôi bước đến chiếc ghế đá gần đó, ngồi xuống, rất tự nhiên nói:

- Bạn cứ nói, mình đang nghe!

Akemi đan hai bàn tay lại với nhau, cổ lấy dũng khí, mở lời:

- Emi, có bao giờ bạn cảm thấy sống trong Hoàng tộc thật khó khăn không? Mình đã rất hạnh phúc khi có gia đình và địa vị nhưng mà mình cảm thấy cuộc sống này thật khó thở!

À, thì ra cô ấy muốn đến tìm tôi để trút tâm sự.

- Mình đã rất cố gắng học các nghi thức, nghi lễ sao cho giống một công chúa nhưng mà mình cảm thấy chẳng ai hài lòng với mình cả, nhất là chị Hikaru!

Tôi im lặng.

- Emi, mình rất buồn và giờ thì mình chỉ biết tìm đến bạn!

Tôi nheo mắt, lạnh giọng, nói:

- Đây không phải điều bạn muốn nói, đúng không?

Akemi giật mình, thái độ bỗng trở nên lúng túng. Điều bộ ấy khiến tôi phiền chán vô cùng. Rồi đột nhiên, ánh mắt của Akemi trở nên lạ lùng, cô ấy cúi đầu, giọng điệu có chút oán giận:

- Tại sao mình đã trở thành một công chúa, không thua kém gì bạn nhưng tại sao Raito vẫn không để ý đến tình cảm của mình?

Tôi hít một hơi thật sâu, khó chịu nói:

- Bạn đang oán thán tôi đấy à?

- Không! – Akemi phủ định: Mình chỉ là khó hiểu thôi, ngày trước mình chỉ là một con bé mồ côi nên mình không dám thổ lộ với Raito nhưng mà khi mình có thể đường đường đối mặt với cậu ấy thì tại sao cậu ấy lại thẳng thừng từ chối cơ chứ?

Mất kiên nhẫn, tôi day day thái dương:

- Nếu khó hiểu thì hãy hỏi chính Raito ấy!

- Raito nói là cậu ấy thích cậu! – Akemi bỗng nhiên gào lên, trừng trừng nhìn tôi.

Tôi còn nhớ, trong đêm Giáng sinh, chính miệng Raito đã nói cậu ta không thể thích tôi nữa. Vậy mà khi cậu ta lại nói vậy với Akemi. Chẳng nhẽ cậu ta không biết, làm như thế chính là cho tôi hy vọng, làm tôi càng đau lòng hay sao?

Đối với sự chất vấn của Akemi, tôi thật chẳng biết nói gì. Cô ấy quá trẻ con, chuyện không đâu lại lôi tôi ra trút giạt. Tôi không phải thánh mẫu, để ai nói gì cũng nhận mình sai. Tôi nhướn mày:

- Rồi sao? Bạn tìm tôi chỉ để trách móc chuyện ấy?

- Sao bạn lại hạnh phúc như vậy? – Akemi thì thào.

Hạnh phúc?

Hoá ra con người là vậy, ai cũng nhìn nhau để rồi phán xét người đó hơn mình rồi sinh lòng ghen tỵ. Tôi thấy Akemi thật may mắn, thật tốt số, thật hạnh phúc thế mà cô ấy lại quay sang nhìn tôi, thăm ngưỡng mộ hạnh phúc của một kẻ khuyết tật. Thật là nực cười.

- Tôi đã thăm thích Raito gần chục năm, tại sao cậu ấy lại chỉ coi tôi là bạn chứ? – Akemi lại tiếp tục thì thào.

Lần này thì tôi không thể chịu được nữa. Một câu Raito, hai câu Raito. Từ cái đêm Giáng sinh, tôi đã cố ném cái tên này ra khỏi từ điển rồi, vậy mà bây giờ:

- Bạn ngậm miệng lại cho tôi. Bạn đừng nghĩ lung tung rồi đổ tội cho tôi nữa. Bạn đã có gia đình mới, có cả danh phận vạn người mơ, lại là một Pháp sư bình thường, làm ơn đừng ra vẻ mình đáng thương nữa. Xét cho cùng, một kẻ thể thân như bạn được như vậy là quá hạnh phúc rồi.

Akemi nhìn tôi, đôi mắt ầng ậc nước.

Có ý gì đây, trách tôi day nghiêng, cay nghiệt à? Ai bảo cô ấy đụng vào lúc tôi đang rơi tự do và cảm thấy tổn thương nhất chứ. Sự yếu đuối của cô ấy khiến tôi phát điên. Bỏ mặc lại Akemi, tôi đứng dậy đi thẳng.

Còn chưa hết tức, đầu đó bỗng vang lên một giọng nói:

- Emi, cô có thấy cô buồn cười không? Cô lên mặt dày đời người khác rằng họ đã có rất nhiều, hãy trân trọng và đừng đòi hỏi thêm gì nữa. Còn cô thì sao, cô cũng có rất nhiều, vậy mà chưa bao giờ cô ngừng ghen tỵ. Chẳng qua là cô không thể hiện sự ghen tỵ đó ra mà thôi, thật đáng thương!

Tôi nghiêng rằng. Là Ime! Gần đây, cô ả bắt đầu dành phần được phần lên tiếng trong thâm tâm tôi chứ không đơn giản là trong giấc mơ như trước đây nữa. Vậy mà tôi chẳng thể làm gì được cô ả.

- Ôi, Emi, cô oán tôi làm gì chứ? Cô không thấy bản thân mình đang thay đổi sao? Con người cô càng ngày càng trở nên xấu xa đấy.

- Cô im ngay! – Tôi quát trong ý nghĩ

- Giận gì chứ, tôi chỉ nói thật thôi. Nếu cô biết tự hài lòng thì mọi chuyện đã không như thế!

- Tôi có gì để hài lòng chứ?

- Một con bé tật nguyền như cô mà lại được một ngôi sao sáng để mắt, như thế là hạnh phúc rồi. Emi à, tuy tôi rất muốn cô mất tự chủ nhưng mà tôi khuyên cô đừng đánh mất những thứ mình đang có để rồi phải hối tiếc đấy.

Tôi trầm ngâm, không ngừng nghĩ về những gì Ime nói. Liệu đây có phải “Chấp nhận là sức mạnh” như Raito đã từng nói không? Có đúng là tôi nên ngừng sự ghen tỵ ấu trĩ và thôi đòi hỏi không? Tôi nên làm cái gì bây giờ?

25. Chương 24

Chap 24: Sự thật về huyết pháp

Lướt nhanh trên con đường lát sỏi, tôi băng qua nhiều gốc anh đào và không hề có ý định dừng. Đến khi đôi chân đã mỏi vì mới tôi mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn hàng anh đào đang nở rộ. Rõ ràng đây là một hành động thật vô nghĩa vào lúc này nhưng tôi cũng chẳng biết làm gì hơn. Tôi cảm thấy thật mệt mỏi, rất mệt mỏi...

- Linh nhỏ, ngăn người gì đấy?

Tôi giật mình, quay đầu, là cô Hanaka.

- Có chuyện gì buồn sao? – Cô Hanaka cười, là câu hỏi nhưng mang nhiều phần chắc chắn.

Tôi thở dài, lắc lắc đầu. Không phải là có chuyện buồn mà là tôi đang ức chế. Cảm giác này hành hạ tôi gần một tuần rồi và tệ hơn là nó ngày càng tăng mà chẳng có chút dấu hiệu suy giảm. Như một mớ nhựa thông, nó quấn chặt lấy con bướm là tôi, càng cố thoát ra, không nghĩ đến nữa lại càng bị siết chặt.

Đưa tay vuốt vuốt mái tóc tôi, cô Hanaka cười nhẹ, nói:

- Cô biết cháu đã làm những gì nhưng cô nghĩ sử dụng thuốc để trả thù không phải là một sự lựa chọn thông minh đâu.

Tôi sững sờ, thẳng thốt nhìn cô Hanaka.

Nụ cười của cô Hanaka càng tươi, cô hít một hơi, vỗ vai tôi:

- Là tình cờ thôi, cô không thừa thời gian theo dõi cháu! – Dừng lấy hơi, cô nói tiếp: Nhưng mà nếu không nhờ lần đó, làm sao cô biết khi Emi xù gai nhọn cũng nguy hiểm thế nhỉ?

- Cô đang châm biếm cháu đấy à? – Tôi nhún mày.

Cô Hanaka nhún vai, không trả lời mà hỏi lại

- Một tuần trước cháu còn nói cháu sẽ sống tốt, vậy mà bây giờ đã thành cái dạng này, huyết pháp ngày càng đen. Cháu thiếu kiên nhẫn quá!

- Là kiên nhẫn của cháu bị dẫm nát! – Tôi gào lên.

- “.....”

- Mẹ nói...mẹ nói cháu không nên có mặt trên đời! – Tôi cúi gằm mặt, suy sụp khụy xuống.

- Emi à!

- Cô không cần an ủi cháu đâu! – Tôi thở dài: Bởi vì cháu đã tự an ủi mình rất nhiều...buồn cười quá phải không?

Cô Hanaka ngồi xuống, nắm chặt lấy hai bả vai tôi, buộc tôi phải nhìn thẳng vào cô ấy. Cô nhìn tôi, đôi mắt ánh lên sự nghiêm túc khác thường:

- Đến nước này, cô đành thay ba mẹ nói cho cháu sự thật vậy!

- Sự thật? Sự thật gì?

Đúng vậy, rốt cuộc là sự thật gì? Chẳng lẽ trong tôi có ẩn giấu điều gì khó nói ư?

- Phải! Nhưng Emi, sự thật rất tàn nhẫn, cháu có thể chấp nhận không?

Tôi run lên, đôi tay bám víu vào hai cánh tay cô Hanaka, cương quyết nói:

- Hãy cho cháu biết!

- Không được!

Một giọng nói cắt ngang câu chuyện của tôi và cô Hanaka. Chúng tôi đều có tật giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn người đang bước đến.

Là anh trai tôi, Sawada Ryan.

Với vẻ mặt khá hốt hoảng, anh nhìn tôi và cô Hanaka đầy lo sợ. Tôi nhúm mày, sự nghi hoặc ngày càng dâng cao.

- Dù sao thì Emi cũng nên biết, không thể dấu mãi được! – Cô Hanaka lên tiếng, phá vỡ sự căng thẳng giữa ba người.

- Đây là việc gia đình cháu! – Anh trai tôi không chút khách khí đáp lại.

Tôi mím môi, hết nhìn cô Hanaka rồi lại nhìn anh hai một hồi rồi lên tiếng:

- Hai người đang thách thức sự tò mò của Emi đấy à?

- Ryan, nên cho Emi biết!

- Nếu vậy, thì hãy để cháu nói!

Cô Hanaka định nói điều gì nhưng lại thôi. Cô hiểu ý, đứng dậy, bước đi, để lại không gian riêng dành cho tôi và anh hai.

Gió nổi lên, những cành anh đào cũng nghiêng theo gió. Hoa rụng, tạo nên một cơn mưa hoa trong không gian tĩnh lặng.

Tôi nhìn anh hai, anh cũng nhìn lại tôi. Tôi không biết nói gì và đang chờ đợi. Còn anh hai dường như là không biết bắt đầu từ đâu nên vẫn im lặng. Hai chúng tôi nhìn nhau rất lâu. Tôi thậm chí còn nghỉ ngơi, anh trai tôi không hề biết cái gọi là sự thật mà cô Hanaka định tiết lộ, đơn giản là anh chỉ muốn đuổi khéo cô ấy đi.

Lại một khoảng thời gian trôi qua. Anh bước lại gần tôi hơn, ngồi xuống, vươn tay vén vài sợi mai dím trên trán tôi sang một bên, cười buồn nói:

- Anh đáng ra không nên được sinh ra, không nên chút nào.

Tôi mím môi. Khó hiểu.

- Emi, em có từng thắc mắc tại sao ba mẹ rất hay tránh mặt thậm chí là lạnh nhạt với em không?

Rất nhiều! Tôi thâm trả lời.

- Là ba mẹ sợ đó!

- Sợ?

- Phải! – Giọng anh trai tôi nhỏ dần: Mẹ là pháp sư bán bóng tối do ông ngoại là pháp sư bóng tối. Đáng ra đến đời chúng ta, chúng ta sẽ thuần khiết nhưng một điều không thể ngờ là dòng máu bóng tối của mẹ lại dời sang cái thai trong bụng và thậm chí từ bán bóng tối nó đã trở thành bóng tối hoàn toàn, tất cả chỉ bởi vì mẹ mang song thai!

- Thế thì có liên quan gì?

- Hẳn là em cũng biết, nguyên tố mà Pháp sư mang phụ thuộc vào tính cách và trái tim nhiệt huyết của bản thân, gì truyền chỉ là yếu tố phụ. Tuy nhiên, nếu là song thai, hai đứa trẻ sẽ mang nguyên tố và sức mạnh y hệt như bố hoặc mẹ. Nam sẽ giống bố còn nữ thì giống mẹ!

Đầu óc tôi đột nhiên mù mẫm.

- Biết được điều đó, ba mẹ đã quyết định, đứa trẻ mang dòng máu bóng tối sẽ phải... sẽ được mang đi Thần cung Akahitoha! Nếu không, cuộc sống trong tương lai của đứa bé đó sẽ chẳng ra gì – Giọng anh trầm xuống, gần như thì thào, vừa sắc bén mà cũng thật lạnh lùng: Và đứa trẻ đó...là anh!

Tôi tròn mắt, không thể tin vào tai mình.

Đối với thái độ của tôi, anh chỉ cười nhạt. Xoa đầu tôi, anh tiếp tục kể về sự thật khiến tôi hãi hùng:

- Tuy nhiên, mẹ khó sinh, người ta bắt buộc phải mổ và cắt tử cung. Đứa trẻ thuần khiết là em lại rất yếu thể nên khả năng cả hai chúng ta đều chết là rất cao, dưới sự giúp đỡ của các đại Pháp sư, dòng máu đen tối của bé trai được chuyển và phong ấn vào cơ thể bé gái – người mà lúc đó ai cũng tin rằng sớm muộn cũng sẽ chết yếu.

- Vì cái gì? – Tôi run run: Vì cái gì mà các người vô nhân đạo đến vậy?

- Thời điểm đó, còn lựa chọn khác không? Ba mẹ chỉ có thể lựa chọn, mất một hoặc mất cả hai đứa con! – Anh trai cười buồn, những ngón tay thon dài không ngừng vuốt tóc tôi: Ai có thể ngờ, em có thể sống chứ?

Tôi bật khóc, hai bàn tay siết chặt đến bật cả máu.

Anh tôi thở dài:

- Sẽ chẳng là gì nếu chúng ta vẫn còn bé, vẫn vô tư khi huyết pháp chưa hình thành. Nhưng chúng ta không thể chống lại thời gian. Đứa bé được định sẵn là sẽ cả đời bị phong ấn nơi linh thiêng lại trở thành một thiếu niên hoàn hảo, còn đứa bé được định sẵn là một công nương bình thường lại trở thành một kẻ khuyết tật. Có hận không Emi? Nếu hận thì hãy hận anh, đừng oán trách ba mẹ!

- Nếu vậy, sao không giết em ngay lúc ấy đi, như thế họ sẽ không phải chịu dằn vặt và em cũng sẽ không phải chịu sự khinh rẻ ngần ấy năm trời. Để lại một đứa phế thải như vậy, có ích gì chứ? – Tôi cười lạnh, nước mắt giàn dụa ướt đầm cả khuôn mặt.

- Có ba mẹ nào đang tâm giết con mình chứ? Có ba mẹ nữ đẩy con gái mình vào số phận định sẵn khắc khổ của người con trai không? Ba mẹ dù thần thánh thế nào cũng chỉ là bậc ba mẹ bình thường thôi. Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của họ, sự dằn vặt cũng đủ giết chết tâm can họ rồi.

Tôi đau lòng nép vào lòng anh hai, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Xét cho cùng, tôi cũng chẳng thể trách ai, chẳng thể oán hận ai. Sự thật quả là tàn nhẫn, rất rất tàn nhẫn. Nhưng mà ngoài chấp nhận ra tôi chẳng có thể làm gì bởi vốn dĩ tôi không thể chống lại.

- Trả lời em câu hỏi cuối cùng được không? – Phải, là cuối cùng. Cái tôi cần chỉ là đáp án của câu hỏi này: Anh và ba mẹ có yêu em không?

- Anh và ba mẹ chưa bao giờ hết yêu em! – Anh trả lời, giọng chắc nịch.

- Vậy là tốt rồi!

Đúng vậy, như thế đã là quá tốt rồi!

26. Chương 25

Chap 25: Thân phận thực sự của Kenshin

Vài ngày sau.

Hoa anh đào nở rộ, khắp mọi góc ngách đều phủ một màu hồng phấn. Vài làn gió thổi qua, hoa trên cành tung bay, không một chút nín thở tạo nên những đợt mưa hoa tuyệt mỹ. Dưới một gốc diệp anh đào, tôi ngẩn người, chốc chốc liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. Tôi đang đợi Kenshin.

Vụt một tiếng, cậu ta đáp lên một cành cây và ngồi vắt vẻo trên đó. Tôi cười nhẹ, ngẩng đầu chào:

- Đến muộn 5 phút đó!

- Xin lỗi, có chút việc! – Kenshin bung đi những cánh hoa bám vào mũ, nhặt nhặt đáp lời.

Tôi cười cười, cảm thấy hành động của cậu ta rất đáng yêu và quen thuộc. Phải, cái động tác dùng ngón tay bung đi những cánh hoa ấy giống hết động tác bung tuyết của một người. Là Raito. Lúc đầu, tôi cảm thấy Kenshin có điểm rất quen, dần dà tôi nhận ra giữa cậu ta và Raito có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng có lẽ tôi lầm vì cả hai đều là người tôi yêu quý chẳng?

- Kenshin, đây là thuốc Giả nhân, cậu xem tôi làm đúng chưa? – Tôi ném cái lọ chứa thứ dịch nhầy nhầy cho cậu ta, chờ đợi một lời khen tặng.

- Tỷ lệ cánh muỗi hơi ít! – Cậu ta mở nắp, chăm chú nhìn thứ dịch nhầy, thẳng thắn nhận xét.

Tôi bĩu môi, cật lực lườm con người đang vắt vẻo trên cây. Tôi đã phải khó khăn lắm mới chế được thứ thuốc này. Thứ thuốc có thể khiến ta biến thành một người theo ý muốn, từ hình dáng bên ngoài cho đến giọng nói và trí thông minh bên trong. Đương nhiên, nguyên liệu không hề dễ tìm chút nào.

- Không biết đau mắt à?

Tôi chỉnh lại ánh mắt, quay người dựa vào gốc cây. Bàn tay xoè rộng, bắt lấy một cánh hoa anh đào đang xoay tít trong gió.

- Kenshin, tôi biết vì sao mình là một kẻ khuyết tật rồi!

- Vậy sao? – Người bên trên lơ đãng: Biết được thì thế nào?

- Chẳng thế nào cả! – Tôi cười buồn, thổi đi cánh hoa vừa bắt được.

- Vô nghĩa!

Tôi im lặng. Đúng là vô nghĩa thật. Ai cũng mong muốn biết được sự thật cho dù biết rằng sự thật bao giờ cũng tàn nhẫn, để rồi khi biết cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ chuốc lấy thêm sự tổn thương.

Bây giờ tôi như quay lại vạch xuất phát, lại là một con bé khuyết tật, không rõ mục tiêu, lạc lõng và chơi vơi. Tôi đang rơi tự do mà không hề bắt được vào một cành cây hay một vách đá. Có lẽ là vì sợ bởi vì một khi đưa tay ra bắt lấy điểm tựa rất có thể bắt nhầm một vách đá sắc hay một cành cây có gai. Đương nhiên một kẻ nhút nhát như tôi sẽ không có đủ can đảm để hành động mạo hiểm, liều lĩnh như vậy.

- Kenshin, cậu có biết thổi sao không?

- Biết

- Thổi cho tôi nghe đi, không thì hát cũng được. Bài mononoke hime ấy!

Kenshin không nói gì chỉ nhảy xuống gần chỗ tôi đang đứng rồi tìm một tư thế thoải mái nhất mà ngồi xuống đã đồng ý.

Thật ra thì ở đây, vào ngày này của một năm trước, Raito đã thổi bài Hibika no shirabe để làm tôi vui, cho dù là đã kìm ức nhưng lại là kìm ức đẹp và vì đẹp nên tôi muốn nhớ lại, nhớ một chút để lấy tinh thần.

- Không mang sáo rồi, harmonica nhé?

- Cậu biết à? – Tôi ngơ ngàng

- Uh

Tôi cười, gật đầu, sau đó nhanh chóng chìm vào giai điệu.

[YOUTUBE]9Tate5JlBwI[/YOUTUBE]

Ngày đầu tiên tôi gặp Raito, sao nhỉ?

- Oh, em gái sinh đôi của Ryan đây sao?

- Công nhân là rất giống nhau, nhất là cái mặt!

- Uh, cái mặt đều dần dần giống nhau, mặc cười không chịu được.

...

- Cái mặt trông đã dần, hoá ra bên trong cũng thế nhỉ?

Còn nhớ khi ấy tôi đã tức gần như phát điên, chỉ hận không thể lột da, lóc xương cậu ta cho cá ăn. Vậy mà chỉ một thời gian sau đó, chẳng biết từ khi nào hình bóng đáng ghét ấy luôn lớn vồn trong tâm trí, để rồi tất cả đều vỡ oà khi cậu ta tỏ tình.

Nhưng như vậy có là gì? Rốt cuộc cũng chỉ là kí ức. Tôi thừa nhận là chính tôi không chấp nhận Raito, là chính tôi đẩy cậu ấy ra và cũng chính tôi giết chết Emi mà cậu ấy thích. Cho nên tôi dù có hối hận cũng không thể oán trách được gì. Nếu như thời gian quay ngược trở lại hoặc chúng tôi trở về như ngày xưa thì có phải bây giờ tôi đã có người để dựa vào rồi không hay chỉ ít sẽ không có thêm bi kịch.

Quay sang nhìn người ngồi bên cạnh. Kenshin, tôi chưa biết gì về cậu ta ngoài cái tên và thân thể do cậu ta kể. Ngay cả khuôn mặt ẩn dưới chiếc mũ sụp của thần chết đó tôi cũng không biết. Và thậm chí dù mơ hồ về cậu ta như thế nhưng tôi vẫn đặt niềm tin, cho rằng đó là điểm tựa hiếm hoi và duy nhất của mình. Người cô đơn quá lâu như tôi thường này sinh tình cảm thân thiết với những người tỏ ra lo lắng ình. Thế nên chỉ cần một câu nói của Raito, một bài hát của Kenshin cũng đủ khiến hình tượng lãnh đạm, trầm mặc của tôi bị phá vỡ.

Ngày đầu tôi gặp Kenshin, ừm...là một ngày tuyết rơi trắng xoá, một ngày tôi đau khổ trong vô số ngày đau khổ. Dưới cái thời tiết kinh khủng và trong cái tâm trạng kinh khủng ấy, tôi đã gặp cậu ta như một kẻ bị bỏ rơi được thiên thần cứu rỗi.

Dưới ánh trăng sáng, tôi cảm nhận được trái tim em

Rung lên như nhịp kéo dây cung.

Dưới ánh trăng rơi trên mặt hồ, em nhìn lại tôi.

Không một ai có thể thấu hiểu trái tim em.

Khi mặt trời lặn, tôi trông thấy em:

Đẹp đẽ, ám ảnh nhưng lạnh lùng,

Như lưỡi dao, sắc bén và cũng thật ngọt ngào.

Không một ai có thể thấu hiểu trái tim em.

Tất cả gian khổ, phiền muộn và đau đớn mà em mang theo

Đều giấu kín vào khu rừng của màn đêm.

Tâm hồn bí ẩn của em thuộc về thế giới...

Của những gì đang thở dài trong đêm đen,

Của những gì đang khóc thầm nơi bóng tối...

Khi ấy, tôi từ ngõ ngang nhanh chóng chuyển sang tức giận. Bởi vì cậu ta gọi tôi là bé con mặt dần dần. Nói tôi mặt đã dần và bên trong cũng như vậy. Giờ nhớ lại không biết tôi giật vì bị xúc phạm hay giận vì cậu ta khiến tôi nhớ lại lần đầu gặp Raito.

Khoan đã...lần đầu...hình như...

Raito và Kenshin đều có nhâm định chung về tôi đó là: Mặt đã dần, bên trong cũng dần như vậy.

Đây không giống một sự trùng hợp. Giờ nhớ lại, họ có khá nhiều cử chỉ giống nhau.

Nhưng nếu như không phải sự trùng hợp, vậy thì câu trả lời duy nhất đó là...hai người là một. Đây cũng là lời giải thích, Kenshin lại biết nhiều về tôi như vậy, thậm chí cả size giày cũng rõ, cho dù điều tra cũng không thể chi tiết đến vậy.

Nhưng mà...giọng nói không giống nhau!

Tôi mím môi, từ tâm trạng thưởng thức nhạc chuyển sang hoang mang. Trong tâm trí tôi đột nhiên hiện lên một suy nghĩ: tháo bỏ chiếc mũ đó ra!

Rất nhanh chóng, suy nghĩ ấy chuyển thành hành động. Tôi thở hắt, gần như nhảy chồm về phía người bên cạnh, nhanh chóng vươn bàn tay hướng đến chiếc mũ.

“Pấp”

Phản xạ nhanh như cắt, Kenshin bắt lấy cổ tay tôi, tay còn lại xoay xoay chiếc harmonica đầy điệu nghệ. Cậu ta cười nửa miệng, siết chặt tay tôi, hỏi:

- Sao vậy?

Tay tôi có chút đau, muốn rút lại nhưng không được.

Gió nổi lên, hoa anh đào bay tứ tung trong không gian nhuộm màu hồng phấn. Tôi nhìn Kenshin, cái nhìn gắt gao như muốn xuyên thủng lớp vải của chiếc mũ che dấu khuôn mặt bí ẩn ấy. Một lần nữa, tôi vươn tay về phía Kenshin, tôi rất muốn, rất muốn biết khuôn mặt dưới chiếc mũ ấy. Nhưng...không được...

Cũng như lần trước, cậu ta bắt lấy cổ tay tôi một cách dễ dàng, dễ đến nỗi hai ngón tay của cậu ta còn kẹp được cái harmonica.

Tôi bối rối.

Nụ cười của Kenshin biến mất. Cậu ta rướn người, ghé sát tai tôi thì thầm:

- Emi, đừng đi quá xa!

Giữa chúng tôi dường như không còn tồn tại khoảng cách.

- Tại sao? – Tôi thì thảo trong hoang mang.

Kenshin không trả lời.

Hai cổ tay tôi dần được buông lỏng. Mùi trầm hương thoang thoảng dần biến mất, chỉ còn lại hương hoa. Bóng dáng quen thuộc cũng nhanh chóng vụt mất.

Tôi hoảng hốt, từ sâu trong tâm khảm hiện lên một nỗi lo sợ, rằng nếu tôi để cậu ta đi như vậy thì bí mật này mãi mãi sẽ không được phơi bày và vĩnh viễn tôi sẽ không còn gặp lại Kenshin nữa.

- Đuổi theo cậu ta đi!

Tôi vụt dậy, không thềm để tâm đến tại sao Ime lại thốt ra những lại đó. Tôi chỉ biết, tôi phải giữ cậu ta lại, bằng mọi giá phải giữ lại.

Trong màn mưa hoa, tôi cố tìm thân ảnh quen thuộc.

- Raito, là bạn phải không? Nhất định là bạn mà!

Tôi vừa chạy, vừa kiếm, vừa gọi, cho đến khi không để ý mà trượt chân rơi cái ao trũng được tạo nên từ một thác nước nhỏ.

Nước lạnh không phải là điều tệ nhất, tệ nhất là ...tôi không biết bơi!

27. Chương 26

Chap 26: Đứng vì cô đơn mà nắm vội một bàn tay

Bằng một cách nhanh chóng, nước bắt đầu xộc vào mũi, tai, mắt, miệng tôi. Hai tay tôi chới với, chân đạp loạn xạ.

Cái trũng nước này được tạo nên từ một cái thác nhỏ nhưng khá dốc, nước chảy khá mạnh và hiển nhiên là sức nước tạo nên một vùng xoáy có khả năng cuốn lấy mọi thứ. Với những con vịt cạn như tôi, rơi vào chỗ nước mà chân không chạm đáy thì đã là nguy hiểm, bị cuốn vào nước xoáy lại càng nguy hiểm hơn. Tôi cố trồi người lên, cố tìm kiếm một vách đá nào đó để bám vào nhưng vô dụng. Tôi thật sự hoảng loạn, quẫy đạp như một con cá bị bắt vào trong chậu. Hiển nhiên, điều đó càng khiến tôi mất sức. Tôi mở miệng muốn kêu cứu nhưng lại khiến nước tạo cơ hội tuồn vào. Tôi thật sự không rõ mình đã uống bao nhiêu nước nữa.

Tôi là một người nhát gan cho nên tôi rất sợ chết, bằng chứng là dù cuộc đời tôi đen tối đến như vậy tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chấm dứt mạng sống của mình. Nghe có vẻ thật mỉa mai khi là một pháp sư nhưng tôi lại có cảm giác đó, một chút anh dũng, kiên cường của pháp sư tôi cũng không có.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến ba mẹ, nhớ đến anh trai, đến gia đình tôi rồi bất giác tưởng tượng cái viễn cảnh trong đám tang của chính mình, người thân của tôi sẽ có thái độ như thế nào. Ba mẹ trút đi được gánh nặng còn anh hai sẽ bớt xấu mặt chăng? Liệu họ có khóc, có buồn vì tôi không?

Còn Kenshin và Raito, hai người họ là một chứ? Tôi sẽ chết mà vĩnh viễn cũng không biết được sự thật sao?

Tôi buông thông chân tay, hoàn toàn thả lỏng để mặc cho nước nhấn chìm. Tôi tuyệt vọng rồi.

Đã là một sinh mệnh thì sẽ có một lúc nào đấy chết đi nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ cho đến khi chết tôi vẫn cứ cô độc như vậy. Nước tháng 4 vẫn còn lạnh, tôi cảm thấy toàn bộ cơ thể đều tê tái và ánh sáng mong manh của những tia nắng đầu xuân cũng dần biến mất sau màn nước âm u.

Trước khi mất đi toàn bộ lí trí, tôi cảm nhận được có ai đó bắt lấy lấy tôi, bế tôi ra khỏi trũng nước. Bàn tay thật lạnh, là của Kenshin sao?

Xung quanh tôi hầu như đều là một màu đen. Ở giữa cái nền đen đáng sợ ấy là một thân hình mảnh mai trong bộ váy trắng đang ngồi lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên đó chính là Ime. Ime, cô ta không còn bị trói buộc bởi một sợi dây xích nào nữa, giờ đây cô ta hoàn toàn có thể lộng hành trong tâm chí của tôi, chỉ thiếu mỗi việc trở thành tôi nữa thôi. Mà tôi, nửa linh hồn chân chính của cơ thể này lại bị hai cái gông siết chặt hai chân, chặt đến nỗi mất cá chân đau nhói.

Ime nhìn tôi rồi hạ dần độ cao, áp mặt vào lớp phê lê ngăn cách, thì thào:

- Lâu lắm không gặp, Emi!

Cho dù thế nào tôi cũng không thể thân thiện được với nửa linh hồn giống như bóng ma kia, cho dù vốn dĩ cô ta và tôi là một. Cho nên tôi lựa chọn im lặng.

Ime híp mắt, cười ngọt ngào:

- Emi, cô vẫn còn sót lại chút tự chủ. Nhưng mà không sao, tôi sẽ mở to mắt nhìn cô hoàn toàn bị xiềng xích và chỉ có thể bất lực nhìn mà không thể hành động.

Tôi hoang mang.

- Nhìn đi, tôi giờ đã hoàn toàn tự do, nửa cánh cửa sức mạnh cũng đã được tôi mở rồi. Nhưng hãy yên tâm, tôi không vội đâu, tôi hoàn toàn có thể chờ mà!

- Cô đang lăm nhăm gì thế? – Tôi sợ hãi lùi dần về phía sau, cố tránh đi ánh mắt ma quỷ của Ime.

- Hahaha! – Ime lùi ra sau cười to, khuôn mặt đầy tự mãn: Cô không cần phải hiểu, chỉ là dù sao tôi cũng có chút thương hại cô, tôi chỉ muốn nhắc, đừng vì cô đơn mà nắm vội một bàn tay.

- Cô đang ám chỉ điều gì? – Tôi khó hiểu.

Ime nheo mắt, cười ẩn ý nhưng không trả lời.

Sau đó tất cả mọi thứ lại chìm vào bóng tối.

- Emi!

Có người đang gọi tôi.

- Emi!

Từ trong cơn mê màng, tôi cố mở mắt. Một màu hồng phần của hoa anh đào nhanh chóng lấp đầy con người của tôi. Tôi khó khăn ngồi dậy, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy trên người mình có phủ áo khoác, là chiếc áo khoác có mũ của Kenshin. Theo bản năng, tôi quay đầu và hiển nhiên là đang có một người ngồi bên cạnh tôi. Người đó là Raito!

- Đã mù đường lại còn chạy loạn, nếu không phải tôi lo lắng quay lại có phải bạn đã mất mạng rồi không?

- Người bên cạnh tôi lên tiếng, giọng nói nhàn nhạt, không có sự lo lắng.

- Nói như vậy...bạn thừa nhận, Kenshin và bạn là một, phải không? – Giọng tôi run run.

Raito có chút trầm mặc sau đó nhẹ “Uk” một tiếng.

Tôi lặng người rồi đột ngột bật dậy, hất phăng chiếc áo choàng đen sang một bên rồi thẳng tay đâm thùm thụp vào ngực Raito:

- Đồ tồi tệ, sao bạn có thể nói dối mình? – Tôi dùng sức nắm lấy cổ áo Raito, lay mạnh: Bạn đang trêu đùa mình sao? Làm như vậy thì được cái gì chứ?

Tôi nghe thấy tiếng Raito thở hắt nhưng không thấy cậu ta phản kháng tôi. Cậu ta cứ để mặc cho tôi đánh đập mà không biện minh chút nào. Nhưng mà cậu ta càng hạ mình như thế, dừng dừng như thế tôi lại càng cảm thấy phần nộ. Tôi thật sự không hiểu cậu ta làm như thế để làm gì. Một mặt cậu ta tỏ vẻ thất vọng về tôi, xa lánh tôi, mặt khác lại trở thành người để tôi trút tâm sự. Đối với sự thừa nhận này của cậu ta, tôi chấp nhận không nổi.

Đột nhiên, Raito vươn tay, ôm vội tôi vào lòng, siết chặt. Tựa cảm lên vai tôi, cậu ta thì thào:

- Còn không phải là vì Emi sao?

Emi? Đã bao lâu rồi Raito mới gọi tôi như vậy. Không phải là Sawada cũng không phải là công nương. Là Emi, Emi giống như ngày xưa.

Tim tôi rất nhanh liên đập mạnh.

- Vì tôi à?

- Bởi vì Emi không dám đối diện với tình cảm của một Raito hào nhoáng nên tôi chỉ có thể làm Kenshin hạ đẳng thôi!

Tôi bật khóc, nước mắt tràn ra làm ướt cả một góc áo đồng phục của Raito.

Tay của Raito có chút run, vài lọn tóc đen khẽ quệt vào má tôi và bị nước mắt thấm ướt. Cậu ta tiếp tục thì thào bằng cái giọng trầm trầm:

- Nếu là Raito, tôi không có cách nào vào cùng một thế giới với Emi được. Tôi chưa từng có suy nghĩ trêu đùa bạn, Emi!

Rồi cậu ta lại nói:

- Dù thế nào, Emi cũng phải tin, lời tôi là thật. Tôi vẫn chờ và chưa bao giờ thôi thích bạn.

Chưa bao giờ thôi thích tôi? Tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ? Nếu như là một giấc mơ thì đây thật sự là một ác mộng mà tôi cần phải thức dậy ngay lập tức. Bởi vì ác mộng này là thuốc độc, nó rất ngọt

ngào nhưng cũng rất dễ khiến tôi trầm luân. Mà một khi đã không thể dứt ra khỏi nó, tôi sẽ càng thêm bội phần đau khổ so với việc phải đối mặt với sự thật.

Tôi đã rất kiên cường để có thể cố gắng từ Raito, từ bỏ chàng trai như ánh mặt trời, chiếu sáng tâm hồn tối tăm của tôi. Vì thế tôi rất sợ, rất sợ có thêm hy vọng để rồi tiếp tục thất vọng.

Như hiểu được tôi đang nghĩ gì, Raito càng thêm siết chặt lấy tôi, cứ như thế nếu buông tôi ra cậu ta sẽ mất tôi vậy. Cũng giống như tôi khi này, sợ rằng khi để cậu ta đi như vậy, tôi sẽ mất cậu ta. Chúng tôi cùng thích đối phương, cùng sợ sẽ mất đi nhau nhưng Raito sẵn sàng yêu tôi, còn tôi lại không đủ dũng cảm, lui lại ra sau như một kẻ thất bại. Có lẽ tôi quá ích kỉ rồi!

Ngẩng đầu nhìn Raito, tôi nức nở:

- Cậu sẵn sàng tự hạ thấp mình vì tôi sao Raito?

- Hạ thấp? – Raito dần buông lỏng tôi, mặt đối mặt với tôi mà nở một nụ cười. Nụ cười có vẻ buồn nhưng tôi lại cảm thấy nó thật giả. Nụ cười đó giống như một nụ cười châm biếm, tự giễu hơn: Tôi đâu có tự hạ thấp mình. Tôi là con phù thủy lai và pháp sư bóng tối, điều đó là thật!

Tim tôi khẽ nhói. Thiên sứ giống như ánh sáng mặt trời của tôi, không ngờ cậu ấy không phải từ thiên đường xuống mà là từ địa ngục bay lên.

Cũng đúng thôi, bởi vì từ nơi tối tăm đó đi ra, cậu ấy mới có thể hiểu tôi, hiểu một linh hồn đang chết từng ngày và lúc nào cũng cô độc.

Tôi đưa mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy của Raito, bàn tay run run mơn trớn khuôn mặt rất đỗi quen thuộc ấy.

- Raito, đối với tình cảm của cậu, tôi rất sợ! – Tôi ngập ngừng, nước mắt không ngừng lăn dài trên gò má: Nhưng mà điều đầu tiên tôi sợ là làm cậu tổn thương đó, biết không? Người ta sẽ cười cậu, châm chọc cậu vì cậu đã phung phí tình cảm ột con bé khuyết tật là tôi!

- Sẽ không! – Raito nhắm mắt: Sẽ không bao giờ là phung phí. Thế nên, hãy thử thích tôi, được không Emi?

Được không?

Chính tôi cũng đang tự hỏi mình như vậy. Liệu tôi có thể dũng cảm mà thích Raito không? Liệu tôi có thể chiếc thẳng sự soi mói của thiên hạ hay không? Hoặc là tôi có thể chịu được sự mặc cảm luôn hành hạ mình để tự tin sánh bước cùng cậu ấy hay không?

Tôi hoang mang quá!

- Nếu như...- Raito vẫn không mở mắt: Nếu như Raito không thể thích Emi thì hãy để Kenshin thích Emi, được không?

Trái tim tôi như vỡ oà. Niềm hạnh phúc xâm chiếm toàn bộ cơ thể, không cho phép tôi nói không.

Vươn tay ôm lấy người trước mặt, tôi thở nhẹ ra:

- Ừ!

Ừ, tôi đồng ý rồi. Đồng ý bỏ qua tất cả để thích Kenshin. Kenshin chứ không phải Raito. Tôi sẽ không phải sợ điều gì cả. Tôi hoàn toàn có thể lừa dối sự tự ti của mình rằng: “Sẽ ổn thôi, cậu ấy không phải vàng thối dương khiến mọi người chói mắt mà là ánh trắng bạc dành riêng cho tôi”

Lúc đó tôi đã quên mất lời cảnh báo của Ime mà hoàn toàn đắm chìm trong sự hạnh phúc. Để rồi sau này tôi mới biết, sự cô độc là đáng sợ đến mức nào. Nó có thể khiến con người ta đi lầm lối, nắm nhầm tay, tựa nhầm vai và...tin nhầm người.

Nếu ngày ấy em không nắm lấy bàn tay ấy

Thì có lẽ sẽ chẳng có sau này

Nhưng dù thế nào thì vẫn như vậy

Vẫn yêu vẫn tin người trao trọn bàn tay!

28. Chương 27

Chap 27: Lễ hội Hanami

Raito cười sau đó rút ra một phong bì màu xanh lá trà đưa cho tôi:

- Giấy mời của lễ hội Hanami, cậu nhớ đến đúng giờ đấy!

Tôi đón lấy chiếc phong bì, nhìn ngắm dòng chữ tinh tế được viết trên đó.

Đây là lần đầu tiên tôi được một người mời đến lễ hội hanami. Từ nhỏ tôi đã không có bạn nên những ngày lễ vui đoàn tụ với người thân và bạn bè như thế này tôi đều không để tâm. Trước đây, tôi có đi theo ba mẹ và anh hai đến khu vườn trồng hoa anh đào dành riêng cho Hoàng Gia nhưng rồi tôi cũng lẫn vào lớp người cười rạng rỡ đón chào năm mới, vậy nên tôi cũng chẳng buồn tham gia nữa.

Raito như nhìn ra sự ngập ngừng của tôi, vội nói:

- Bạn nhất định phải đến đấy!

Tôi thở dài, nhàn nhạt đáp:

- Raito, thật sự tôi vẫn chưa hết bàng hoàng, thậm chí không biết nên gọi cậu là gì nữa! Nhưng mà có một điều tôi chắc chắn đó là mình vĩnh viễn không thể hoà đồng và người tố đồng ý đáp lại là Kenshin!

- Bạn chỉ cần đến thôi được không? – Raito nài nỉ – Không có bạn đến tôi sẽ thấy rất vô vị.

Tôi hơi ngập ngừng nhưng trước lời mời đầy nhiệt tình và thái độ có đôi chút làm nũng của Raito, tôi đành nhượng bộ đồng ý. Dù sao thì, đây cũng là lễ hội đầu tiên tôi cùng tham gia với Raito nên không nên bỏ lỡ nhỉ?

Lễ hội Hanami

Theo truyền thống, mỗi năm các nhà tiên tri sẽ đưa ra lời tiên đoán về ngày hoa anh đào nở đẹp nhất, để thông báo ột gia đình quý tộc may mắn được chọn đăng cai tổ chức lễ hội Hanami để chuẩn bị trước. Gia đình này có nhiệm vụ dọn dẹp, chăm chút và bảo vệ an ninh cho địa điểm lễ hội diễn ra. Và năm nay, gia đình Sonozoko là gia đình được chọn.

Thật ra học viện của chúng tôi cũng tổ chức lễ hội này chung với một vài lễ hội khác nhưng thường thì các thành viên quý tộc thường tham gia lễ hội do Hoàng Gia ban lệnh tổ chức.

Trước lễ hội vài ngày, ba mẹ tôi đã nhận được giấy mời gửi đến từ nhà Sonozako. Theo tôi được biết, hai bác ruột cùng anh chị họ của tôi cũng đến tham dự, tất nhiên trong đó không thể thiếu Akemi.

Tôi có một chút băn khoăn.

Vào ngày lễ hội, tôi mặc một bộ furisode màu hồng phấn có obi màu vỏ cây thêu hoa, xỏ một đôi guốc gỗ đi xuyên qua cánh cửa kết giới để đến nơi tổ chức lễ hội. Tôi không đi cùng người thân vì tôi không muốn mọi người biết tôi đến lễ hội vì lời mời của Raito và cũng vì tôi ngại chạm mặt Akemi. Kể từ ngày hôm ấy, tôi và Akemi trở nên rất xa lạ, mỗi lần gặp mặt nhau đều rất nặng nề, chúng tôi đi lướt qua nhau như hai cái bóng vô cảm đan xen khi trời nắng gắt.

Hôm nay hoa anh đào nở rộ, chốc chốc lại có một đợt mưa hoa mĩ lệ khiến mọi người phải ngỡ ngàng mà ồ lên. Dưới mỗi gốc cây, mọi người ngồi trên một tấm thảm có bày đủ loại bento, nắm nướng, vui vẻ chúc nhau một năm mới hạnh phúc. Tiếng cười nói giòn dã vang lên khắp mọi góc ngách. Trong không gian màu hồng phấn của hoa anh đào, tôi ngó qua ngó lại nhưng không nhìn thấy Raito, chỉ thấy bố nuôi cậu ta đi mời rượu và các thành viên trong gia đình đang chuẩn bị phần trò chơi.

Trong tiết trời còn se se lạnh, tôi thế nhưng lại toát mồ hôi. Tôi sợ mình đi lung tung đụng mặt thành viên trong gia đình thì thật sự không có lời nào để giải thích. Tôi đã nói với họ là tôi sẽ ở nhà ngày hôm nay.

Ở trung tâm của vườn anh đào, bố nuôi của Raito cầm mic, hào hứng:

- Đây là lần thứ 3 gia đình Sonozako được tổ chức lễ hội truyền thống này, rất cảm ơn mọi người đã đến đông đủ.

Tiếng vỗ tay nổi lên khắp tứ phía.

- Chắc hẳn mọi người đang tò mò về trò chơi năm nay đúng không? – Bố Raito cười đầy ẩn ý: Tôi cảm thấy ở đây có rất nhiều pháp sư trẻ tuổi, trò chơi lần này chắc chắn sẽ hợp ý mọi người. – Ngừng một lúc, ông nói tiếp: Trò chơi mang tên Nhân Duyên.

Tôi dựa vào một gốc cây, cười nhạt. Thật nhàm chán, đây hẳn là một trò chơi sến súa mang tính chất “tao nhã”, “tựa ý thơ” xuất hiện nhan nhản trong những câu truyện tình cảm rất được lòng những tiểu thư quý tộc. Hiển nhiên, tiếng bàn tán, reo khê đầy phấn khích của những thiếu nữ được bọc trong nhà kính đã vang lên khắp nơi.

Tôi bĩu môi, nếu không phải vì Raito mời, tôi còn lâu mới đến đây. Cơ mà thật ra, tôi không phải tôi không thích những trò chơi náo nhiệt, vui vẻ mà là tôi không tin vào cái gọi là duyên.

Rất nhanh, bố của Raito bắt đầu giới thiệu và phổ biến luật chơi:

- Tôi sẽ chọn ra số nam và nữ cân bằng, tặng ỗi người một chiếc mặt nạ và mọi người bắt buộc không được nói chuyện, trao đổi với nhau. Thêm vào đó, nữ sẽ mặc cùng loại Kimono, cùng màu, cũng vấn tóc, đối với nam cũng vậy! – Ngừng lấy hơi, ông nói tiếp: Mọi người sẽ ngẫu nhiên chọn cặp ỉnh và chúng ta sẽ chơi trò đi ba chân. Ba cặp về nhất sẽ được thưởng. Nhưng cái đó đâu có quan trọng phải không? Quan trọng là mọi người có duyên với nhau!

Tôi vốn định không tham gia trò chơi này nhưng vẫn đành chịu thua hiệp đi theo người trong gia tộc Sonozako để thay đồ, vấn tóc và đeo mặt nạ. Đến giờ này tôi vẫn chưa thấy tăm hơi Raito cộng thêm bị cuốn vào trò chơi này nên tôi khá bức dọc. Tất nhiên chả ai biết điều đó bởi vì cảm xúc của tôi đều bị che đi dưới chiếc mặt nạ mèo to đùng bằng gỗ nhẹ.

Xong xuôi đầu đấy, tôi bị mọi người kéo qua, kéo lại, nhanh chóng lẫn vào hơn hai chục cô gái có trang phục và kiểu tóc giống mình. Chúng tôi được đưa trở lại vườn hoa anh đào, đứng trước một con đường mà hai bên là hai hàng cây hoa anh đào trắng tấp để bắt đầu chọn cặp. Mọi người bắt đầu hướng sự chú ý đến nơi tổ chức trò chơi, vô cùng háo hức chờ đợi ba cặp đôi chiến thắng trò chơi Nhân Duyên này.

Qua hai cái lỗ được đục trên mặt nạ, tôi cố phòng tầm mắt tìm kiếm hình bóng quen thuộc nhưng vô hiệu, ở đây, tất cả mọi người đều giống nhau.

Tôi đột nhiên muốn bỏ cuộc, rút lui ra khỏi trò chơi quái quỷ này. Nhưng ngay khi tôi chuẩn bị lựa chọn bài chuẩn nhanh, một bàn tay nhanh chóng chụp lấy tay tôi, lôi tôi trở lại hàng chuẩn bị xuất phát. Tôi nuốt nước bọt, trần trần nhìn người trước mặt. Đó là một chàng trai đeo mặt nạ hổ, bên trên có khắc chữ Vương. Mái tóc anh ta màu đen và chiều cao là khoảng 1m80, nhưng tôi không tài nào nhận biết nổi đó là ai. Chỉ khi anh chàng đó tiến sát lại gần tôi mới nhận ra thân phận người đó nhờ mùi trầm hương thoang thoảng. Phải, đó là Raito.

Cậu ta ghe sát tai tôi, thì thầm:

- Emi, đừng hòng chạy!

Chú thích:

Furisode: Là loại áo chỉ dành riêng cho những cô gái chưa có chồng. Tay áo rất dài và rộng (thường dài từ 95 đến 115 cm). Thời xưa, các cô gái thường vẫy vẫy ống tay áo để bày tỏ tình yêu với các chàng trai.

Khi một cô gái Nhật Bản bước sang tuổi 20, cô ấy sẽ được công nhận là một người trưởng thành. Cô sẽ được quyền đi bầu cử, phải chịu mọi trách nhiệm về bất cứ một tội lỗi nào do cô gây ra, và được phép hút thuốc, uống rượu công khai.

Rất nhiều cha mẹ mua Furisode cho con gái họ để kỉ niệm bước ngoặt trọng đại này. Furisode là một Kimono dùng để đi lễ, dành cho các cô gái còn độc thân. Furisode có màu sắc tươi sáng và thường làm bằng lụa chất

lượng tốt. Trong xã hội của Nhật, mặc Furisode là một tuyên bố rõ ràng rằng đó là một cô gái độc thân đã sẵn sàng để kết hôn.

Thắt lưng (Obi): Một cái obi dành cho kimono phụ nữ thường có chiều dài khoảng 4m và chiều rộng khoảng 60cm. Obi được quấn 2 vòng quanh thắt lưng và thắt ở phía sau lưng. Các phụ kiện kèm theo obi.

29. Chương 27.1

Tôi giật mình, cả cơ thể cũng vì thế mà cứng lại. Qua lỗ đục trên mặt nạ, tôi thấy rõ đôi mắt đen thật đen của Raito. Như một phản xạ, tôi nhanh chóng khẳng định:

- Raito?!

Người đeo mặt nạ hổ lắc đầu, quơ quơ ngón tay chỗ, đáp:

- Nhầm rồi, là Kenshin! Người cùng bạn tham gia lễ hội này là Kenshin, Emi!

Tôi phì cười nhưng tiếng cười nhẹ rất nhanh chóng hoà lẫn vào tiếng nói chuyện rôm rả xung quanh nên có lẽ người trước mặt tôi chẳng hề hay biết. Mà tôi cũng không rõ dưới lớp mặt nạ hổ kia, trạng thái biểu cảm trên khuôn mặt Kenshin như thế nào. Liệu cậu ta có đang đỏ mặt như tôi hay không?

- Làm sao cậu nhận ra tôi? – Điều này tôi thật muốn biết, chẳng lẽ chữ duyên là có thật?

- Linh cảm thôi! Mà khéo khi chúng ta có duyên thì sao? – Kenshin vừa nhún nhún vai vừa nói bằng cái giọng ngả ngớn như buổi tối tuyết trắng vài tháng trước.

Tôi trề môi, tự nhủ thêm chút hy vọng, nghi hoặc hỏi:

- Phải không!

- Có lẽ...!

Tôi thở dài, có chút cay đắng. Những tưởng bản thân có một điểm nào đó đặc biệt để cậu ta nhận biết, ai ngờ cậu ta chỉ lí giải bằng hai từ “linh cảm”, còn cái duyên, cậu ta cũng chẳng khẳng định mà cho tôi một câu trả lời vu vơ rằng “có lẽ...”

Nếu như...nếu như linh cảm là sai thì sao?

Như thế, chẳng phải cậu ta sẽ đứng đây với một người con gái không phải là tôi hay sao?

Nghĩ đến đây, lòng tôi chợt se lại, cảm giác khó chịu bất giác nổi lên dữ dội.

Tất nhiên, suy nghĩ của tôi Kenshin chẳng hề hay biết.

Một lúc sau, khi tất cả mọi người đã chọn xong cặp, vài người phục vụ liến nhanh nhẹn tiếng đến, trên tay họ là những sợi dây màu đỏ khá đẹp mắt. Một người trong số đó tiến lại gần tôi và Kenshin, bằng vài động tác đơn giản, cổ chân trái của hai chúng tôi bị người đó buộc chặt lại với nhau, cánh tay trái của hai chúng tôi cũng bị tương tự. Tôi và Kenshin dán sát vào nhau tựa như hai anh em song sinh bị kết dính từ trong bụng mẹ. Ba sợi dây ở cổ chân, cổ tay và bắp tay siết chặt như hai cái còng khiến chúng tôi không thể nào nhúc nhích. Làm một hành động riêng lẻ mà không có sự phối hợp của người kia là điều không tưởng.

Vài phút sau, các cặp đôi bắt đầu tiến vào vạch xuất phát chờ bố Raito ra hiệu lệnh. Ở phía trước, cách tất cả chúng tôi khoảng hơn 200 mét, một sợi dây đỏ treo đầy chuông gió được giăng sẵn chờ cặp về nhất. Tiếng chuông gió kêu linh linh còn trái tim tôi thì kêu gào như sấm nổ. Tôi thật sự lúng túng.

Thật ra, tôi chưa bao giờ chơi trò chơi này cả. Tôi không biết quy luật để đi lại ăn ý, càng không biết làm sao để có thể tăng tốc độ.

Nếu bên cạnh tôi đây là một ai đó xa lạ, cho dù có chậm, có thua thì tôi cũng chẳng để ý. Nhưng người bên cạnh tôi là Kenshin, tôi tự dưng sợ chúng tôi sẽ như gà mắc tóc mà cùng nhau ngã nhào, sẽ không có một chút ăn ý nào cả.

Hiểu lệnh vang lên, hai mươi cặp đôi bắt đầu xuất phát. Có cặp rất ăn ý, đi lại rất tự nhiên. Cũng có cặp gặp vài rắc rối, vấp vài bước rồi bắt đầu có nhịp. Chỉ riêng tôi và Kenshin là không tiến được bước nào. Cậu ta bước chân nọ, tôi lại xọ chân kia. Cánh tay trái bị buộc chặt rất vướng víu. Có vài lần, tôi đã muốn ngã nếu như không có Kenshin nâng đỡ. Các cặp khác đã đi gần được một nửa quãng đường, trong khi chúng tôi mới chỉ tiến được vài bước.

Tiếng cổ động, tiếng bình luật cùng giục dã khiến tôi càng thêm lúng túng. Người tôi phát run và thứ nước mằn mặn mà tôi cố kìm bắt đầu tuôn ra dưới chiếc mặt nạ mèo có nụ cười tươi đến tận vành tai.

Thật xấu hổ, thật nhục nhã, thật sợ hãi. Đường như cả thế giới bắt đầu chỉ chỗ, cười nhạo, bàn tán, bình luận, mà tôi...cứ như một con ngốc chỉ có thể bắt lực dưới lớp mặt nạ cười.

Tôi...bỏ cuộc, muốn chạy thật nhanh ra khỏi nơi này.

Tôi ghét mình tình huống này, ghét mình bắt lực thế này, rất ghét, rất ghét cũng thực hận, thừa hờn.

Trong lúc hoang mang nhất, đột nhiên tôi cảm nhận được những ngón tay thon dài của Kenshin từ từ đan lại vào giữa những ngón tay của tôi. Một cái nắm tay thật lạnh nhưng thật chắc khiến tôi thật an tâm. Giữa cơn mưa hoa không ngừng rơi và tiếng gió nhẹ thổi, giọng Kenshin thật nhẹ, thật băng quơ nhưng lại đủ sức len lỏi khắp mọi cảm quan của tôi khiến tôi tràn đầy hy vọng. Cậu ấy nói:

- Emi, đừng lo, có tôi ở đây!

...

- Emi chỉ cần nắm lấy tay tôi thôi, tôi sẽ dắt bạn, chúng ta... sẽ cùng đi!

Tôi bật khóc, nước mắt tràn đầy khuôn mặt nhưng chẳng thể lau. Tất cả nhoè đi, nhoè đi, tất cả âm thanh lẫn hình ảnh, tất cả sự dè dặt, cười nhạo lẫn bàn tán, khinh thường, tất cả đều mất, mất đi...

Tất cả chỉ là tôi và Kenshin với cái nắm tay không ấm nhưng thật chặt, với những bước chân đều đều thoải mái, với sợi dây có treo chuông gió đang đang cất lên những tiếng kêu trong trẻo ngày một gần và cả lòng tin của tôi với Kenshin ngày một sâu.

Từ cặp đôi chậm nhất, chúng tôi dần vươn lên và không khó nhọc để trở thành cặp đầu tiên bước qua vạch đích. Những tràng vỗ tay, những lời khen ngợi lẫn kinh ngạc, tôi đều không cần. Tôi cười chỉ vì một cái siết tay của Kenshin.

Bố Raito bước đến, niềm nở tặng hoa, trao quà rồi hào hứng nói:

- Nào, mọi người. Phần được mong chờ nhất đã đến, mời các người chơi tháo mặt nạ ra để nhận biết nhau nào.

Tôi rùng mình, trở về thực tại. Tôi đã quên mất, mình rất có thể bị gia đình bắt gặp.

30. Chương 28

Chap 28: Yêu

Xung quanh, các cặp đôi đã bỏ mặt nạ xuống gần hết. Cặp về thứ 2 thật khiến tôi choáng váng khi đó là anh hai tôi và Quận chúa Nami. Cặp về thứ 3 là anh Ryu và Akemi. Lạy trời, tôi nghĩ mình sắp thăng thiên. Sao lại xui xẻo đụng trúng một đồng người quen vậy hả?

- Sao vậy, hai người về nhất không muốn biết mặt nhau sao? – Bố Raito làm bộ đùa vui, hỏi.

Tôi run lên, vô cùng lúng túng. Nhưng ngay khi tôi tưởng rằng mình bắt buộc phải tháo bỏ mặt nạ thì Kenshin đã nhanh tay dành lấy cái mic mà nói lớn:

- Tôi nghĩ đối tượng mà ông trời ban cho tôi chỉ cần mình tôi biết, không cần phải công khai!

Sau đó cậu ta cúi chào, nắm lấy tay tôi dắt đi.

Đúng là đồ ngốc, tôi thầm than trong lòng. Rất có thể mọi người sẽ nhận ra giọng nói của Kenshin. Nhưng đành vậy, dù sao vẫn tốt hơn tôi bị bắt tại trận.

Đợi chút, nếu bị người nhà bắt gặp thì cũng đâu có sao?

- Dừng lại gần hần, không được tiếp xúc, tránh gặp mặt, hạn chế nói chuyện, đừng bước đến ranh giới bạn bè và tuyệt đối...- anh tôi bước lại gần thêm và hạ giọng, cái giọng có thể đông cứng người khác: không được biết đến thứ gọi là tình yêu.

Đột nhiên, câu nói của anh hai bỗng dưng vang vọng trong tâm trí tôi như nhắc nhở về một điều gì đó. Nhưng rất nhanh tôi đã nhanh chóng phủ nhận. Chắc chắn anh tôi không có thiện cảm và cảm thấy khó chịu khi tôi có mối quan hệ mật thiết với địch thủ của mình, nhất định là vậy.

Tôi cúi đầu, cố nhìn kĩ bàn tay đang siết chặt bàn tay tôi. Một bàn tay lạnh, có những ngón tay với những đốt dài, phân rõ ràng. Bàn tay ấy siết chặt tay tôi như vậy nhưng tôi tự hỏi, đôi mắt của cậu ấy có hướng về phía tôi không. Thật sự là tôi rất sợ khi nhìn vào đôi mắt của Kenshin. Đôi mắt ấy thậm chí còn lạnh, còn sâu hơn rất nhiều so với đôi mắt của tôi. Thật sự là người sở hữu bàn tay lạnh và đôi mắt lạnh ấy thích tôi chứ? Sao tôi thấy quá hư vô?

Như cảm nhận được sự lơ đãng của tôi, Kenshin lên tiếng:

- Tôi đưa bạn về nhà nhé!

Tôi gật đầu. Phải về sớm thôi, trước khi anh hai tôi bắt gặp. Không hiểu sao tôi cứ thấy chột dạ khi bị anh trai nhìn chằm chằm ban nãy. Liệu có khi nào anh đã biết rồi không?

Tôi và Kenshin đi xuyên qua cánh cửa kết giới. Đứng trước cửa nhà, chúng tôi nhìn nhau, không nói gì. Cậu ấy không tạm biệt tôi, tôi cũng không cảm ơn vì cậu ấy đã đưa tôi về nhà. Dưới tán cây hoa anh đào đang nở rộ, chúng tôi chỉ im lặng một cách kì dị. Rất lâu, rất lâu sau, Kenshin chìa tay, tháo bỏ mặt nạ của tôi. Cậu ấy nghiêng đầu, nhàn nhạt nói:

- Dừng đeo mặt nạ nữa!

Tôi hiểu Kenshin đang ám chỉ điều gì nhưng mà tôi không đáp, chỉ hỏi ngược:

- Cậu, cũng đeo mặt nạ mà!

- Bắt buộc!

Tôi không thể nhìn thấy, biểu cảm của cậu ấy dưới lớp mặt nạ hồ đang nhếch miệng cười như đang chế nhạo tất cả. Cho dù cậu ấy có không đeo mặt nạ thì tôi cũng không thể đoán được Kenshin đang nghĩ gì. Cậu ấy vĩnh viễn bí ẩn và là một dấu hỏi chấm

.

Thế rồi, để nguyên chiếc mặt nạ, Kenshin vẫy tay chào và đi mất.

Tôi đứng lặng, trông theo cái bóng khuất dần sau cánh cửa kết giới. Cho đến khi Kenshin hoàn toàn biến mất, tôi mới xoay người vào nhà.

- Emi!

Tôi giật mình, quay đầu, là Akemi.

Trong bộ furisode màu cam đầy sức sống, Akemi dường như đã thật sự có phong thái của một vị Quận chúa, cô ấy khác hẳn cô bé pháp sư giản dị, trong sáng ngày xưa.

- Gì vậy? – Tôi hỏi.

- Tránh xa Raito ra! – Akemi mím môi, khe gắt.

Tôi tròn mắt, ngạc nhiên. Mới chỉ hơn một tháng không gặp mà Akemi đã thay đổi đến thế này rồi sao? Tôi còn nhớ cái ngày cô ấy đến tìm tôi, vẫn rằng tại sao cô ấy không có được trái tim Raito, đôi mắt trong trẻo đầy ngân ngân nước. Vậy mà, hơn một tháng sau, lúc này cô ấy dám thẳng thừng với tôi như thể một nữ chính trong một cuốn tiểu thuyết đi hỏi tội con bé hồ li tinh là tôi vậy.

Nghĩ là thế như tôi vẫn im lặng.

- Emi, chúng ta từng là bạn nên tôi đến đây cũng là vì bạn, vì cả người tôi yêu là Raito nữa!

Tôi nhú mảy, khoanh tay nhìn cô gái đang làm bộ bao dung, thanh cao trước mặt.

- Yêu Raito, cô sẽ bị đem ra so sánh, mà Raito cũng sẽ bị cười chê. Tôi tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra!

Akêmi tiếp tục:

- Bây giờ cô trách tôi nhưng sau này cô sẽ hiểu, tôi làm việc này là vì cô!

Thế rồi, nhanh như cắt, Akêmi lao đầu vào tường. Máu từ đầu chảy ra tạo nên một vệt dài loang lổ trên bức tường gỗ. Akêmi khụy xuống, máu chảy nhiều đến nỗi mái tóc nâu dài cũng bị bết lại. Tôi bần thần, chạy đến xem xét vết thương. Ngay lập tức, bàn tay mảnh khảnh tóm lấy tay tôi, siết chặt. Nước mắt Akêmi giàn dụa, cô ấy nói:

- Tại sao, Emi? Tại sao Emi lại ghét tôi đến vậy?

Tôi còn chưa hiểu Akêmi đang định làm gì thì bất chợt tôi phát hiện, Gia đình tôi, bác tôi đã về từ khi nào. Anh Ryu chạy đến, hất mạnh tay tôi, lo lắng ôm lấy Akêmi như một bảo vật. Người thân của tôi cũng bắt đầu chất vấn.

Bác trai nói:

- Sao vậy Emi? Không phải hai đứa là bạn thân sao?

Mẹ khẽ quát;

- Sao con có thể thô lỗ như vậy?

Ba tôi và bác gái nhú mảy, nhưng tôi hiểu họ rất không hài lòng về tôi.

Chỉ riêng anh trai tôi, anh không nói gì, cũng không có biểu hiện gì cả.

Nhìn lại sự việc, tôi cười nhạt. Thì ra đây là một vở kịch do Akêmi đạo diễn. Ai có thể tin cô gái nét na, trong sáng, thánh thiện lại có thể đổ tội cho người khác. Và ai sẽ tin đứa con gái quái dị, chanh chua, lúc nào cũng cấu kính, nhăn nhó có thể là người bị hại chứ?

Tôi là kẻ bị oan nhưng trong thâm tâm tôi lại nổi lên một trận thống khoái. Rất hay! Tôi vì ghen tỵ với Akêmi mà trở nên cuồng loạn, dần trở thành pháp sư bóng tối. Hà có gì cô ấy có thể sống sung sướng? Thật may, ông trời công bằng, giờ đây tâm hồn của cô gái kia cũng bắt đầu bị mối mọt.

Tôi nhún vai:

- Con là vô tội!

- Dám làm còn không dám nhận! – Anh họ tôi tức giận.

Tôi nhú mảy, biểu hiện này là sao? Anh họ tôi luôn tao nhã, đối với tôi rất cưng chiều và dung túng, sai việc gì anh đều chỉ cười cho qua vậy mà bây giờ chỉ vì một đứa con gái không cùng huyết thống mà anh quay lưng lại với tôi sao?

Tôi mím môi, giận Akêmi hơn bao giờ hết.

Nữ chính thuần khiết trong tiểu thuyết của chúng ta vẫn khóc rầm rức. Trước đây, tôi thấy nước mắt ấy đẹp bao nhiêu thì bây giờ lại ghê tởm bấy nhiêu. Có phải, con người ta rất dễ thay đổi không?

- Emi, con bị phạt nhốt trong phòng cho đến khi lễ hội hoàn toàn kết thúc!

Tôi trợn mắt, đối với lời tuyên án của ba hết sức bất bình. Nhưng tôi nào có thể phản kháng. Quắc mắt nhìn người bạn xưa cũ, tôi tiến lại gần Akêmi, cúi đầu, nỏ một nụ cười thống khoái, thì thào:

- Rất đón chào bạn bước sang thế giới đen tối, bạn thân!

Akêmi ngây người, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Như tay sai của quỷ, tôi tiếp tục nói với cái giọng lạnh băng:

- Cảm giác đối diện với con quỷ trong bản thân thế nào? Bạn thân?

Akêmi bồn loạn, cúi thấp đầu, cả người run lên từng đợt.

Hài lòng với biểu cảm của Akêmi, tôi đứng thẳng người, kiêu hãnh hất tóc mà bước vào phòng.

Tôi rất vui, thật sự rất vui. Giờ thì người bạn thân của tôi cũng biết được cảm giác giằng xé, buộc phải đối mặt với con quỷ trong chính bản thân như trước đây tôi phải chịu đựng. Nhưng tôi dám thừa nhận. Còn Akêmi thì không! Tự bịa ra cái lí do là vì người khác để làm việc xấu thật đáng tởm. Nếu có gan làm việc xấu, cớ đủ tinh thần để mang tội thì tốt nhất là có đủ dũng khí đối mặt với sự hèn hạ và dè tiện của mình.

Tôi muốn Akêmi biết, tôi phải gồng người chịu đựng như thế nào để có được cái gọi là dũng khí khi thẳng thắn chấp nhận việc mình có thể bị Raito tố giác. Tôi muốn cô ấy ném qua cái cảm giác đau khổ mà tôi phải chịu đựng.

Có nhiều khi, trong một thế xác tồn tại song song mặt thiện và mặt ác, con người ta sẽ mệt mỏi muốn ngừng thở.

Sau đó, tôi bị nhốt trong phòng và chẳng có thể làm gì ngoài ăn và ngủ. Nhưng không hiểu sao, Kenshin lại biết chuyện và đến. Cứ mỗi khi gia đình tôi đi vắng, cậu ấy lại xuất hiện trên bậc cửa sổ căn phòng và kể vài mẩu chuyện vụn vặt cho tôi.

Lần thứ nhất, cậu ấy đem tặng tôi một cuốn sách để đọc giải trí rồi cùng tôi bàn luận về biện pháp nghệ thuật và ý nghĩa của tác phẩm.

Lần thứ hai, Kenshin đọc một tập thơ trữ tình cho tôi nghe.

Lần thứ ba, cậu ấy hát một bài dân ca của phù thủy.

Lần thứ tư, Kenshin đem theo bánh và công thức để tôi học.

Lần thứ năm, cậu ấy thổi một bản harmonica da diết cho đến khi tôi ngủ.

Tôi vẫn rất ngây thơ, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã bên Kenshin mà không hề thắc mắc điều gì. Cho đến một hôm, tôi thấy quần áo của cậu ấy có vài vết rách và máu từ bên trong ứa ra thì mới hoảng hồn hỏi:

- Bạn sao thế?

- Bị thương! – Như chẳng hề có việc gì, Kenshin đặt xuống một cuốn sách mà nhàn nhạt đáp.

- Sao lại bị thương?

- Kết giới!

Tôi giật thót, định chạy ra khỏi phòng lấy bùa trị thương mà quên mất cửa bị khoá. Tôi đã không nghĩ đến kết giới bảo vệ ngôi nhà do ba tôi tạo ra. Để phá nó, đâu có dễ cơ chứ. Vậy mà tôi vô tâm, chẳng bao giờ để ý cả.

Nhìn thấy tôi lúng túng, Kenshin bật cười:

- Vết thương có thể tự lành mà, nhưng tôi xuống dưới rửa vết thương đã!

- Có kết giới, sao còn vào? – Tôi nhú mày.

- Sợ Emi buồn chán!

Tôi cảm động, nhào đến ôm chặt người trước mặt.

Hình như, không chỉ đơn giản là thích nữa. Mà là tôi đã yêu Kenshin rồi, chẳng biết từ bao giờ, từ thích đã chuyển thành yêu.

Hoá ra yêu một người lại đơn giản như vậy!

31. Chương 29

Chap 29: Lời hứa lá đỏ

Kenshin im lặng, không từ chối cái ôm của tôi. Nhưng tôi lại đột nhiên sợ hãi. Cậu ấy ở trong vòng tay tôi, tôi ôm chặt cậu ấy nhưng tôi không cảm nhận được cái gì gọi là sự ấm áp cả.

Tôi không biết gì về tình yêu, nhưng tôi biết cái ôm của ba mẹ tôi không giống thế. Mẹ tôi nói bà luôn cảm nhận được sự ấm áp, tình yêu của ba qua mỗi cái ôm và khi ấy, bà sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, bởi vì cho dù trời đất có chao đảo, ba luôn ở cạnh bà.

Thế nhưng cái cảm xúc đó không xuất hiện khi tôi ôm Kenshin, càng ôm chặt, tôi càng cảm thấy lạnh lẽo, tưởng chừng như cậu ấy dần tuột khỏi vòng tay tôi vậy. Nó làm tôi liên tưởng đến cảm giác vốc lấy một nắm cát, càng giữ chặt lại càng trôi đi hoặc như cố bắt lấy một cơn gió, tưởng chừng đã chạm đến nó, nhưng đến khi siết lại mới nhận ra là mình ngu ngốc khi cố ôm lấy thứ gọi là hư vô.

Bất giác vòng tay tôi càng thêm siết chặt, nhưng trái tim kiên quyết phủ nhận suy nghĩ của lí trí.

- Vậy làm thế nào mà ba tôi không phát hiện ra kết giới bị phá? – Giọng tôi run run

- Tôi cố tạo lại!

- Rất tốn linh lực, lại dễ nội thương! – Tôi lo lắng.

- Không...- Giọng Kenshin lạnh lùng nhưng rất nhanh ấm áp trở lại: Đang lo lắng cho tôi sao, Emi?

- Tôi đưa huyết xác nhận cho cậu, đừng mất công nữa!

Tôi nhắm mắt, cố lấy lại sự bình tĩnh rồi mở ngăn kéo lấy ra con dao dọc giấy mà cắt một đường nhỏ trên ngón tay. Máu từ vết thương rỉ ra, tôi nắn bóp, cho nó nhỏ xuống chiếc nhẫn trên ngón trỏ của Kenshin. Từ giờ, cậu ấy có thể vào đây dưới danh nghĩa là tôi mà không bị kết giới đào thải.

Tôi mỉm cười, ngược nhìn Kenshin. Cậu ấy đang chau mày, nhìn cái nhẫn đen trên tay.

Trong vài giây ngắn ngủi, đôi đồng tử của Kenshin như càng thêm tối, thêm lạnh. Biểu cảm trong ánh mắt rất chán ghét và một thứ gì đó tôi không biết tên.

Phải, là chán ghét. Biểu cảm chân thực đầu tiên của Kenshin mà tôi đoán được là chán ghét.

Lòng tôi...se lại...

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã sang thu. Mùa thu, mùa của những cơn gió thổi mơn man và bầu trời xanh ngắt.

Trong khuôn viên trường và khu rừng, lá phong bùng đỏ, tán phong rộng, mặt đất như những đám mây đỏ khi trời chiều, nắng dần tắt. Vài cơn gió thoảng qua cũng đủ ngàn lá xôn xao, rừng thêm sinh động, bồi hồi. Rồi khi gặp cơn gió mạnh, lớp lớp những chiếc lá mỏng manh lìa cành, lá lướt rơi như muôn ngàn cánh bướm bướm.

Có điều tôi không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh sắc tuyệt vời ấy. Hôm nay là chủ nhật và tôi nhận được điện thoại của anh hai mà về thăm ba.

Đúng vậy, là thăm ba tôi. Ông đã bị ốm từ mùa xuân đến giờ mà không có sự suy giảm. Nguyên nhân của căn bệnh, tôi không rõ. Chỉ biết ba tôi đột ngột trở nên suy yếu, linh lực giảm và lên cơn đau mỗi ngày. Cả gia đình đều vì chuyện này mà lo lắng.

Vừa bước chân vào nhà, tôi đã nghe thấy tiếng rơi vỡ loảng xoảng, tiếng mẹ lo lắng và tiếng bước chân của anh hai chạy từ trên lầu chạy xuống. Tôi biết, ba lại lên cơn đau.

Trong vài tháng nay, tôi đã nhìn thấy sự thống khổ của ba mà trước nay tôi chưa từng bắt gặp. Ông co gập người, bàn tay siết chặt và mồ hôi ứa đầy trên trán. Không hiểu do tôi quá vô tâm hay ba tôi là một người đàn ông quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi từ nhỏ đến lớn tôi đều nghĩ ba là một người hùng trong mọi trường hợp, một người đàn ông thép. Thế nên đối với sự thay đổi của ông, tôi cảm thấy không thể thích ứng.

Cúi người, tôi nhặt những mảnh vỡ của chiếc cốc thủy tinh, lâu lâu lén lút liếc nhìn mẹ đang lau mồ hôi cho ba và anh hai đang giúp ba điều hòa linh lực. Tôi cũng không hiểu sao tôi lại lén lút nữa, trong thâm tâm tôi cứ có cảm giác ba như vậy là vì tôi. Thật nực cười đúng không? Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại tự cảm thấy có lỗi như vậy nữa. Và tôi thật sự thấy chột dạ khi đôi lần bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh hai.

Khi ba cảm thấy tốt hơn, mẹ mới trở lại bếp, tôi thoáng thấy mi mẹ ướt ướt và ánh mắt bà có vài giây dừng lại trên người tôi.

Tôi cúi đầu, trốn tránh cái nhìn của mẹ và giả như là đang rót một cốc nước cho ba. Bầu không khí trong nhà có vẻ nặng nề.

- Emi, dạo này con có gặp ai lạ không? – Ba tôi hỏi bằng cái giọng khàn khàn.

Câu hỏi thật lạ và dĩ nhiên là tôi lắc đầu. Tôi chẳng gặp và quen ai là người lạ cả.

- Vậy, có bị thương không? – Ba tôi tiếp tục hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ và tiếp tục lắc đầu.

Ba tôi mệt mỏi gật đầu, ra hiệu cho anh hai đỡ mình về phòng. Tôi nhìn theo, khó hiểu.

Một lúc sau, anh hai từ phòng ngủ của ba mẹ đi ra. Anh nhìn ngó xung quanh như chắc chắn là mẹ sẽ không ở gần rồi mới lên tiếng:

- Emi, ba không phải mắc bệnh bình thường!

Tôi ngạc nhiên.

- Ba là bị yểm bùa, một loại bùa chỉ có người tạo mới có thể giải của Pháp sư bóng tối! – Giọng anh lạnh lùng.

- Không thể nào, thuật yểm bùa đó nhất định phải có máu của người cần yểm, mà ba thì...- Tôi kinh ngạc, nhanh chóng bác bỏ.

- Phải! – Anh hai tôi nhắm hờ đôi mắt: Thế nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ, một là ba bị thương trong nhà, kẻ đó thế có được máu khô còn sót! – Giọng anh nhàn nhạt: Tuy nhiên, khả năng này là rất thấp, bởi vì nhà ta có kết giới rất chắc chắn, cho dù có thể phá bỏ, thì toàn bộ những vật có khả năng bị yểm bùa đều ở dưới dạng ẩn trong mắt kẻ phá.

Tôi cố đóng tai nghe, trong lòng thấp thoáng sự bất an.

- Khả năng thứ hai, cũng là khả năng dễ xảy ra nhất...- Anh trai tôi đột ngột ngừng lời rồi nhấn mạnh: Kẻ nào đó đã dùng máu của một trong hai chúng ta để yểm một loại bùa cổ gián tiếp, có tính chất nguyên rửa một trong những người thân của kẻ ấu!

Tôi run run tiếp lời:

- Ngày xưa, loại bùa gián tiếp này được các pháp sư bóng tối hạng thấp đem ra kiếm tiền. Họ nhận tiền của những đứa con muốn giết cha hoặc mẹ của mình để dành tài sản. Loại tà thuật này từng có một thời rất phổ biến vì sự tiện lợi của nó, không cần tiếp cận người định hại mà vẫn có thể nguyên rửa thông qua máu của con hoặc bố mẹ người đó. Cho đến thế 15 đến 17, chủ trương săn phù thủy ra đời, pháp sư bóng tối biết thuật cũng bị đánh đồng và tà thuật này dần mai một. Đương nhiên, vẫn còn sót lại tuy rằng rất khan hiếm.

- Đúng vậy! – Giọng anh trai tôi trở nên lạnh trên mức bình thường: Và rất nhiều khả năng, máu của em đã trở thành vật yểm bùa!

Tôi cứng người, hoàn toàn không chấp nhận được câu nói của anh hai.

Tôi bắt đầu bất an và dần hoảng loạn...

Ngày cuối tuần kết thúc. Tôi bước thấp bước cao qua cánh cửa kết giới về trường. Trong đầu tôi không ngừng nghĩ về cuộc nói chuyện giữa tôi và anh trai. Ba tôi bị yểm bùa và rất có thể là do tôi.

Nhưng mấu chốt của đây là tôi không bị thương và không tiếp xúc với người lạ kể từ khi ba có các triệu chứng. Duy chỉ một lần duy nhất...tôi lấy máu cho Kenshin...

Ngay lập tức, tôi lắc mạnh đầu. Không thể nào là cậu ấy đâu, Kenshin chẳng có lí do gì để làm như thế cả. Tôi có lẽ đã nghĩ nhiều quá rồi...

Tôi thở hắt, cảm thấy chán nản hơn bao giờ hết. Cách giải quyết cho vấn đề này là nhanh chóng kiểm chỗ nghỉ trưa.

- Emi!

Giọng nói từ phía sau vọng lại, tôi quay đầu, ngơ ngẩn nhìn người trước mặt.

- Có gì không ổn à?

- Không! – Tôi khẽ lắc đầu: Chỉ là lo lắng về bệnh của ba thôi.

Tôi nói dối, cảm thấy không được tự nhiên khi đối mặt với Kenshin.

Không nói một lời, Kenshin nắm lấy tay tôi, dắt tôi đi theo hướng ngược lại. Tôi ngạc nhiên, nhưng không hỏi gì bởi tâm trạng hiện giờ của tôi đang rất rối bời.

Chúng tôi đi rảo bước chậm chậm, Kenshin đi trước, dắt tôi theo sau. Dưới những tán phong đỏ rực, theo con đường mòn dẫn vào trong rừng, chúng tôi cứ đi trong vô định.

- Một người đã từng nói với tôi rằng, giữa rừng phong đỏ, lòng ta sẽ nhẹ tênh khi nhìn theo những chiếc lá đuổi nhau ở phía cuối con đường...- Kenshin khẽ thì thầm.

Tôi im lặng, nhìn theo những chiếc lá phong đang bay bay...

- Và...- Cậu ấy tiếp tục- Nếu như may mắn nhặt được một lá phong có 8 cánh, ta sẽ có được một tình yêu đẹp đến khắc cốt ghi tâm.

Tôi khẽ cười, hỏi:

- Chưa bao giờ thấy bạn thế này!

- Tôi lạ lắm sao? – Kenshin như tự hỏi.

Tôi không trả lời bởi vì tôi đang trách mình nghi ngờ cậu ấy.

Cho dù trước đây có lạnh lùng, có hồ hững thì không phải bây giờ Kenshin đã rất khác rồi sao? Cho dù sự nhẹ nhàng này, ôn nhu này chỉ là lần đầu tôi được thấy nhưng không phải đã rất ổn rồi sao?

- Emi! – Kenshin đột ngột dừng lại, quay người, nhìn tôi, nói: Bạn biết không? Tôi đã rất nhiều lần tìm một lá phong có 8 cánh nhưng không được. Nhưng tôi có thể hứa với bạn...- Thái độ của Kenshin đột nhiên trở nên rất nghiêm túc: Tôi tuyệt đối sẽ cho bạn một tình yêu khắc cốt ghi tâm!

Tôi cười, híp mắt che đi những giọt lệ hạnh phúc. Tâm trạng như được thả lỏng, tôi khẽ thở phào, vươn tay ôm lấy Kenshin.

Cậu ấy như vậy không thể là người xấu!

Cậu ấy như vậy tuyệt đối sẽ không lợi dụng tôi!

Cậu ấy là yêu tôi thật lòng!

Cậu ấy đã hứa như vậy...

Nhưng là lúc ấy tôi để ý, Raito rất nhiều lần ôm tôi, còn Kenshin thì chủ động một lần cũng chưa từng...

Chú thích: Lá phong Nhật Bản thường có 7 cánh *ảnh, chỉ chỉ*. Kiếm được một cái lá phong 8 cánh như tìm được cỏ 4 lá ấy. E hèm, chap tiếp là Trung Thu nhé! I love all. À quên mất, cuộc truy lùng phù thủy mà Suzu đề cập là có thật ở Phương Tây. Hãy nhớ rằng pháp sư không chỉ có ở Nhật Bản nhé, pháp sư có nhiều phái và trong truyện là phái Shinto!

32. Chương 30

Chap 30: Biển cổ

- Chỉ còn một ngày nữa là Otsukimi rồi nhỉ? – Kenshin vừa uống nước, vừa cười cười nói.

- Uk! Lúc ấy, bạn nhất định phải ném Tsukimi – Dango tôi làm nhé!

Kenshin gật đầu:

- Rồi sau đó, tôi sẽ tặng bạn một điều bất ngờ!

- Phải không? Tôi chờ đó! – Tôi vui vẻ, reo khe khẽ!

Lá phong lá lướt rơi, cảnh sắc thật ấm mà cũng thật đẹp...

Buộc dây giày, tôi chạy xuyên qua cánh cửa kết giới để canh đúng thời gian cùng mẹ vào bếp. Rất nhanh, ngôi nhà kiểu cổ bằng gỗ dần hiện ra nhưng có gì đó không ổn lắm. Trước cổng, hai hàng người đứng song song, khuôn mặt ai nấy đều lạnh lùng, thiếu thiện cảm. Không khí sặc mùi thuốc súng.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, tôi vội chạy trên con đường lát sỏi nhỏ mà xộc thẳng vào phòng khách.

- Tốt lắm, công nương đã về thì chúng ta làm rõ mọi chuyện thôi!

Tôi khó hiểu, đưa đôi mắt ngơ ngác đảo khắp căn phòng. Người vừa nói là bố Raito, đằng sau ông ta là vài vị đại pháp sư có máu mặt. Bác trai và bác gái tôi ngồi phía trên, đối diện với hơn chục phù thủy. Ở bên phải là ba mẹ tôi. Bầu không khí trong này còn quỷ dị hơn ngoài kia. Tôi còn chưa kịp hành lễ, bố Raito đã nhanh miệng lên tiếng:

- Công nương Sawada, cô bị nghi ngờ thông đồng với với bè lũ phù thủy có mưu đồ làm phản ở Vương quốc phù thủy! – Bố Raito cáo buộc.

- Vớ vẩn! Vì sao tôi phải làm thế? – Tôi kinh ngạc, phủ nhận.

- Chúng tôi đã có bằng chứng về việc này! – Bố Raito đưa ra một phong thư màu ngà và cao giọng: Trên phong thư này có máu của cô. Chắc cô cũng hiểu, tất cả bưu phẩm từ ngoài Vương quốc chúng ta muốn qua được liên kết giới thì phải có máu Hoàng gia hoặc các đại pháp sư xác nhận. Cô giải thích sao về việc này?

Nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, tôi thật sự không thể ngờ đó là người đàn ông hóm hỉnh trong lễ hội dạo nọ.

Tôi cười mỉa:

- Thật nực cười, tôi làm vậy chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này sao? Hơn nữa ông cũng biết tôi khuyết tật, vì cố gì lũ phù thủy đó tin tưởng mà liên minh với tôi cơ chứ?

- Ô! – Đại pháp sư Sonozoko cười thâm hiểm: Nề như không phải Chúa tể phù thủy phát hiện kịp thời thì làm gì có ai dám xem xét bưu phẩm có máu Hoàng gia xác nhận cơ chứ! Và biết đâu... – Đôi mắt của lão ta liên lảo, ánh mắt đắc thắng hướng thẳng về phía ba tôi: Có người đứng đằng sau sai bảo cô thì sao?

Tôi giật mình. Sống nơi Hoàng gia từng ấy năm đương nhiên tôi hiểu đây là một âm mưu nhắm vào ba tôi. Rõ ràng lão già đang cao giọng này là kẻ đã bày ra tất cả. Lão ta cố tình đổ tội cho ba tôi, ép ông vào đường cùng. Lão ta thừa hiểu, trong tình cảnh này nhất định ba sẽ “nhận tội thay” cho con gái. Và tôi là một con cờ bị lợi dụng.

Vậy người lợi dụng tôi...

Máu của tôi...

Phải không?

Tôi bỗng chốc chờ người khi một ý nghĩ kinh khủng xẹt qua đầu.

Liệu có khi nào...có khi nào...

Không, tuyệt đối không phải!

- Việc này đã đẩy hai Vương quốc đến nguy cơ chiến tranh, phá vỡ tình hữu nghị giữa hai chủng tộc. Tôi nghĩ bệ hạ không thể nào vì tình riêng mà...!

Lão già khốn! Giám uy hiếp bác tôi!

Bầu không khí trong phòng ngày càng nặng. Tôi nhìn thấy, nét lo lắng trên khuôn mặt mẹ, thấy bàn tay bà bắt giắc siết chặt lấy tay ba và thấy đôi mắt ba nhắm chặt. Rồi ba đứng dậy, đôi đồng tử màu hổ phách mở ra...

Không, không được! Tôi hốt hoảng gào thét trong lòng.

Và không ình một giây suy nghĩ, tôi gào lên:

- Là tôi!

- Cái gì?

Lão hồ li nghiêng rằng, trừng mắt nhìn tôi. Các phù thủy cũng nhìn tôi với thái độ dò xét.

- Bức thư đó là được gửi cho tôi! – Tôi nhắm mắt, mím môi nói: Gia đình tôi không hề hay biết gì!

- Emi!

Ba tôi quát nhưng tôi bỏ ngoài tai. Tôi không thể để vì tôi mà ba mang tội.

- Nói dối, cô không thể làm mà không có người chống lưng! – Lão già nham hiểm vẫn cố chìa mũi nhọn về phía ba tôi.

- Sao lại không? – Tôi mở mắt, khoanh tay trước ngực, sự sợ hãi trong thâm tâm được nén chặt lại: Để được sự tin tưởng của lũ phù thủy đó tôi đã lợi dụng danh phận của mình để ăn cắp thông tin mật trao đổi giữa hai quốc gia và chủ động liên minh với chúng. Mục đích của tôi là trả thù các pháp sư đã khinh bỉ tôi bởi vì...chúng hứa sẽ xâm lược Shamans world . Tôi đã cố gắng, cắn gà nhà!

- Con điên à, Emi!

Tôi cúi đầu, tránh đi đôi mắt như toé lửa của ba. Nếu còn nhìn, tôi sẽ vì sợ mà gục ngã. Tôi phải diễn, nhất định phải diễn, diễn cho chót mới thôi.

- Con làm con chịu, không liên quan đến cả nhà!

Tất nhiên, không ai truy cứu gì nữa. Rất nhanh, hai tay tôi bị trói chặt bằng một sợi dây yếm bùa. Tôi bị lôi đi như một tội nhân thực thụ.

Tôi thấy...mẹ tôi ngã xuống...lịm đi.

Vài chiếc lá phong rơi xuống, xơ xác, vẽ nên vài đốm đỏ trên nền sỏi trắng.

Trong căn phòng ẩm ướt, mốc meo, tôi bị xích chặt tay chân chờ thẩm vấn kĩ càng. Có quá thừa không khi xích tôi lại? Tôi khuyệt tạt làm sao có thể ra khỏi đây.

Bỗng, có tiếng bước chân vọng lại, cái bóng cao lớn của ba dần hiện ra. Ông ngồi xuống, thiết tha nhìn tôi:

- Emi, nói cho ba biết, con đã cho ai máu?

Tôi ngẩn người nhìn ba. Người hùng trong lòng tôi sau một ngày đã trở nên tiều tụy rất nhiều. Là ba đang lo lắng cho tôi sao?

- Ba à, là con bị thương ngoài trời!

- Emi, tại sao nói dối ba? Con thừa biết là máu của con sẽ bốc hơi ngay khi tiếp xúc với không khí, chỉ có thể giữ chúng trong bảo thạch cơ mà – Ba khẽ gắt.

Tôi lắc đầu, nước mắt bắt đầu chảy. Không phải. không khờنگ tôi nói dối ba mà là đang dối chính mình, lừa chính mình mà thôi!

- Con có biết, nếu con tiếp tục im lặng con sẽ bị xử phạt thế nào không? – Mắt ba tôi đỏ dần lên, trên mi có vương chút nước.

Mà tôi, đã dần dựa nước mắt.

Tôi biết, đương nhiên biết, biết rất rõ là đang khác. Với tội danh được gán tôi có thể bị xử tử.

Nhưng điều đó đâu có quan trọng phải không? Nếu như tôi vô tội, người gánh tội sẽ là ba. Nếu như tôi nói ra, tôi đã áu một người, thì có lẽ tôi sẽ phải chấp nhận một sự thật vô cùng kinh khủng, rằng người tôi yêu...chỉ đang lợi dụng tôi...

Tôi đang cố chạy trốn suy nghĩ ấy à không, là đang đuổi nó đi.

- Emi! Coi như ba xin con! – Giọng ba run run: Nói cho ba, được không?

Tôi lặng người, trái quặn thắt. Ba của tôi, cũng có lúc yếu đuối thế này? Ba cầu xin tôi...là vì tôi!

Thế nhưng tôi, con bé cố chấp vẫn cứ lắc đầu, chỉ cho ông một câu nói vô nghĩa:

- Con xin lỗi!

Phải, là xin lỗi!

Tôi chỉ có thể nói được đến thế thôi!

Khi tôi đau khổ nhất, người ấy đã đến bên tôi.

Khi tôi cô đơn nhất, người ấy đã ở bên tôi.

Người ấy làm tôi cười, giúp tôi vui, khiến những suy nghĩ xấu xa của tôi biến mất. Ở bên người ấy, tôi cảm thấy mình giống như một thiên thần, tôi dễ dàng tha thứ và quên đi thù hận, quên đi con quỷ trong chính bản thân.

Vì thế, tôi đã yêu người ấy, đã tin người đó yêu tôi.

Người ấy cũng đã hứa mà!

Vậy nên, tôi giữ bí mật. Tôi không muốn sự thật được phơi bày...bởi vì tôi sợ cái gọi là sự thật ấy!

Nếu như người ấy chẳng liên quan gì thì tốt. Nhưng nếu như cái mà tôi suy nghĩ là đúng thì sao?

Sẽ đau khổ hơn chết!

Thế nên, thật xin lỗi ba ba. Emi vốn rất ích kỷ, rất nhút nhát thế nên, lần cuối thôi, hãy để cho Emi nói dối, dối mọi người và dối cả chính Emi.

Rằng người đó là trong sạch.

Rằng người đó thật sự yêu Emi.

- Hết giờ thăm tù nhân rồi! – Giọng vị đại pháp sư oang oang.

Ba tôi cup mắt, thở dài, xoay người bỏ đi mà không chút lưu luyến hay dặn dò tôi bất cứ điều gì.

Ông ấy có lẽ đang rất thất vọng về tôi! Còn tôi, chỉ cười khẩy, cười cho cái mác tù nhân.

Qua ô cửa thông gió có song sắt, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu vào, soi sáng căn phòng giam đầy những sợi dây xích.

Tôi ngồi thụp giữa phòng, ngẩng đầu ngắm ánh trăng bàng bạc. Tôi đã rất chờ thời khắc này, đã nhiều lần ảo tưởng mình và gia đình cùng ăn tsukimi – dango, ngắm nhìn ba uống sake và cả nhà cùng nhau trò chuyện, có thể hào hứng khoe với Kenshin tsukimi tự làm, có thể đi dạo cùng cậu ấy dưới tán phong xào xạc và ánh trăng tuyệt đẹp này.

Bất giác đổi tư thế, tôi giật mình khi thấy người ấy đã đứng cạnh từ bao giờ. Chỉ cách một lớp song sắt mà tôi cảm thấy xa quá!

- Đừng lo! – Tôi lên tiếng: Tôi sẽ ổn thôi!

- Vậy sao? – Người ấy cao giọng, nở một nụ cười thật đẹp và cũng thật tàn nhẫn: Không phải cô sẽ bị thiêu sống vào ngày mai sao?

33. Chương 31

Chap 31: Hận

Qua ô cửa thông gió có song sắt, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu vào, soi sáng căn phòng giam đầy những sợi dây xích.

Tôi ngồi thụp giữa phòng, ngẩng đầu ngắm ánh trăng bàng bạc. Tôi đã rất chờ thời khắc này, đã nhiều lần ảo tưởng mình và gia đình cùng ăn tsukimi – dango, ngắm nhìn ba uống sake và cả nhà cùng nhau trò chuyện, có thể hào hứng khoe với Kenshin tsukimi tự làm, có thể đi dạo cùng cậu ấy dưới tán phong xào xạc và ánh trăng tuyệt đẹp này.

Bất giác đổi tư thế, tôi giật mình khi thấy người ấy đã đứng cạnh từ bao giờ. Chỉ cách một lớp song sắt mà tôi cảm thấy xa quá!

- Đừng lo! – Tôi lên tiếng: Tôi sẽ ổn thôi!

- Vậy sao? – Người ấy cao giọng, nở một nụ cười thật đẹp và cũng thật tàn nhẫn: Không phải cô sẽ bị thiêu sống vào ngày mai sao?

Tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Đúng vậy, chẳng nghe thấy gì. Kenshin đang hỏi tôi có ổn không đúng không? Hay là cậu ấy trấn an tôi rằng, “đừng sợ, sẽ không có gì xảy ra hết!”?

Ai đó, làm ơn nói đúng đi!

Hay là người trước mặt tôi không phải cậu ấy, không phải Kenshin?

Kenshin, cậu ấy dù lạnh lùng nhưng sẽ không bao giờ đối xử với tôi như thế...

- Kế hoạch mà tôi gây dựng hơn chục năm trời lại có nguy cơ sụp đổ chỉ vì cô. Emi, cô nói xem, cô nên đền tôi cái gì đây, cái gì đây hả! – Con người lạ mang khuôn mặt quen thuộc ấy khẽ rít, hết như tiếng một con rắn độc trong đêm tối.

Tôi thu người, hai bàn tay cố chụp lấy đôi tai, bịt chặt. Tôi... chẳng nghe thấy gì hết...

Con người ấy đột nhiên bật cười, tiếng cười ghê rợn vang trong không gian vừa kín vừa tối tạo nên những tiếng vọng đáng sợ như tiếng khóc của ma quỷ. Tôi sợ hãi, đơ người nhưng bàn tay vẫn không buông rời.

Rồi con người ấy ngồi xuống, đôi mắt nhắm lại, cái giọng khàn mà u ám lại phát ra:

- Sawada Emi, có lẽ cô chẳng thể ngờ tôi phản bội cô đâu nhỉ? À không, không thể gọi là phản bội được bởi tôi đâu có yêu cô! – Nét cười nhạo hiện rõ trên đôi môi mỏng bạc, Kenshin vươn tay, nghịch nghịch vài lọn tóc của tôi: Thật đáng thương!

Tôi lắc đầu...

Thứ âm thanh khốn khiếp này. Tại sao cứ lọt vào tai tôi thế?

Tôi mím môi, điên cuồng chối bỏ câu nói của người đối diện. Chắc chắn đây là một cơn ác mộng, mà cũng có lẽ hôm nay là ngày nói dối.

Thế nhưng ánh trăng sáng chiếu qua cửa thông gió như tát vào mặt tôi mà nói rằng “Đồ ngu, hôm nay là rằm tháng tám, mùa thu tháng 9”.

Tôi bị “đánh” đến mù mị, dờ dẩn đầu óc rồi sao?

Ừ, có thể lắm chứ, thế nên tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Đột nhiên Kenshin giật mạnh tóc tôi, da đầu bị kéo căng đến rỉ máu. Theo đường nét khuôn mặt, máu chảy dần xuống, vài giọt chảy đến khoé mắt, vài giọt đọng ở trên mi hệt như những giọt huyết lệ tuyệt mỹ. Và rồi vài phút sau, thứ dịch đỏ ấm nóng ấy rã ra, tan trong không khí và biến mất không một dấu vết.

Kenshin cười, dường như có vẻ thích thú lắm. Thả lỏng lọn tóc, cậu ta lại xoay xoay nó như một đứa trẻ nghịch đồ chơi và nói:

- Kết cục này cũng là do cô tự chọn lấy thôi, Emi. Hận tôi cũng được mà căm ghét tôi cũng được. Tôi không quan tâm đâu!

Rồi cậu ta lại nói:

- Cô hẳn là không biết cái ngày chúng ta có nọ hôn đầu ấy...- Kenshin làm bộ dạng hoài niệm nhưng khoé miệng lại nở một nụ cười mỉa mai: Tôi biết là cô đang trốn vì lời dặn của anh trai cho nên tôi tìm cô, muốn nhanh chóng xin được tí huyết. Những vết thương mà tôi biện hộ là đánh thức cô là do vài cái tát của tôi mà ra. Đáng tiếc, máu của cô có thể bốc hơi! – Ngừng một lúc, cậu ta nói tiếp: Còn cái nọ hôn “tình cờ” ấy cũng là do tôi dễ dàng tạo dựng nhờ một viên đá thôi! Lũ con gái hay cho đó là định mệnh!

Tôi cứng người.

Lệ từ hốc mắt trống rỗng bắt đầu tuôn.

- Sau đó tôi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cô và lão Pháp sư bóng tối. Khi cô rời đi, tôi đã thỏa thuận với lão rằng tôi sẽ giúp lão phá kết giới của trường. Lão có mạng cô còn tôi có máu, đôi bên cùng có lợi. Đáng tiếc, cho dù có giữ máu cô trong bình thủy tinh, nó vẫn biến mất.

Tôi tiếp tục lắc đầu...

Nhớ lần đó tôi đã hét rất to để cầu cứu, nhưng là tôi đã ngu ngốc cầu xin kẻ định hại mình sao?

- Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, chúng ta đã có một buổi tối rất lãng mạn đấy! – Kenshin cười khẩy, đưa ngón tay cái quệt đi nước mắt của tôi.

Tôi từ dờ dẩn chuyển sang sợ hãi. Bàn tay run rẩy nhưng vẫn cố bịt chặt lấy tai.

- Và rồi sau đó khi cô từ chối lời tỏ tình của tôi, tôi đã biết, tôi cần phải phá hủy tình bạn của cô và Akemi. Chỉ có như thế, cô mới có thể chủ động tìm tôi, chỉ có thể bộc bạch với tôi, tin tưởng một mình tôi rồi yêu tôi. Tình bạn vốn giống như pha lê, chỉ một tác động nhỏ nhoi thôi cũng đủ phá vỡ, hiểu không?

- Mà anh trai cô cũng chó thật, mọi việc tôi làm gần như đánh hơi được hết. Thế nên tôi buộc phải trở thành Kenshin. Thực ra tôi cũng không ngờ Emi lại yêu Kenshin, yêu một kẻ thấp kém thay vì Raito hoàn hảo về mọi mặt.

- À quên, cái trò nhân duyên đó cũng chỉ trò mà tôi bày ra thôi. Cô không tưởng là thật đấy chứ? Với lại căn bệnh của ba cô, cũng là do tôi mà ra đấy!

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa! – Tôi hét lên, bịt chặt tai lại, nước mắt dàn dụa.

Làm ơn, hãy nói rằng đây là mơ. Hãy nói đây không phải sự thật, không phải, không phải.

- Cô phải nghe chứ! – Kenshin nghiêng rằng, chụp lấy tay tôi: Cô phải hiểu là kế hoạch hoàn mỹ như vậy lại bị phá hỏng vào phút chót là tại cô chứ!

Tôi vùng vẫy, cố lê mình ra phía sau. Nhầm rồi, đây không phải Kenshin, đây chỉ là một con quỷ đội lốt cậu ấy. Kenshin, cậu ấy sẽ không tàn nhẫn với tôi vậy đâu.

Rắc

Hai cánh tay tôi bị bẻ gãy, cho nên, tai bắt buộc phải nghe. Tay không đau, nhưng tim thì đau quá!

Dùng một tay nâng cằm tôi lên, Kenshin nhìn tôi bằng ánh mắt căm thù tột độ:

- Tôi cứ tưởng cô nhút nhát, ích kỉ và hận cha mẹ mình. Ai ngờ cô có thể đứng ra nhận tội chứ? Emi, tôi căm thù cô!

Nước mắt tôi ngừng rơi, có lẽ đã quá đau nên không khóc được. Những lời nói của cậu ta còn khiến tôi đau hơn cả việc ba cầu xin tôi.

Đưa mắt nhìn vào đôi đồng tử màu đen ấy, tôi thì thào:

- Tại sao?

Đúng vậy...tại sao?

Tại sao cậu mất nhiều công sức để gần tôi như vậy?

Tại sao cậu có thể làm những điều khủng khiếp ấy?

Tại sao cậu lại lừa tôi?

Không phải cậu yêu tôi sao? Tại sao lại nuốt lời?

Kenshin cười lạnh, những ngón tay thon dài đột nhiên siết chặt lấy cằm tôi như muốn bóp vụn. Cậu ta gần giọng, nói như rít:

- Tôi căm thù lũ pháp sư và lũ phù thủy!

- Emi, cô nên trả giá cho việc làm bẩn chiếc nhẫn mà mẹ tôi để lại!

Thế rồi nhanh như cắt, mái tóc tôi bị cắt phăng. Con dao găm tàn nhẫn lướt một đường, tước đi sự cao quý của một pháp sư!

Với mái tóc ngắn ngủn như một tên con trai này, tôi không còn tư cách có được danh nghĩa một pháp sư nữa. Mái tóc vốn dành để cầu nguyện, mái tóc phải đủ dài để buộc lụa, giờ đã theo nhát dao đó mà đi mất.

Tôi ngơ ngác, không thể tin được sự việc vừa diễn ra.

Ban cho tôi một nụ cười khẩy, Kenshin vút con dao vào góc tối. Mớ tóc dài đen bóng của tôi nhanh chóng trở thành tro tàn dưới ngọn lửa phát ra từ lòng bàn tay cậu ta. Ngọn lửa đỏ rực, thiêu cháy tất cả mà không bỏ sót một sợi rồi dần léo lắt, tắt ngấm.

Hất nắm tro ấy ra sau, Kenshin phui phui tay, vuốt ve vài lọn tóc ngắn ngủn không quá cổ của tôi rồi thì thầm:

- Sayonara!

Thế rồi bóng dáng ấy nhạt dần, nhạt dần và biến mất sau cánh cửa sắt. Trong căn phòng này, chỉ còn mình tôi, ánh trăng và vài con nhện già lắm rồi dệt mạng.

Như một con rối bị đứt dây, tôi ngã vật ra nền đất lạnh lẽo, vết thương vì tác động mạnh nên rách toạc ra.

Tôi muốn chết, thật sự muốn chết.

Thứ ánh sáng lập loè kia là con dao găm phải không?

Tôi rướn người, cố vươn đến nơi con dao bị vút nhưng ngay sau đó tôi chưa xót nhận ra rằng ngay cả tự tử tôi cũng không thể làm.

Ngay giây phút ấy tôi đã muốn phát điên, tôi muốn chết, thật sự muốn chết. Ai đó làm ơn một nhát đâm tôi đi.

Tôi đau quá, tim đau quá. Chết là hết mà, cho tôi được giải thoát đi, làm ơn đấy!

Sợ xích kê loảng xoảng, tôi quần quai muốn đứng lên, lao mình vào tường cho xong chuyện nhưng không được. Đôi tay đã bị phè rồi.

Thật muốn khóc quá nhưng mà không khóc được

Thế nên, tôi cười, cười như điên...

Hahaha

Emi, mày đã mơ một giấc mơ quá đẹp, đẹp đến nỗi khi mở mắt, mày liền không dám đối mặt với hiện thực.

Nhưng...nó thật sự đẹp quá...đẹp đến nỗi mày có thể giả ngu, giả điên, giả mù được nữa cơ!

Bây giờ, mày lại tiếp tục mơ rồi...

Tôi thở dài, nhắm chặt đôi mắt. Nếu không cho tôi được chết hãy cho tôi được mơ, mở về một ngày trong quá khứ.

Một ngày trong thư viện...

Một ngày trong đêm trăng với hàng nghìn con đom đóm...

Một ngày tuyết rơi với khúc hát ngọt lịm...

Một ngày hoa anh đào rơi với trò Nhân Duyên...

Một ngày lá phong bùng đỏ với lời hứa tuyệt đẹp...

.....

Kenshin, cậu rất xấu xa, rất tàn nhẫn, rất ác độc. Tôi hận cậu nhưng cũng yêu cậu biết bao.

Đáng lẽ ra cậu không nên cho tôi biết, dù thế nào tôi vẫn tính nguyện bị cậu lừa mà!

Đáng lẽ cậu cứ nói rằng bố nuôi cậu bắt ép, như thế tôi cũng sẽ tin mà!

Tại sao cậu không tiếp tục nắm tay tôi bằng bàn tay lạnh, ôm tôi bằng vòng tay không cảm giác và lừa tôi bằng khuôn mặt tươi cười mà lại tàn nhẫn lòi tôi về thực tại như vậy?

Kenshin, tôi chung quy vẫn không muốn chấp nhận. Nếu như là một giấc mơ thì đừng cho tôi tỉnh dậy, được không?

Tôi nguyện ngủ một giấc dài để tìm chiếc lá đỏ tám cánh, chứ không muốn thức dậy đâu.

Có phải tôi rất yêu đuối không? Tôi nên cho kẻ đó vài cái tát, vài câu mắng chửi thay vì quy lụy thế này đúng không?

Nhưng mà tôi không làm được. Chỉ vì tôi đã yêu, yêu rất sâu sắc.

“Ngốc quá, à không, thật đần độn.”

A, Lí trí của ta, mi làm ơn hãy thôi đi, hãy thôi kêu gào và thôi chỉ trích. Ta đã rất mệt mỏi lắm rồi!

Và trái tim của ta nữa, mi cũng đừng im đi và đừng nhắc về những kỉ niệm nữa. Đừng khiến ta nhớ lại nụ cười nửa miệng của anh ta và nụ cười ngô nghê và ngốc nghếch của ta lúc đó.

Ta đã quá mù quáng, đã quá ngây thơ để yêu hết lòng một người không yêu ta. Yêu người đó, ta thay đổi, trở thành một kẻ đáng ghê tởm đến nhường nào?

Như một đứa con gái mất hết lòng tự trọng, ta làm hại bạn bè, bỏ qua cha mẹ và chỉ mãi mê hương về người đó. Có phải vì thế mà ta không thể tha thứ cho chính ta không?

Hãy quay lại đi, lí trí mà ta bỏ quên trong những ngày yêu người đó, thay vì kêu gào mi hãy giúp ta chấp nhận.

Hãy chết đi, trái tim của ta, trái tim đã yêu người đó hết lòng. Khi yêu một người mà người đó chưa từng yêu mi, khi mi mù quáng và quy lụy vì một người, mà người đó chỉ nhếch mép cười và lạnh lùng quay lưng thì việc tốt nhất mi có thể làm là im lặng và chết đi...

Đã yêu người không nên yêu, đã yêu không đúng lúc, đã yêu không đúng người. Vì thế nếu hận, vậy chỉ có thể hận bản thân mình thôi.

Thì ra yêu một người không khó mà hận một người lại càng dễ hơn nhưng dễ nhất vẫn là tự hận chính mình.

Emi, mày phải làm sao để được tha thứ đây, cái chết sẽ là sự giải thoát ư?

- Đúng nhỉ? Emi nên chết rồi!

Sayonara: tạm biệt.

34. Chương 32

Chap 32: Biến đổi

Từ giờ để phân biệt, tôi sẽ là Emi, ta là Ime. Các tình yêu thông cảm nhé.

Tôi run lên, cuộn mình và nhắm mắt.

Bóng tối dần bao phủ tất cả...

Mở mắt, duỗi các ngón tay, ta nở một nụ cười lạnh. Cuối cùng thì ta cũng chờ được đến ngày này, cái ngày Emi biến mất và thay vào đó Ime sẽ tồn tại.

Không ai có thể hình dung được ta đã chịu giam cầm thế nào trong tiềm thức của Emi à không của chính mình. Ngày ngày, ta vô vọng nhìn mọi thứ qua diễn ra nhưng ta chẳng thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục nghe và chứng kiến cơ thể phạm sai lầm dưới sự điều khiển nhu nhược của linh hồn mặt tốt. Ta căm ghét cô ta! Khi mà cô ta có thể nhìn ngắm mọi thứ tốt đẹp, có thể chạm vào những cánh hoa rơi, có thể cảm nhận được ánh nắng vàng, có thể hưởng thụ từng làn gió luân qua mái tóc. Còn ta, ta chỉ có thể một mình nghịch sợi dây phong ấn, nếu không có sợi dây này thì ít nhất ta cũng có thể làm chủ cơ thể vài phút rồi.

Cứ như thế, ta mỗi mòn dôi theo tất cả, chỉ chờ một ngày cô ta sa ngã. Như vậy ta có thể tự do!

Nhưng càng chờ ta càng thấy tuyệt vọng. Emi, cô ta oán giận có, than vãn có nhưng vì tự ti, vì nhút nhát nên cô ta luôn cố làm vừa ý người khác và cô ta càng không biểu hiện sự oán giận của mình ra bên ngoài. Cô ta luôn đeo mặt nạ, lừa người và lừa chính cô ta. Thế nên cô ta không mắc phải một sai lầm lớn nào để ta có thể được giải thoát.

May mắn là có đôi lúc tiềm thức của cô ta được gửi gắm đến giấc mơ và nhờ đó ta may mắn được giải thoát tạm thời để làm cô ta trong giấc mơ đó, tất nhiên kịch bản hoạt động vẫn là cô ta tưởng tượng.

Cái ngày cô ta bị quái vật cấp A tấn công, ta lo muốn phát điên lên. Ta dùng hết sức, chịu đau đớn đến thấu tâm can để nói cho cô ta vài lời, để cô ta có thể cứu lấy cái thân thể này nhưng không được. Cũng may anh trai cô ta đã đến kịp thời. Ta thở phào nhẹ nhõm một thời gian sau ta phải chịu nỗi đau âm ỉ do phong ấn gây ra.

Rồi dần dà, ta biết, sự tự chủ của Emi vốn là có giới hạn. Và từ khi cô ta gặp anh chàng đó, ta nhận ra, cái tự chủ đó không còn tồn tại nữa. Lí trí của cô ta biến mất và tình cảm đã làm lu mờ tất cả.

Ta cười, bởi vì ta biết cái ngày ta được giải thoát đã đến gần.

Và ngay lúc này, ta đã biết thế nào là sự sống. Ta không còn là một linh hồn nữa, ta là...một sinh vật sống.

Rất nhanh thôi, ta sẽ thoát khỏi căn phòng ảm mốc này và hưởng thụ cuộc sống. Đương nhiên là hưởng thụ theo cách của riêng ta.

Khi tôi mở mắt, hầu như bóng tối vẫn còn bao phủ. Ở phía bên kia, Ime nằm đó như đang ngủ. Xung quanh cô ta là những bông tuyết đang rơi.

Tôi ngơ ngác, muốn mở miệng gọi cô ta nhưng vô dụng, tôi không thể nào mở miệng được. Bấy giờ tôi mới nhận ra rằng tứ chi của mình đã hoàn toàn bị xích chặt.

Nở một nụ cười nhạt, tôi tự thấy xót cho bản thân. Là tôi tự chọn lựa con đường này, lựa chọn sự trốn chạy thay vì đối mặt vì rốt cục tôi vẫn quá yếu đuối.

Giờ đây, tôi khóc sẽ chẳng ai biết cả. Tôi có gào thét đi chẳng nữa cũng sẽ chẳng có ai hay. Và cho dù sáng hay tối, bóng tối quanh đây vẫn cứ bao phủ như vậy, chỉ chờ cánh cửa sức mạnh đã mở cho tôi hay mọi chuyện bên ngoài. Chẳng phải tôi đã quá quen rồi sao? Chẳng có gì khác biệt so với trước đây cả nhưng sao tôi lại đau thế này?

Kenshin...Kenshin...Kenshin.

Cậu sẽ đau khổ sao? Cậu sẽ đau khi thấy tôi tự huỷ hoại bản thân và bán mình cho quỷ dữ chứ?

Tôi hy vọng cậu đau khổ...giống như tôi, đau đớn!

35. Chương 33

Chap 33: Thế mạng

Từ khe hở giữa song sắt, gió lùa từng cơn lạnh thấu xương vào trong phòng giam vốn đã rất lạnh lẽo. Ta im lặng, nghe từng đợt gió về. Ta đang chờ, đang chờ gió mang theo tuyết để ta biết thời cơ đã đến. Và hiển nhiên, những cơn gió lạnh bất thường giữa thu là do ta tạo ra.

Ta có sức mạnh của nguyên tố nước nhưng bởi vì Emi nguyên tố đó đã trở thành băng tuyết, tất cả là do cú sốc mà cô ta phải chịu tạo nên. Emi, có lẽ giờ này cô ta cũng giống ta ngày trước nhưng điểm khác nhau ở chỗ, cô ta tự phong bế chính mình còn ta là bị ép buộc.

Vài phút nữa thôi, khi ta thoát khỏi nơi này, ta sẽ trả thù và hưởng thụ mùi đau khổ của lũ người đã từng khinh bỉ và hành hạ ta.

Đột nhiên, có tiếng bước chân nặng nề phát ra. Ta thu người, giả bộ như đang lạnh cóng.

Tiếng bước chân ngày càng rõ, ta biết ai đó đã đến rất gần.

- Emi! – Người đó nắm lấy song sắt, lên tiếng.

Emi, là ta, mà cũng không phải là ta. Emi của ngày xưa đã biết mất, nếu đến tìm cô ta thì người này đã sai lầm rồi.

Thế nhưng, ta vẫn ngẩng đầu, đưa ánh mắt hờ hững về phía người vừa đến. Phải mất một lúc ta mới có thể nhận ra được người đó.

Là Ryan!

Ryan lạnh lùng, kiêu hãnh, ngạo mạn sao giờ đây như một xác chết thế kia? Sợ rằng so với khuôn mặt vì mất máu của ta còn có phần tái hơn, xanh hơn.

- Emi! Anh chỉ mới đi huấn luyện có chút thôi, vậy mà sao lại xảy ra chuyện này? – Tuy câu nói là thế, nhưng giọng anh ta rất nhẹ nhàng.

Là một người anh thật tốt, thật quan tâm em gái. Ngữ khí của anh ta khiến ta cảm thấy như anh ta đang trách bản thân thì đúng hơn.

Nhưng thật lạ, rõ ràng giọng điệu đầy quan tâm này, từ rất lâu, rất lâu chỉ còn hiện diện trong hồi ức. Vậy mà hôm nay, lại được nghe thấy. Phải chăng khi có chuyện, con người ta mới hoảng hốt nhận ra người mình thương yêu.

Nhưng không phải là đã quá trễ rồi sao? Nếu như trước đây Ryan cũng tốt với Emi thế này, có lẽ cô ta đã không rơi vào bước đường này.

- Thật may! – Ryan thở phào.

Ta khó hiểu. May?

- Thật may là em chưa có làm sao và...anh vẫn là đến kịp!

Ta định tặng cho anh ta một nụ cười nhạo. Nhưng ý định ấy ngay lập tức bị ta ném vào sọt để thay vào đó là biểu tình kinh ngạc tột độ.

Ryan...anh ta đang bẻ song sắt!

Dưới sức nóng của bàn tay, thanh sắt dễ dàng bị bẻ cong.

Đây là ngu ngốc hay gì đây? Tiêu hao linh lực như vậy chỉ để được vào đây với em gái? Đây thật là Ryan tuổi trẻ tài cao?

Ta tò mò nhưng không hỏi. Bởi vì tò mò chỉ đơn giản là tò mò, đó không phải là quan tâm!

Gió rét lùa vào nhưng trên trán Ryan lại lấm tấm mồ hôi. Bước đi một cách xiêu vẹo, anh ta tiến đến gần ta, ngồi thụp xuống.

Tại sao lại bước đi xiêu vẹo? Vì đau lòng hay tổn linh lực?

Tình trạng bên ngoài của ta hiện giờ rất thảm hại, hai tay bị gãy, trên đầu là vết thương to đùng và mái tóc thì bị cắt ngắn ngắn, te tua như một tấm rẻ rách. Một người anh trai như thế nào không thể đau lòng khi thấy em gái mình như vậy. Chỉ là đau lòng đến mức đi đứng xiêu vẹo thì thật là...

- Emi! – Ryan đưa tay vuốt ve gò má của ta, thì thào: Sao trước đây không nghe lời anh?

Ta im lặng không đáp, chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Ryan không quan tâm, anh ta vòng tay, ôm lấy tôi. Hơi ấm từ anh ta khiến ta khó chịu, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn ngồi im.

Ta hỏi:

- Chất vấn thì có ích gì?

Đúng vậy, chất vấn thì có ích gì? Chất vấn thì Emi ngày xưa quay trở lại được sao?

- Là đang trách anh sao? – Ryan tựa cằm lên vai tôi, vòng tay của anh ta càng thêm siết chặt: Trách anh mở miệng chất vấn hay trách anh bây giờ mới tỏ vẻ quan tâm em?

Cả hai.

Ta biết rõ, bởi vì nỗi oán hận của cơ thể này dành cho Ryan nhiều lắm.

Nhưng ta vẫn giữ im lặng. Đây là lần cuối cùng, ta ngoan ngoãn.

- Emi, còn nhớ không? Ngày xưa, anh hai đã hứa, dù chuyện gì xảy ra, anh hai vẫn yêu quý Emi, không hề thay đổi.

- Emi, từ trước đến nay, anh cũng chưa từng cho em là nỗi nhục. Nhưng mà anh tránh mặt em, không nói chuyện với em là do anh sợ mà thôi!

Giọng Ryan ngày càng ngắt quãng. Ta cảm thấy anh ta có chút run.

- Emi, em biết không? Có một truyền thuyết thế này: nếu một cặp đôi không đến được với nhau thì kiếp sau sẽ đầu thai làm sinh đôi. Vì lúc đó có chung huyết thống nên hai người mãi mãi không bao giờ yêu nhau được, coi như...là một sự trừng phạt vì dám nâng tay trên của thần chết! Anh nghĩ...mình phải chịu sự trừng phạt rồi.

Ta che giấu sự giận mình nhưng không thể che đi cái hành động xuẩn ngốc là bắt giắc siết chặt vạt áo của Ryan. Ta đang hoài nghi có phải mình đang nghe lầm không.

Bên tai ta đột nhiên vang lên tiếng cười khở khở khàng.

- Hẳn là em đang sợ hãi anh? Biết làm sao đây? Anh cũng sợ chính mình...sao anh có thể...yêu chính em gái ruột của mình chứ?

Vài giọt nước âm ẩm thấm trên vai ta...

- Emi, anh không biết thế nào là yêu. Nhưng mọi thứ về em đều khiến anh yếu đuối.

Tôi sụp mắt. Thì ra là vậy.

Một mối tình loạn luân đã đẩy Ryan vào nỗi sợ hãi. Rồi từ nỗi sợ hãi chuyển thành sự chối bỏ và trốn tránh.

Để rồi Emi vẫn ngây thơ đinh ninh rằng, mình là cái vết nhơ anh trai mình không thể giấu mà không hề biết, anh trai mình yêu mình đến thế nào.

Không phải tình anh em đơn thuần, là tình yêu của một chàng trai dành ột cô gái.

Thật tội lỗi đến đáng cười. Liệu ai có thể tin đây?

Emi thánh thiện, cô có nhìn thấy, có nghe thấy không? Chắc hẳn là cô chẳng cảm thấy gì đi, vì vốn dĩ cô vốn chỉ là linh hồn thôi, không phải sao?

Vốn dĩ ta cũng là em gái Ryan nhưng đã không còn là cô em gái trước đây, vì thế ta sẽ chẳng vì chuyện này mà bận tâm. Con người thật ngu ngốc, nếu đã yêu thì sao không có nói ra để rồi lại hiểu nhầm như vậy. Ta là ác quỷ, sẽ không yêu nhưng nếu ghét ta sẽ hại chứ không để trong lòng đâu.

Dường như đã lấy lại sự bình tĩnh, vòng tay của Ryan dần buông lỏng. Anh ta cởi áo khoác, chồm lên đầu ta, cười buồn:

- Emi, chồm lấy cái này và trốn mau đi.

Ta nhìn sâu vào đôi mắt hổ phách của người đối diện, im lặng.

- Đừng lo, chúng ta vốn là sinh đôi mà! Dũng cảm và trốn thật xa đi! – Vừa nói, anh ta vừa giải phong ấn và dây xích cho ta và tự trói lấy mình.

Nếu là trước đây, Emi có lẽ sẽ nói: “Em không đi đâu hết, đừng lo!” hoặc ít nhất cô ta cũng sẽ hỏi: “Còn anh thì sao?”

Nhưng đó là trước đây, còn bây giờ Emi chỉ dành một sự cảm thán ột kẻ đại tình ngu ngốc.

Thế mạng sao? Ryan, anh đang nghĩ gì vậy?

Không cần có anh, ta cũng có thể tự cứu lấy bản thân. Chỉ là nếu đã như vậy, ta sẽ không can ngăn đâu.

Ta sụp mắt, đứng dậy, kéo áo, thản nhiên bước ra khỏi phòng giam mà không chút lưu luyến kẻ thế mạng ình. Đến cửa cuối cùng, kẻ canh gác hỏi:

- Sao đầu cậu lại có vết thương vậy?

Ta cười lạnh:

- Cần người quan tâm sao?

Đúng vậy, cái chết sẽ đến rất nhanh với những kẻ chọc mũi vào chuyện của ta.

Ra phía ngoài, ta theo gió bay đi trong vô định. Ta vốn là nước, không có khả năng bay. Nhưng giờ ta giống như một bông tuyết, có thể bay lơ lửng trên không trung, đương nhiên tốc độ không lớn.

Ta nghĩ từ giờ, ta sẽ chẳng còn gì vương bận.

Cuối ngày, hoàng hôn buông. Đây chính là lúc Emi mà bây giờ Ryan sẽ bị thiêu sống.

Ta ngồi trên một cành cây cách đó phía xa, nhìn về phía dàn hỏa thiêu. Quanh đó, là hàng ngàn pháp sư đến chứng kiến.

Từ xa ta thấy Ryan với một những cái gông lạnh lẽo. Anh ta bước đến với cái chết rất thản nhiên, không có chút biểu hiện của sự do dự hay sợ hãi.

Cái chết vốn không đáng sợ, đáng sợ là cảm giác sợ chết kia.

Ta cười nhạt. Tự hỏi rằng sao anh ta lại ngốc như vậy. Chết để kẻ khác được sống?

Không phải khi yêu, con người ta rất ích kỉ sao? Vì lẽ gì anh ta lại sẵn sàng hy sinh?

Bước vào kết giới thiêu, đối mặt với năm vị đại pháp sư bịt mắt có vai trò đao phủ, khuôn mặt của Ryan vẫn không biến sắc.

Tiếng cầu nguyện siêu thoát...

Tiếng gió...

Tiếng xì xào...

Tất cả tạo thành một bản hoà tấu vô cùng kinh dị tiễn đưa anh ta đến với Thần Chết.

Ryan ngẩng đầu, anh ta đang nghĩ gì, tất nhiên sẽ chẳng ai hay.

Các pháp sư đọc thần chú, ngọn lửa bùng lên, rất nhanh nhấn chìm anh ta vào máu đỏ của lửa. Như cái lưỡi của một con dã thú, ngọn lửa cũng rất nhanh nuốt chửng người bị hành hình.

Ta lặng người...vô cùng hoang mang...

Run rẩy đưa tay chạm vào má để rồi giật mình thẳng thốt...đây là...nước mắt của ai? Là ai... đang khóc?

36. Chương 34

Chap 34: Gặp lại người đàn ông tóc đỏ

Ta không chờ đợi cho đến khi buổi hành hình kết thúc mà vội vàng rời đi theo cơn gió trong vô định. Từ giờ, Sawada Emi sẽ chết, ta sẽ sống dưới cái tên Sawada Ryan sao?

Ta không biết...cho nên ta đi tìm câu trả lời. Dựa vào sức gió, ta trở lại nhà. Không qua đường cửa chính, ta xuyên qua lớp kết giới rồi hạ xuống bên dưới mái hiên. Bước đi như một con mèo, ta lén lút đến gần mép cửa kéo, nghe ngóng. Nhưng tất cả đều lặng thinh, đến một hơi thở con người cũng không có. Sự yên ắng ấy làm ta có chút rung mình.

Thế rồi như vỡ lẽ, ta khẽ à một tiếng. Có lẽ họ vẫn còn ở nơi hành hình. Vậy là anh trai ta chết thật?

Ta đã nghĩ đó chỉ là kế thể mạng tạm thời, một vỡ diễn.

Ta đã nghĩ bằng một cách nào đó, Ryan vẫn có thể sống tốt cho dù phải chịu hình phạt thay cho ta.

Nhưng có lẽ...ta đã lầm!

Và điều đó cũng có nghĩa ta – không thể sống dưới lốt của Ryan, bởi vì sự thể mạng của Ryan chỉ có anh biết. Nó không phải là một kế hoạch, chỉ là sự ngu ngốc.

Ta cụp mắt, lòng hơi rối loạn. Ta cần một kế hoạch lâu dài để trả thù chứ không phải làm vài trò gàn dở như một kẻ điên để tiếp tục trở lại nơi ngục tối. Thế nên dù không muốn ta cũng phải thu lại thần chú, thu đi cái lạnh lẽo bất thương đang dần hiện hữu.

Nhún chân, ta nghiêng người để mặc gió thu cuốn đi, trong đầu đột nhiên xuất hiện kẻ lạ mặt mang mái tóc đỏ. Có điều ta không biết mình có thể tìm được ông ta ở đâu.

Thời điểm mà ta cho rằng mình nên tìm một chỗ qua đêm, tạm gác lại tất cả để nghỉ ngơi thì một cái bóng đen vụt đến gần ta.

Ta nheo mắt.

Là quỷ zuku, một loại quỷ được mệnh danh là vua tốc độ!

Với vũ khí là lưỡi hái sắc bén tựa tử thần, nó hoàn toàn có khả năng đánh bại dễ dàng một pháp sư giàu kinh nghiệm. Nhưng dường như, nó không có ý định tổn hại ta.

Ta cười nhạt, khoanh tay trước ngực, hỏi:

- Có ý chặn đường ta?
- Chủ nhân muốn mời người đến lãnh địa một chuyến!
- Mời? – Ta bật cười ra tiếng: Nếu ta từ chối?
- Cô không nên có ý định đó đâu! – Con quái vật nhe cái mõm sói đe dọa, không ngừng vòng qua vòng lại xung quanh ta, nhanh đến nỗi ta chỉ nghe được tiếng ma sát không khí bên tai mà không nhìn thấy được gì.

Ta nhún vai, cười cười:

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi!

Ta biết chủ nhân của con quái vật này là ai. Lão khốn đó cũng thông tin thật nhạy bén, hẳn là ông ta biết rõ ta đang bị dẫn đến bước đường cùng nên mới ột con quái vật đi tìm ta. Chỉ là đột nhiên ta thấy lạ, rõ ràng mọi người đều bị anh trai ta lừa, sao lão có thể biết Sawada Emi còn sống và đang không chốn nương thân?

Ta đột nhiên có chút rung mình

Được zuku coắt đi với tốc độ kinh hồn, ta nhanh chóng đến được nơi cần đến – một lãnh địa nhuộm đầy mùi chướng khí, quái vật đi lại tự nhiên trên mặt đất khô cứng nứt ra thành những cái rãnh lớn. Tất nhiên, đã có rất nhiều kết giới bao lấy nơi này – nơi dành cho những con chuột sống chui lủi.

Ta là pháp sư bóng tối nhưng chưa hề lập kế ước với quỷ. Vì vậy linh lực của ta có phần bị ảnh hưởng và trong cái tình cảnh phải sống ở một nơi toàn chướng khí thế này ta cảm thấy có chút khó chịu.

Nhận được sự có mặt của kẻ lạ, lũ quái vật xung quanh nhìn ta với cái nhìn phòng bị, chỉ cần ta tỏ một chút thái độ, chúng sẽ tấn công. Nhưng rất nhanh chúng đã tản đi khi nhìn thấy cái nhìn đầy uy hiếp của zuku.

Sau đó, ta được đưa vào một hang động ngoằn ngoèo, bóng tối chỉ bị xua đuổi bởi một vài ngọn đuốc cháy leo lét. Khoảng chừng 15 phút, rốt cuộc ta cũng được tái ngộ người ta muốn gặp: người đàn ông tóc đỏ!

- Cô còn nhớ tôi đấy chứ? Công nương Sawada? – Lưỡi biếng ngồi trên cái ghế bành, người đàn ông khàn giọng hỏi.

- Tất nhiên! – Ta cười nhẹ: Làm sao tôi có thể quên ông được chứ?

Câu nói của ta vừa dứt, ông ta đã cười khùng khục. Rồi đôi mắt điều hâu đáng sợ của ông ta không ngừng nhìn tôi đầy dò xét:

- Cô đã thay đổi rồi!
- Đời đổi thì người thay mà! – Ta nhún vai: Ông không muốn mời khách ngồi sao?

Ông ta cười nhạt, ra lệnh ột tên ô ngậm cái ghế đến cho ta. Không cảm ơn, ta bình thản ngồi xuống, không chút sợ sệt nói:

- Ông tìm tôi đúng lúc đấy, tôi đang khá là rối vì không biết tìm ông chốn nào.
- Rất thành thực! – Ông ta cười: Cô muốn gì?
- Trả thù! – Ta cười, tặng cho ông ta một ánh nhìn đầy khiêu khích: Rất giống ông, đúng không?
- Cô muốn hợp tác?

- Phải! Ông muốn chứ?

- Rất sẵn lòng chào đón cô cùng ngồi thuyền, công nương Sawada! Có điều...- Ông ta ra trò lấp lửng: Cô cần thân phận mới, sức mạnh, chỗ dựa. Cô lấy gì đem đổi đây?

Ta cười mỉm:

- Ông không muốn biết nơi giấu quốc bảo trấn giữ kết giới của vương quốc sao?

- Cô biết? - Ông ta trở nên nghiêm túc, đôi mắt nheo lại một cách đáng sợ.

- Tất nhiên, nhưng trước đó, hãy cho tôi thứ tôi cần đã!

Ông ta cười. Tôi cũng cười.

Hợp tác rất vui vẻ, không phải sao? Ta cần trả thù, ông ta cần trả thù cùng dành lấy quyền lực. Chúng ta hiểu rõ mục đích của nhau như vậy hẳn là rất thích hợp để hợp tác cùng có lợi. Chỉ là tên tóc đỏ này cũng rất cáo, ông ta không những biết hoàn cảnh của ta mà còn rõ ta cần gì. Ông ta muốn dùng thứ đó để khống chế ta, biến ta thành một con cờ để ông ta lợi dụng, điều khiển. Chỉ là Emi ngày xưa đã chết, ta sao có thể sa vào cái bẫy đã từng sa một lần? Ta đương nhiên cũng hiểu rõ điểm yếu của ông ta là gì. Ông ta có lẽ chẳng thể nhận ra bản thân mình đã trở thành con cờ trong tay ta.

Cuộc chơi mới bắt đầu, không phải sao?

Kenshin, ai sẽ là kẻ chiến thắng đây? Ta thật muốn nói cho người rằng, số phận dành cho kẻ thua cuộc không tốt chút nào đâu. Nhưng gì ta phải chịu đựng ta sẽ trả lại cho người gấp 10 lần. Ta rất hy vọng nhìn thấy khuôn mặt tái ngắt không còn giọt máu của người, thấy thảm cảnh của người, thấy người bị ta từng chút một chà đạp.

Cứ từ từ, rất nhanh thôi ta sẽ quay lại trong tư thế của kẻ ngẩng cao đầu.

37. Chương 35

Chap 35: Thân phận mới

Ta ở đây đã được hơn hai ngày. Thân thể của ta ngày càng khó thích ứng với nơi này và linh lực thì ngày một yếu do ảnh hưởng của chướng khí. Đến khi ta cảm thấy không thể kiên nhẫn hơn được nữa thì cuối cùng Ichida – con cáo già ấy cũng xuất hiện. Ông ta cười, đặt cái khay có chứa bộ đồng phục của trường lên bàn và ung dung ngồi đối diện với ta.

Ta liếc nhìn bộ đồng phục, đưa tay mân mê chiếc Vòng pháp tượng trưng cho sự biến thiên của nước và cười mỉm.

- Thế nào, công nương? Cô hài lòng rồi chứ?

Ta nhún vai, để chiếc Vòng pháp lại chỗ cũ, vươn tay nâng bằng tên xem xét: Misuzu – pháp sư năm thứ nhất.

- Phải khó khăn lắm ta mới tìm được một con bé pháp sư mồ côi năm thứ nhất và mang sức mạnh biến thiên của nước đây. Đặc biệt hơn, con bé này không có bạn bè nên việc cô thể thân chỉ là điều dễ dàng!

- Ông đã giết con bé này à? - Ta hỏi, giọng châm chọc.

- Đó là tính toán ban đầu nhưng rốt cuộc vẫn không phải mất công ra tay, con bé tự sát!

- Tự sát? - Ta nheo mắt, khó hiểu.

- Cô ta bị mù và linh lực quá yếu kém nên chạy trốn bằng cách tự sát thôi. - Ông ta cười khẩy, vẻ khinh miệt. Sau đó đôi mắt sâu hoắm hướng về phía ta, nhìn ta bằng cái nhìn giảo hoạt, hỏi: Công nương hài lòng rồi chứ? Như cô muốn, cô đã có thân phận mới rồi!

- Chưa đâu! - Ta diễm nhiên nhìn lại lão ta, cười ẩn ý: Ta còn cần một thứ nữa!

- Cô dám lật lọng? - Lão cáo già khế rít.

- Sai rồi! Tôi chỉ đây lúc thời gian thôi. – Ta vuốt vuốt mái tóc ngắn ngủn, nói tiếp: Sao? Muốn giết tôi? Ông không thể đâu!

- Đừng đi quá xa, công nương Sawada! – Ông ta gằn giọng: Đừng quên là cô còn đang trong tay tôi đây!

Ta bật cười, không trả lời.

Lời đe dọa của ông ta có thể khiến ta sợ hãi sao? Thật sự là nhầm to! Nếu ông ta dám động đến ta dù chỉ là một sợi tóc, cái căn cứ này sẽ bị lũ Đại Pháp sư phát hiện ngay lập tức. Vì sao à? Hai ngày nay ta đâu có ăn không ngồi rồi, ta cũng đâu có ngu ngốc mà trao trọn lòng tin cho kẻ đã từng có ý định giết mình? Trước đó ta đã bí mật viết một lá thư và đưa ột hình nhân do ta tạo ra, nếu như ta không liên lạc hai ngày, lá thư ấy lập tức sẽ được gửi thẳng đến Cung điện Hoàng gia. Cho dù có bị giám sát bởi tay chân của ông ta nhưng không có nghĩa là ta không thể thoát khỏi vòng kiểm soát.

Thế nhưng để tránh mất lòng, tốt nhất ta không nên nói ra nhỉ? Cá chết lưới rách, nếu ông ta chịu nghe lời ta, tất sẽ không sao. Thế nhưng nếu ông ta dám đẩy ta vào chỗ chết, ta sẽ lôi ông ta theo cùng.

Liếc mắt nhìn xung quanh để chắc chắn là không có bất kì kẻ nào có thể nghe trộm, ta rướn người, ghé sát tai ông ta, thì thầm. Nghe xong, ông ta bật cười, nheo mắt nhìn ta, chép miệng:

- Cô quả nhiên thay đổi công nương, cô khiến tôi bất ngờ đấy!

Ta cười mỉm, vớ lấy bộ quần áo và ra khỏi khu căn cứ. Từ bây giờ, ta sẽ là Misuzu, cái tên Sawada vĩnh viễn sẽ không dùng để gọi ta một lần nữa.

Trong bộ đồng phục, ta theo gió trở về trường.

Cái cổng theo kiểu thần đạo dần hiện ra trước mắt, ta ngoái nhìn rồi cười lạnh. Không biết sau cái chết của Emi, ngôi trường này có biến động gì không nữa.

Chắc là không đâu nhỉ? Cái gai đã được nhổ đi, ngoài sự vui mừng của các pháp sinh, có lẽ ngôi trường này chẳng thay đổi gì.

Emi đã chết! Cái chết của cô ta đã được định sẵn và cái chết của cô ta là một sự hy sinh. Nhưng mà vì lí gì? Và tại sao lại là cô ta mà không phải là ai khác?

Vẫn biết, mọi sự là do cô ta chuốc lấy. Vì bố mẹ, vì danh dự của cả gia tộc và vì những mưu mô tranh đoạt quyền lực không lúc nào dừng ở đất nước tưởng chừng rất yên bình này. Tất cả là những lí do cô ta đưa ra để thanh minh ình. Nhưng liệu có thật như thế? Hay chỉ là vì cô ta quá ngốc?

Một vật thừa như cô ta, một con tốt trong bàn cờ quyền lực, cô ta có thể làm chủ vận mệnh của mình sao?

Rõ ràng là không!

Nhưng ta không can tâm! Cô ta đã thay đổi rồi, đã không còn ngốc như trước đây. Cô ta thà phụ người chứ không bao giờ để người phụ thêm một lần nữa! Và ta chính là bộ mặt mới của cô ta.

Bước qua cánh cổng. Ta cup mắt, bỏ qua tất cả những gì có thể làm ột người có thị lực bình thường chú ý. Bởi vì giờ ta là Misuzu, một con bé mù, hay nói cách khác là một con bé khuyết tật. Đối với ta của trước đây mà nói, khuyết tật chính là một sự nhục nhã, một điểm yếu kiếm không gì bù đắp nổi thì bây giờ đó là một điểm mạnh, một cái vỏ bọc khiến không ai có thể để phòng ta.

Misuzu

Misuzu

Misuzu

Cô hẳn cũng rất hận thế giới này đúng không? Cảm giác bị chà đạp và nhục mạ ngoài những kẻ cùng cảnh thì vĩnh viễn không ai cảm nhận được. Ta cũng giống cô thôi nhưng ta tuyệt đối không trốn chạy vậy đâu. Vĩnh viễn không!

- Misuzu! Xem ra mày còn rất khỏe nhỉ?

Ta không đáp, chỉ âm thầm nhớ mặt đứa con gái vừa mở miệng. Misuzu- một con bé mồ côi, khuyết tật. Cái thân phận đi mượn này cũng thật quá rẻ rách.

- Biết là mày mù nhưng không ngờ mày còn cầm nữa! – Đứa con gái lạ mặt cười nhạo, nói giọng châm chọc.

Sau đó cô ả không ngần ngại túm lấy tóc ta và cúi đầu ta xuống đất. Ta nghiêng rằng, nắm lấy tay cô ta. Dòng linh lực như điện từ tay ta truyền đến khiến cơ thể cô ta run lên bần bật. Chỉ kịp hét lên một tiếng, cô ả văng ra xa rồi ngất xỉu.

Với linh lực yếu kém như vậy mà cũng dám gây hấn với ta, thật nực cười!

Bước đến gần kẻ bại trận, ta vung tay tung thứ bột trắng xuống mặt cô ả. Ta không muốn làm lớn chuyện cho nên cách tốt nhất vẫn là để cô ả quên đi.

Mục tiêu của ta là Kenshin, cho nên thời gian của ta không thể phung phí được, phải chuẩn bị một cuộc gặp với cố nhân chứ nhỉ?

38. Chương 36

Chap 36: Gặp lại cố nhân

Ổn định tại kí túc xá được hai ngày, ta bắt đầu lên kế hoạch chạm mặt Kenshin. Chỉ vèn vèn hơn một năm, tất cả thói quen của Kenshin đã được Emi ghi nhớ rõ ràng, thế nên ta rất dễ để biết được vào giờ ấy, hẳn ta đang ở đâu, làm gì.

Ngày chủ nhật cuối thu, trong vai một con bé mù, ta vờ dò dẫm đường đi bằng một cây gậy mà Misuzu để lại. Lúc đầu ta nghĩ, nhập vai một kẻ không người thân lại còn khuyết tật thật dễ dàng nhưng ai ngờ nó lại khó như vậy. Misuzu là tâm điểm của sự chú ý, mọi thói quen sinh hoạt của cô ta, tất cả các thành viên trong lớp đều biết rõ. Đây là một sự nghịch lý, khác hẳn với tưởng tượng của ta. Vì sao ư? Bởi vì cô ta luôn là tâm điểm của những trò quấy rối và bạo lực học đường. Chỉ một hành động nhỏ nhoi cũng có thể trở thành chủ đề trêu chọc của tất cả các thành viên trong lớp. Chúng như những con chim săn mồi, luôn hướng cái nhìn hau hau quan sát động tĩnh của con sâu đang ẩn mình là ta. Nhưng ta phải chịu đựng, ta đã thề rằng ta phải trả thù, phải cho chúng thấy khuôn mặt của ta trong tư thế của kẻ chiến thắng.

Rất may mắn, Misuzu có viết nhật kí, thế nên ta biết rõ cô ta là người thế nào, thói quen của cô ta ra sao. Chẳng hạn, cô ta hay tết tóc lệch thay vì xoắn tung như ta hiện giờ; cô ta luôn mở miệng bắt chuyện với tất cả mọi người xung quanh thay vì luôn lãnh đạm với mọi thứ như ta; cô ta cũng thích cười, thích hát. Cô ta là hình mẫu của một thiếu nữ trẻ tuổi điển hình.

Cũng phải nói thêm, nhật kí của ta không hề thấy những dòng chữ mang tính quy lụy, yếu đuối. Những dòng chữ đó thường là mục tiêu cô ta đề ra, là những điều hạnh phúc cô ta cảm thấy trong ngày, đôi khi còn có thêm vài icon mặt cười.

Đôi lúc ta thật không hiểu, cô ta lạc quan như vậy, rốt cuộc là vì lí do gì? Lúc này đây, ta tiếp tục tự hỏi điều đó.

Nhưng rồi rất nhanh câu hỏi ấy bị ném vào sọt rác bởi tiếng gọi vọng đến:

- Emi!?

Sao có thể? Sao người đó có thể nhận ra ta là Emi khi ta đang ở trong bộ dạng của Misuzu nhờ thuật Giả Nhân? Hơn nữa, Emi...đã chết. Điều đó hẳn là ai cũng biết mới phải.

Theo phản xạ ta đã dừng lại nhưng ta rất nhanh lén lút giật mình, vờ vịt nghiêng nghiêng đầu làm bộ tò mò rồi đi tiếp, như chưa từng có gì xảy ra.

Ta biết, người vừa lên tiếng là ai chứ. Nhưng ta không ngờ người mở miệng lên tiếng trước lại là hẳn. Hẳn sao có thể gọi ta như thế nhỉ? Hoảng hốt, giật mình hay không thể tin nổi?

Kenshin, hẩn ngồi trên ghế đá, nhìn ta bồn chồn mắt đen như trước kia. Còn ta thì nắm chặt cây gậy trong tay và lướt qua một cách dửng dưng, cổ chổng lại từng mạch máu trong cơ thể đang sôi lên, kêu gào và trái tim đập thành thạch không rõ lí do. Ta bước đi nhưng ta biết hẩn vẫn không di dời ánh mắt. Hẩn hiểu kì khi thấy một kẻ thật sự khuyết tật trong ngôi trường này hay vì Misuzu quá xinh đẹp?

Misuzu bị mù, cô ta chẳng bao giờ có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình. Nhưng ta thì khác, ta biết những thành viên trong lớp căm ghét cô ta một phần là vì ghen tỵ, ghen tỵ là phần nhiều còn khuyết tật chỉ là phụ. Những tên con trai ghen tỵ về sức mạnh của cô ta, những đứa con gái thì ghen tỵ với vẻ đẹp tinh khiết, trong sáng này. Thế nhưng chẳng phải ông trời cũng ghen ăn tức ở sao? Người tài hoa là Misuzu cũng đã bị ông ta gán ột khiếm khuyết là cả đời cũng không thể trông thấy được những gì tươi đẹp của thế giới này.

Có điều, hai khả năng mà ta đưa ra đều không được đúng cho lắm. Kenshin, hẩn ta không bao giờ chú ý chuyện tầm phao, hẩn cũng phải một kẻ quá quan tâm đến vẻ bề ngoài của một ai đó. Nếu không thì Akemi, cô ta không thể được coi là bạn gái của hẩn ta, cô ta so với Emi thì quá đối bình thường. À, nhắc mới nhớ, Emi vừa chết đã ngày lập tức có người thay thế, đây đúng thể đáng rồi. Akemi, ta cũng rất muốn hỏi, những thứ ta luôn ao ước có được sao cô ta có thể có mọi thứ dễ dàng? Ta rất muốn xem một cô gái đơn thuần như cô ta khi bị dành đi mọi thứ liệu có thể trở nên nghi kị, ích kỉ hay không?

Ta nghĩ dù là gặp thoáng qua nhưng cũng dù sao đây cũng là một cột mốc đánh dấu sự trở lại của ta, sự trở lại của một Emi hoàn toàn mới. Không có đối thoại, không có thách thức, không có cái ánh nhìn khiêu khích hay căm phẫn hận thù. Mọi cảm xúc đều nhạt, hết như gió cuối thu.

Đột nhiên, người phía sau lên tiếng:

- Này cô bạn bím tóc, cô có thể cho tôi biết tên không?

Ta dừng bước, đáp nhàn nhạt:

- Shirai! Shirai Misuzu

39. Chương 37

Chap 37: Thời cơ

- Cô ta cái thá gì nhỉ? Dù sao cũng chỉ là một đứa con nuôi!

- Hừ, một bước hóa phượng vậy mà cô ta chỉ nhìn Pháp sư thường chúng ta bằng nửa con mắt!

Ta nhắm nháp cốc trà, rất chăm chú nghe bản tin đang lan rộng khắp trường. Cô ta ở đây hẩn là Akemi, cô ta hiện đang rất nổi tiếng với danh nghĩa là bạn gái của Kenshin. Đương nhiên những thốt ra những lời lẽ ban nãy đều là những kẻ mang lòng đố kị với Akemi mà thôi. Tin từ Hoàng Gia được truyền đến, rằng: Sawada Ryan vì cái chết của em gái đã tình nguyện đến Akahitoha để tĩnh tâm. Điều đó đồng nghĩa với việc Kenshin là anh hùng trên một mặt trận, sẽ chẳng còn ai là đối thủ của cậu ta nữa và lẽ dĩ nhiên, hẩn ta cũng trở thành thần tượng duy nhất của các cô gái.

Đối với ta mà nói, tin tức này đặc biệt gây hứng thú. Akemi cũng như ta thôi – một con cờ mặc Kenshin sử dụng. Một đứa con gái đơn thuần như Akemi, thật dễ dàng để moi móc thông tin và điều khiển không phải sao? Ta rất mong chờ, cái ngày Akemi phải chịu đựng nỗi đau giống như ta.

Nhưng đồng thời cũng có rất nhiều việc ta phải đề phòng. Hẩn là gia đình ta đã biết được sự thật trong buổi hành hình đấy thế nên mới có chuyện họ giấu nhem và bịa ra một câu chuyện đáng cười để che đậy. Và nếu vậy, có phải là họ đang đi tìm ta? Tìm đứa con gái mang tội nghiệt đầy mình của họ?

- Shirai! Cô đang ngu ngơ cái gì? Mau lên, đến giờ ngoại khóa chiều rồi, lần này là ở nhà kính! – Một đứa con gái chạy đến chỗ ta, vừa nói vừa giật quyển sách trong tay ta và chạy biến.

Ta mặc kệ, tự hỏi rằng cô ta liệu có đọc được nó khi nó được viết bằng chữ nổi và ta có nên cúp tiết khi giáo viên dạy ngoại khóa năm thứ nhất là cô Hanaka hay không? Nhưng đến cuối cùng ta vẫn với lấy cây gậy...bước đi.

Nhà kính là nơi trồng các loại cây có tác dụng làm hồi phục vết thương, các loại cỏ dùng làm bùa phép và thứ trúc đặc biệt được sử dụng như một vật liệu làm mũi tên thanh tẩy. Khi ta đến nơi này, tất cả các thành viên trong lớp đều đã xếp hàng, mong muốn mình không bị chú ý của ta tất nhiên cũng theo đó mà phá sản. Ta ghét ánh mắt kì lạ của cô Hanaka hướng về phía ta, nói đúng hơn là ta sợ nó. Thế nhưng mỗi khi ta cố gắng tránh càng xa càng tốt thì người phụ nữ khó đoán này càng lần tới dò hỏi. Khi đó, thần kinh của ta đều căng lên, không một phút thả lỏng, cứ sợ rằng chỉ cần sao nhãng một chút thôi ta cũng sẽ bị phát rác thân phận.

Trái tim ta đã bị băng tuyết làm đông cứng, không tin ai, không yêu ai. Trong mọi trường hợp, ta đều không thể không đề phòng. Bị răn cấm một lần sẽ sợ dây thừng, bị tên bắn một lần sẽ sợ cành cong, ta vĩnh viễn không thể tin ai được nữa.

- Nào các em, hôm nay tôi sẽ dạy các em làm bùa trừ tà. Vì để làm một lá bùa thật sự hiệu nghiệm cần phải hết sức chú ý nên cô đã mời một pháp sinh năm thứ 2 đến chia sẻ kinh nghiệm và hướng dẫn các em chi tiết hơn.

Tiếng của cô Hanaka vừa dứt, tiếng mở cánh cửa của nhà kính vang lên, một bóng người mặc đồng phục năm thứ 2 xuất hiện, đổi lấy bao ánh mắt ngơ ngàng.

- Có lẽ tôi không cần phải giới thiệu gì nhiều, cậu ấy đã quá nổi tiếng rồi nhỉ? – Giọng cô Hanaka nghe qua có chút mỉa mai.

Kenshin đáp lại bằng một cái gật nhẹ, lên tiếng:

- Chào mọi người, tôi là Sonozako Raito, rất vui được làm quen!

Ta khẽ mím môi. Là cố ý, tình huống này nhất định là do người phụ nữ đó bày ra nhằm thử ta. Không thể có chuyện trùng hợp ở đây được, bất cứ pháp sinh năm thứ 2 nào cũng đều nắm rõ cách làm bùa, tại sao nhất thiết phải là hắn ta?

- Được rồi, tất cả tự thanh rửa mình bằng nước thánh, sau đó tôi sẽ hướng dẫn cụ thể!

Cổ ra vẻ bình thản nhất có thể, ta chọc chọc cây gậy, tiến về phía giếng nước thánh.

- Bạn là Shirai đúng không nhỉ? Shirai Misuzu?

Ta khó hiểu, cứng ngắc quay đầu và ngay lập tức bắt gặp cái nhìn dò xét của Kenshin, hiển nhiên đằng sau cậu ta cũng có vài ánh mắt tò mò của những kẻ nhiều chuyện.

- Vâng, là tôi, xin hỏi người đang nói là...

- À, thật xin lỗi, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thấy bạn tết tóc lệch trông dễ thương lắm! – Hắn bật cười, sau đó bỏ qua ta mà tiến về phía giếng nước thánh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, câu nói của hắn ta lan rộng, hàng loạt cô gái tết tóc lệch đến lớp, một cảnh tượng khiến ta dở khóc dở cười. Ta nhớ rõ, hắn ta chưa khen Emi được một câu nào.

Vứt quyển sách lên bàn, ta bật đèn, lấy ra tấm gương nạm ngọc, lăm bắm một câu thần chú. Rất nhanh mặt gương phản chiếu khuôn mặt xa lạ dần nhòe đi như một mặt hồ đang phẳng lặng bỗng gợn sóng lăn tăn. Một lúc sau, hình ảnh người đàn ông tóc đỏ hiện lên, ta đặt tấm gương lên bàn, chờ người kia lên tiếng.

- Xem cô đang rất ổn, công nương!

- Có vài trục trặc nằm ngoài kế hoạch, ta cần ông giúp đỡ! Ông có người gài để tiếp ứng đấy chứ?

Ông ta cười nhếch mép, hai bàn tay đan vào nhau, nói:

- đương nhiên có nhưng trục trặc có lớn đến vậy không? Tôi chưa nhận được tin tốt lành nào từ công nương cả.

Ta nheo mắt, tỏ vẻ tức giận:

- Ông có thứ uy hiếp tôi không phải sao? Mà nếu như trục trặc này gây ảnh hưởng đến truyện lớn, ông không hối hận chứ?

Ông ta nhắm mắt, im lặng, nhưng ta biết ông ta đang suy nghĩ. Rất lâu, rất lâu sau đó ta tưởng ông ta đã ngủ thì đột nhiên ông ta mới lên tiếng:

- Cô biết bá tước Watanabe chứ, ông ta là người của ta.

- Cảm ơn! – Ta cười nhẹ, đưa tay vuốt tấm gương, hình ảnh của ông ta dần chìm vào bóng tối.

Xem nào, ta đang đợi thời cơ. Và thời cơ tốt cuộc cũng đã đến rồi!

40. Chương 37.1

Chap 37.1: Thời cơ

Đông đến, gió bắt đầu thổi mạnh. Cây cối trở nên khảng khiu, trơ trụi.

Pháp thuật là dùng thần chú để biến sức mạnh của tự nhiên thành sức mạnh của bản thân, vậy nên linh lực của ta cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều khi mùa đông đến.

Chọn buổi tối cuối tuần, ta lấy cớ mệt mỏi để không tham gia bữa party sau một tuần học tập căng thẳng để bí mật rời trường, đến nhà bá tước Watanabe.

Cuối tuần, tuyết rơi nhiều khiến mặt đất phủ một lớp trắng xóa. Ai nấy qua lại trên đường đều mang một đôi giày ướt bởi tuyết. Không ai biết ta là ai và cũng không bận tâm điều đó, thế nên ta chẳng việc gì phải giả mù. Bước vào khoang tàu, ta khẽ thở ra một hơi, tự hỏi rằng liệu ta có chắc về quyết định của mình? Thật tệ khi ta vẫn chưa đủ tàn nhẫn, cho đến bây giờ ta vẫn cứ đinh ninh là mình có thể nhưng mà ta đã cảm thấy mình có chút run rẩy.

Tàu đến ga chậm hơn so với dự kiến 10 phút do tuyết. Ta quấn chặt cái khăn quàng cổ, ra khỏi ga, bắt taxi đến một căn hộ ở tòa cao ốc gần biển. Chiếc thang máy đưa ta lên tầng 36 và khi cánh cửa nặng nề mở ra, một gã thanh niên đã đứng đó chờ. Hắn cúi chào, ra hiệu cho ta đi theo sau và băng qua nhiều khúc ngoặt rồi cuối cùng dừng lại ở trước một căn hộ. Hiểu ý, ta bước vào. Đối mặt với ta là một người đàn ông khoảng 50 tuổi đang viết thư pháp.

- Công nương Sawada, cô đến rồi? – Người đàn ông nhận ra sự có mặt của ta liền dừng bút, kính cẩn chào hỏi.

- Ông đã biết? – Ta đưa mắt dò hỏi.

- Ôi! Công nương Sawada đáng thương, tiếc cho người đã bị gia đình khinh rẻ!

Ta cúi đầu, để mái tóc đang buông xõa che đi nụ cười nửa miệng, sau đó ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt ông ta, khảng định:

- Ta chưa từng coi đó là gia đình mình!

Ông ta có chút ngẩn người, có lẽ là bị thái độ lạnh lùng của ta làm cho giật mình. Nhưng rất nhanh, ông ta nở một nụ cười lấy lòng, nói:

- Ta biết, cho nên ta muốn người ra mặt, đứng đầu phe phản loạn của bọn ta. Hiện giờ trong Hoàng gia, ta rất có chỗ đứng, không ai biết thân phận của ta cả.

Ta gật đầu, thay cho lời đồng ý. Cuối cùng thì, thời cơ của ta cũng đến, thời cơ...

- Bá tước Watanabe! – Ta hồ hững lên tiếng: ông biết là ta đang chạy trốn chứ? Với thân phận này, e rằng không được bao lâu ta cũng bị lộ.

- Chuyện đó người yên tâm, ta sẽ tạo ra một cái chết cho thân phận này và đưa người đến căn cứ bí mật ở rừng Aokigahara, nơi đó rất an toàn!

- Nếu vậy thì ta yên tâm rồi! – Ta cười thành tiếng, vô cùng hài lòng.

- Chắc chắn mọi người ở căn cứ sẽ đón chào người nồng nhiệt, sự gia nhập của người sẽ tạo nên sức mạnh to lớn của bè phái chúng ta! Người là người của Hoàng gia, chúng ta sẽ đưa người lên làm Nữ thần bệ hạ đầu tiên của lịch sử! – Giọng ông ta có chút phấn khích.

Ta cười mỉm, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

- Đến đây thôi bá tước, ta sẽ liên lạc với ngài ngay khi sẵn sàng. Chúng ta sẽ còn gặp lại!

Đúng vậy, chúng ta sẽ còn gặp lại nhưng không phải là ở căn cứ đâu. Ta đến đây, gặp người không phải để trở thành thủ lĩnh của bè phái làm phản. Bá tước Watanabe, ông cũng thật khinh thường ta rồi đấy. Sao ta có thể không đoán ra mục đích của ông? Ông nghĩ ta là một con bé ngu ngốc bị che mắt bởi hận thù sao? Không đâu, lần gặp sắp tới, ông sẽ thấy rõ bộ mặt thật của con bé ông khinh thường đấy. Ngọn lửa căm thù trong lòng ta, nó đang cháy rực hơn bao giờ hết. Và kế hoạch của ta, chắc chắn sẽ thành công.

Dù đã cố trở về sớm nhất có thể nhưng khi ta đến trường, trời đã bắt đầu sáng. Ta vội vào phòng, lấy hình nhân đã được gấp sẵn biến nó thành Misuzu đồng thời ra lệnh cho nó sinh hoạt như một Misuzu bình thường. Mặt khác, ta triệu hồi thức thần, sai nó đem một lá thư đến chỗ Ryu. Sau đó, ta uống thuốc để trở lại về hình dáng cũ, chỉnh sửa mái tóc sao cho giống Sawada Ryan – anh trai ta và khoác vội một chiếc áo choàng, cầm lấy tấm gương nạm ngọc trên bàn, theo gió bay đến khu rừng Aokigahara.

Aokigahara – khu rừng được coi là một trong số những nơi có thể ngắm núi Phú sĩ đẹp nhất. Nhưng nó cũng là nơi có nhiều ma quỷ tồn tại khi mà ở đây là địa điểm rất tốt để bỏ mặc người cao tuổi cho đến khi chết đói và kiệt nước khi đói kém và cũng là nơi rất tốt để tự tử. Hằng đêm người ta vẫn nghe thấy những tiếng khóc, tiếng kêu gào của hồn ma hòa vào những cơn gió lạnh buốt và tiếng là cây xào xạc.

Rừng tối, tiếng gió hú ghê rợn vang lên không ngớt và tuyết rơi ngày một nhiều. Trong bóng tối, những gốc cây và cành cây làm như những con quái thú cản đường khiến ta không thể tăng tốc độ. Không ít lần, ta bắt gặp gương lược, giày dép, bộ xương của những kẻ đã chết để lại. Thậm chí còn bắt gặp những cái xác còn treo lơ lửng trên các cành cây đã bị thú rừng kéo mất một phần. Ta thở mạnh, một luồng khói theo đó đi ra, hòa lẫn vào không khí ghê rợn của khu rừng.

Bỗng nhiên, một giọng nói phát ra, âm lượng không lớn nhưng vẫn đủ làm ta giật mình khi ở giữa một khu rừng tĩnh lặng như thế này. Ta hét lớn bằng cái giọng ồm ồm đã được đổi bằng một thứ thuốc của phù thủy:

- Ai?

Ta căng mắt, cố xác định kẻ lạ mặt. Bàn tay túm chặt vạt áo.

- Là anh, Ryu đây! Ryan, em yêu cầu chi viện Kị Pháp đến đây làm gì?

- À, anh tạm thời ọi người ẩn thân đi, một lát nữa anh sẽ hiểu!

Ryu hơi ngẩn người nhưng không hỏi gì thêm mà lặng lẽ cùng Kị pháp được điều đến ẩn thân. Ta cười nhạt, lấy ra chiếc gương nạm ngọc, lăm nhăm thần chú và nôn nóng chờ bá tước Watanabe xuất hiện.

- Công nương, cô sẵn sàng rồi?

- Tôi đang ở Aokigahara, ông sẽ đến đón tôi chứ!

- Thật sao? Có điều gì khiến công nương gấp gáp vậy? Xin người chờ một chút, tôi sẽ cho thuộc hạ đến ngay!

Một lúc sau, gã thanh niên tối qua ta gặp xuất hiện. Và vẫn như lần đầu, hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ ra hiệu cho ta theo sau. Bước từng bước trên mặt đất gỗ gế, lâu lâu ta nhìn ra phía sau để chắc rằng Ryu cùng Kị pháp không hề mất dấu.

Dường như nhìn ra hành động mất tự nhiên của ta, gã thanh niên mở lời:

- Công nương, có chuyện gì sao?

- Không có gì, chỉ là có chút lạnh!

- Giọng người có hơi khác? – Câu hỏi của hắn mang tính chất một lời khẳng định.

- Ta bị cảm! – Ta cười cười, nói dối không chớp mắt.

Hắn im lặng, không nói gì thêm nữa.

Một lúc lâu sau, hắn dừng lại, chạm nhẹ vào một thân cây đổ. Ngay lập tức, thân cây cổ thụ có bề ngoài mục rỗng đó tách ra, mở ra một đường hầm dẫn xuống lòng đất như con đường đến địa ngục. Ở dưới đó, một đoàn người đang bước dần lên. Bá tước Watanabe nhìn thấy ta, lên tiếng:

- Chào mừng công nương!

- À! – Ta cười lạnh, sau đó lớn tiếng: Nhanh lên, chính hắn! Nam tước Watanabe là một trong những kẻ cầm đầu quân phiến loạn!

41. Chương 38

Chap 38: Tóm gọn lũ phản loạn

Ngay lập tức, đoàn Kị pháp này giờ vẫn âm thầm ẩn thân bám theo đột ngột xông đến.

Ta cười lạnh, hét lên:

- Tóm gọn chúng và bao vây nơi này đi, đây là căn cứ bí mật của bọn chúng!

Sự náo loạn hiển nhiên đánh động đến những con chuột còn ở bên trong căn cứ. Chúng ào ra, kẻ cố chống cự, kẻ hèn hạ chạy trốn.

- Người đã phản bội chúng ta! Người sẽ không sống yên Sawada! – Nam tước Watanabe vừa khó nhọc mở vòng vây, vừa phẫn nộ gào hét.

- Phản bội ư? Người nhầm rồi Watanabe! Ta là Công tước Sawada – người của Hoàng gia, còn người chính là kẻ thù của ta!

Có lẽ do quá phẫn nộ, ông ta chẳng thể nào nhận ra điều khác biệt trong cách xưng hô của ta. Hất mạnh một Kị pháp gần đó, ông ta lao thẳng đến chỗ ta, mũi kiếm nhọn, sắc bén nhắm thẳng huyết pháp của ta mà đâm đến.

Ta cười lạnh, nhắm thần chú. Không khí xung quanh đã lạnh nay càng hạ thấp, hơi nước trong không khí ngưng tụ lại, dần vì nhiệt độ thấp mà hóa thành tuyết. Theo sự điều khiển của ta, chúng tựa như những chiếc phi tiêu nhỏ nhỏ, lao thẳng đến chỗ ông ta, cắt những đường hiểm hóc.

Nhận thấy chủ nhân bị đe dọa, gã thanh niên âm trầm lao đến cùng với một cơn lốc kinh hoàng. Ta nhíu mi, đưa tay lên che mắt, nhưng vẫn giữ bình tĩnh ra hiệu với Ryu. Hiểu ý, anh họ ta xòe tay, từ đó một luồng nước phun ra rồi bị thần chú của ta làm cho hóa thành băng đá. Từng cục băng to bằng bắp tay như những mũi tên lao đi vun vút, không ngừng công kích nam tước Watanabe. Xem chừng, ông ta bị thương rất nặng.

Khi ta nghĩ rằng ông ta đã chết, thì một vòi rồng xuất hiện, hất phăng tất cả băng đá của ta. Lúc nó biến mất cũng là khi nam tước Watanabe và gã thanh niên đó biến mất.

Trong đại điện Hoàng Gia, đối diện với người bác ruột uy quyền đang im lặng gõ gõ ngón tay xuống tay vịn ghế ngồi và các đại pháp sư có vị thế quan trọng, ta vẫn giữ được sự bình ổn tuyệt đối.

Sau chuyện lần này, danh tiếng của ta tuyệt đối sẽ không dừng ở mức được gọi là Công tước nữa. Ta sẽ sống dưới thân phận của anh trai ta và trả thù.

Liếc nhìn lũ phản loạn đã bị phong ấn linh lực đang quỳ giữa đại điện, ta âm thầm cười lạnh. Những con tốt có nhiệm vụ hy sinh đã hoàn thành vô cùng xuất sắc nhiệm vụ của mình. Bây giờ ta đã hiểu cảm giác của Kenshin, cái cảm giác điều khiển thế cục thật hưng phấn. Giống như Thượng Đế sắp đặt số mệnh con người, ta chỉ đứng trên cao, ngắm nhìn những con cờ đi theo nước bước đã định mà không thể phản kháng khiến cho ta hả hê.

Tại đây, ta chỉ đứng ra oai, cho có lệ bởi ta là người tìm ra căn cứ bí mật và cho Kị pháp tóm gọn chúng. Cứ như thế, một ngày nào đó ta sẽ có thể sánh ngang với Kenshin.

Còn chúng – những con tốt thí mạng kia, cái chết sẽ rất nhanh đến với chúng. Thiêu sống, hủy huyết pháp, thuốc độc hay tự sát, những điều đó không khiến ta bận tâm. Với ta, chỉ cần kế hoạch thành công là đủ.

Đây là lần thứ hai ta hít thở bầu không khí ẩm mốc này, bước đi trên những lát gạch đầy rêu này. Lần đầu tiên, ta là tội đồ, bị gông xích nơi này giam giữ. Còn bây giờ ta là người phản tội, ta hoàn toàn tự do.

Đứng ngoài song sắt, ta lạnh lùng nhìn những kẻ sắp ra pháp trường. Từ sâu bên trong ta đột nhiên xuất hiện một thứ gì đó khá giống với hối hận. Bên tai ta như văng vẳng một lời oán trách, rằng mi quá độc ác Sawada.

Nhưng...

ta không thể dừng lại...

ta không thể trở về như trước đây.

Bọn chúng thật sự có tội, không phải sao? Đây là cái giá mà bọn chúng phải trả thôi! Ta chẳng làm gì sai cả.

- Tại sao người biết căn cứ bí mật của ta? – Một trong số những kẻ đó lên tiếng.

Nở một nụ cười âm hiểm hòng xua tan đi cảm giác ngổ ngẩn trong lòng, ta đáp:

- À, là Nam tước Watanabe đích thân chỉ điểm đấy! – Nhìn thẳng vào đôi mắt của kẻ tò mò, ta tiếp tục: Ngạc nhiên sao?

- Người phản bội chúng ta? – Như ngộ ra được điều gì, kẻ lạ mặt tựa như một con thú hoang, điên cuồng hét lên, sợi dây xích va chạm với nền đá, kêu loảng xoảng.

- Phản bội? Có sao? – Ta bật cười thành tiếng: Ta có khi nào cùng phe với các ngươi? – Từng một lúc, ta tiếp tục: Thực chất màn kịch là thế này: Vì phần uất thay cho Công tước Sawada vô cớ bị đày đến Akahitoha nên Nam tước Watanabe đã ra tay tương trợ, cùng với Công tước lật đổ Hoàng Gia nhu nhược, thổi nát! – Đưa ngón tay mân mê song sắt, ta cười: Nhưng kịch bản có vẻ không được hay cho lắm nên ta đã đổi thế này: Một vị Công tước dù vô cớ bị đày nhưng vẫn một lòng trung thành với Hoàng Gia. Khi bị kẻ cầm đầu lũ phản loạn dụ dỗ, ngài đã rất thông minh tương kế tựu kế đánh lừa và lập công lớn! Như vậy, các ngươi có thể hay không?

- Sawada, đồ khốn! Mi sẽ không sống yên thân! – Giờ đây, không chỉ một mà tất cả tội đồ nơi này đều phản nộ, không ngừng nguyền rủa ta.

Làm sao đây? Chúng chỉ có thể trách mình có một vị chủ nhân quá ngây thơ, khinh địch nên mới thảm bại như hiện giờ. Nếu như ta đây, không tin ai, không yêu ai thì chúng sẽ có kết cục này sao?

Tiếp tục nghịch song sắt, ta có chút tự giễu.

Sống không yên thân? Đúng là chủ nào tớ nấy, ngay cả cách nguyền rủa cũng giống nhau. Nhưng ta không sợ, trước giờ ta chưa có lấy một ngày yên thân, dù vậy ta vẫn sống rất tốt đấy thôi. À, cũng có một khoảng thời gian ta sống hạnh phúc đúng nghĩa, cho dù thứ hạnh phúc đó thật giả tạo và cũng thật hư ảo. Ta đã phải trả quá nhiều cho thứ gọi là hạnh phúc đó. Cho nên ta tình nguyện sống không yên ổn, ta sợ cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục, rất sợ, sợ hơn cả việc phải sống không yên từng ngày...

Nhìn hết tất cả những kẻ đang nguyền rủa ta kia, ta đột nhiên có chút ghen tị.

Kể cả khi trở thành tội đồ, chúng vẫn không cô độc. Những kẻ bị ta coi là những con tốt khi đến bước đường cùng vẫn hơn ta trước đây.

Trước đây, ta bị nhốt ở nơi này. Sợ hãi, tuyệt vọng và cô độc. Mọi thứ gặm nhấm lấy tâm hồn ta và nhấn ta vào đầm lầy hận thù. Ta của trước đây đã chết, chết...tại nơi này!

Những song sắt trong tay ta, liệu có khi nào là song sắt anh ta từng uốn gãy? Có khi nào những sợi gông xích kia đã từng giam giữ ta và anh hai hay không?

Đợi chút, ta không thể thế này, không thể nghĩ những thứ vớ vẩn như thế!

Ta phải tàn nhẫn, tuyệt đối không được mềm lòng. Ta, Ime kiêu hãnh và cứng cỏi tuyệt đối không ủy mị thế này đâu.

- Thì ra đó là kế hoạch của Công tước!

Giọng nói phát ra khiến tay giật mình. Ta đứng dậy, xoay người:

- Ke...Sonozako?

42. Chương 39

Chap 39: Không biết đặt tên là gì

- Thì ra đó là kế hoạch của Công tước!

Giọng nói phát ra khiến tay giật mình. Ta đứng dậy, xoay người:

- Ke...Sonozako?

Đáp lại thái độ kinh ngạc của ta là sự ung dung của hắn. Đôi mắt đen ta căm ghét nhìn thẳng vào ta như đang cố tìm ra điều gì đó.

Ta cười mỉa, nói:

- Tại sao ngươi lại có mặt ở đây?

- Không có mặt ở đây làm sao tôi biết kế hoạch của công tước chứ? – Kenshin nhàn nhạt đáp.

- Vậy, biết rồi thì ngươi định làm gì? – Ta đứng dậy, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Kenshin giữ im lặng, ta cũng im lặng. Bên tai chúng ta là tiếng nguyên rửa không ngớt của lũ tử tù. Nhưng chúng chả có tác động gì đến ta và Kenshin cả. Đường như ta chỉ để ý đến đôi mắt đen mù mịt kia và hắn chỉ bị làm chú ý bởi sự đối địch của ta.

Phiền chán, ta bỏ đi, lướt qua hắn mà không mảy may lộ một cảm xúc.

Đột nhiên, hắn hỏi:

- Trước đây công tước cao ngang tôi?

Ta giật mình. Vì quá tự tin bởi khuôn mặt giống hệt anh trai, ta đã không dùng thuốc giả nhân.

- Trước giờ Công tước rất lãnh đạm, lí do gì người lại quan tâm đến lũ phản loạn thế?

- Ta trước đây đã quá vô dụng, không thể bảo vệ được em gái mình! – Ta dừng lại, ngay sau lưng hắn.

- Cho nên... – Kenshin kéo dài âm điệu: Người muốn trả thù ta?

- Ngươi cho là vậy cũng được! – Ta cười cười, khiêu khích.

- Vậy sao? – Hắn hỏi ta mà cũng như hỏi chính bản thân hắn, ta nghe như câu hỏi đó có lẫn tiếng thở dài.

- Ngươi đang hy vọng gì vậy? – Ta hỏi.

Đúng vậy, hắn đang hy vọng điều gì? Hy vọng điều gì mà hỏi quanh co, lòng vòng như vậy. Ta có chút bực mình vì không thể đoán được suy nghĩ trong đầu hắn. Bực mình vì hơi thở của hắn đang luẩn quẩn xung quanh ta. Thật ghê tởm! Ghê tởm hơn cả ánh nhìn căm phẫn của lũ tử tù.

Đương nhiên Kenshin không trả lời, mà ta cũng không chờ đợi câu trả lời của hắn. Bỏ mặc hắn một mình trong phòng giam, ta nhấc chân rời khỏi căn phòng gian ngập trong mùi mốc và hơi thở của những kẻ ta căm ghét

Hôm nay tuyết rơi, mặt đất dần được phủ bởi một màu trắng xóa. Đạp lên trên tuyết, ta nhún chân nhảy lên cao, để gió đông đưa ta trở lại nhà.

Ngôi nhà của ta không khác gì so với ngày ta đi, nhưng thành viên trong nhà lại không được đông đủ như ngày xưa nữa. Người duy nhất có ý định bảo vệ ta là anh hai đã chết. Nhưng ta không cảm thấy buồn hay bất cứ một cảm xúc tương tự nó, ta vẫn đứng đờ, như chưa hề có gì xảy ra. Có lẽ sau khi lột xác hồi sinh, ta đã không có cái cảm xúc ấy nữa.

Ngập ngừng đứng trước cửa phòng khách, ta đang phân vân không biết là nên vào hay ngược lại. Đến khi ta quyết định về phòng mình trước mình cái giọng trầm trầm của bà từ trong đột nhiên vọng đến:

- Còn làm gì ngoài đó mà không vào?

Ta không còn gì để nói, lập tức cởi giày, bước vào trong.

Đối diện với ta là ba đang và mẹ, họ nhìn ta với đôi mắt khó hiểu. Ta đứng thẳng, im lặng.

- Emi, những ngày qua con đã ở đâu vậy? – Mẹ lên tiếng hỏi.

- Chẳng phải con đã về rồi sao! – Ta đáp bằng cái giọng nhàn nhàn, câu trả lời hàm ý rằng chuyện ta ở đâu không quan trọng. Chỉ là ba mẹ biết ta là Emi, vậy thì họ chắc cũng biết, người bị hành hình là anh hai phải không?

Như nhìn thấu được thắc mắc của ta, ba lên tiếng:

- Anh trai đã chịu tội thay con, con còn định làm gì?

- Ý ba là con không nên xuất hiện và tốt hơn hết là tránh đâu xa một chút phải không? – Ta lạnh lùng, giọng có phần gắt gỏng, hỗn láo.

- Con đang nói gì vậy? Có biết là ba mẹ rất lo cho con hay không? – Mẹ vẫn giữ giọng nhẹ nhàng, đôi mày nhíu lại.

- Được rồi, con mới về, đi tắm rửa đi! Mùi chướng khí bám trên người con làm cho ba thấy chán ghét! – Ba day day thái dương, vẻ mệt mỏi.

Ta càu mày, kéo mạnh cửa và đi mất dạng. Thật ra ta không hy vọng họ ôm ta một cái và mở miệng hỏi thăm. Ta cũng chẳng hy vọng họ quan tâm ta nhiều một chút. Và cái viễn cảnh của cuộc hội ngộ ngày hôm nay, ta cũng đã lường trước rồi. Nhưng ta ghét câu nói đầy ám chỉ của ba. Nó làm ta cảm thấy chột dạ.

Trút bỏ đi quần áo trên người, ta vào bồn tắm rồi ngụp sâu. Đột nhiên, ta thấy rất mệt mỏi...

43. Chương 40

Chap 40: Sự im lặng của Kenshin

Sáng hôm sau.

Trời lạnh, trùng nước trong đài phun bị đóng băng toàn bộ. Đút hai tay vào túi quần như anh trai vẫn thường làm ta đi xuyên qua kết giới đến lớp. Hôm nay ta có chút dự cảm không lành và dường như cái gọi là dự cảm đó luôn luôn đúng. Chẳng qua là, trong quá khứ, ta đã không tin cái dự cảm ấy. Biết là chuyện xấu sẽ đến nhưng bây giờ ta có rất nhiều chuyện xấu không muốn đụng phải, rất nhiều điều đáng dè chừng.

Chẳng hạn như ta đã đánh sập tay trong của Ichida, ông ta sẽ rất nhanh đến hỏi tội ta.

Chẳng hạn như thân phận ta đang mang này sẽ giữ được bao lâu.

Chẳng hạn như bước tiếp theo của kế hoạch, liệu ta có đủ dũng khí để thực hiện?

Quá nhiều thứ để suy nghĩ khiến ta cảm thấy rối rắm, hết như đang bị trói bởi nhiều sợi dây thừng, càng cố vùng vẫy càng khiến ta bị siết chặt. Hít một hơi thật sâu, ta mặc kệ những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, bước qua cổng torii mà vào địa phận của trường. Vừa đến nơi, còn chưa kịp vào lớp, một cô nàng pháp sinh

đã lao ra, đứng trước mặt ta thở hổn hển. Ta cau mày, không thèm để tâm cô ta, hờ hững lướt qua. Hoảng hốt, nữ pháp sinh vội vàng níu lấy một góc áo của ta, kêu lên:

- Sawada Emi!

Ta cứng người, cổ dùng khuôn mặt dọa người nhất đối diện với cô ta, gần giọng:

- Cô đang đùa cái gì?

Nữ pháp sinh run lên một hồi, đưa tay lên bịt miệng, sau đó dường như quá bối rối, giọng cô ta lạc cả đi:

- Mọi người...mọi người trong trường đều đồn thổi như vậy, họ nói.... đây là lời khai của tên cầm đầu...cầm đầu tổ chức phản loạn.

Ta không biết khuôn mặt ta đã biến đổi như thế nào sau khi nghe xong câu nói đó. Rõ ràng ta đã dặn kĩ Ryu rằng, nếu tóm được lão Watanabe thì nhất định phải báo ngay cho ta. Vậy tại sao, chuyện này có thể xảy ra trong khi ta chẳng hề biết gì thậm chí còn phải nhờ một con nhóc truyền đạt.

Mím môi, ta chạy khỏi trường, bỏ lại nữ pháp sinh đang hết sức hoài nghi ở đằng sau. Nhất định giờ này ở Đại diện Hoàng gia, mọi thứ đã đảo lộn lên cả rồi. Kế hoạch của ta đã chệch đường, ta nên bỏ chạy hay ở lại liều chết đây?

Ngược chiều gió đông, ta chạy bằng hết sức có thể, bên tai là tiếng hun hút như tiếng lưỡi dao của tử thần đâm chém trong không khí. Nếu chuyện lớn như vậy, rất có thể lão già Ichida sẽ mất lòng tin ở ta và hủy bỏ chuyện hợp tác. Không có kẻ chống lưng, ta tuyệt đối sẽ biến thành kẻ chết đuối.

Nhưng có vẻ hành động của ta đã quá vụng về, càng hoảng hốt càng chứng tỏ chuyện là đúng không phải sao? Và ta đáng ra cũng không nên chạy như vậy bởi vì ngay tại nhà của ta, đã có một tốp người chờ sẵn. Rõ ràng khả năng có thể bỏ trốn đã là không thể.

Hít một hơi thật sâu, ta mím môi bước vào phòng khách. Hệt như trước đây, lần này ta cũng phải đối mặt với nhiều ánh nhìn chòng chọc. Và cái cảm giác lạc lõng cũng y nguyên như vậy.

- Chắc hẳn công tước đã nghe lời đồn. Chúng tôi buộc phải đến đây xác minh! – Lão già Sonozoko làm bộ nghiêm túc, khàn khàn mở lời.

- Ta thấy truyện này thật nực cười, Sawada Emi đã chết, chết trước mặt các người! – Ta gần giọng, phủ định. Nhưng ta đâu có nói dối, rất rõ ràng Sawada Emi đã chết, con bé ngu ngốc đó đã chết rồi. Thay vì cố chấp kêu oan ta sẽ đối mặt.

Lời ta vừa dứt, từ bên ngoài hai người Kị pháp đã kéo lão Watanabe vào, cả người lão đều hoàn hảo, không có chút dấu hiệu nào gọi là bị thương. Lão nhìn ta bằng cái nhìn căm thù và có chút khiêu khích. Nó như nói với ta rằng: “Những gì ta phải chịu người cũng phải nếm qua!”

Ta không tỏ thái độ gì mặc dù bản thân có chút lo sợ. Quay sang nhìn lão Sonozoko với vẻ khó hiểu, ta mở miệng:

- Chẳng lẽ ngài đại pháp sư đây còn không hiểu thế nào là khai khống?

- Khống hay không cứ kiểm tra rồi biết! – Lão khàn khàn đáp.

Ta hừ lạnh, cau mày, cao giọng quát:

- Chẳng lẽ ngài không hiểu, kiểm tra thân thể tức là buộc phải để lộ vị trí huyết pháp, điều đó là cấm kị, không phải sao?

- Nếu không chúng tôi đành buộc phải cho rằng những gì Watanebe nói là thật! – Lão ngừng lấy hơi rồi nói tiếp: Người kiểm tra là con trai tôi – Raito!

Ta giật mình, nhìn thẳng vào kẻ mới bước vào, bất giác khẽ nuốt nước bọt. Trước khi tới đây ta đã uống thuốc Giả nhân, khẳng định là không ai có thể phát hiện. Nhưng ta lại quên, Sonozoko là một con cáo già, hẳn tuyệt đối không có những kẻ tầm thường ra chứng thực điều này. Có hai khả năng xảy ra, thứ nhất lão đã biết chắc ta là Emi, khả năng thứ hai là lão chỉ nghỉ ngơi, nhân cơ hội này dìm cả ta lẫn gia đình ta

xuống, bởi nếu đúng gia đình ta sẽ bị quy tội bao che, nếu sai lỗi hoàn toàn có thể đổ tội cho Watanebe. Một cơ hội tốt như thế, lão ta sao có thể bỏ qua.

Tại sao? Tại sao ta tính toán kĩ như vậy kết cục lại chuốc một kết quả thảm hại như thế. Lần này so với lần khác còn nặng nề hơn. Tại sao mọi chuyện lại không thể theo ý ta.

- Mời công tước, đây là vì chính lợi ích của công tước mà thôi!

Giọng nói như ma quỷ ấy đột nhiên lôi ta về với thực tại. Ta cup mắt, không dám nhìn vào mắt người ba đang ngồi im lặng ở chính giữa rồi như chạy trốn mà theo hắn vào phòng bên cạnh. Cầu mong hắn không được khỏe hoặc tốt nhất là không nhận ra điều gì bất thường.

Ta đã từng nói ta ghét hắn, hận hắn, căm thù hắn. Ta căm ghét khuôn mặt hắn, căm thù tất cả những gì thuộc về hắn và ghê tởm hơi thở của hắn. Lúc này đây, trong một căn phòng kín, mặt đối mặt với kẻ hận nhất, thậm chí...còn hít chung một bầu không khí với hắn, ta thật sự vô cùng khó chịu, đồng thời lại có thứ gì làm mạch máu ta không ngừng sôi lên, kêu gào đầy khó hiểu. Thế nhưng, thật kì lạ là ta không thể làm gì ngoài bất động.

Kẻ đáng hận đó nhìn ta bằng đôi mắt đen và sâu đến ám ảnh của hắn, bàn tay lạnh mà ta từng nắm rất nhiều lần giờ lên, từ từ hướng về phía ta. Khi khoảng cách chỉ còn vài cm, bàn tay ấy đột nhiên dừng lại, buông thõng. Rồi đột nhiên hắn đưa tay ôm trán, những ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc đen và làm nó rối bù. Trong chốc lát, ta cảm thấy hắn đang run rẩy và dường như hắn đang vô cùng rối rắm. Nhưng ý nghĩ ấy rất nhanh đã bị ném ngay vào sọt rác và không bao giờ được đem ra nữa. Bởi vì...ta không thích tự hỏi tự trả lời nữa. Biết đâu là sự ngộ nhận để rồi chuốc lấy sai lầm thì chẳng phải một cái hồ mà ngã đến hai lần sao?

Nhanh chóng sửa lại hành động thất thố của mình, hắn một lần nữa chìa tay về phía ta, những ngón tay của hắn nhanh chóng luồn vào những lọn tóc ngắn ngắn của ta khiến da đầu ta có chút lạnh. Hắn cười nửa miệng, thì thào:

- Chẳng lẽ không ai nói cho bạn biết rằng, đừng bao giờ múa rìu qua mắt thợ sao, Emi?

- Đang chế nhạo ta sao? – Ta nhếch miệng hỏi, mặc kệ bàn tay hắn. Hắn đã biết, đúng vậy, hắn đã nhận ra ta là ai, nhưng có lẽ đã nhận nhầm, hắn – Kenshin nhận nhầm người rồi, ta ...không phải là Emi.

- Đừng quên thuốc Giả Nhân là do Kenshin dạy bạn, kẻ làm trò tuyệt không qua mặt được thầy! – Hắn vừa nói vừa rút tay ra khỏi mái tóc ta, những ngón tay kia theo góc cạnh khuôn mặt mà di chuyển xuống, dừng lại ở cằm.

- Phải không? – Ta hỏi hắn cũng như tự hỏi chính mình: Là ta tự cao hay là người đây Kenshin?

Hắn không trả lời, nâng cằm ta lên một cách rất dịu dàng rồi hỏi nhỏ:

- Không tò mò tại sao tôi biết ư? – Sau đó không đợi câu trả lời của ta, hắn nói tiếp: Có nhớ người trẻ tuổi đi theo Watanebe không? Hắn là người của tôi! Ban đầu tôi còn nghĩ ai đó giả mạo bạn nhưng sau đó thì...- Hắn lấp lửng rồi đột ngột bật cười khe khẽ.

Ta nhàn nhạt nhìn hắn, đem theo sự khinh bỉ nụ cười kia vào giọng nói mà mở lời:

- Thật ra người không cần phải nói, bởi vì cho dù ta có biết cũng đâu thay đổi được gì phải không? Hay là đây là một trò ra oai trước một kẻ thua cuộc là ta đây Kenshin?

Đúng vậy, ta đã thua hắn, thua từ khi mới bắt đầu. Ta không can tâm, kế hoạch mà ta cho rằng rất hoàn mỹ lại có thể dễ dàng bị nắm bắt bởi hắn hay sao? Vì có gì mà hắn cho là sẽ mãi mãi thắng ta, lần này ta có thể thua nhưng đây vẫn chưa phải là kết quả, bởi vì cuộc đấu của chúng ta vẫn chưa đến hồi kết.

Đột nhiên, từ phía cằm truyền đến một cơn đau. Nhưng ngón tay thon dài của hắn bỗng dưng siết mạnh như muốn bóp vỡ thứ mà ban nãy hắn vừa dịu dàng nâng lên. Trả lời sự khó hiểu của ta là một câu hỏi của hắn:

- Người là ai?

- Ta là ai? Ha Kenshin, ngoài Emi ra còn ai gọi người bằng cái tên này sao?

- Người không phải cô ấy! – Hắc gần giọng: Cô ấy rất cố chấp, biết là sự thật đau lòng vẫn sẽ cố hỏi, không như người, chỉ quan tâm đến cái hiện giờ, cái gọi là diễn biến hay quá trình người vốn không đề vào mắt. Còn nữa, Emi yêu ghét rất rõ ràng, sau biến cố đó cô ấy sợ rằng nhắc đến ta cũng không muốn, đừng nói là cho ta đụng vào.

- Người hiểu Emi quá nhỉ? – Nụ cười của ta trở nên cứng nhắc, cố xua đi sự bất ngờ của mình bằng một sự mỉa mai cay nghiệt.

Bàn tay hắc đang tăng thêm lực, hiển nhiên là do ta chọc giận hắc. Đưa tay gạt phăng bàn tay ấy, ta tặng cho hắc một cái nhếch miệng rồi thản nhiên mở cửa, rồi nghĩ một chút ta nán lại, nói:

- Kenshin, người biết mà, Sawada Emi đã chết, chết trong căn ngục mà người đã gián tiếp giam cô ta vào. Sawada Emi...cô ta đã tự sát trước khi ta ra tay kết liễu. Có thể người không biết nhưng ta căm thù con bé đó còn hơn cả người, kẻ ngu ngốc nên biến mất mà, phải không?

Cánh cửa kéo vang lên một tiếng sập mạnh, chia cắt chúng ta ra hai khoảng không khác nhau, ngay cả thở cũng không còn chung một bầu không khí nữa. Từ đằng sau, dường như ta nghe thấy hắc thì thào trong hoang mang:

- Rốt cuộc thì, đáp án vẫn là ...chết rồi sao?

Nhưng rồi lời thì thào ấy cũng...tan nhanh vào không khí.

Ta không quan tâm nữa, chỉ biết rằng sự việc sau đó đi ngược lại với tưởng tượng của ta.

Kenshin không tiết lộ thân phận của ta.

Hắc ...im lặng.

44. Chương 41

Dưới sự làm chứng của Kenshin, thân phận giả của ta tạm thời được bảo vệ. Nhưng sự im lặng đến khó hiểu của hắc càng làm ta phải dè chừng. Không có gì để đảm bảo rằng Kenshin sẽ để ta yên ổn về sau. Và càng không có gì để ta lấy làm lí do thả lỏng khi ta biết rằng Kenshin là một kẻ đang gờm thế nào.

Trước đây ta đã nghĩ hắc lợi dụng Emi chỉ là vì quyền lực của Hoàng Gia, nhưng giờ ngẫm lại, ta mới thấy điều đó không hoàn toàn đúng. Bởi nếu chỉ có thế, hắc không nhất thiết phải vạch ra một kế hoạch nhằm chia rẽ mối quan hệ gia đình ta, cũng không cần phải quá tức giận khi Emi phá hỏng nó.

Vậy thì vì lẽ gì? Hắc không giống một kẻ có tham vọng ngồi lên cái ghế Nam thần Bệ hạ. Lẽ nào vẫn có bí mật nào đó của hắc mà Emi không hề hay biết?

Trong phòng ngủ, ta vừa mân mê cuốn từ điển kí tự thần chú vừa suy nghĩ về vấn đề này. Cho đến khi, có tiếng gõ cửa vọng đến.

- Cửa không khóa ạ!

Tiếng cửa soạch một tiếng, mẹ bước vào, trên tay bà là một ly sữa nóng. Đặt nó lên góc bàn, mẹ nhìn ta rồi cất tiếng nhẹ nhàng:

- Emi, theo mẹ thấy, con nên chuyển sang Shamans II. Nếu còn ở đây, sợ rằng mọi chuyện sẽ chuyển biến xấu.

- Ý mẹ là con phải chạy trốn? – Ta nhườn mày, bàn tay đang nắm lấy cốc sữa đột ngột dừng lại.

- Mẹ đã mất một thằng con trai, mẹ không muốn mất cả con! Sao con không thể hiểu ẹ chứ?

Ta hạ tầm mắt, bàn tay bất giác siết chặt cốc sữa.

- Xin mẹ đừng nói nữa! – Ta gắt – Cũng xin mẹ đừng lo, con vẫn ngồi đây nghĩa là con có bản lĩnh đối mặt với mọi thứ. Con sẽ không tha thứ những kẻ khiến con trở thành như thế này, sống chui lủi như một con chuột cống!

Bóppppp

Người mẹ dịu dàng thường ngày của ta đột ngột giáng cho ta một cái tát mạnh. Cốc sữa trên tay ta cũng vì thế mà văng ra, rơi xuống sàn, vỡ thành nhiều mảnh. Ta bặm môi, đứng bật dậy, phóng ra khỏi phòng.

Dường như hơi bất ngờ vì hành động của mình, mẹ hơi ngẩn người. Rồi sau đó, bà hoảng hốt chạy theo ta:

- Emi, sao con bướng bỉnh vậy hả? Tại sao không chịu nghe lời chứ? Con gây bấy nhiêu rắc rối như vậy còn chưa đủ sao?

Ta không để ý, tiếp tục bước nhanh ra khỏi cách cửa.

Ngoài trời, tuyết rơi. Ta đứng tựa vào một gốc cây cách xa nhà, thở hổn hển. Sawada Emi, cô ta đã tự phong ấn bản thân, tự giam cầm mình vào cái chốn tối tăm mà ta vất vả lắm mới thoát được vậy mà những lúc như vậy, cô ta dường như lại có ý thức.

Vốn dĩ ngoài việc trả thù, ta chẳng còn mục đích gì cả. Ime được sinh ra chỉ là để tính kế và gây ra tội lỗi nhờ sức mạnh của lòng hận thù và nỗi đau cùng cực. Mà ban nãy mẹ lại đụng đến nỗi đau của Emi là cái chết của Ryan, nó khiến cho sức mạnh của ta tăng lên đột ngột, khiến cho ta mất đi kiểm soát. Nếu tình hình cứ tiếp diễn như vậy, sớm muộn gì ta cũng biến thành Onryo mất.

Vuuuuuuuuuu

Tiếng gió đột ngột vang lên, vang như tiếng lưỡi gươm chém vào không khí. Ta giật mình, ngẩng đầu.

Là zuku, hơn nữa không phải là một mà là hai. Ichida đúng là tên chết tiệt, dám cho người đến cảnh cáo ta?

Với tốc độ khủng khiếp của zuku, ta không thể thấy chúng di chuyển, chỉ có thể dựa vào hướng tuyết đột ngột đổi chiều mà dự đoán. Đưa tay ra viết vài kí tự cổ của thần chú, ta nhanh chóng cố tạo ra một kết giới bảo vệ. Với tình trạng không kiểm soát hiện giờ, khả năng ta địch lại chúng là con số 0.

Nhưng dường như ta đã quá khinh định. Nhận thấy con mồi lâm vào thế yếu, hai tên zuku nhanh chóng đến gần, lưỡi hái xẹt qua cánh tay ta, máu từ đó văng ra, thấm một vùng tuyết trắng. Đương nhiên, kí tự cổ đang viết dở cũng vì thế mà tan dần trong không khí.

- Thật dơ bẩn, đến cả máu cũng ô uế như vậy! – Lũ zuku cười trào phúng.

Ta bặm môi, bắt lấy một bông tuyết đang bay tán loạn trong không khí, biến nó thành một thanh kiếm sắc bén, bỏ qua vết thương đang tứa máu, ta nhún chân, bật lên cao, chém thẳng vào hai cái bóng đang vụt qua vụt lại trong không khí. Lưỡi hái và băng kiếm va chạm mạnh đến nỗi tóe ra tia lửa. Tốc độ kinh hồn của zuku khiến chúng dễ dàng cắt trên cơ thể những đường hiểm hóc, còn ta lại ngày một chặt vật bởi cơ thể ngày một nhiều vết thương. Dòng linh lực vào một câu thần chú có sức sát thương lớn, ta chỉ còn cách đánh cược:

- Lóc tuyết!

Tuyết trong không khí đột ngột ngừng lại, chịu sự điều khiển của thần chú mà xoáy vòng, tạo thành một vòi rồng, tiến thẳng vào hai tên zuku.

Đáng tiếc, chỉ một tên bị thanh tẩy trong đó. Tên còn lại dùng lưỡi hái, gạt phẳng cơn lốc, chém thẳng về phía ta. Ta biết chắc, Ichida chưa giết ta đâu, ta vẫn rất còn giá trị đối với ông ta. Chỉ là việc Watanebe lời đuôi cùng với việc suýt chút nữa ta bị phát giác thân phận nên ông ta cử người đến đây cảnh cáo, ngụ ý rằng nếu ta còn tự do hành động như vậy, ông ta nhất định sẽ lấy mạng ta. Nhát chém này hẳn là một lời nguyện, trúng nó rồi, dù ta có làm cách nào cũng sẽ thành nô lệ để ông ta sai khiến. Biết vậy nhưng ta chỉ có thể bất lực quy xuống. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, ta đã thấy hai bóng người. Một là Kenshin, còn người kia là...

Onryo: là con ma nữ bị người yêu lợi dụng, bỏ rơi hoặc bị hành hạ, lạm dụng. Chúng trú ngụ trong thể giới loài người sau khi chết hoặc mất hết toàn bộ ý thức lẫn lí trí để trả thù. Điều trớ trêu là chúng hiếm khi làm hại người phản bội chúng. Hình ở đầu nhá.

45. Chương 42

Chap 42: Mục đích của Kenshin

Lại là nơi này! Cái nơi mà ta chán ghét! Một nơi u ám và luôn phủ một màu đen hư ảo. Nhưng cũng phải nói, đã rất lâu ta chưa thấy qua nơi này rồi, vậy mà hôm nay lại bị đẩy vào nơi này – nơi linh hồn trú ngụ.

Phía bên kia bức tường trong suốt, Emi ngồi đấy, như một bức tượng. Đôi mắt cô ta nhắm nghiền, hiển nhiên là do mất ý thức vì bị ta thu lấy sức mạnh quá nhiều. Sắc mặt cô ta tái nhợt, mái tóc đã dài ra rất nhiều, xõa tung dưới nền.

Có vẻ như cảm nhận được ánh nhìn của ta, Emi khó nhọc mở đôi mắt hổ phách, ngẩng đầu nhìn ta. Nở một nụ cười buồn, cô ta thì thào:

- Gọi cô đến đây thật khó quá!

Ta im lặng chờ đợi lời giải thích.

- Ime, cô đang vắt kiệt sức mạnh có được từ ta, nó sẽ không được lâu nữa đâu! – Ngừng một lúc lấy hơi, cô ta tiếp tục – Còn nữa, ai cho phép cô hỗn láo với mẹ?

- Ôi, Emi! Đừng quên bây giờ người ra quyết định là tôi! Cô chẳng có tư cách gì để ra lệnh cho tôi cả!

Đôi mắt hổ phách quẩn rũ của Emi vì câu nói của ta mà rũ xuống, giấu đi nỗi buồn sâu thẳm. Đã đến nước này rồi mà vẫn còn nghĩ cho người khác? Nếu ngay từ đầu cô ta đừng quá ích kỷ, nghĩ được nhiều như hiện giờ thì liệu có thể đi đến bước đường này hay không chứ?

- Cô định làm gì?

- Hừ, ban đầu tôi định lợi dụng việc mình phá được tổ chức làm phản thì có thể có được quyền lực, có chỗ đứng trong Thần điện, từ đó có thể lôi kéo các đại Pháp sư hất chân lão Sonozako và tên khốn đó. Nhưng không ngờ bấy lỏng bấy, hắn ngay từ đầu đã phát hiện được kế hoạch của ta. Không những thế suýt nữa ta còn bị phát giác!

- Thế à...? – Giọng của cô ta nhỏ lại – Cô có thể làm bất cứ điều gì để trả thù nhưng không được phép làm hại người thân của ta! Nếu không, cho dù mất hết toàn bộ ý thức, ta cũng sẽ dùng cổ thuật để giết cô đấy!

Ta hừ lạnh, ném cho Emi một cái nhìn khinh khỉnh:

- Ý ngươi là cổ thuật phá linh hồn? Đừng có dùng cái thứ ngớ ngẩn đó uy hiếp ta! Nếu ngươi dùng nó, ngươi cũng chết theo ta, cùng ta hồn phi phách tán, không thể đi vào cõi luân hồi!

- Ta có gì để sợ?

Ta không trả lời Emi bởi vì ngay sau đó cô ta đã chìm dần vào trong bóng tối. Ta tỉnh dậy, thoát khỏi nơi linh hồn trú ngụ.

Nhưng ta không thể nào quên được, gương mặt đau thương của Emi. Có điều, hiện giờ đó không phải là điều ta để tâm nhất mà là ta cần phải tìm được câu trả lời cho câu hỏi ta đang ở nơi nào.

Ta đang nằm trên một cái mền được trải trong một căn phòng khá hẹp. Đồ đạc chỉ có vền vện một cái tủ quần áo, một bộ bàn gỗ nhỏ và một cái giá chứa toàn sách cũ. Trên đầu khung cửa sổ, có treo một chiếc chuông gió và phía bên ngoài là khung cảnh của một khu rừng.

Ta ngồi dậy, lắc mạnh đầu, cố moi ra những sự việc xảy ra trước khi ta mất đi ý thức. Ta đã giao chiến với hai tên zuku, bị thương nặng và người cứu ta là Kenshin. Chẳng nhẽ hắn đưa ta về đây? Và mùi trầm hương thoang thoảng này có là do đây là phòng của hắn?

Phòng của thiếu gia độc nhất nhà Sonozako lại vừa hẹp vừa đơn giản thế này đúng là thật khiến người ta kinh ngạc.

- Tỉnh rồi sao? – Giọng nói trầm trầm của Kenshin nhanh chóng cắt đứt suy nghĩ của ta.

Hắn khép cửa, đặt cái khay lên bàn và cầm lấy cốc sữa trên đó đưa cho ta.

Ta đón lấy và uống không một chút khách khí. Cổ họng ta đang khô khốc lắm đây và ta chẳng có thứ gọi là sĩ diện như Emi.

- Là người đã cứu ta? – Ta vừa liếm cánh môi vừa hỏi.

Kenshin lắc đầu

- Vậy sao? – Ta chép miệng – Thật may là như thế! Bởi cho dù là thật thì nó cũng chẳng khiến ta mang ơn người mà quên đi hận thù với người đâu! Ta không cầu cứu người, là người tự ý, thế nên ta sẽ không cảm ơn!

Hắn ta bật cười, ngồi xuống ghế, làm một bộ mặt nghiêm túc rồi hỏi:

- Sao cô không hỏi ngoài ta ra, còn có ai hay không? Bóng người đó, hẳn là cô cũng nhìn thấy!

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Bóng hình đó, ta cứ ngỡ mình nhìn nhầm.

Bóng hình của một người đã chết!

Bóng hình của Ryan!

Ryan, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đều giống như thần hộ mệnh của Emi vậy. Trước đây hay bây giờ Ryan không bao giờ bỏ mặc Emi, vẫn cứ bảo vệ Emi một cách âm thầm như vậy. Nếu như anh ta biết, Emi bây giờ không còn nữa thì anh ta sẽ ra sao nhỉ? Hẳn là đau lòng lắm, hồi sinh chỉ vì cô em gái, thế mà bây giờ cô ta đã tự phong bế mình rồi. À quên, không phải hồi sinh, bởi vì có lẽ Ryan chưa bao giờ chết.

Ryan còn sống!

Tất nhiên, đó chỉ là suy đoán của ta. Bóng người đó rất có thể là do kẻ khác giả danh lắm chứ.

- Anh trai ta còn sống sao? – Bỗng dưng ta có chút hồi hộp.

Kenshin chau mày, có vẻ như không hài lòng. Đôi bàn tay hắn đan lại và hơi thở dường như nặng hơn.

- Cô hy vọng hắn ta sống sao? Cô đâu phải là Emi?

- Đương nhiên! Ta hy vọng Ryan sống hết như hy vọng người chết đi! – Ta gằn giọng, không che giấu sự chán ghét trong giọng nói.

- Thật đáng tiếc! – Kenshin cười nguy hiểm, dường như là do bị câu nói của ta chọc giận – Cho dù hắn ta còn sống thật thì cũng chỉ giống như một con chuột, bởi vì cô đang lấy thân phận của hắn!

Ta bật cười khanh khách:

- Chỉ là thân phận, ta hoàn toàn có thể hoàn trả!

- Cô có vẻ vui mừng quá! Nhưng tôi cho cô hay, Misuzu không dùng dễ đâu!

Ta trừng mắt nhìn Kenshin, nụ cười trên môi vì sự kinh ngạc mà trở nên cứng ngắc. Hắn ta...sao có thể biết?

- Sao vậy? Giật mình? – Hắn ta cười khẩy, có vẻ như hắn thấy rất thú vị khi thấy ta dễ dàng bị bóc mẽ. Nhớ lấy, ta chưa từng cứu cô, người ta cứu là Emi! Đừng bao giờ tự đắc nghĩ rằng có thể qua mặt ta!

- Sao người có thể biết được Misuzu là ta? – Ta khó hiểu, dần mất bình tĩnh. Cứ nghĩ đến thái độ trêu đùa, cợt nhả với Misuzu của hắn làm ta không thể không nghĩ hắn đã nhận ra từ trước. Chỉ là, bằng cách nào? Hắn thật sự đáng gờm như vậy sao?

- Phải rồi, ta đôi khi cũng tự hỏi sao mình có thể nhận ra Emi! – Đôi mắt đen của hắn sụp xuống, những lọn tóc vì gió từ cửa sổ mà khẽ đung đưa.

Ta nhíu mày. Thái độ của hắn bây giờ...rất khác so với ban nãy. Hắn đang nói với Emi sao? Nói với Emi đã tự phong bế?

Thật đáng cười, đúng là một tên không biết xấu hổ. Bây giờ hắn trưng ra cái vẻ này, định diễn cho ai xem chứ!

- Kenshin, sao ngươi lại chìa mũi nhọn về gia đình ta chứ? – Ta chuyển chủ đề, dò hỏi.

Hắn nhìn ta rồi lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, chính xác là nhìn về phía chiếc chuông gió đang rung rinh trên đó. Đàng xa là là khu rừng phủ đầy tuyết trắng. Trong không gian đang tĩnh lặng này, những tiếng leng keng trong treo của nó đột nhiên trở nên quỵ dị.

- Không phải nhắm vào gia đình Emi! – Đôi mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn vào chiếc chuông gió – Là vì gia đình đó có chỗ đứng trong giới pháp sư thôi!

Vậy thì sao? – Ta tự hỏi

- Mẹ ta là phù thủy lai, đã vậy lại có quan hệ với một pháp sư bóng tối thế nên bà ấy bị giới phù thủy săn đuổi. Bố của ta là pháp sư bóng tối, lại có dây dưa với Tsura nên cũng bị giới pháp sư truy đuổi. Cuối cùng, họ cũng chết!

- Vậy ra ngươi đang trả thù đời! – Ta mỉa mai – Lí do của ngươi cũng hay ho quá!

Kenshin hừ lạnh, ánh mắt vẫn không dời chiếc chuông gió:

- Ta mới chỉ làm bố Emi bị thương một chút mà Emi đã hận ta như vậy. Cô nói xem, Kenshin năm xưa nghĩ gì khi thấy cái đầu của bố mình rơi cạnh chân và thấy mẹ mình quần quai vì bị thiêu sống hả? Kenshin khi ấy mới chỉ mới có 6 tuổi thôi! – Đôi mắt đen của hắn đột ngột nhắm lại.

Ta hơi chấn động một chút nhưng vẫn giữ thái độ dửng dưng:

- Vậy ra ngươi là một Pháp thủy! Nhưng bây giờ ta mới biết là tin đồn đúng là không thể tin, Kenshin 6 tuổi mới mất bố mẹ. Vậy mà thiên hạ lại đồn 4 tuổi ngươi đã giết được quái vật!

Kenshin phì cười sau đó dường như không nhin được nên bật cười thành tiếng. Lần đầu tiên ta thấy hắn cười tự nhiên như vậy.

- Nói Pháp thủy thì hơi quá! Dù sao ta cũng không có khả năng nhìn thấy trước tương lai!

Biết được mục đích. Ta đứng dậy, bước ra phía cánh cửa. Những vết thương ban nãy đã đóng thành vảy băng, sắp lành và không còn đau nữa. Tuy không biết đây là nơi nào nhưng không đến nỗi là ta không tìm được đường về. Thế nên, bằng cách nhanh nhất, ta dời khỏi đó. Mà Kenshin cũng không làm khó ta. Ta đã từng nói ta ghét ở cạnh Kenshin, ngoài những lí do kia vẫn còn một lí do nữa. Đó là cảm giác tim đập không thể kiểm soát và mạch máu dường như sôi lên, nó khiến ta sợ hãi và thúc giục ta rời khỏi hắn.

Dù sao bây giờ ta cũng đã biết được mục đích của Kenshin, từ đó cũng hiểu hắn cũng cần thời gian. Trong khoảng thời gian đó, nhất định ta phải xác minh về cái chết của Ryan, về tam chủng thần khí. Nhất là khi lão Ichida đang có dấu hiệu trở mặt thì ta càng phải đề phòng, tuyệt đối không thể khinh xuất như vậy nữa!

Chap này chán quá, đọc đi đọc lại vẫn ko thấy xuôi == . Tác giả sẽ cố gắng, ra nhanh và chất lượng. Hic

46. Chương 43

Chap 43: Tam chủng thần khí

Dưới nền trời xám xịt của mùa đông, ta bước đi trong vô định, đôi giày bắt đầu ướt vì tuyết dưới chân. Giờ đây, ta không biết mình có thể làm gì nữa. Ta đã hoàn toàn lạc hướng!

Mưa lòng mưa, kẻ lòng kẻ, mọi thứ đều khiến ta mệt mỏi. Và cái cơ thể ngày một khó điều khiển, nếu ta còn tiếp tục trả thù, tiếp tục oán và hận thì quá trình tha hóa sẽ nhanh đến không tưởng. Đến lúc đó, trong khi ta trở thành pháp sư bóng tối bán hoàn toàn thì kẻ khiến ta trở thành cái bộ dạng đáng khinh ấy lại hoàn toàn có thể nhõn nhõ và sống hạnh phúc. Cứ nghĩ đến đó thôi là ta lại không tài nào kìm nổi ý muốn một đao giết hắn bất chấp sự sống nhỏ nhoi này. So với cuộc sống trước đây, tình trạng hiện giờ còn thảm hại hơn nhiều.

Vì quá mệt mỏi, ta dừng bước, dựa vào một gốc cây mặc cho trời rất lạnh và tuyết không có giấu hiệu giảm bớt. Ta đã nghĩ là mình có thể tìm được đường về nhưng hóa ra khu rừng này rậm rạp hơn ta tưởng và nó không gần nơi ta bị tấn công một chút nào. Chắc chắn là phải có một kết giới bao lấy nơi này và để ra khỏi đây cần phải qua cửa kết giới, mà cửa kết giới hẳn là chỉ có tên khốn ấy mới biết.

Có chết ta cũng không nhờ vả hắn ta!

Tuy hơi tổn linh lực một chút nhưng ta thà làm phép đục kết giới còn hơn.

Nghĩ là thế, ta ngồi xuống, chìa ngón tay ra vẽ kí tự cổ và vẽ vài vòng tròn làm cổng thông thoát ra khỏi kết giới. Nhưng ngay khi ta đang đục dở thần chú thì một bóng người đột ngột xuất hiện. Khoảng cách khiến ta không thể nhìn rõ mặt người đó nhưng mái tóc đỏ bồng bênh tung bay trong gió đông đã cho ta câu trả lời chính xác.

Cô Hanaka!

Ta đứng dậy, khó hiểu khi thấy sự hiện diện của người trước mặt. Mà người đó vẫn rất ung dung, ngoài việc bước từng bước chầm chậm về phía ta thì không có hành động gì bất thường cả.

- Sao cô lại có mặt ở đây? – Hơi mất kiên nhẫn, ta lên tiếng.
- Còn Ryan, sao cháu lại có mặt ở đây? – Người phụ nữ thân thiết trong hồi ức của Emi hỏi ngược.
- Việc đó không khiến cô phải bận tâm!
- Không muốn nói thì thôi vậy! – Người phụ nữ thở dài, đưa tay vuốt vuốt một lọn tóc của mình – Nhưng ta nói trước là cháu không thể làm nứt kết giới này bằng linh lực yếu kém của mình đâu!

Ta cười khẩy, không nao núng đáp lời:

- Hanaka san, cô có thể vào thì cháu có thể ra, linh lực của cháu vốn cao hơn cô, không phải sao?
- Cô thừa nhận – Vị quận chúa nở một nụ cười ngọt – Nhưng điều đó đâu có nghĩa là cô một mình vào đây!
- Cô có ý gì?
- Chẳng có gì Emi ạ, cô chỉ muốn nói với cháu rằng hãy sống dưới vỏ bọc của Misuzu đi!

Ta không lấy làm ngạc nhiên lắm khi người phụ nữ này biết ta là Emi. Ngay từ khi sống dưới thân phận là Misuzu, bà ấy đã có biểu hiện nghi ngờ. Phụ nữ luôn nhạy cảm, nhất là khi đó là người thân. Chỉ là ta không hiểu ý của bà ấy cho lắm. Thậm chí bà ấy đồng tình với ta hay không ta cũng chưa dám chắc. Cho nên, ta không tin, không tin như trước đây Emi đã từng.

- Cháu chắc đang nghĩ cách trả thù nhưng hẳn là đang rối! – Ngập ngừng một chút để thăm dò biểu cảm của ta, bà ấy tiếp tục nói – Ta có một kế hoạch hay, Emi có muốn nghe không?
- Sao quận chúa lại giúp cháu? Và tại sao cháu phải tin cô nhỉ?
- Cô đâu có ép cháu, cô chỉ gợi ý thôi! – Nói xong, khéo miệng bà ấy vẽ nên một nụ cười mỉm như khiêu khích.
- Ồ, cháu thật hồi hộp, không biết gợi ý của cô là gì?

Hài lòng với sự đồng thuật của ta, bà ấy cười rồi đưa tay vuốt đầu Thanh xà bên cạnh. Bị động, Thanh xà mở mắt, nó đồng cổ, rung rung hai cái râu rồi há miệng nhả một tấm gương, một tấm bình thường.

Đưa tấm gương cho ta, cô Hanaka nói:

- Soi đi!

Ta khó hiểu nhìn vào gương. Có gì khác lạ trên khuôn mặt ta sao?

- Nhìn cho kĩ và thử nghĩ xem đôi mắt của cháu giống với một đôi mắt của một thiếu nữ 16 sao?

Ta vẫn chẳng hiểu gì.

- Để lộ đôi mắt lạnh lẽo và tràn ngập sát khí như vậy mà đòi trả thù sao? Hãy tưởng tượng đến đôi mắt của những thiếu nữ khác mà sửa lại đi. Cả nụ cười nữa, đừng có giữ cái điệu khinh khỉnh đó, hãy cười tươi đi! Có như thế thì cháu mới có thể trả miếng được

Ta siết chặt lấy tấm gương, tại sao trước giờ ta không nghĩ đến điều này? Ta tưởng chừng mình đã đóng kịch rất đạt, không ngờ ta đã để lộ một khuyết điểm rõ ràng rành. Ta giống như một kẻ đang diễn tuồng trong mắt kẻ thù của vậy, thật mất mặt.

- Hãy quay về làm Misuzu và vờ báo ọi người biết rằng đôi mắt mù đó là do bị yểm bùa và giờ bùa đã được cô giải, Misuzu đã có thể nhìn thấy. Từ đó, kế hoạch mới có thể suôn sẻ được. Thay vì thể hiện rằng cháu muốn báo thù cháu nên tỏ ra yếu đuối một chút, lạc lõng một chút, đau khổ một chút và đã bỏ cuộc. Cô nói, cháu hiểu chứ?

Ta đương nhiên hiểu, nhưng ta do dự. Và vấn đề quan trọng là tại sao cô Hanaka lại đột ngột xuất hiện ở đây và nói ra điều này.

Dường như nhìn thấu thấu mắc trong lòng ta, bà ấy nói:

- Lúc cháu bị tấn công, ta đã tình cờ bắt gặp. Trong khi ta đang nghĩ cách thì hai bóng người xuất hiện nên ta đã bị thu hút đến nơi này.

- Cuộc nói chuyện giữa cháu và hắc ta, cô nghe thấy?

- Không, chính xác hơn là không thể vì cô mãi đuổi theo bóng người còn lại.

- Vậy kết quả thì sao? – Ta cau mày.

- Mất giầu!

Ta thở dài, mất hứng. Hơn bao giờ hết, ta rất muốn biết rằng Ryan có còn sống hay không. Nhưng xét theo tình hình này, bóng hình đó là của một kẻ giả mạo bởi vì cả mẹ lẫn cô Hanaka đều cho rằng Ryan đã chết. Như vậy còn có ai có thể cứu anh ta khỏi cuộc hành hình nữa. Chẳng ai cả!

- Emi, cháu có biết tam chủng thần khí không? – Đột nhiên, vị quận chúa bên cạnh ta lên tiếng, lời ta trở về với thực tại.

- Cô là Quận chúa mà không biết sao! – Ta hừ lạnh, hơi khó hiểu về câu hỏi không ăn khớp với nội dung của cuộc đối thoại trước đó. Thế nhưng ta vẫn trả lời – Tam chủng thần khí bao gồm thanh gươm Kusanagi no Tsurugi (Thảo Thế Kiếm), tấm gương Yata no Kagami (Bát Chỉ Kính) và viên ngọc Yasakani no Magatama (Bát Xích Quỳnh Khúc Ngọc)!

- Vậy, chúng được để ở đâu?

Ta hồ nghi nhìn người phụ nữ tóc đỏ trước mặt, trong lòng nổi lên một mối lo vô cớ. Nhưng vì không có lí do để ta nghĩ rằng, vị quận chúa này sẽ đe dọa đến ba báu vật đó nên ta đáp:

- Vật thứ nhất được cất giữ ở đền Atsuta ở Nagoya, vật thứ hai cất giữ tại Hoàng cung Kokyo tại Tokyo, vật còn lại được cất giữ ở Thần cung Ise ở tỉnh Mie.

Lời vừa dứt, người bên cạnh đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị. Thân hình mảnh mai và mái tóc dài tung bay trong gió dần mất đi như một ảo ảnh, để rồi thay vào đó là một người đàn ông có mái tóc màu đỏ có đôi mắt hệt như một con cáo thành tinh.

Ta sợ hãi, sợ đến nỗi buộc phải lùi ra phía sau vài bước. Giờ thì ta đã hiểu lí do tại sao “vị quận chúa” lại có thể xem xét được mức độ chắc chắn của kết giới, đoán biết được linh lực của ta và hỏi ta về tam chủng thần khí.

- Thứ cần biết đã biết rồi, công nương không còn giá trị đối với ta nữa! – Tên cáo già Ichida cười tà, từ trong lòng bàn tay lão, một thành kiếm dần xuất hiện.

Ta biết, ta chẳng thể địch nổi lão ta. Ta cũng biết, tại đây, ta chỉ có một mình. Và có thể ít phút nữa, sẽ chết một mình!

Ta sợ!

Mũi kiếm đỏ...nhanh chóng hướng thẳng đến huyết pháp của ta mà đâm tới....

Hazzzzzzz, thứ lỗi vì sự chậm chễ của Mik nhá! Được nghỉ tết sẽ tăng tốc, ai chờ ko được thì đọc tạm truyện đợi vậy. Không nuốt nổi thể loại đó thì thôi =”=.

Về tam đại thần khí là có thật nhá, nhưng về nơi cất giữ thì chỉ là tương truyền hoặc là đồ giả :v .

47. Chương 44

Chap 44: Đồng hành

- Emi, nhìn xem! Rốt cuộc con đã gây ra chuyện động trời gì thế này? Con biết rõ tầm quan trọng của Tam chủng thần khí, giờ vị trí của nó đã bị lộ, an toàn của kết giới bao bọc thế giới này sẽ ra sao? Con người bình thường sẽ vào cuộc, pháp sư bóng tối và các tộc quỷ sẽ chẳng chịu ngồi yên, cuộc sống của hàng ngàn pháp sư sẽ bị rối loạn! Sao con lớn như vậy mà chẳng suy nghĩ được gì vậy? – Mẹ ta nói như gắt, dường như chuyện này đã khiến tâm trí bà rối loạn cực độ. Bà tựa vào vào thân cây gần đó, thở một nhọc. Có vẻ như bà đang cố lấy lại sự bình tĩnh đồng thời dành thời gian cho các vết thương khép miệng.

Ta biết, mình vừa gây nên chuyện gì, nhưng không ngờ ta như thế lại có cảm giác hối lỗi. Nực cười làm sao khi ta phát hiện ra điều này. Ta đã nghĩ là mình đủ vô tình để có thể chấp nhận mọi hậu quả, kể cả việc vì hành động của ta mà có người sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình. Hóa ra, không phải vậy. Ta vẫn đau lòng khi làm người khác tổn thương. À không, chính xác thì là Emi đau lòng. Hai người chúng ta đang dần dung hòa làm một!

Trước đây, tuy ta có lấy Tam chủng thần khí ra làm mỗi nhữ lão cáo già Ichida đó, nhưng ta chúc bao giờ nghĩ mình sẽ thật sự nói ra. Nhưng không ngờ, hôm nay, ta lại phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn đến mức ta thấy mình thật quá dấn độn, không những bị kẻ địch dễ dàng dắt mũi mà còn suýt mất mạng. Cho đến giờ ta vẫn không tài nào quên được cảm giác lạnh tóc gáy khi mũi kiếm đỏ hướng đến. Nếu không phải mẹ đến kịp thời, nếu chậm một chút, chắc ta đã tan biến thành hư không, như một vật thể chưa từng tồn tại trên đời đúng không?

Nhìn người mẹ đang mệt mỏi dựa vào thân cây kia, ta có chút cảm kích. Linh lực của bà ấy không phải quá cường đại, thế nhưng bà ấy lại có thể đối mặt được với Ichida, sẵn sàng đáp trả lại mọi đòn tấn công của lão ta mà chẳng ngại nguy hiểm, cứ cho là bà ấy mang nguyên tố nước nhưng nếu bị thương quá nhiều cũng hoàn toàn có thể mất mạng. Nhưng ta biết bà ấy chưa từng có chút chần chừ hay do dự. Cuối cùng thì có lẽ là do sợ mẹ ta dẫn theo người, nên lão ta đã nhanh chóng biến thành một ngọn lửa ánh đen cháy leo lét rồi biến mất. Bà ấy đã thành công bảo vệ ta!

Bao nhiêu năm nay, có lẽ Emi đã từng nhiều lần cho rằng người mẹ này quá vô tâm, quá lạnh nhạt, thậm chí là không dành tình yêu thương ỉn. Nhưng bây giờ có thể thấy được rồi, liệu có hối hận vì đã từng nghĩ như vậy?

Người mẹ nào mà không yêu thương con cái mình chứ. Nỗi đau mất đi một người con và có một đứa con bất hiếu, chưa từng chịu nghe lời, không nhưng vậy lại còn khuyết tật có lẽ chỉ có những người mẹ mới thấu hiểu.

Nhưng điều đau lòng nhất là, Emi không tài nào có thể quay lại, thay đổi và chuộc lỗi nữa rồi! Nếu như nhìn thấy điều này sớm hơn, Emi hẳn là không ngu ngốc đến nỗi tự phong bế mình, giải phóng cho ta đâu. Không có tình yêu thì tình thân vẫn luôn ở đó, đau lòng thì đã có gia đình. Chỉ là, khi đó Emi đã hoàn toàn mất phương hướng, lạc lõng và đánh mất toàn bộ niềm tin. Bây giờ, tất cả đều là muộn màng.

Nghĩ đến đây, ta bỗng giật mình. Ta nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Mục đích tồn tại của ta không phải là để trả thù sao?

Trước đây ta đã từng khinh bỏ Emi vì sự ủy mị và ngu xuẩn của cô ta, cô ta bị tình cảm cảm xúc chi phối quá nhiều. Vậy mà ta giờ đây cũng chẳng khác gì. Ta đột nhiên nhận ra, đã là một sinh vật sống, bước chân trên cuộc đời đều có cảm xúc, cảm xúc càng mãnh liệt càng khó kiềm chế. Nếu có khác biệt thì chắc là mỗi người mỗi khác, có để lộ cảm xúc của mình hay không thôi. Quỷ cũng có thể có cảm xúc, có tình

cảm, hướng chỉ ta chỉ độc ác một chút. Ta bắt đầu hoang mang, dần quên đi nỗi lo lắng về tam chủng thần khí. Cho đến khi:

- Về thôi, phải nói lại với ba con chuyện này, đây không phải một chuyện có thể ếm nhem!

Ta vùng mạnh tay vì không thích ứng được với hơi ấm từ bàn tay từ mẹ. Bà ấy ngậy ra một hồi, rồi thở dài:

- Mẹ biết con sợ phải chịu trách nhiệm, nhưng Emi, con lớn rồi, đừng để ai cũng vì con mà nhận thay lỗi nữa!

Một câu ám chỉ làm ta có cảm giác như tim gan bị nhìn thấu. Ta thừa nhận mình không dám đối mặt với người ba tin tưởng mình và cả sự hy sinh mà ta từng cho là ngu xuẩn của Ryan nữa. Ta thật sự bối rối:

- Mẹ đừng lo, con sẽ giải quyết.

- Giải quyết? Mạng con còn chưa lo được! – Mẹ ta gắt lên, khuôn mặt bởi vì giận và lo nên ửng đỏ: Đây không phải lúc con tùy hứng, một trò trẻ con để con chơi đùa, nó liên quan đến cả tộc chúng ta, liên quan đến cả quốc gia này. Con là một Công nương, không nhận thức được sao?

Ta câm nín. Định bụng phản bác rằng, chuyện này không khiến ta bận tâm nhưng rồi lại không thốt ra được, đành ngoan ngoãn bước theo sau bà. Trong đầu không ngừng hỏi tại sao bà lại có mặt tại đây, dịp thời như vậy. Nếu như đây là một sự trùng hợp thì thật sự quá giả tạo rồi. Chẳng có lí do gì để mẹ phải ở đây cả.

Như cảm nhận được câu hỏi trong đầu ta, mẹ lên tiếng, cắt đứt sự im lặng nặng nề đang bao trùm:

- Sau khi con chạy ra khỏi nhà, mẹ đã rất lo lắng và quyết định đuổi theo nhưng không ngờ lại mất dấu – Mẹ ta lấp lửng, dường như có ý dò xét một chuyện gì đó, xong bà nói tiếp: Khi ta bắt đầu nghĩ đến việc huy động người đi tìm con thì một bóng người xuất hiện và ném cho ta một tờ bùa dịch chuyển.

- Là ai? mẹ có nhìn rõ người đó không? – Ta sốt sắng, hỏi loạn. Rồi khi ý thức được biểu hiện quá đà của mình ta cố chữa cháy bằng một nụ cười ngu ngốc như trước đây Emi vẫn thường làm: Con...con chỉ tò mò một chút thôi, haha!

Mẹ buông một tiếng thở dài:

- Mẹ không rõ, nhưng mẹ dám chắc một điều, đó là nam!

Ta một lần nữa rơi vào trầm mặc. Đôi khi nên tỏ ra ngu ngốc một lúc. Lời nói của lão Ichida ban nãy không phải là không có lí.

Không giống như ta tưởng tượng, khi báo tin xấu này cho ba, ông có vẻ khá thản nhiên, trên khuôn mặt không hề biểu lộ một chút lo lắng nào, giống như ngay từ đầu ông đã đoán trước được vậy. Biểu hiện đó hoàn toàn trái ngược với sự xót ruột và lo lắng của mẹ. Điều đó khiến ta cảm thấy bất an. Quả nhiên, dự cảm của ta là hoàn toàn chính xác khi ông đưa ra cách giải quyết vấn đề nan giải này:

- Hiện giờ việc cần thiết là bảo vệ tam chủng thần khí được an toàn. Pháp sư bóng tối sẽ không phá hủy được các kết giới bảo vệ báu vật nếu không có thần chú truyền đời mà chỉ có Hoàng gia mới biết. Vậy nên Emi, con hãy đi gia cố kết giới. Ba sẽ ột vài người theo bảo vệ con. Đó là Raito, Ryu, Akemi. Hãy hợp tác cho tốt! Đây không phải là vấn đề cá nhân đâu!

Ta bặm môi, hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh rồi lên tiếng:

- Con đồng ý nhưng con sẽ đi với thân phận là Misuzu!

- Misuzu sao có thể biết được câu thần chú của Hoàng gia? – Ba nhườn mày nhìn ta, có vẻ như đang ông giấu cợt câu nói ngớ ngẩn mà ta vừa đề xuất.

Vì cái nhứ đó, ta cũng trở nên ngượng ngùng. Cuối cùng ta đành phải nói:

- Hãy cứ làm như Misuzu là con gái ba nhận nuôi là được rồi!

- Được rồi! Cứ theo ý con đi!

Ra nhún vai, cười thầm. Có cả Akemi và Kenshin nữa kia. Cũng tốt, như vậy ta càng đỡ mất công lên kế hoạch cho cả hai người. Ừm, ta đang có một kế hoạch khá hay ho đây!

Suzu: Vâng, Suzu chẳng biết làm thế nào để xin lỗi mọi người nữa. Tết Suzu đã tyte được 3 chap nhưng win súp và cái quạt làm mát bị hỏng nên thời gian sửa quá lâu, đồng thời mất luôn dữ liệu. Bây giờ Suzu đang cố nhớ lại với tyte, mất hết thời gian. Chủ nhật này sẽ có chap bù ấy hôm lỡ hẹn. Yêu mọi người.

48. Chương 45

Chap 45: Khởi đầu của hành trình đâm máu

Mặc cho cái nhìn dè chừng của Akemi và anh Ryu, ta vẫn điềm nhiên lật sách. Ta đường nhiên là hiểu ý nghĩa ánh mắt của họ. Ryu có lẽ đang thắc mắc và mệnh lệnh quái dị không rõ nguyên nhân chính xác: Hộ tống Misuzu đến Atsuta Nagoya! Còn Akemi, hẳn là cô ấy đang lo lắng những lời đồn gần đây. Chỉ riêng vụ bím tóc tết lệch, không chỉ riêng pháp sinh năm hai bán tán mà suốt một thời gian dài mà còn có sự tham gia của hai năm còn lại. Điều đó có thể khiến tâm trí của bất cứ cô gái đang yêu nào cũng phải dao động. Nhưng điều đó không ai có thể trách Misuzu, nếu có trách thì nên trách Raito gây chuyện, không những vậy hẳn ta lại không đứng ra định chính. Sự mịt mờ càng kích thích bản năng tò mò của con người và cũng nhờ thế tin đồn càng được giữ sức nóng. Trước đây, đối với ta, đây là một chuyện chẳng hay ho gì, thậm chí còn là một phiền phức không đâu, nhưng bây giờ nó lại là một lời thề hoàn hảo trong kế hoạch của ta.

Tiếng lật sách vẫn đều đặn, nhưng tâm trí ta chẳng đặt vào dòng chữ trong đó.

- Misuzu! Cô có thói quen đọc sách ngược sao? – Kenshin làm bộ nhú mày, hỏi nhỏ. Hắn dường như đang châm chọc sự gượng gạo của ta trong bầu không khí không mấy thoải mái này.

Ta giật mình, nhìn xuống cuốn sách rồi lại nhìn Akemi và Ryu rồi bối rối đổi lại chiều sách. Mà Kenshin, không dừng lại ở đó, tiếp tục châm chọc:

- Nếu cô không thoải mái thì không cần làm bộ như vậy. Chúng ta giờ đây đều đã là cộng sự!

Ta trong lòng cười lạnh, lén đưa ánh mắt thăm dò Akemi. Quả nhiên, việc Kenshin để ý đến ta không làm cô ấy hài lòng. Sự bất mãn được thể hiện rõ trong ánh mắt hướng về Kenshin, cho dù nó đã được che dấu phần nào.

Đọc sách ngược? Có đời nào Ime ta ngớ ngẩn thế. Chẳng qua hiện giờ ta là Misuzu. Một Misuzu chưa từng được một lần đối mặt với những người nổi tiếng trong trường. Một Misuzu 16 tuổi, hoàn toàn không có tâm kế. Một Misuzu như vậy làm sao tránh khỏi việc lo lắng, sốt ruột khi sát cánh cùng những người như vậy chứ. Cho dù bây giờ cô ta là con gái nuôi của Bá tước, là công nương!

- Misuzu, tôi cứ ngỡ cô không nhìn được chứ? – Ryu liếc nhìn ta, thăm dò.

Ta cười cười, đưa tay lên gãi đầu đúng như kịch bản trong đầu đã được viết sẵn từ trước, nói:

- Đôi mắt của tôi không thể nhìn thấy là do mù chứ, nay nó đã được ba giải nên hiển nhiên là đã thấy được.

- Ba? – Ryu hừ lạnh, không hài lòng nói: Cô cũng nhanh thích ứng quá nhỉ? Chỉ một vài ngày đã thân với bác tôi như thế! Tính ra thì tôi phải gọi cô một tiếng em họ chứ nhỉ?

Ta cụp mắt, không trả lời. Ta hiểu tâm trạng của Ryu. Bỗng dưng xuất hiện một kẻ ngoại tộc đột ngột từ trên trời rơi xuống và dễ dàng trở thành công nương, em họ của Bộ hạ tương lai thì dù là cũng không thích ứng nổi.

Nhưng...không phải Akemi cũng từng như vậy sao? Từ một con bé vô danh bỗng chốc trở thành quận chúa.

Nếu có sự khác biệt thì chỉ là do Ryu mà thôi. Ryu thích Akemi, còn Misuzu thì không!

Ta một lần nữa cười lạnh! Trong lòng không ngừng khinh bỉ người Emi từng coi là bạn tốt.

Thấy ta im lặng, không ai lên tiếng truy hỏi nữa. Dù sao cũng đang ở trên tàu điện, ồn ào là điều cấm kỵ.

Đến khi mọi người bắt đầu quên dần vấn đề ban nãy thì đột nhiên khung cửa sổ bằng kính ở phía đối diện ta đột nhiên vỡ tung. Những mảnh sắc nhọn đã bị vài hành khách đổi quay lưng cản lại nhưng vẫn ít nhiều bắn về phía ta. Ngay khi mọi người trong khoang đang vô cùng hoảng loạn thì bóng dáng một người đã vụt đến, xô ta ngã sấp xuống sàn tàu. Trong cơn choáng váng, ta nghe thấy âm thanh rít qua kẽ răng của Ryu:

- Khốn thật! Là quỷ oni!

Hành khách chứng kiến những sự việc là lòng, ôm lấy người thân và xán vào một góc. Một số người đã ngất xỉu vì mất máu và sợ hãi. Rất may Akemi đã cách âm nơi này bằng năng lực của cô ấy “Sự câm lặng của rừng”.

Do cú ngã ban nãy, đầu gối của bị sưng và giờ nó đang dần kết thành những vảy băng. Ta đứng dậy, hơi hoang mang vì mấy con quỷ có sừng trong này. Chúng đến vì ta – người được giao nhiệm vụ gia cố kết giới bảo vệ bảo vật. Nhưng chúng cũng là quỷ và chúng ăn thịt người!

Như cùng một suy nghĩ với ta, Kenshin ra hiệu cho ta và Akemi lùi lại, bảo vệ cho những con người bình thường không hiểu chuyện gì sau đó cùng Ryu tiến lên với ý định tốc chiến. Lũ quỷ cũng không dè chừng, hung hăng giờ vuốt, nhào thẳng về phía hai người với tốc độ nhanh chóng.

Ta âm thầm nuốt nước bọt, cố nhớ những gì mình biết về quỷ oni, nhất là điểm yếu của chúng.

Quỷ oni, loài quỷ có đặc điểm nhận dạng vô cùng riêng biệt là một cái sừng trên đỉnh đầu. Cách để duy nhất để triệt hạ chúng là phải làm sao cho cái đầu của chúng rời khỏi thân thể.

Chính xác hơn là phải chém đứt đầu!

Hiển nhiên là Kenshin và Ryu đều biết rõ điều này cho nên những cái đầu của lũ quỷ lần lượt rơi xuống, va chạm với sàn tàu tạo nên những tiếng “bộp” ghê người. Cảnh tượng kinh dị làm một số vị khách thét lên rồi ngất xỉu ngay tại chỗ, ngay cả ta và Akemi cũng không nhận được mà buồn nôn.

Khi cái đầu của con quỷ cuối cùng rơi xuống, tất cả mới chìm vào im lặng. Xác và máu của chúng đã sớm biến thành sương khí và được Ryu thanh tẩy. Còn những nơi bị hỏng hóc và cắt, vỡ đều được Kenshin đọc thần chú, đưa chúng trở về tới tình trạng ban đầu. Những vị hành khách được bảo vệ bởi kết giới cũng đã quên hết những gì họ chứng kiến do Vong xuyên mà ta điều chế. Tất cả mọi thứ trở lại hoàn hảo khiến ta như cảm thấy sự việc ban nãy chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng ta biết đây là sự thật và nó sẽ không chấm dứt tại đây.

49. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Ngoại truyện về Akemi

==> Định viết chap mới nhưng sức nhớ hôm nay là sinh nhật Suzu. Và thế là Ngoại truyện chúc mừng sinh nhật Suzu và chào mừng năm mới ==> ra đời. Chap sau Suzu sẽ ra với tốc độ nhanh nhất ^^

Hondo Akemi, đó là tên tôi mà cũng không phải tên tôi. Hondo Akemi là tên mà Raito đặt cho tôi. Ban đầu, tôi không hiểu tại sao cậu ấy lại đặt cho tôi cái tên này, tôi chỉ biết, từ nay về sau, tôi sẽ được gọi bằng tên chứ không phải là con bé mồ côi hay gì nữa.

Hondo Akemi, cái tên này đã cho tôi rất nhiều thứ nhưng cũng chính nó khiến tôi một lần rồi một lần rơi xuống vực thẳm.

Hondo Akemi, đó là tên của tôi. nhưng cũng là tên một cô gái ngày xưa mang lòng yêu thầm Nam thần Bệ hạ, là cô gái ngày xưa từng là bạn thân thiết nhất của Bá tước phu nhân và là cô gái mà họ mang nặng nợ chưa thể trả ở kiếp này. Khuôn mặt của tôi không biết vì lí do gì lại giống cô gái ấy, nhưng cái tên của tôi được đặt giống như vậy là vì có mục đích.

Tôi còn nhớ, lần đầu tiên khi gặp được Raito, lần đầu tiên tôi được gọi bằng cái tên ấy là khi tôi đang trong hoàn cảnh vô cùng bi thảm: bị người ta ngược đãi và bị bỏ đói nhiều ngày. Sự xuất hiện của Raito khi ấy giống như một phép lạ vậy, còn cậu ấy là một người cứu rỗi. Trong thời tiết rét lạnh của mùa đông, cậu ấy nhìn tôi bằng đôi mắt đen sâu và nói:

- Đến đây, đi theo tôi! Tôi sẽ cứu cô!

Khi ấy, tôi đã mở tròn mắt nhìn cậu ấy, đưa bàn tay run rẩy vì lạnh nắm lấy bàn tay cũng lạnh chẳng kém gì mình và siết chặt. Không hiểu sao, tôi rất tin cậu ấy cho dù khi ấy, Raito nhìn thế nào cũng chỉ là cậu bé chục tuổi.

Hài lòng với sự chấp thuật của tôi, Raito cười nhẹ, hỏi:

- Lạnh sao?

Tôi gật nhẹ đầu.

- Vậy thì...cứ gọi là Akemi cho ấm chút đi!

Tôi ngẩn ngơ, dường như có gì rất ấm, rất ấm len lỏi trong lòng.

Thế nhưng, sau này tôi mới biết, lí do tôi được đặt cho cái tên như đó không phải là như vậy.

Tất cả là một âm mưu do người đó sắp đặt sẵn!

Sau đó, giống như Raito đã dự liệu từ trước. Tôi vào Shamans với cái tên Hondo Akemi, vào chung phòng với Sawada Emi và kết thân với cô ấy. Tất nhiên, mọi hoạt động của cô ấy đều nằm trong vòng kiểm soát của Raito.

Tôi biết, mình chỉ là một con cờ trong tay cậu ấy. Thế nhưng tôi cam tâm tình nguyện bởi vì từ giây phút đầu tiên gặp nhau, tôi đã biết trái tim tôi chỉ lơ một nhịp vì cậu ấy, ánh mắt tôi chỉ hướng về cậu ấy. Và cho dù có điều gì xảy ra, tôi vẫn lựa chọn ở bên cạnh cậu ấy. Tất cả những gì tôi làm đều là vì cậu ấy mà thôi, bất chấp tất cả, kể cả khi tôi phải làm những việc dơ bẩn, kể cả khi tên thật của cậu ấy, tôi cũng không hay.

Tôi biết bản thân mình mù quáng, nhưng tôi vẫn cảm thấy kiêu ngạo. Bởi vì tôi là người con gái duy nhất ở bên cạnh cậu ấy, là người duy nhất biết được bí mật của người con trai bí ẩn, kiêu ngạo và tài năng này.

Thế rồi, cô gái ấy xuất hiện và đột ngột chen ngang.

Sawada Emi – cô gái có đôi mắt hồ phách kiêu hãnh nhưng man mác buồn, cô gái có tính cách cổ quái, có thể uống rượu, có thể vắng tục nhưng luôn luôn khóc trong bóng tối đã làm đôi mắt tưởng chừng vĩnh viễn u tối của Raito có chút thay đổi. Cô ấy, làm tôi thấy sợ hãi.

Tôi làm bạn với cô ấy, kết thân với cô ấy chẳng phải vì địa vị của cô ấy cũng không phải vì hợp tính hợp ý gì. Nhưng tôi thật sự đã từng bị hành động bảo vệ của Emi làm cảm động. Tôi chưa từng được ai bảo vệ mà không vụ lợi gì như thế. Thế nhưng, sự cảm động đó chỉ là trong thoáng chốc thôi, so với tình yêu bao năm của tôi với Raito, đó chẳng là gì. Tiếp cận Emi là nhiệm vụ Raito giao phó. Tôi phải thân với cô ấy, tốt với cô ấy...như chị em cho dù mọi thứ chỉ là giả dối.

Và mọi thứ càng trở nên giả dối khi mọi thứ đúng theo kế hoạch định sẵn, cô ấy thích Raito. Mà đã là con gái, không thể có thứ gọi là tình bạn với tính địch được. Cho dù cô ấy cũng không phải tình địch thật sự. Raito đâu có yêu cô ấy!

Đúng vậy, không hề yêu, chỉ là lợi dụng! Tôi đã không ngừng tự nhủ như thế. Nhưng tôi biết, điều đó chỉ đúng ở thời điểm đó mà thôi. Nếu không thì lúc này tôi đã không lo lắng như thế.

Cho dù giờ đây, cô ta đã không còn tồn tại trên thế gian!

Sawada Emi chết đi, để lại cho tôi một tâm trạng rối rắm trong nhiều ngày: có hối lỗi, có dằn vặt, có tự trách, có thất vọng nhưng cũng có chút nhẹ nhõm.

Trước đây, nếu cạnh tranh một cách công bằng thì tôi không tài nào bì kịp cô ấy. Về dung mạo, về địa vị, tài năng cùng tính cách, tôi đều thua xa. Chẳng qua, cô ấy không bình thường, à không, phải nói là không thể bình thường, chính xác hơn là khuyết tật! Nhưng cô ấy từ nhỏ đã sống trong nhung lụa rồi, so với tôi thì sung sướng quá nhiều ấy chứ, vậy nên ông trời mới thương hại, cho tôi được ở gần Raito. Tôi đã giữ ý nghĩ này cho đến khi tôi trở thành Quận chúa. Môi trường gò bó của Hoàng tộc khiến tôi muốn phát mệt. Từ cách đi đứng, nói năng, xử thế, ăn uống, ăn mặc, tất cả đều có quy tắc. Điều đó khiến tôi vô cùng thối

mắc, rằng tại sao Emi lại không phát điên, nhất là khi cô ấy phải chịu sức ép vì sự khiếm khuyết của mình. Cô ấy thật sự hạnh phúc, sung sướng sao như tôi đã nghĩ sao?

Tôi không muốn trả lời, tôi sợ mình sẽ động lòng với cô ấy. Thế nên tôi nhìn cô ấy bằng cái nhìn kiêu ngạo để rồi khi bắt gặp cái nhìn tóe lửa của cô ấy, tôi biết, mình là kẻ chiến thắng!

Cô ấy vĩnh viễn chỉ là một con cờ để Raito lợi dụng, ngoài ra chẳng còn giá trị nào. Và kế hoạch được tiếp tục thực hiện, nhưng không ai có thể ngờ, Emi sẽ bị đẩy vào chỗ chết! Đó là việc không thể ngoài dự liệu. Raito rất tức giận vì điều này, không biết là do kế hoạch phá sản hay cô gái ấy sẽ chết. Kể từ khi đó, tôi biết rõ, bằng linh tính của nữ giới, cô gái ấy đã chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng chàng trai lạnh lùng đó rồi. Thế nên, tôi đã từng cay độc cho rằng Emi chết đi đúng là một điều tốt, chỉ có thể như vậy, vị trí của tôi mới không bao giờ thay đổi!

Tôi đã bắt đầu an tâm sau khi Emi chết. Chỉ là một lần nữa, có một cô gái đột ngột xuất hiện, mở ra một câu chuyện bi kịch khác...

50. Chương 46

Chương 46: Ván cược chỉ có một nửa phần thắng

Tàu điện bắt đầu hạ tốc độ rồi dừng lại. Từ đằng xa, tiếng loa vọng lại báo hiệu cho hành khách tàu đã đến ga. Như đã quá quen thuộc, hành khách trong khoang bắt đầu đứng dậy, ra khỏi tàu, hoàn toàn không nhớ gì về chuyện khủng khiếp ban nãy. Thật may là không ai mất mạng và các vết thương của họ đã được Kenshin chữa lành.

Ra khỏi tàu, bốn người chúng ta tiếp tục bắt taxi, đi quãng đường 8,8 km để đến địa phận của ngôi đền. Trong suốt cuộc hành trình kéo dài 18 phút, không ai mở miệng nói lấy một câu. Tất cả đều mang tâm trạng nặng nề, bởi không ai biết trước mắt sẽ gặp phải vấn đề gì. Rõ ràng là cuộc tấn công của quý oni ban nãy chỉ là khúc dạo đầu. Và chúng ta chỉ thoát khỏi sự trầm mặc ấy khi taxi đến nơi.

- Có kết giới quỷ đây, xem chừng có vài thứ đã lọt vào nơi tôn nghiêm này rồi! – Ryu lên tiếng, bỏ qua nghi thức chào cổng Torii.

- Rốt cuộc có chuyện gì mà hàng loạt việc không hay lại xảy ra vậy? – Akemi có chút lo lắng, khẽ thốt. Ánh mắt nâu hiền giờ đây đột nhiên trở nên sắc bén, hướng ánh nhìn đầy ngụ ý về phía ta.

Biết chuyện này căn bản không phải bí mật gì, ta nhàn nhạt đáp:

- Nơi này được bày kết giới cổ xưa, do những pháp sư Tsukikande đời đầu tạo ra nhằm bảo vệ một trong ba bảo vật trấn quốc là Thảo Thế Kiếm. Nhưng hiện giờ nó đang bị uy hiếp do pháp sư bóng tối đang cố làm ô nhiễm nó, hòng làm suy yếu kết giới bảo vệ thể giới pháp sư, và chúng ta đến đây, để gia cố kết giới đó!

- Đùa sao? – Ryu thốt lên, nhìn chằm chằm về phía ta với ý nghĩ kiểu “I can’t believe!” vậy. Sau đó, nhận rõ đây chẳng phải chuyện đùa, âm thanh phát ra từ cổ họng của Ryu càng tăng, anh ta nhườn mày, cao giọng hỏi: Vậy có khác gì chúng ta đâm đầu vào chỗ chết? Chúng hấn là đã bày binh bố trận chờ chúng ta đến rồi, trong khi chúng ta chưa chuẩn bị gì cả! Đương nhẽ chúng ta nên đi cùng Kị pháp!

- Đừng lo, anh Ryu! – Ta ngắt lời trước khi anh ta kịp thốt ra những lời thiếu thông minh đó: Chúng ta không đi cùng Kị Pháp bởi ở đây có con người, đây là đền thờ của con người. Tất nhiên lũ quỷ đó cũng vậy, chúng sẽ không thể làm quá đà đâu. Đây là lí do chúng giăng kết giới!

- Có nghĩa là...- Kenshin bổ sung – Chúng ta vào rất dễ, còn ra thì chưa biết được. Nói cách khác sớm muộn gì cũng sẽ có một cuộc chiến và lực lượng của hai bên là ngang nhau, thắng hay thua, khó mà tính trước được.

- Chúng ta sẽ thắng, à không, là buộc phải thắng! – Ta lẩm bẩm, dường như chỉ đủ để bản thân nghe thấy.

Trong khi cả ba vẫn đang tranh luận, Akemi vẫn giữ im lặng tuyệt đối. Lâu lâu cô ta hướng đôi mắt nâu lên lút nhìn Kenshin với vẻ lo lắng, rồi lại nhìn về tâm kết giới trên cao với chướng khí dày đặc.

Tất nhiên, dù không ai muốn nhưng vẫn phải đi xuyên qua, thâm nhập vào kết giới như những con người bình thường chẳng hay biết gì đang đến đến cầu phúc.

Trong ngôi đền này chỉ có duy nhất một pháp sư chân chính, biết được thế giới của chúng ta trong số rất nhiều miko và thầy pháp trong đền. Được thông báo từ trước, người đó đã chuẩn bị phòng nghỉ cho chúng ta dưới danh nghĩa những đôi vợ chồng sắp cưới đến làm lễ thanh tẩy và thăm đền trước khi tổ chức lễ cưới. Sau đó, để thăm dò hết ngôi đền Atsuta rộng 200 000 mét vuông, chúng ta buộc phải chia nhau ra để dò xét địa hình.

Theo bản đồ, ta đến dòng suối thờ thần nước, vừa đi vừa hít lấy bầu không khí trong lành nơi này, mặc dù nó chẳng được như ngày thường nữa. Nhưng ít nhất thì một chút ít chương khí trong này cũng đủ để ta trấn tĩnh thêm một chút. Mỗi khi nhớ lại những lời Ryu nói ban nãy, rằng anh ta sẽ giết kẻ nào làm lộ vị trí của bảo vật, khiến pháp sư bóng tối tìm ra tử huyết của vương quốc ta đều cảm thấy chột dạ. Không phải ta sợ hãi gì Ryu, chỉ là ta có chút không thoải mái khi mình là kẻ tội đồ, phải, chỉ là một chút thôi.

Để xua đuổi xua nghĩ vẩn vơ trong đầu, ta lấy gầu, múc nước hắt ba lần để đánh thức thần nước rồi chấp tay, như đang cầu nguyện điều gì đó. Dòng nước trong bên dưới chảy qua, róc rắt.

- Shirai!

Tiếng gọi cất lên khiến ta quay đầu, và tâm tình của ta bất chợt vui hẳn lên khi nhìn thấy Akemi. Cuối cùng thì cô ta cũng đến...

- Có chuyện gì vậy, quận chúa? – Ta đứng dậy, nhẹ nhàng hỏi. Ngày xưa, có lẽ Emi dù bị ép chết cũng không chịu nói lên hai tiếng này, nhưng ta thì khác, ta hiểu rõ lợi ích của việc nhún mình. Đường như lòng kiêu hãnh cuối cùng của Emi đã bị Kenshin dập tắt.

- Rốt cuộc thì tại sao lại là chúng ta mà không phải một vị đại pháp sư nào khác?

Câu hỏi của Akemi, sao ta lại không hiểu chứ. Cô ta là muốn hỏi, tại sao ta lại kéo Kenshin, Akemi và Ryu đi cùng trong khi rõ ràng, một nhiệm vụ quan trọng như vậy nên nhờ đến các đại pháp sư. Chẳng qua đây là ý của ba, bản thân ta cũng không hiểu được suy tính của ông ấy. Một trò nghi binh hòng làm lữ pháp sư bóng tối lơ là trước đối thủ nhẹ kí sao?

Thế nhưng, bất luận sự thật thế nào đi chăng nữa, câu trả lời của ta dành cho Akemi chỉ có một, đó là:

- Tôi yêu Raito – sempai. Và tôi muốn anh ấy bảo vệ mạng sống của mình.

Và rồi, đúng như ta dự đoán, khuôn mặt Akemi nhanh chóng biến sắc. Đôi mắt nâu trợn to, thể hiện sự bàng hoàng hoặc một sự suy đoán bấy lâu đã có được sự chứng thật một cách bất ngờ.

Được đà, ta tiếp tục nói:

- Quận chúa và Nam thần điện hạ đi theo chỉ để che mắt thôi!

- Đừng có vớ vẩn, cô định làm kẻ thứ ba sao? Ta và Raito là một đôi, đó là sự thật quá rõ ràng.

Ta cười, một nụ cười lạnh cực điểm. Không biết một trong hai chúng ta ai mới thật sự là kẻ thứ ba đây? Akemi đã dành hết của Emi tất cả, tình yêu của bố mẹ, sự yêu chiều của Ryu và bây giờ là vị trí con cò của Kenshin. Vậy nên, cô ta phải trả lại, gấp nhiều lần như thế!

- Quận chúa hiểu nhầm chẳng, quan hệ đó chỉ là lời đồn. Dù sao thì, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng mà.

Akemi bật cười, nụ cười giấu mà ta lần đầu tiên được chiêm ngưỡng. Xong, cô ta nói:

- Shirai, cô nghĩ tình cảm non nớt của cô hiện giờ có thể thắng lại tình cảm gần chục năm trời của chúng ta hay sao? Không phải của mình thì không nên dành làm gì, vô ích thôi!

Tình cảm gần chục năm?

Ta lặng người, lời nói của Akemi như một lưỡi dao sắc, cắt lên da thịt ta một đường sâu hoắm. Akemi là cô nhi, mà Kenshin cũng vậy. Nhưng từ không lâu sau đó, Kenshin đã được nhận nuôi.

Nếu vậy thì, tình cảm gần chục năm có nghĩa là gì? Liệu có phải việc Akemi từng là bạn của Emi để rồi bây giờ, cô ta đứng đây, với thân phận quận chúa này là một âm mưu sớm đã được sắp đặt hay không?

Ta cần sự thật giải đáp nữa. Ta chỉ tin vào câu trả lời đang hiện rõ mồn một trong tâm trí ta. Chỉ một chữ thôi: Phải!

Hay cho sự cần rút một thời của Emi. Hay cho cái gọi là tình bạn.

Emi! Mở mắt to ra đi, lắng tai nghe cho kĩ đi. Hai kẻ khốn khiếp này đã từng quay cô như một con dế đàn độn.

Thật không thể tha thứ. Ta thực hận! Máu trong người ta dường như đang sôi lên, kêu gào sự hủy diệt.

Ta cười, lạnh lùng nói:

- Cô định nằm chờ sung rơi xuống miệng sao? Muốn là của mình, không phải tự nhiên mà có. Và nếu đã là của cô, sao cô phải ra mặt hồng nín giữ?

Khuôn mặt Akemi càng thêm tái, rõ ràng đã bị nụ cười lẫn câu nói của ta dọa sợ. Cô ta cắn răng, thuyết phục ta cũng là tự thuyết phục bản thân mình:

- Raito sẽ không bỏ rơi ta!

- Vậy sao? – Ta nhườn mày, cao giọng, hoàn toàn không coi cái gì gọi là lễ tiết, bởi vì Misuzu hiện giờ là cũng là quận chúa : Cô có muốn dùng một phép thử không?

Akemi nhìn vào mắt ta, không trả lời nhưng biểu hiện đã quá rõ ràng.

Ta cười, nhỏ giọng nói:

- Tối nay chúng ta sẽ đến nơi cất giấu bảo vật, gia cố kết giới bảo vệ. Khi đó, ắt hẳn là pháp sư bóng tối sẽ ra tay ngăn cản. Hãy thử buông lỏng bản thân đi, để xem, Raito sẽ cứu ai đây?

Akemi mím chặt môi, bàn tay siết chặt gấu áo. Cuối cùng, đôi môi bị cắn đến sưng kia cũng thốt ra được câu trả lời:

- Được!

Ta cười, hài lòng vì ván cược, cho dù ta chỉ nắm một nửa phần thắng. Ta cũng không biết ta làm điều này để làm gì, đẩy Akemi vào chỗ chết hay còn vì lí do gì khác?

Màn đêm buông xuống, ta và ba người con lại bắt đầu rời phòng, tiến đến nơi giấu bảo vật. Tất cả chúng ta đều biết, đây là một đêm không yên tĩnh.

Chọn một chỗ quang đãng, ta ngồi xuống, bắt đầu vẽ nên kết giới cổ xưa. Miệng không ngừng đọc thần chú.

Kí tự cổ trên mặt đất bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ, tạo ra những vòng phép xoay tròn xung quanh ta. Kenshin, Ryu và Akemi đứng ngoài, vô cùng cảnh giác với những tiếng động dù chỉ là nhỏ nhất. Họ biết, lũ pháp sư bóng tối đang chờ thời cơ phá đám thời khắc ta hát lên bài hát cổ xưa.

Ta hít một hơi thật sâu, cố gắng thả lỏng bản thân mình đồng thời cup mặt lại, ta bắt đầu cất lên giai điệu của bài hát được truyền đời của hoàng tộc. Đôi chân đang chạm đất đột ngột được nâng lên, cơ thể ta bắt đầu lơ lửng trong không khí. Những vòng phép bắt đầu xoay vần theo một quỹ đạo nhất định, cát bụi xung quanh đầy như bị lốc tác động, bay mịt mù.

(nghe nhạc xong rồi sẽ đọc tiếp nhé, ngôn ngữ trong này rất đẹp ^^)

Khúc hát bắt đầu đến đoạn giữa cũng là khi lũ Pháp sư bóng tối bắt đầu hành động. Để giữ an toàn cho bản thân, ta tuyệt đối phải giữ cho bản thân tập trung cao độ, cho nên không thể nhìn thấy gì, cũng không thể cố đóng tai nghe tiếng động xung quanh. Chỉ nghe được Akemi hét lên:

- Là tởn nhện!

Và cuộc chiến bắt đầu...

51. Chương 47

Chap 47: Ảo ảnh và suy đoán

Khỏi cần mở mắt nhìn ta cũng có thể hình dung được khung cảnh trận chiến này thế nào bởi vì tơ nhện đã xâm nhập một chút vào kết giới mà ta tạo ra. Chúng ma sát với vòng phép tạo nên những tia điện linh lực như những nhát chém giáng thẳng vào người ta như muốn báo hiệu rằng nếu ta không cầm trụ được, kết giới có thể đổ vỡ bất kì lúc nào. Nói là tơ nhện nhưng cũng không phải, chúng vốn là chướng khí đông đặc do nhện quỷ – những con nhện thành tinh khổng lồ nhả ra. Kẻ nào không cẩn thận để bị cuốn vào đó chắc chắn khó có thể sống, bởi chỉ sau vài phút, linh lực hoặc sinh lực và máu của người đó sẽ bị rút cạn dẫn đến tử vong.

Ta bắt giác nuốt nước bọt, Akemi không phải sẽ ngu ngốc lơ là đấy chứ? Cô ta hẳn sẽ không đem mạng sống của mình ra chơi đùa chỉ vì một vấn cực ngớ ngẩn chỉ có một nửa phần thắng đúng không?

Nhưng nếu thật thì đó không phải là điều ta muốn sao? Ta hận Akemi!

Những dòng điện linh lực ngày một dữ dội xông đến, ta đau đến muốn buông bỏ tất cả nhưng ta vẫn phải cố chống giữ. Chuyện này xảy ra là vì ta, ta không thể một lần nữa phạm sai lầm được. Vậy nên, ta cố tập trung tinh thần, cố gắng giữ vững kết giới, miệng vẫn không ngừng hát, bài hát sắp kết thúc rồi, phải cố hoàn thành và hoàn thành một cách hoàn hảo nhất. Kết giới được củng cố, hất phăng chùm tơ nhện ra xa, hai nguồn sức mạnh tạo nên tiếng nổ cực lớn, gió và bụi xộc thẳng vào mũi ta.

- Đừng có ngừng đây Misuzu, bọn này bảo vệ cô vì cái gì chứ!? – Ryu hét to nhưng tiếng chuyển động của cón đất đá do anh điều khiển đã át bớt phần nào

- Chết tiệt, không biết mấy tên thầy pháp trong đền có thấy động mà đến không, tôi không chắc có thể bảo vệ được hết cũng như kiểm soát thông tin đâu! – Kenshin lầu bàu, tiếng lưỡi kiếm xuyên qua không khí chạm vào chùm tơ nhện sắc lém mà nhanh gọn.

- Yên tâm đi! – Ryu đáp lời: trước khi họ ăn cơm tối tôi đã cho tí thuốc vào nguồn nước rồi, đảm bảo giấc ngủ cực kì chất lượng, đâu có như chúng ta!

- Vấn đề bây giờ là phải tìm ra con nhện quỷ đó! – Akemi không đứng một bên, xen vào

Hiển nhiên, đây là điều mà ai cũng nghĩ trong đầu. Tơ nhện kéo đến ngày một nhiều, hẳn là tràn khắp mặt đất rồi nên mùi chướng khí mới nồng nặc và kết giới của tôi mới không ngừng sung đột với tơ nhện như vậy. Cho dù có nhiều tay cỡ nào, cũng không cắt đứt được hết.

Đột nhiên, ta nghe thấy tiếng của Kenshin đang lùi lại phía sau, hẳn ta nhầm đọc thần chú tạo kết giới lửa, và tiếng lộp bộp do lửa đốt vật gì phát ra ngày một rõ. Thế nhưng, trong khi ai cũng tưởng đã tạm đẩy lùi được đám tơ nhện, thì một tiếng hét thất thanh vang lên. Kenshin đã bỏ quên việc phòng thủ phía sau, tạo điều kiện cho quỷ nhện xuất hiện từ phía sau, giơ chân cặp lấy một người. Và tiếng hét đó cho ta biết: đó là Akemi!

Không phải chứ? Cô ta thật sự làm?

Không! Có lẽ là do sơ xuất thật sự. Việc liều mình, nguy hiểm đến tính mạng như thế, Akemi nếu thật sự cố tình thì cũng phải tính trước được inh cách tránh đi nguy hiểm đó.

Mà bây giờ ta nghe thấy tiếng chân con quái vật khê động, hẳn là nó đang đè Akemi xuống đất bằng một cái chân đầy lông lá nào đó của mình. Không giết cô ấy, chỉ uy hiếp chúng ta thôi. Ý định của nó đã rõ ràng: Hoặc kết giới củng cố bảo vệ vẫn được duy trì và Akemi sẽ chết hoặc kết giới bị phá bỏ và Akemi sẽ sống.

Bầu không khí rơi vào im lặng, cả Kenshin và Ryu không có một động tĩnh gì, có lẽ là không thể, bởi nếu họ cử động một chút thôi, con quái vật sẽ hành hạ Akemi thêm một chút. Tuy không nhìn thấy nhưng ta có thể hình dung được vẻ mặt lo lắng của họ.

- Shirai à không Sawada Misuzu! Đừng có ngừng lời hát đấy, chẳng phải nó đã sắp kết thúc rồi sao? – Đột nhiên Kenshin lên tiếng như vậy, nói ra một câu nói tàn nhẫn như thế.

Con quái vật thở phì phò, chướng khi phun ra nồng nặc. Không gian dường như thêm tĩnh lại...

- Nếu lần này Akemi chết, đó là hý sinh. Còn nếu chúng ta dừng lại, sẽ có vô số mạng mất đi!

Ta đã nghe rõ mồn một. Nghe thì có vẻ vô tình, nhưng ta biết ý định của hân ta không phải vậy!

“Raito sẽ không bỏ rơi ta!”

Đúng, Kenshin sẽ không bỏ rơi Akemi, bởi vì giờ đây, cậu ta nói như vậy để kẻ điều khiển con quái thú lơ là hòng cho hân ta có cơ hội hành động. Trong cái đầu đó, hân đã là nảy ra một kế hoạch rồi.

- Raito! – Akemi tuyệt vọng thì thào, dường như không thể tin.

Ta mở mắt, bài hát truyền đời đã vào câu kết. Và tình trạng của Akemi đập vào mắt ta: phần da thịt của lưng của cô ấy bị con quái vật ghim chặt vào nền đất, máu tươi rỉ ra ngày một nhiều. Cho dù ta không biết đau, nhưng ta biết rõ, chịu đựng được vết thương đó không dễ dàng gì. Nhưng có lẽ không cần phải chịu lâu nữa, bầu không khí đang sự biến đổi biểu hiện cho việc Kenshin bắt đầu hành động.

Đột nhiên, Akemi dướn người, cổ trắng ngần tiền đến sát bên lớp vỏ sắc lẹm như lưỡi kiếm của con quái vật.

Ta chấn động, hiểu được một cách rõ ràng hành động của Akemi. Cô ta định tự sát! Đồ ngốc!

Khi ta chưa kịp phản ứng gì thì một vài hình ảnh đột ngột hiện lên trong giây lát, như một thức phim phát với tốc độ cực nhanh. Ta không thể nhìn thấy hết nhưng có hai hình ảnh ta nhìn thấy rất rõ ràng: chân dung một cô gái tóc đen, mắt hổ phát quay người, nhìn lại về phía ta với ánh mắt sâu, khó hiểu; rồi ta thấy cả người cô ta, cô ta đang chạy đi, bàn tay với lấy một cánh cửa của vốn đang đóng chặt, kéo lại, một chút!

Khi ta kịp định hình được một vài ảo ảnh rời rạc đó thì cũng là lúc người ta nóng dần lên, rồi rất nóng, rất nóng. Tiếng cuối cùng của bài hát đột ngột vì sự biến đổi trong người ta mà ngân lên cao, thánh thót.

Hymmnos – Cổ ngữ, thứ ngôn ngữ được dùng để làm nên những bài hát thần chú để chiến đấu cũng như phòng thủ. Sức mạnh của ca từ này phụ thuộc rất nhiều vào người hát, bởi vì khi một khúc hát được cất lên, ca từ của khúc hát sẽ chuyển đổi cảm xúc của người hát thành sức mạnh, phép thuật, cho phép người hát có thể sử dụng.

Mà ta bây giờ lại đột ngột dịch chuyển cảm xúc, hiển nhiên, có biến xảy ra. Một tiếng nổ cực lớn vang lên, lớn hơn rất nhiều so với trước đó. Cơ thể ta nóng như thiêu đốt, khắp toàn thân phát ra một nguồn linh lực khuyếch đại thanh tẩy toàn bộ chướng khí, con quái vật cũng bởi vậy mà tan ra từng mảnh nhỏ, những chòm tơ nhện còn sót lại cũng rất biến thành cát bụi, bay đi.

Nói ra nhiều vậy nhưng thực ra chỉ diễn ra trong vài giây, trước khi Akemi có thể thực hiện được ý đồ của mình. Ta choáng váng, không thể làm chủ được bản thân. Nhưng ta vẫn có thể nhìn rõ được sự kinh ngạc và sửng sốt của ba người đứng trước mặt.

Ta đột nhiên nhớ đến bóng hình của cô gái kia, cô gái với đôi mắt sâu thẳm. Là Emi sao? Và nguồn linh lực khủng khiếp này?

Ta như chợt nhận ra điều gì đó, liệu cái gọi là sự thật mà Ryan đã nói cho ta nghe có chắc là sự thật?

Lí do mà ta bị phong bế cùng với sức mạnh! Lí do khuyết tật!

Tất cả, dường như là một sự thật khác!

Nhưng mà ta thật sự không suy nghĩ được gì nữa. Vòng phép dần biến mất, nguồn linh lực lạ lùng kia cùng dần tiêu biến. Ta khụy xuống, ngất đi.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, một bóng người xuất hiện...

52. Chương 48

Chap 48: Khoảng thời gian cuối cùng

- Ime...

- Ime...

Trong bóng tối, âm thanh nhẹ nhàng như tiếng ru vang lên ngày một rõ rệt. Theo tiếng gọi ấy, ta bước đến, chậm chậm. Ta không sợ hãi bởi vì âm thanh của giọng nói ấy giống ta lắm! Giống, bởi vì chúng là một. Và hiển nhiên, người cất tiếng gọi ấy là con người khác của ta, Emi.

- Emi, đáng ra giờ này em nên tỉnh lại rồi chứ?

Còn chưa hiểu gì về cuộc chạm mặt với Emi thì một giọng nói mang theo sự lo lắng rõ rệt vọng đến. Giọng nói này...

- Ime! – Emi tiến sát đến bức tường trong suốt, lên tiếng: Chúng ta hãy cố giữ sự bình tĩnh đến phút cuối cùng nhé!

Ta khó hiểu, bỏ quajọng nói quen thuộc mà xa lạ vừa vọng đến để suy nghĩ về những gì Emi nói.

Bình tĩnh?

Đến phút cuối cùng?

Trong khi ta suy nghĩ còn đang suy nghĩ thì “ta” trước mặt nhẹ nhàng nở một nụ cười, một nụ cười thanh thản nhưng man mác buồn, một nụ cười đầy mâu thuẫn!

Nụ cười ấy khiến ta bất chợt nhớ đến ngày xưa, cái ngày mà ta còn ở trong này. Có lẽ ngày ấy, đối với Emi mà nói, ta cũng khó hiểu hết như ta đang cảm thấy Emi khó hiểu bây giờ đúng không?

Nhưng khó hiểu không phải là không có suy đoán.

Những linh hồn có ý thức trong nơi trú ẩn của linh hồn hiểu rõ tình hình của cơ thể hơn bất kì ai – kể cả linh hồn đang làm chủ cơ thể. Có thể hình dung điều này một cách đơn giản rằng: Emi hiện giờ biết rõ tình hình của cơ thể này, ví như nó ra sao, mạnh hay suy nhược, có thể chịu được kích thích gì và không thể chịu được gì,...

Tất nhiên đây không phải trọng tâm của suy đoán. Điều mà ta quan tâm là nụ cười và câu nói đầy ngụ ý ban nãy.

Đến phút cuối cùng?

Nó làm ta liên tưởng đến cái chết. Rồi cũng vì sự liên tưởng đó mà trở nên bản thân.

Chết ư? Không thể nào!

Emi không cười nữa, cũng không có lời nào được thốt ra từ đôi môi nhợt nhạt ấy. Ta nhìn Emi, đánh giá.

Không còn sợi xích tự phong ấn, cách cửa được hé ra trong ảo ảnh ta bắt gặp khi giao chiến cũng đã khép kín. Bây giờ, ta không những chưa có câu trả lời xác đáng mà còn vớ được một đồng câu hỏi khác.

Ta muốn hỏi, Emi nói vậy là ý gì. Nhưng trước khi ta kịp lên tiếng, không gian xung quanh dần sáng, hình bóng của người trước mắt dần trở nên nhạt nhòa, ta chỉ kịp nhìn thấy nét mặt không biểu cảm của Emi, đôi mắt sụp xuống và con ngươi màu hổ phách bị giấu dưới hàng mi dài và rồi tất cả tan tiến tựa như một ảo ảnh nơi xa mạc.

Ta rút cuộc cũng mở được đôi mắt nặng trĩu để đón những tia sáng mặt trời rơi vào qua cửa sổ. Và cũng nhờ những tia sáng ấy mà ta đã kịp đẩy đi cái ý nghĩ rằng ta đã gặp phải oan hồn.

Một chàng trai tóc đen cps khuôn mặt giống hệt ta đang ngồi trên giường. Đôi mắt đẹp màu hổ phách mang theo sự dịu dàng hướng về phía ta, không chớp.

Người và nắng rất hòa hợp, rất đẹp. Chỉ là ta rất thắc mắc, đáng lẽ ra người ngồi đây đã chết rồi chứ. Dù từng nghi ngờ về sự tồn tại của người này trên cõi đời nhưng ta vẫn không thể nào hoàn toàn tin được.

- Ryan?! – Ta thì thào gọi, sợ âm thanh của mình có thể làm đánh động đến hình bóng kia. Đôi môi khô nứt ngoài hai tiếng đơn giản đó ra, cũng tuyệt không thốt ra thêm được lời nào.

- Ủ! – Người ngồi trước mặt ta nhẹ nhàng đáp lời, vươn một bàn tay lên mái tóc ta, khẽ vuốt.

Tình cảnh này làm ta nhớ đến nhiều năm, nhiều năm về trước. Khi ba mẹ còn đang trong chuyến từ thiện, khi chúng ta còn chưa có khái niệm về huyết phát, khi ấy cũng giống như lúc nay: trời sáng nhưng không còn sớm, Ryan ngồi bên giường, đưa tay xoa đầu Emi, còn Emi thì nở một nụ cười tươi, không chút tạp chất. Nếu có khác chẳng thì có lẽ chỉ khác ở nụ cười ấy, ta của ngày xưa cười một nụ cười thanh khiết thế nào thì ta của bây giờ nụ cười gượng gạo của ta trái ngược như thế. Và đột nhiên ta cảm nhận được hai má của ta ửng đỏ. Ta không rõ cảm xúc của bản thân, chỉ biết ngơ ngác đưa tay chạm vào gò má.

Là nước mắt!

Là của ta hay Emi? Hay vốn dĩ là cả hai?

Cả hai bởi chúng ta vốn là một!

- Emi! Anh đã về rồi!

- Về ư? – Ta thì thảo, hỏi: Không phải anh đã chết sao! Sao anh lại có thể ở đây, tại thời điểm này được?

- Thực ra, trong buổi hành quyết đó, cô Hanaka đã cứu anh. Trước khi ngọn lửa bùng lên, một kết giới giới dịch chuyển đã được khởi tạo và đưa anh ra khỏi đó. Việc này chỉ có ba, bác trai và cô Hanaka biết.

- Nghĩa là họ biết anh đến thế mạng em? – Ta nhú mày.

- Emi, em không phải là Emi đúng không? – Ryan nghiêng đầu nhìn ta, hỏi ngược: Em hiện giờ là ai vậy?

Ta ngẩn người, chỉ một cái và câu nói cũng đủ khiến Ryan nhận ra Emi thay đổi sao?

Ta siết chặt góc chăn, mím môi nhìn Ryan sau đó miễn cưỡng bật ra cái tên chỉ có chính ta biết:

- Ime! Nhưng...Ime với Emi cũng sắp dung hòa làm một rồi!

- Vậy sao? – Ryan cụp mắt, khe khẽ thở dài, nói: Có tò mò làm sao anh biết không? – Không đợi câu trả lời của ta, Ryan tiếp tục: Nếu như là Emi ngày xưa, em sẽ hỏi anh có bị thương hay không hoặc sao anh đã đi đâu trong thời gian này chứ không phải là bất kì vấn đề nào khác.

- Anh đang châm biếm em sao? – Ta cười lạnh. Quả thật ta không ngờ bản thân giờ khác với ngày xưa nhiều đến vậy. Nhưng đây không phải vấn đề quan trọng nhất, quan trọng là ta có rất nhiều câu hỏi cần Ryan hỏi đáp. Nó có liên quan mật thiết đến ta: Sao anh không nói gì? Không thích ứng nổi với em của bây giờ?

Ryan lắc đầu rồi đứng dậy, đôi mắt anh trở dời khỏi ta hướng về phía cửa sổ, ánh nhìn cũng bởi vậy mà trở nên xa xăm.

- Emi, à không Ime, em không thắc mắc lí do em bất tỉnh ngày hôm qua sao?

Ta trợn tròn mắt, tự hỏi tại sao người trước mặt có thể hiểu rõ suy nghĩ của ta như vậy. Nhưng Ryan chỉ đoán đúng một phần, bởi ta không chỉ có một câu hỏi.

- Ryan, sự thật mà anh nói cho em trước đây là giả đúng không? Bây giờ, em muốn nghe sự thật, là thật chứ không phải giả dối!

Ryan nhìn ta, đôi mắt ánh lên những tia lạ thường. Anh nói:

- Emi, khi chưa nói chuyện với em, chỉ nghe lời ba, anh đã nghĩ anh có thể cứu vãn mọi thứ, cứu em. Nhưng giờ thì anh biết, số phận là của em, em phải đi!

- Làm ơn đi! Em có quyền biết sự thật! – Ta muốn hét lên nhưng lại sợ rằng người bên ngoài sẽ nghe thấy.

- Đôi khi anh thấy em thật tàn nhẫn, luôn đẩy anh vào những tình thế khó khăn, ví như bây giờ, em lại muốn anh nói cho em biết rằng: sinh mạng của em...đang dần cạn kiệt sao?

- Kết giới đã được củng cố, hẳn là lũ pháp sư bóng tối sẽ càng tăng cường chống phá. Chúng ta cũng phải có kế hoạch trước! – Ryu lên tiếng, chấm dứt bầu khí đông đặc của “hội nghị bàn tròn”

- Đáng tiếc, chúng ta ngoài đêm đầu đến nơi cất giấu bảo vật thì chắc có kế hoạch nào khác, chỉ có điều Akemi không thể đi nữa! – Kenshin đáp lời

- Làm ơn đi! – Ta phản đối: Akemi không đi cùng thì chỉ có mình tôi đi với 3 tên đũa rựa sao?

Bầu không khí rơi vào sự ngưng ngừng nhưng ta vẫn cơ trơ mặt ra đó, tiếp tục bảo vệ quan điểm:

- Về vết thương của Akemi, tôi se lo. Và các mọi người có kế hoạch gì không cần thông qua tôi! – Ta đứng dậy, quay người, toan bước đi. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, tôi quay đầu, nói: Chúng ta chỉ có 3 tháng để kết thúc việc này, hãy nhớ lấy điều đó!

Xong, ta bước đi.

3 tháng thôi, sinh mệnh của ta chỉ còn 3 tháng. Bởi ta sẽ chết vào ngày sinh nhật 18 tới này của ta.

Mọi chuyện dường như đã chấm dứt, mọi kế hoạch còn dang dở đều bị ném đi. Lòng hận thù, mong muốn báo thù đều không còn quan trọng. Song, tình yêu, tình bạn, tình thân lại trở nên mạnh liệt hơn bao giờ hết. Chỉ đến lúc này ta mới nhận rõ, ta đã sống một cuộc sống vô nghĩa đến thế nào.

3 tháng, hãy sống tốt một chút. Chuyện gì nên qua thì hay cho qua thôi!

53. Chương 49

Chương 49: Sống và chết

Vào căn phòng Akemi đang dưỡng thương, ta đảo mắt khắp một lượt rồi ngồi xuống. Akemi vẫn còn đang ngủ, khuôn mặt vì mất máu mà trở nên tái nhợt, vầng trán lấm tấm mồ hôi. Ta khẽ thở dài, nhẹ nhàng đổi tư thế cho Akemi, cố gắng không đụng đến vết thương sau lưng cô ấy rồi trực tiếp xòe tay, dẫn luồng linh lực xuyên qua lớp băng dày, trị liệu vết thương. Có lẽ bị nguồn linh lực mang tính hàn của ta tác động nên Akemi bất giác rùng mình, hai mày chau lại rồi đột ngột mở mắt. Ban đầu là khó hiểu rồi khi ý thức được sự việc, Akemi nhìn ta với cái nhìn khó tin, dường như không thể đoán được lí do ta trị liệu cho cô ta.

Nếu là trước đây Emi hẳn sẽ nói thẳng rằng ở đây không thiếu người mang nguyên tố thủy, mà so với ta linh lực không những mạnh hơn mà thần chú trị liệu cũng nắm chắc hơn nữa. Chẳng qua họ đều là nam, cực kì bất tiện. Còn nếu là ta vài tháng trước thì có lẽ sẽ để mặc Akemi hấp hối, để ý một chút cũng sẽ cảm thấy lãng phí.

Nhưng ta bây giờ thì khác, con người ta hiện giờ thế nào ta cũng không đoán nổi. Một kẻ sắp chết có lẽ đang nghĩ làm thế nào để sống có ích trong những ngày cuối đời mặc dù thâm tâm ta không lương thiện gì cho lắm.

Con người thật sự phức tạp, pháp sư cũng vậy. Họ rất dễ thay đổi, dễ bị cám dỗ, bị thù hận chi phối nhưng đối mặt với cái chết thì tất cả đều trở nên vô nghĩa. Họ sẽ thu mình lại, cam chịu và tự mình gặm nhấm một nỗi sợ gọi là sợ chết.

Ta bây giờ đang sợ chết, ngày mai ta lại càng sợ và cho đến ngày kia nỗi sợ hẳn lại càng tăng thêm. Ta biết, ta sắp mất tất cả, mặc dù thứ ta có cũng không nhiều.

Ta vừa nở một nụ cười giễu vừa thu lại luồng linh lực trong bàn tay, khẽ nói:

- Nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ đến Tokyo!

- Tại sao lại cứu tôi? Chúng ta vốn không phải là bạn! – Giương đôi mắt nâu nhìn ta, Akemi kéo kéo áo, khẽ hỏi.

- Bây giờ hoàn toàn có thể bắt đầu! – Ta cười nhẹ, cảm thấy cái chết thật kì diệu. Nó có thể khiến ta thèm khát nhiều thứ, ví như...tình bạn.

Ta biết Akemi chưa từng thật lòng với Emi, nếu có thì cũng chỉ là trong thoáng chốc. Nhưng mà Emi thì đã từng rất thật lòng coi Akemi là bạn. Thế nên bây giờ ta muốn đòi công bằng một chút, ta cũng muốn được người khác yêu quý thật lòng cho dù người đó đã từng phản bội ta, chính xác hơn là cho dù người đó gian dối, chưa từng thật lòng.

Gần đây, ta đột nhiên cảm thấy mình khác trước rất nhiều, khác Emi, khác cả Ime nữa. Ta bây giờ là ai? Đó là một câu hỏi lớn. Có điều, câu trả lời không quan trọng lắm, con người này khiến ta thanh thản, ít nhất là như vậy.

- Cô thật sự muốn kết bạn cùng tôi à Misuzu? Sao tình địch có thể làm bạn với nhau chứ? – Giọng nói của Akemi đầy hoài nghi

Ta cụp mắt, cười trừ:

- Tôi không phải Misuzu, quận chúa! Tôi là Sawada Emi!

Akemi giật mình, tròn tròn mắt, mãi một lúc sau cô ta mới lắp bắp:

- Không phải Sawada Emi...đã chết rồi sao?

Ta gật đầu, đáp:

- Đã chết, tái sinh bộ mặt mới rồi sẽ lại chết!

- Cô đang nói những nói cuối gì vậy? – Akemi khó hiểu

Ta không trả lời, tôn nghiêm của một người mang trong mình dòng máu cao quý không cho phép ta công bố thời điểm biến mất khỏi cõi đời để đối lấy sự thương hại.

Chết cũng phải sao cho thật kiêu hãnh!

- Nghỉ ngơi đi! Thời gian nghỉ không nhiều đâu! – Vừa nói ta vừa đứng dậy, kéo cửa., bước ra.

Đột nhiên, từ đằng sau giọng của Akemi đột nhiên vọng lại:

- Emi – chan! Chúng ta có thể là bạn sao?

Ta đưa mắt nhìn lên bầu trời, khẽ cười trừ một tiếng rồi đáp:

- Uk!

Chúng ta sẽ là bạn trong khoảng thời gian 3 tháng cuối cùng của ta. Mặc dù ta đã từng ghét, rất ghét, từng thù và hận cô, nhưng giờ đây dù không muốn nhưng ta vẫn muốn lưu lại vài ấn tượng tốt đẹp. Trải qua mấy tháng thôi, ta cứ như đã qua rất nhiều tuổi, từng trải quá rồi vậy.

Bước xuống thêm, ta đi giày bước vào khuôn viên của nhà trọ trong vô định và bất gặp một người ta không muốn thấy: Kenshin!

- Akemi sao rồi? – Hắn ta lên tiếng hỏi

- Đã ổn! – Ta khẽ đáp, hướng cái nhìn đến đôi mắt đen tuyệt đẹp của người trước mặt.

Hắn gật đầu, bước lên vài bước đến cạnh ta, thì thào:

- Đáng ra Emi bây giờ sẽ không cứu Akemi, dù là lí do gì đi chăng nữa!

- Nếu không cứu cô ta sẽ làm chậm thời gian của cuộc hành trình! – Ta viện lí do, bỏ qua khoảng cách rất gần với con người ta cảm hận.

- Cho dù là như vậy, thì cô cũng sẽ không cứu! – Kenshin khẳng định, chắc như đinh đóng cột sau đó hắn lại vội chuyển đề tài: Ryan đã trở về, cô không mừng sao? Hoặc cô không tò mò khi hắn xuất hiện ở thời điểm này ư?

- Kenshin! – Ta cười nhạt, không trả lời câu hỏi của hắn: Người vất kiệt giá trị của ta! Sao ngươi không hỏi thẳng, ba của ta – Bá tước đang suy tính điều gì.

- Rất thông minh! – Kenshin nhún vai, rồi tiến thêm một bước, gần như đã đi vượt qua ta, tấm lưng rộng khẽ đụng lưng ta, từ đằng sau nói vọng lại: Nhưng mà khả năng che giấu của Emi dường như còn tốt hơn nhiều! Cô và Ryan đang che giấu điều gì vậy?

Ta nhắm mắt, buông thả bản thân mà dựa vào tấm lưng rộng đằng sau, dồn toàn bộ trọng lượng vào đó. Trong chốc lát, thân hình người nào đó trở nên cứng đờ.

Ta không hề mở mắt cũng không nói gì, chỉ khẽ cười. Với Akemi ta còn không nói, huống chi là Kenshin – người đã giẫm nát niềm kiêu hãnh của một công nương là ta trong chốn ngục tù. Chẳng lẽ ta lại nói với hắn rằng, ta đã thua và sớm sẽ chết. Không phải định mệnh mà là một lời nguyện, có từ khi ta chưa được sinh ra.

Sinh ra là một kẻ khuyết tật, ta đã thua sức mạnh của hắn.

Rồi lại ngây thơ yêu hắn trước, yêu hắn rất chân thành, ta đã thua trong mưu kế của hắn.

Tái sinh với con người mới nhưng vẫn yêu hắn, là ta thua tình yêu của ta!

Trước giờ ta đã nghĩ chất độc hận thù đã làm máu ta ô ứ, nuôi dưỡng ta trở thành một con quỷ. Nhốt chặt mắt tốt vào sâu thẳm, chỉ còn lại dòng máu đen với tâm hồn trống rỗng hắn là ta sẽ không ngại tất cả mà điên cuồng trả thù. Nhưng ta đã quên rằng, sự hận thù này là do hắn mà ra, là bởi vì yêu hắn. Cho nên mỗi lần đối mặt, dòng máu vẫn sôi trào, nhắc nhở về tình cảm đã tưởng như đã chết.

Ta yêu Kenshin, vì yêu nên mới hận, vì yêu mới căm thù!

Sự ghét bỏ lớn nhất chẳng phải hận mà là lãng quên, ấy vậy mà, ta không quên được!

Mục đích của Kenshin, ta vẫn còn rất mơ hồ. Và cho đến lúc này có lẽ là chỉ có một câu hỏi ta rất muốn biết câu trả lời, một câu hỏi mà khi ở trong ngục ta đã không có đủ dũng cảm để đối mặt với đáp án. Đó là:

- Kenshin! Bạn có từng yêu Emi dù chỉ là một chút không? – Ta đang đánh cược, một ván cược không mất thứ gì để đặt và cũng chẳng có gì đảm bảo là sẽ thắng.

Thân hình của người đằng sau càng trở nên cứng đờ. Mà bởi vì hắn dừng đằng sau nên ta cũng chẳng thấy được biểu cảm của hắn.

Không khí xung quanh bất chợt trở nên ngột ngạt.

Ta nghĩ hắn sẽ phải nghĩ rất lâu rồi mới trả lời, hoặc cũng có thể hắn sẽ không nói. Thế nhưng rất nhanh, ta lại có được đáp án:

- Tôi yêu Emi đủ có thể chết vì Emi! Nhưng mà Emi này, tôi sống vì gia đình đã chết của tôi!- Đáp án vừa thốt ra cũng là lúc tấm lưng rộng của Kenshin dịch chuyển, cậu ta đang tiến về phía trước.

Mất điểm tựa, ta hơi chao đảo nhưng rồi lại đứng vững, cũng có thể ta đã không được thả lỏng mọi thứ như trước đây, luôn sẵn sàng trong trường hợp Kenshin dời đi như vậy. Xoay người, ta khẽ hỏi:

- Không thể buông bỏ mọi thứ sao?

Kenshin không dừng lại, nhưng vẫn để lại câu trả lời:

- Có thể! Nhưng là khi tôi đã chết!

Ta cười, cứng nhắc.

Giữa sống và chết là một ranh giới rất mong manh. Sinh mệnh so với tình yêu và tình bạn, tình thân và tình người còn mong manh hơn nhiều. Giây phút này ta sống, nhưng ai biết được giây phút sau đã chết hay chưa.

Ta đang gánh chịu một lời nguyện.

Ta đang bước dần đến cái chết. Vậy mà lúc này, ta lại biết được ta đã từng có tình thân, tình bạn và tình yêu.

Ta hối hận, nhưng không cách nào sửa chữa!

Đột nhiên ta muốn kéo Kenshin đi cùng! Đi đến kết thúc của sinh mệnh!

Cùng chết!

54. Chương 50

Chap 50: Lời nguyện!

Cùng chết?

Ta đột nhiên muốn cười to bởi suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Và rồi, ta cười thật! Nhưng nụ cười này không phát ra tiếng như ý muốn, khóe môi của ta chỉ nhếch lên đủ để mỉa mai sự ngu ngốc của chính ta mà thôi.

Với linh lực ngày một suy yếu hiện giờ ta làm sao có thể kéo Kenshin chết cùng được chứ.

Đây, đúng là một sự thật đáng cười mà!

Ta khẽ thở dài, xoay người lại hòng nhìn được bóng dáng của con người vô tình kia để rồi ngạc nhiên khi nhìn thấy Kenshin không cách xa so với chỗ ta đang đứng lắm, hắn đứng quay lưng với ta, hai tay đút trong túi quần, thản nhiên đối mặt với một người đối diện. Ta không thể nhận ra đó là ai cho đến khi người đó không chút khách khí giáng một cú đấm về phía Kenshin, lực đủ để nửa trên của hắn ngã sang một bên.

Không rõ là do quá bất ngờ hay không muốn tránh mà Kenshin đã lãnh trọn cú đấm ấy. Trong khoảng khắc đó, ta đã nhận ra người đó – một thiếu niên tóc đen với đôi mắt màu hổ phách. Là Ryan!

- Chấn đường tôi trong nhiều phút, chỉ đến khi công nương yêu quý của anh quay lại mới ra tay. Gây ấn tượng như vậy liệu có lộ liễu quá không? – Kenshin đưa tay lên khóe miệng, lau đi vệt máu tươi mới rỉ. Đôi mắt sâu của hắn nhìn ta đầy hàm ý.

“Bốp!”

Một cú đấm nữa lại được tung ra, lực mạnh hơn nhiều so với cú đấm ban nãy. Bất ngờ là Kenshin một lần nữa hứng trọn nó.

Ta nhú mào, đột nhiên nhận ra Ryan chưa bao giờ lỡ mãng đánh người như vậy và Kenshin cũng chưa bao giờ chật vật như bây giờ.

Ta có nên cảm thấy may mắn khi chứng kiến Lần Đầu Tiên của hai thiếu niên xuất sắc này hay không?

- Thăng rác rưởi, tốt nhất là mày dừng lại gần em gái tao lần nữa. Tao không chắc là sẽ chỉ đấm “chay” nếu mày cố ý có lần sau! – Ryan nghiêng răng, rõ ràng đang rất giận.

Đáp lại sự giận dữ ấy chỉ là sự bình thản của Kenshin. Hắn hơi nhún vai, nhườn mày nói:

- Vậy sao? Nhưng liệu công tước có chắc tôi nên tránh xa Emi không? Hay là người đó nên là anh, kẻ bệnh hoạn yêu em gái mình nhỉ? – Về giễu cợt của Kenshin vệt tắt thay vào đó là sự nghiêm túc, lạnh lẽo cực điểm.

Ta chấn động và hiển nhiên, Ryan cũng thế!

Mấp máy đôi môi, ta run run hỏi:

- Người đang nói cái gì vậy?

Kenshin hừ lạnh, nhàn nhạt nói:

- Emi không biết sao? Anh trai song sinh của Emi luôn nhìn cô với cái nhìn của một người đang yêu đấy! Cứ như thể thiếu cô hắn sẽ không sống nổi vậy. Thật ghê tởm và tội lỗi!

Ta không biết làm sao Kenshin biết được chuyện này nhưng thái độ khinh miệt và giễu cợt tình cảm người khác của hắn khiến ta tức giận muốn điên lên. Và cơn giận ấy càng trở nên dữ dội khi ta bắt gặp biểu cảm của Ryan. Anh ấy vẫn đứng đó, chỉ là đã cúi đầu xuống, đôi mắt hổ phách đã bị mái tóc đen che khuất, ở bên hông, hai bàn tay đang siết chặt lại đến tứa máu.

Không biết dừng khí từ đâu mà có, ta bước vội đến, hung hăng vung tay giáng một bạt tai xuống khuôn mặt đã từng xuất hiện rất nhiều trong giấc mộng của ta kia. Nhưng lần này, không trúng! Hắn dễ dàng bắt lấy cổ tay ta, khóa chặt.

- Tôi nói không đúng sao? – Kenshin trầm giọng hỏi, bàn tay gia tăng lực, siết cổ tay ta đến phát đau.

- Người đứng là đồ rác rưởi, Kenshin! Người nghĩ một anh trai yêu em gái mình là sai sao? Người gọi người không thể thiếu ta là tội nhân, gọi tình yêu người ấy dành cho ta là tội lỗi à?

- Đừng nói nữa! Những gì hân ta nói là thật, không sai chút nào! – Ryan gào lên, đau khổ đưa hai bàn tay đang tứa máu lên, ôm lấy khuôn mặt: Anh yêu em! Đó là tội, và anh sẽ bị dày xuống địa ngục vì tội lỗi của mình! – Nước mắt anh ứa ra, thoát ra khỏi kẽ tay, hòa với máu, chảy xuống. Trong nỗi đau đớn, giọng anh trở nên ngắt quãng: Là anh...người nên tránh xa em phải là anh mới đúng! Anh không thể để tình cảm dơ bẩn của mình làm ô uế em được!

Ta lắc đầu, cứng nhắc. Nước mắt đột nhiên ứa ra, theo gò má, lăn xuống.

Không phải đâu! Ryan mà Emi lẫn Ime biết không phải như thế này.

Ryan luôn kiêu hãnh, Ryan tài năng, Ryan như ngôi sao sáng chói biến đi đâu mất rồi?

Ryan sao có thể chật vật, yếu đuối như thế này?

Vùng mạnh ra khỏi bàn tay của Kenshin, ta chìa tay về người anh trai song sinh của mình, thì thào:

- Không đâu, Ryan! Anh cũng biết mà, đúng không? Em cũng rất buồn, rất buồn ấy. Vậy nên anh không cần lo, cũng không phải tránh xa em, nếu không em sẽ nghĩ anh ghét em đó!

- Ha...hahahaha! – Ryan lùi lại vài bước, cười điên dại, lí trí dường như không còn tồn tại: Thần linh đã dạy rằng nếu như chân người chót nhúng chàm thì hãy chặt nó đi, nếu như tay người vấy máu thì hãy cắt phăng nó đi và nếu như đôi mắt người đã nhìn thấy những gì dơ bẩn thì hãy lòi nó ra, hãy để người được trong sạch, có vậy mới có thể qua cổng thiên đường. Vậy mà anh chẳng thể nào cắt bỏ được tình cảm này, anh thật sự phát điên rồi!

Rồi anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Kenshin bằng đôi mắt tròn tròn, hân học và hoang dại:

- Kenshin, mày đừng vội đắc ý! Một kẻ như mày rồi cũng sẽ cô độc đến chết thôi, vĩnh viễn không được yêu thương và sẽ mãi như thế, một mình! – Ryan xoay người rồi xoay người, sử dụng năng lực phi thân đi, mắt hút giữa nền trời đông xám xịt.

Ta chết lặng, cánh tay vẫn vươn ra, chưa hề buông xuống.

Sao anh lại trở nên như vậy? Sao ta lại thành ra thế này? Chuyện gì đã xảy ra với hai anh em chúng ta thế?

Hơn chục năm sống trên đời, ta biết cuộc sông của mình chẳng tốt đẹp gì, nhưng ta vẫn cứ tồn tại với linh hồn mục rỗng. Ta đã nghĩ anh thật may mắn, anh tốt hơn ta nhiều nhưng dường như ta sai rồi.

Ta khóc!

Rồi rất lâu, rất lâu sau, hai cánh tay của ta thông xuống, cả cơ thể như bị rút hết sự sống, ngã vật xuống. Đất trời như chao đảo.

“Ta nguyện rửa những đứa trẻ mà sau này các người sẽ sinh ra. Chúng sẽ chịu một số mệnh khắc nghiệt, bị dày vò giữa những cái tôi của bản thân, chịu đau đớn, đầy dọa bởi chính tình yêu của mình và chết khi tâm hồn hoàn toàn ô uế. Vật hiến tế để lời nguyện trở thành hiện thực chính là... sinh mệnh của ta!”

55. Chương 51

Chương 5: Hi vọng

Lời tác giả: Rất xin lỗi vì sau một thời gian dài Suzu mới ra chap, thứ nhất là do vấn đề zing forum bảo trì, thứ hai tổ bận thi học kì. Mong mọi người bỏ qua nhé, tổ đền cho chap dài nè >.< .=”>

Thời gian 3 tháng bỗng chốc đã trở thành 3 ngày. Linh lực của ta ngày một phân tán khiến cho cơ thể vô vùng mệt mỏi. Mọi giác quan trở nên đình trệ, cử động mất dần sự linh hoạt, từ từ trở nên cứng nhắc. Thật may là kết giới ở Thần cung Ise tỉnh Mie – nơi cất giấu viên ngọc Yasakani no Magatana đã được gia cố. Một cách rất dễ dàng, chúng ta nhân danh những người du lịch đến đền thờ, sử dụng thứ thuốc khiến con

người bình thường mất đi sự nhận biết thời gian, sau đó gia cố kết giới mà không có bất cứ sự phá đám hay đụng chạm của pháp sư bóng tối. Điều này khiến chúng ta hiểu rõ, kết giới cuối cùng – kết giới ở Hoàng cung Kokyo sẽ là nơi diễn ra trận huyết chiến. Mặc dù đó là một nơi khá bất lợi khi Hoàng cung Kokyo vốn có kết giới thần thánh bao bọc từ xưa để bảo vệ Hoàng đế khỏi quỷ dữ và chắc chắn chúng sẽ thiệt hại rất nhiều, mà chúng ta hiển nhiên cũng gặp khó khăn khi phải tránh tai mắt của người thường.

Ta dựa người vào một thân cây cổ thụ trong khuôn viên nhà nghỉ, cố điều tiết linh lực đang phân tán bằng cách thu nhập linh khí. Thời gian của ta chỉ còn vắn vẹn 3 ngày mà thôi, cái chết đang ngày một gần. Ta đột nhiên nghĩ về địa ngục, về cảm giác của sự chết. Ta nghĩ rất nhiều, nhưng lại rất mơ hồ. Ta thở dài...

Ngày hôm qua, ba đã đến đây. Có lẽ ba đoán được tình hình hiện giờ, về cuộc huyết chiến, về sự biết mất đột ngột của Ryan hoặc có lẽ ông ấy đến đưa tiễn ta, tiễn đưa con chưa đến tuổi 20 của ông ấy. Ta cảm thấy rất có lỗi, theo lẽ tất nhiên. Trước đây, khi bị tuyên phạt tử hình bằng hình thức hỏa thiêu, ta chưa nghĩ được điều này, khi ấy tâm hồn ta đang hoàn toàn chìm trong sự hoảng loạn và thất vọng, cảm nhận về sự chết không hề rõ ràng. Nhưng giờ đây, khi cảm nhận từng phút từng giây trôi qua, cơ thể lại nặng thêm một chút, không đau đớn nhưng nặng nề, mệt mỏi, ta mới biết sợ, biết nghĩ về những người xung quanh. Kề tóc bạc, (ừm...mặc dù tóc của ba chưa bạc tí nào và ba còn rất phong độ) tiền kẻ đầu xanh hẳn là rất đau đớn.

- Emi! – Tiếng ba vọng tới.

Ta chậm rãi mở mắt, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, khẽ đáp:

- Vâng!

- Ryan đâu?

Hôm qua ba đến đây, nhưng đến bây giờ ông và ta mới có một cuộc nói chuyện riêng tư thật sự. Nhưng chủ đề mà ông muốn đề cập khiến ta cảm thấy khó giải thích. Đứng thẳng người, bước nhẹ về phía ba và ngồi xuống sàn gỗ, ta thở dài:

- Con không biết ạ!

- Có chuyện gì xảy ra sao? – Ba hơi hơi nhíu mày

- Ba, con đã sai phải không? – Ta cúi đầu, đánh trống lảng bằng cách thú tội. Mỗi khi nghĩ đến Ryan, nghĩ về chuyện xảy ra hôm đó ta lại muốn phát điên, tâm trạng mà ta cố giữ bình ổn lại như từng đợt sóng ngầm, dội lên.

- Thế nào là sai? – Ba nhìn ta, bàn tay hơi chai khê vuốt những lọn tóc đen, hơi rối của ta.

Ta không trả lời, có lẽ vì tôi sai quá nhiều.

Nhưng lời nói tiếp của ba khiến lại khiến ta giật mình. Ông nói:

- Đúng và sai vốn khó phân biệt, xấu và tốt lại càng khó phân biệt hơn. Con người vốn là loài sinh vật phức tạp và không ai là hoàn hảo cả. Tuy nhiên có lẽ chính phần khuyết thiếu của mỗi người chính là điểm nhấn của bản thân họ. Vậy nên, thật ra Emi vốn không sai, chỉ là con lựa chọn lầm. – Ba khẽ thở dài, nói tiếp: Ba chưa già, nhưng ba đã từng trải rất nhiều rồi. Ba hoàn toàn không lảm cẩm, có chuyện gì xảy ra, lẽ nào ba không biết! – Ông xoa đầu tôi, không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt tôi, màu hổ phách của ông trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết: Về chuyện của Ryan, về Kenshin và về cả con nữa!

Ta tròn mắt, không thể thốt được một lời nào. Gió đông bất chợt nổi lên khiến ta rùng mình. Mãi một lúc sau, ta mới lên tiếng, đúng hơn là buông một câu oán trách:

- Nếu đã biết, tại sao ba không ngăn cản chứ? – Ta biết ông không đùa. Làm sao ta lại quên, người trước mặt ta đây không chỉ là ba của ta, ông ấy còn là một vị Hoàng thân, là Bá tước điện hạ. Đối với ông ấy mà nói, những chiêu trò vật vãnh của ta có lẽ chẳng khác gì trò hề trong mắt ông ấy.

Bàn tay của ông dời khỏi mái tóc ta, ông hướng cái nhìn về phía nền trời xám xịt phía trước, nói:

- Ba sợ rằng càng ngăn cản, kết quả càng tệ hơn mà thôi. Con có biết về thần thoại Hy Lạp không? Những con người biết trước số phận của mình đều tìm cách tránh đi những bi kịch, nhưng không ngờ chính hành

động đẩy lại dẫn con người ấy đến bi kịch. Số phận có lẽ không tồn tại, nhưng lựa chọn và quyết định là luôn luôn. Chuyện của các con, phải do chính các con đối mặt và giải quyết.

Ta không phản bác được bất cứ điều gì bởi vì ba nói không sai, mọi thứ là do ta chọn và ta có trách nhiệm phải đối mặt và giải quyết nó. Nhưng hình như...ta không có đủ khả năng để thực hiện điều đó. Bàn tay ta bắt giác siết lại...

- Ba không thể cứu con, đó là sự thất bại của ba và ba thừa nhận. – Đột nhiên, ba đổi chủ đề: Nhưng Emi à, ba và mẹ sẽ cố gắng hết sức bởi vì con như bây giờ ba mẹ cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Kì thật lời nguyện mà con hứng chịu có thể được hóa giải khi có được mắt rồng nhưng mắt rồng ở đâu, chẳng ai nắm chắc. – Ông thở dài, hai bàn tay xoa vào nhau, một biểu hiện của sự lo lắng: 3 ngày sau, sau khi trận huyết chiến kết thúc, tất nhiên đó là giả thiết, ba và mẹ sẽ dùng toàn bộ linh lực để tạo nên kết giới bảo vệ linh hồn. Vì con, bố mẹ không ngại điều gì cả, dù mắt rồng chỉ là truyền thuyết đi chăng nữa!

Ta bật khóc, vùi đầu vào lồng ngực vững chãi của ba mà nước mắt. Ông ấy biết ta sợ chết, sợ sẽ mục nát trong địa ngục tối tăm nên ông ấy đang cố làm tất cả để kéo dài mạng sống của ta, cho ta có cơ hội sửa chữa, cho khả năng ấy rất mong manh và phải đánh đổi bằng toàn bộ linh lực ông và mẹ có. Đối với pháp sư, linh lực có ý nghĩa như thế nào chứ, nó quan trọng hơn cả một bộ phận trên cơ thể. Mất linh lực, pháp sư chẳng còn gì ngoài kiến thức về pháp thuật và các loại thần chú trị liệu, mà đối với ba, ba sẽ còn mất đi tư cách đứng trong hàng ngũ các đại pháp sư. Nhưng mà vì ta, vì đứa con gái ngu xuẩn này, ông ấy không ngại...

Ba biết ta rất sĩ diện nên vẫn làm như không biết ta đang khóc, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai ta. Ta không biết gì về lời nguyện được ám lên ta kể từ khi ta chưa ra đời, ta không gì về chuyện quá khứ nhưng đã có một điều ta đã chắc chắn rồi, ta chưa từng bị coi thường, bị khinh rẻ bởi những người trong gia đình vì họ chưa từng hết yêu thương ta. Vậy mà ta, lại không ngừng oán trách họ, chưa một lần thử cảm nhận họ, nghĩ xem họ đang nghĩ gì. Ta thật tệ!

- Emi! Ba có một ông bố rất tệ và một người mẹ luôn chịu chi phối bởi ánh mắt của người đời! – Ông vừa nhẹ vỗ vai ta, vừa nói, chính xác hơn là kể ra dòng hồi tưởng đang hiện hữu từ quá khứ: Bố thì không nói, còn mẹ ba rất yêu ba, nhưng bà lại quá nhu nhược, tất cả mọi thứ khiến cuộc sống của ba trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, trọng trách đè lên vai ba và ba dần quên mất nụ cười, cho đến khi...ba gặp mẹ con. Đó là điều mà ba cảm thấy may mắn nhất trong đời. Ba đã nghĩ từ đó về sau, ba sẽ hạnh phúc. Nhưng chẳng ai lường trước được rằng đau khổ sẽ ập lên đầu con cái của ba.

Ta rơi vào trầm mặc, thôi khóc. Ba nói đúng, gặp được mẹ là điều may mắn. Trong khi đó, ta lại gặp phải một tên khốn nạn, tiếp cận ta chỉ vì mục đích trả thù. Số phận... có lẽ thật sự tồn tại!

- Ngày ba mẹ gặp được nhau cũng là ngày Tsura – kẻ cầm đầu quân phản loạn bị giết chết. – Câu chuyện của quá khứ được tiếp tục sau một hồi ngắt quãng, có lẽ ba cũng không muốn nghĩ lại: Ai cũng nghĩ ông ta chết là mọi thứ kinh khủng cũng sẽ theo đó mà đi đến hồi kết, nhưng tệ là trước khi bị giết ông ta đã gieo một lời nguyện lên con và Ryan, dùng chính mạng sống của ông ta làm vật tế, tệ hơn nữa là chúng ta chỉ biết khi con mãi không có huyết pháp. Nhưng chúng ta có quyền hi vọng, Emi!

Ta gạt đầu, siết chặt vòng ôm. Sự ấm áp từ trong lồng ngực ba khiến ta được thả lỏng. Thở một hơi lấy lại tinh thần, ta chìm sâu vào giấc ngủ...

Ở khu vực trung tâm Tokyo là Hoàng cung Kokyo. Những ngày bình thường người dân và du khách chỉ được tiến đến khu vực khuôn viên ngoài, chỉ ngày đầu năm mới và sinh nhật của Nhật Hoàng người dân và du khách mới có thể tiến đến khu vực hào nước bao quanh, giới hạn ở cây cầu Nijubashi. Ta cũng Kenshin, Akemi và Ryu đang có mặt ở cây cầu đó. Chưa kịp dùng Thổ kết giới của Ryan để trở nên vô hình trong mắt người thường thì một đàn quạ mắt đỏ bay đến. Màu đen của quạ hòa với gam màu buồn của hoàng hôn khiến khung cảnh trở nên đáng sợ. Chúng kêu ré lên nhưng tiếng ghê rợn rồi lao thẳng vào kết giới mà Ryu mới tạo dựng.

- Nhận đi, mình đạo khai! – Ryu hét lên, cánh tay vung lên trong không khí tạo thành một đường lưỡi liềm ẩn hiện, hút lấy đàn quạ.

- Chúng là vô hình trong mắt người thường, Ryu, tạo kết giới thổ cho tất cả mọi người đi. Phải tạo điều kiện để Shirai vào bên trong cung điện! – Kenshin vừa nghiêng người, né tránh những con quạ bị hút vào vừa nói.

Ryu hiểu ý, nắm mạnh con tay cái để tạo kết giới Thổ – kết giới tàng hình, tàng thanh. Từng kết giới được tạo ra, Akemi và ta vội vã bước vào rồi nhanh chóng qua cầu, tiến vào bên trong Hoàng cung. Ở phía sau, lũ quạ còn chưa bị hút hết thì bên dưới cây cầu, một con Thủy quái khổng lồ từ trong hào nước trời lên, gần như ngay lập tức tung đòn tấn công vào Kenshin và Ryu. Bản thân Kenshin mang trong mình 5 nguyên tố, có thể tự tạo ỉnh kết giới Thổ. Cậu ta nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công rồi chạy vụt theo sau ta và Akemi, chỉ vút lại cho Ryu một câu nói:

- Chỉ là quái cấp B, anh thừa sức. Chúng tôi đi trước đây!

Tôi nghe loáng thoáng tiếng chửi thề của Ryu ở phía sau. Chắc chắn là hiện giờ, nếu không vướng phải con Thủy quái đó, Ryu hẳn sẽ tặng cho khuôn mặt đẹp trai của Kenshin một cú đấm, mặc dù là khả năng đánh trúng không hề cao.

- Anh ấy chỉ có một mình, liệu có sao không? – Akemi ngoài đầu nhìn lại, hỏi.

- Như tôi đã nói, thừa sức. Bạn cứ lo chạy là vừa. Đừng quên là chúng ta không có nhiều thời gian. Kết giới thần thánh được giảng ở đây có ảnh hưởng lên toàn bộ những kẻ đột nhập trái phép đó.

Nghe vậy, Akemi không nói gì nữa. Chúng tôi dùng toàn lực vào đôi chân mà tiến vào phía trước.

Thật ra thể lực của pháp sư chẳng hơn người thường là bao, mà cơ thể ta vốn chẳng còn có thể linh hoạt như người bình thường. Ta không chắc mình có thể tiếp tục tồn sức với khoảng thời gian dài. Vì vậy cần tốc chiến, tốc thắng. Nhưng có lẽ mong muốn của ta không trở thành hiện thực khi mới chạy được một đoạn đường, từ dưới đất từng đoạn rẽ cây trời lên, vun vút phóng về phía 3 người chúng ta. Ta bật người, tránh được sợi rẽ phía trước lại bị sợi phía sau tóm lấy, trói chặt. Ta bậm môi, đưa tay đánh mạnh xuống thứ đang không ngừng siết lấy ta. Luồng khí lạnh từ trong lòng bàn tay tuôn ra, ngay lập tức đóng băng sợi rẽ rồi khiến nó vỡ vụn. Ta thầm chửi thề, vì đã quên mất rằng bản thân không thể tiếp tục phung phí linh lực. Ở bên cạnh, Akemi dễ dàng vô hiệu hóa mấy cái rẽ đang ngu xuẩn ngọ nguậy lại gần. Khả năng sử dụng pháp thuật của Akemi vốn khá tốt, nhất là khi kẻ thù nằm trong khả năng sử dụng nguyên tố của cô ấy. Phía trước, Kenshin dùng lửa dọn dẹp đám rẽ sắp sửa trời lên, mở đường tiến sâu vào trong Hoàng cung.

- Hai người đi trước đi, nơi này để tôi lo! – Akemi nhào người, nói lớn. Đôi mắt nâu hướng ánh nhìn đầy kiên định về phía ta.

- Sẽ ổn chứ? – Ta hỏi

- Không sao, chỉ là quái cấp C, xử lý xong tôi sẽ đuổi theo! – Vừa nói, cô ấy vừa chặn lại đám rẽ tấn công về phía ta và Kenshin.

- Vậy, cẩn thận! – Kenshin buông một lời nhắn nhủ, nắm tay ta kéo về phía trước.

Bởi vì hành động này, ta hơi giật mình, nhìn về phía bóng lưng của hắn. Chẳng lẽ, hắn lại phát hiện ra hoạt động của ta trở nên cứng nhắc?

Không! Ta che giấu rất tốt mà!

- Đừng có rời khỏi tôi! Bọn chúng đang dùng kế để chia nhỏ chúng ta đấy! – Giọng nói trầm trầm của Kenshin vang lên khiến ta lại một lần nữa giật mình, hiểu ra mọi chuyện.

Thì ra lí do chỉ có quái cấp B và C xuất hiện là đây. Hẳn là lão cáo già Ichida thừa biết khả năng của mỗi người trong chúng ta nên mới phái quái vật cấp thấp đến ứng chiến. Bởi vì biết rõ nếu là quái cấp cao, chúng ta sẽ không bỏ đồng đội của mình lại. Mục đích gây chia rẽ quá rõ ràng, lực lượng càng mỏng, phía chúng ta càng khó tiếp cận bảo vật.

- Vậy, phía trước...- Ta lo lắng, ngập ngừng lên tiếng.

- À – Hắn khẽ than một tiếng: Phía trước chắc chắn còn có trò hay hơn nữa.

Quả nhiên, dự đoán của chúng ta là chính xác, đón đầu chúng ta là zuku – vua tốc độ.

Kenshin chặn trước người ta, khẽ nói:

- Đừng đi trước, đợi tôi!

Ta gạt đầu, lùi lại, đảm bảo khoảng cách an toàn. Nhưng ta biết, để hạ con quái vật này không hề đơn giản. Nhất là mục tiêu của nó là một đứa mất gần hết linh lực như ta.

- Tránh ra ta sẽ lưu lại mạng sống của mi cho đến khi thế giới pháp sư đổi chủ. Nếu không kết cục thì hẳn là mi đã biết! – Con quái vật cấp A vùng lưỡi hái, từ trên không trung lao thẳng về phía ta với tốc độ khủng khiếp.

- À, ta từ chối. Ta chọn lựa sống đến 100 tuổi! – Kenshin nhếch mép cười, dùng loại tốc độ tương tự chặn ngang hướng tấn công của zuku, rút băng kiếm trong lòng bàn tay, ứng chiến.

Bởi vì tốc độ của cả hai đều rất lớn nên ta chẳng thể thấy rõ diễn biến của cuộc chiến, chỉ âm thầm nuốt nước bọt khi những vệt đen xẹt qua lại giữa nền trời vàng đỏ và những tia lửa va sự va chạm kịch liệt giữa lưỡi hái và băng kiếm. Ta nhìn đồng hồ, hơi hốt hoảng, lũ quái vật có thể liều chết xông lên nhưng chúng ta thì không chịu được quá lâu ảnh hưởng của kết giới thần thánh. Vậy mà chỉ còn có một tiếng.

Đột nhiên, không khí xung quanh thay đổi đột ngột. Hiển nhiên đó là do thần chú mà Kenshin tạo nên để tăng sức mạnh cho băng kiếm. Nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng, không khí đặc lại, băng kiếm phát sáng, lưỡi hái cắt ngang.

Đòn quyết định!

Choang!

Tiếng va chạm mãnh liệt vang lên...

Nhiệt độ trở lại mức bình thường, không khí trở về nguyên trạng. Zuku ở trên không đang tan thành cát bụi, biến mất. Lưỡi hái bị chém làm đôi rơi xuống đất tạo nên tiếng leng keng như tiếng keng báo hiệu cuộc chiến đã kết thúc rồi cũng dần tan biến, hết như cái kết của chủ nhân.

Ta thở phào, ngược nhìn bóng người vẫn đang bình tĩnh đáp xuống. Hẳn thu lại băng kiếm, nắm lấy tay ta, tiếp tục dẫn ta chạy về phía trước. Khoảng cách giữa chúng ta và nơi cất giữ báu vật ngày một rút gọn. Thế nhưng chưa đầy 5 phút, 3 con quái cấp A* không biết từ đâu vụt đến, cùng tung một đòn tấn công về phía ta. Bị tấn công bất ngờ, Kenshin chỉ kịp đẩy ta về phía sau rồi nhanh chóng xòà bàn tay bày kết giới phòng thủ. Nói thì dài nhưng động tác của hắn chỉ diễn ra trong tích tắc. Nhưng kết giới mà hắn tạo ra lại chẳng thể đỡ nổi 3 đòn tấn công đó. Ánh mắt khẽ động, thân hình nhanh nhẹ nhảy lùi lại trước khi kết giới bị vỡ, thoát chết trong gang tấc.

Tất nhiên 3 con quái vật đâu dễ dàng để yên như vậy. Đối phó với Kenshin chỉ là một con, 2 con còn lại đồng lúc ra một đòn tấn công về phía ta. Ta trợn mắt, cái cơ thể bởi vì chạy quá nhiều mà trở nên cứng đờ giờ đây di chuyển dần trở nên khó nhọc. Thật may là từ phía sau, một người vọt đến ôm lấy ta nhào sang bên cạnh.

Đó là người mất tích lâu nay, Ryan! Quả nhiên, đúng như anh nói, anh sẽ không bao giờ bỏ mặc ta một mình.

- Anh hai! – Ta thở hồn hển, ngơ ngác nhìn anh.

Anh khẽ gạt đầu rồi nhìn về phía Kenshin bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, tất nhiên đáp lại ánh mắt ấy cũng là cái nhìn y chang như vậy.

Nhận thấy một địch thủ mới xuất hiện, lũ quái vật thoáng lưỡng lự nhưng có lẽ chúng ý thức được rằng bản thân chúng chẳng thể ở lâu trong kết giới thần thánh này nên một lần nữa chúng lùi lại, lấy đà tấn công.

Ryan đỡ ta đứng dậy, lên tiếng:

- Cùng với Kenshin đi đi, không còn nhiều thời gian đâu!

Ta còn chưa kịp lên tiếng thì Kenshin đã cất giọng chen ngang:

- Không phải hạ thấp nhưng làm ơn đi, chỉ một mình anh thì chết chắc đấy!

Quái vật cấp A* có rất nhiều loại nhưng đều có một điểm chung và cũng là điểm khiến chúng trở nên cao cấp, đó chính là sự tự tái sinh. Có thể tưởng tượng chúng như những con giun, cắt chúng làm hai thì chúng vẫn không chết vậy, nhưng thay vì sẽ trở thành hai cá thể, chúng sẽ nối liền và tiếp tục sống, tất nhiên nếu cắt chúng thành quá nhiều khúc thì chúng sẽ chết. Vì vậy cách tốt nhất để giết chúng là dùng lửa hoặc một cách nào đó khiến thân thể chúng bị chia ra làm nhiều mảnh. Ở đây có đến 3 con nên ta biết lời Kenshin nói là thật nhưng ta vẫn ném cho Kenshin một cái nhìn đầy sự hoài nghi với thông điệp kiểu hần mà cũng lo cho Ryan sao. Nhưng hần lại bỏ lơ cái nhìn đó, chỉ lại gần phía ta và Ryan, thủ thế.

Mà Ryan vẫn bình tĩnh, điềm nhiên đáp:

- Đi trước đi, tôi đâu phải có một mình! – Vừa nói anh vừa nhìn Ryu và Akemi đang chạy đến.

Không để phí phạm thời gian, Kenshin liếc nhìn 3 người con lại rồi ôm lấy ta, phi thân đi.

Ta phát cáu, nói gần như hét:

- Đáng ra người nên sử dụng năng lực này sớm hơn!

Hần vẫn chẳng thèm để ý đến sự giận dữ của ta, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Nếu không còn thời gian, tôi cũng chẳng dùng đâu. Phải biết là giờ tồn tại linh lực cũng là vắn đề đấy.

Ta bĩu môi, cố ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tất nhiên lũ quái vật vẫn chưa bỏ cuộc. Bằng chứng là từ phía chân trời, một đàn dơi xuất hiện.

Là quái vật cấp A!

Kenshin thở dài ngao ngán, có lẽ là bắt đầu định ném ta xuống dưới để ứng chiến nhưng hai người bên cạnh đã làm hần thay đổi ý định. Đó là ba và mẹ ta.

Ba lên tiếng:

- Đi đi, hai đứa còn 30 phút!

Ta không ngạc nhiên vì sự có mặt của họ ở đây. Chỉ là sự xuất hiện của họ khiến ta rùng mình, sắp đến lúc rồi đúng không? Khi mà ta dùng toàn bộ linh lực vào bài hát cổ.

Bay được khỏi đó một đoạn, tâm trạng của ta còn chưa kịp phấn chấn vì đã thấy vị trí cất giữ bảo vật thì Kenshin đột nhiên xoay san tô hai vòng trên không để tránh đi một chiếc phi tiêu sắc nhọn phóng tới.

Ta phóng tầm nhìn xuống dưới và đập vào mắt ta là mái tóc đỏ nổi bật. Thật không thể ngờ lão ta lại đích thân tới đây.

Vẻ mặt của Kenshin cũng trở nên ngưng trọng, có lẽ đòn tấn công ban nãy của lão đã khiến hần nhận biết được thực lực của lão. Hần đáp xuống mặt đất, gần như ngay lập tức thủ thế.

- Lâu lắm không gặp công nương! – Lão cáo chưa già lắm đó nở một nụ cười đậm chất cáo, lên tiếng.

Ta nghiêng răng nghiêng lời đáp:

- Ta chẳng mong gặp lại người!

- À – Lão chẳng may phật ý, chỉ cười điệu cười mà chỉ dòng họ cáo mới có được đó rồi nói tiếp: Tôi sẽ cho công nương toại nguyện ngay bây giờ. Công nương chết rồi thì sẽ không gặp lại ta nữa!

- Trước đó, hãy bước qua xác ta đã! – Kenshin lên tiếng, chen ngang.

Lần này lão cáo tóc đỏ đỏ cười rộ, như kiểu điều mà Kenshin vừa nói là một điều có thể khiến hần chết vì cười!

- Giết người cũng dễ thôi! Trên đời này chỉ có hai kẻ có thể làm đối thủ của ta, đó là Nam thần Bệ hạ hiện tại Sawada Ren và em trai hần Sawada Shin mà thôi!

Ta âm thầm lo lắng. Tuy rằng ta rất căm thù lão cáo này nhưng không thể phủ nhận một điều rằng linh lực của lão rất mạnh, cộng thêm việc lão còn có sự hỗ trợ của máu pháp sư bóng tối trong người. Đã vậy, ở đây đâu phải chỉ có một mình lão, còn có lũ quái vật cấp A và A* nữa, ngót nghét hơn chục con chứ chẳng ít.

Ta bỗng dưng có ý nghĩ bỏ chạy...

- Vậy thì để ta tiếp ngươi vậy!

Giọng nói từ phía sau vọng đến khiến ta vui mừng, khẽ reo:

- Ba!

Mặt lão Ichida bỗng chốc tối sầm, chắc lão bắt ngờ khi ba cũng có mặt ở đây. Nhưng rất nhanh lão lại nở nụ cười quen thuộc của mình, bình tĩnh xông lên dành thế chủ động.

Ta không quên nhiệm vụ của mình, nhanh chóng chạy về phía nơi báu vật cuối cùng trong 3 báu vật cần được gia cố – Yata no Kagami rồi vẽ nên những vòng phép. Lũ quái vật xung quanh vẫn còn rảnh tay, nhận ra ý đồ của ta, chúng nhào đến, ra đòn tấn công.

Giờ đây, ta đã không còn sợ hãi, bởi vì ta biết mẹ và Kenshin vẫn đang bảo vệ ta. Chút nữa thôi, anh hai, anh Ryu và cả Akemi cũng sẽ có mặt ở đây. Như thế sẽ không có chuyện đáng lo nữa.

Ta bây giờ chỉ cần làm tốt việc gia cố kết giới là được rồi. Bởi vì kết giới thần thánh cũng phụ thuộc vào độ thanh sạch của kết giới bảo vệ thần chủng.

Vòng pháp được vẽ hoàn thiện, từng vòng tròn màu đỏ bắt đầu xoay vòng.

- Dừng để con bé khởi tạo lại kết giới cất giữ bảo vật! – Nhận ra ta đã thành công tạo vòng pháp cổ xưa, lão cáo mất kiên nhẫn ra lệnh.

Tuy rằng Ryan, Ryu và Akemi đã đến nhưng nhiều quái vật cấp A và A* như vậy, họ cũng khó mà chống cự...

Ta hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, bắt đầu hát.

Bỗng nhiên trong đầu ta hiện lên hình ảnh của Emi đang đứng bên cánh cửa sức mạnh. “Cô ấy” nhẹ nhàng mở tung nó, luồng linh lực được phong ấn bấy lâu tuôn ra, toàn bộ được dùng vào việc kết hợp với bài hát để gia cố kết giới. Emi khẽ cười nhẹ, bàn tay chấp lại, cùng hát. Rồi ta lại thấy cả bóng dáng ta ở bên cánh cửa đã được mở tung ấy, cùng một tư thế, cùng một động tác với “người bên cạnh”.

Không biết qua bao lâu, khi bài hát đến đã bước vào đoạn cuối, Cũng là khi lũ quái vật tấn công vào kết giới xung quanh mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cũng là khi ta nghe loáng thoáng giọng nói của lão cáo tức giận kia:

- Hahahaha, cho dù gia cố được kết giới này thì đã sao. Con gái ngươi cuối cùng cũng sẽ chết, đúng theo lời nguyên rủa của cha ta!

Khi đó, hai bóng dáng bên cánh cửa sức mạnh đột ngột nhập lại thành một, vòng pháp ngừng xoay, bài hát kết thúc, kết giới được gia cố, linh lực cạn kiệt. Ta khụy xuống, mở mắt.

Xung quanh, khung cảnh hỗn loạn. Lão cáo già Ichida đã biến mất, rõ ràng là sợ sự uy hiếp của kết giới thần thánh. Ở phía mẹ và Akemi lũ quái thú cấp A đang dần biết mất. Phía Ryu và Ryan, lũ quái vật cũng đang quần quai. Và ở trước mặt ta là Kenshin. Hắn bị thương rất nặng, người be bét máu, mái tóc đen rối bù, đầy bụi, phần thịt dưới mũi lấm mỡ hôi như hàng rìa bằng nước.

Đột nhiên ta cảm thấy luyến tiếc hắn, luyến tiếc tất cả mọi người ở đây. Dù rằng ba nói còn có hi vọng. Dù rằng ba nói ba sẽ làm mọi thứ có thể nhưng ta vẫn sợ. Ta bật khóc!

Cơ thể đã đến cực hạn, nhào ra đất, đầu đầy sao loang lổ. Ta cố giữ chút hơi tàn, chờ ba mẹ bảo hộ linh hồn, hơi ngạc nhiên khi bên tai có tiếng gầm nhẹ.

Là ai vậy?

Xuyên qua lớp nước còn trong hốc mắt, ta thấy bóng người vốn đang kiên định chống lại lũ quái thú xoay lại, đôi đồng tử màu đen sâu vốn vô tình nay lại mơ hồ có chút hoảng sợ.

Ta cười cười, lúc sắp “chết” lại có ảo ảnh như vậy. Ông trời muốn trêu người sao?

Cuối cùng cũng là lúc linh hồn thoát ra khỏi cơ thể, bị một lực hút do kết giới bảo vệ linh hồn kéo lại như một con bướm bị giữ lại trong đám nhựa thông đặc quánh.

Thì ra chết là như vậy, không đau đớn chỉ có luyến tiếc. Ta buông xuôi, chìm vào vô thức...

56. Review Emi

2 Review: Sawada Emi – cô gái khuyết thiếu về tâm hồn lẫn sức mạnh (không phải chương chính chuyện)

Truyện xưa kể về một Hoàng tử và một nàng Lọ lem yêu nhau tha thiết. Trải qua nhiều sóng gió, gian truân của số phận, họ đã đến được với nhau và sống trong hạnh phúc tràn ngập. Thế nhưng kết tinh tình yêu của họ lại bị nguyên rủa – một đứa trẻ khuyết tật ra đời – Sawada Emi – công nương duy nhất của thế giới pháp sư.

Viết review về nhân vật nữ chính này, tác giả đã rất đau đầu bởi vì mọi suy nghĩ lẫn tính cách của Emi đều đã được thể hiện rất rõ ràng trong truyện rồi. Nhưng nếu viết review mà không có nhân vật chính thì hơi kì bởi vậy Suzu đã cầm bút lên và viết.

Như đã nói, truyện được viết theo ngôi thứ nhất, dưới cái nhìn của Emi. Nhưng nếu để ý mọi người sẽ nhận thấy, toàn bộ nội dung câu truyện chính vì thế đều không khách quan, thậm chí mà những lời Emi tự nhận xét về mình cũng không khách quan nốt. Vậy nên Suzu sẽ viết về Emi dưới cái nhìn của người viết.

Thành thật mà nói Emi là công nương, nhưng bản thân cô ấy không có một đặc điểm gì chứng tỏ mình là người đứng trong Hoàng tộc cả. Cô ấy không mấy dịu dàng, tất nhiên là càng không có một chút gì gọi là tao nhã, quý phái, nói thẳng là cô ấy khá du côn. Trong đầu cô ấy có chứa hàng tỉ suy nghĩ ngớ ngẩn và cô ấy còn hay văng tục nữa. Có thể mọi người suy nghĩ rằng Emi như thế là sống thực với bản thân, không chịu bất cứ chi phối hay sự ràng buộc của bất cứ một quy tắc nào mà một công nương cần phải có. Nhưng xin lỗi ạ, theo Suzu thì Emi chỉ làm màu thôi. Cô ấy chẳng khác gì mấy cô nàng tiểu thư ương bướng, ngỗ nghịch thậm chí có thể nói là thiếu giáo dục nhưng hay ở chỗ là cô ấy hay tự lừa mình dối người, cô ấy khoác lên người một vỏ bọc đáng thương, không ngừng than vãn và ca cẩm cốt để lấy sự thương hại, đồng tình của kẻ khác, che giấu đi bản chất ích kỉ, hay đổ lỗi, hay so sánh và sẵn sàng làm việc xấu bên trong.

Well, chẳng hẳn là các bạn đều giạt mình? Tin Suzu đi, thử lật lại các chap truyện đầu mà xem suy nghĩ của Emi, các bạn sẽ có ngay câu trả lời.

Ừm tất nhiên, Suzu thích Emi vì chính điều đó. Mẫu người như cô ấy trên đời này không thiếu, rất nhiều là đằng khác. Vậy nên Emi rất thật và Suzu thích.

Nếu để ý kĩ, mọi người sẽ thấy Suzu hay miêu tả đôi mắt của hai nhân vật chính, trong đó Emi có đôi mắt màu hổ phách kiêu hãnh và cao quý hết như người ba rất được kính trọng của mình nhưng ẩn sâu trong đôi mắt đó là một nét rất buồn.

Có lẽ mọi người sẽ thấy mâu thuẫn, nhưng bên trên mới chỉ là dạo đầu về Emi thôi, bản chất con người vốn rất phức tạp, nội tâm con người lại càng phức tạp hơn. Và những gì mà Suzu đã nhận xét bên trên chỉ là một phần trong hỗn hợp phức tạp ấy.

Đầu tiên hãy xét về thân thế của Emi, cô ấy là con gái của Bá tước điện hạ và con gái của Cựu thống lĩnh Kị pháp, là công nương duy nhất của thế giới pháp sư, là em gái song sinh của một công tước mang trong mình 5 nguyên tố, có Bác trai là Nam thần Bệ hạ đương nhiệm, bác gái là Nữ thần Nương Nương đương nhiệm nữa.

Hừm, đó hẳn là một gia thế đáng ngưỡng mộ, một thân phận không phải cứ mơ là có được. Nhưng có lẽ ông trời không có cho ai hoàn hảo cả nên Emi khuyết tật. Chính vì điều này mà người đời kì thị cô, khinh ghét cô. Sự kì thị, khinh ghét ấy sâu sắc đến mức ngay cả quyền lực tối cao của người thân và vương vị công nương mà cô có cũng không thể xóa nhòa được. Và đến đây Suzu có thể chắc chắn một điều rằng, Emi

bị trói buộc bởi những nguyên tắc và quy củ rất nhiều, nhất là sự soi mói của người đời. Đã vậy, cô gái ấy lại lớn lên trong sự “ghẻ lạnh” của cha mẹ và sự “xa cách” của anh anh trai.

Nếu nói Ryan là một ngôi sao sáng, rất sáng thì Emi là một ngôi sao màu đen, chìm lìm vào bóng tối vô tận. Lí do khiến Suzu còn có thể gọi Emi là ngôi sao bởi vì ít nhất cô ấy còn có quyền lực. Quyền lực không thể khiến người đời ngừng khinh bỉ cô nhưng ít nhất vẫn cho cô lí do để cô tiếp tục sống, theo cách mà những kẻ náo rỗng trong giới quý tộc vẫn thế: ích kỉ, đố kị và xấu xa.

Emi chỉ là một cô gái còn rất trẻ thôi (đầu truyện 16 – cuối truyện 20). cô ấy khó mà có thể có chính kiến để phân biệt phải trái được, nhất là khi cô lớn lên trong môi trường khắc nghiệt đầy gian dối với ý nghĩ là mình đã bị bỏ rơi và cô cô độc. Chính vì cô độc nên Emi khát cầu sự yêu thương và sẵn sàng làm tổn hại bản thân để có nó, song Emi cũng cần sự thương hại nữa, đó là lí do cô ấy luôn khoác ình vẻ đáng thương đó. Đê rồi, dần dà, cô ấy bị sự cô độc và nỗi đau bào mòn, đến nỗi cô trở nên lạc lối.

Thật may là Emi sợ chết, có lẽ chính xác hơn là cô ấy sợ bị rơi vào địa ngục, nơi con khủng khiếp hơn cuộc sống hiện tại của cô. Nhưng hẳn là cô ấy cũng không ham sống, bằng chứng là Emi chẳng bao giờ ngần ngại làm bị thương bản thân để đổi lấy vài tia thương hại của kẻ khác, ừm có thể một phần là do cô ấy không biết đau nữa.

Với một người con gái như thế, người yêu cô gầy hẳn phải là một con người đặc biệt. Thế nên Suzu đem đến cho Emi Kenshin – người có thể đập đổ mọi định kiến để yêu cô ấy. Theo tình tiết thì tình yêu khiến cô ấy trở nên đa cảm hơn và cũng mạnh mẽ hơn song tình yêu ấy lại không đẹp như ba mẹ cô ấy. Ban đầu nó chứa đựng những suy tính, mưu mô và giả dối của người con trai đầy lòng hận thù. Đó cũng chính là lí do khiến tình yêu vốn có thể đẹp biến thành nỗi hận cùng cực, đẩy hai con người ấy ra xa.

” Người độc ác nhất không phải là người nói lời từ chối mà là người trao hi vọng để rồi lại chính tay đập tan hi vọng ấy!”

Emi đã yêu Kenshin hết lòng. Trong cả một quá trình dài, cô gái ấy thích, chối bỏ rồi yêu. Dường như cô ấy đã trưởng thành hơn, biết nghĩ cho người khác hơn kể từ khi có tình yêu ấy nhưng Kenshin lại đập nát nó, khiến cô như người bị rơi xuống vực không đáy.

Trái tim lạnh lẽo hóa băng, yêu biến hận và tâm tình cũng biến đổi. Độc ác ơn, ích kỉ hơn và gian xảo hơn, cô ấy vứt bỏ cái tôi còn có chút thiện lương của mình để trở thành một con người mới. Và lực chọn đẩy trở nên lạnh hơn bao giờ hết khi cô ấy gây hại đến rất nhiều người.

Thật may, cô ấy có hối hận, tuy rằng cuối cùng vẫn phải trả giá bằng cái “chết”!

Ban đầu, kết cục được định sẵn là Emi sẽ như vậy mà chết, Kenshin sẽ ôm hối hận cho đến cuối cuộc đời. Nhưng Suzu cảm thấy kết cục như vậy quá bi kịch, Suzu viết truyện buồn không phải để lấy nước mắt người đọc mà là mong mọi người có thể tránh đi những nỗi buồn đó nếu chẳng may gặp phải trong cuộc sống. Nếu Emi cứ như vậy mà chết thì quá tiêu cực, vậy nên Suzu cho cô ấy có cơ hội làm lại!

Tại sao thứ có thể cứu Emi là mất rỗng ư? Theo truyền thuyết, mất rỗng khiến người ta có thể thấy được mọi thứ ta muốn thấy, thấu được mọi thứ mà ta muốn thấu. Emi và có lẽ là cả rất nhiều người đã lầm lối đó cần một con mắt như vậy, nhìn mọi thứ với cái nhìn khách quan, chất thực nhất; đặt mình vào vị trí những người mình đánh giá để thấu được nội tâm họ. Có như vậy mới có thể hạnh phúc!

Vài dòng về Emi – dưới cái nhìn của Suzu !

57. Chương 52

Chap 52: Quyết định của Kenshin

Từ bây giờ, Emi tạm dời sân diễn nên câu truyện sẽ được kể bằng ngôi thứ ba. Rất xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này*cúi đầu*. Suzu thật sự có lỗi nên chẳng thể biện minh, nếu trắng ra thì mất cảm hứng + lười. Mẹo dành cho độc giả là ném đá Suzu nhiều vào, thế thì Suzu mới sót ruột, đẩy nhanh tốc độ được. Độc giả cứ yên tâm, Suzu không bỏ fic bao giờ đâu, chỉ tam drop thôi :v, trách nhiệm với con cưng đầy mình.

Từ giờ ngày nào cũng sẽ có chap, giờ xuất không cố định. Suzu sẽ cố hoàn thành truyện trước ngày 12- 8 *tung hoa*

Kì thật, khi nhìn Emi ngã vật xuống đất, Kenshin cũng không có phản ứng đặc biệt gì. Tuy nhiên, đó là do chính cậu nghĩ thế, thực chất những phản ứng đó quá xa lạ nên chính bản thân cậu cũng không cảm nhận được mà thôi.

Đột nhiên thấy Emi khóc, Kenshin cũng thấy bình thường, vì dường như số lần cậu chứng kiến cô gái ấy khóc cũng đã nhiều lắm. Và lần này, khi cậu cảm nhận được cái chết đang đến với Emi và linh hồn đang rời khỏi cơ thể, cậu cũng chỉ mất bình tĩnh trong phút chốc, có lẽ vậy cũng có thể nhiều hơn. Nhưng trong “phút chốc” ngắn ngủi đó, Kenshin đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian sau khi “Emi” bị hỏa thiêu.

Trống rỗng đến đáng sợ!

Kenshin biết, Emi chết, cậu sẽ không đau lòng nhưng sẽ sợ hãi. Cái cậu sợ chính là cảm giác trống rỗng đã kể trên. Trống rỗng hay cô độc quen rồi cũng đành nhưng nếu như đã từng biết đến cảm giác có một người bên cạnh thì sau khi người đó biến mất, sự trống rỗng đó hẳn là sẽ tăng lên, dai dẳng và ám ảnh. Có lẽ Kenshin hiểu điều đó hơn bất kì ai trên thế giới này.

Gió gào thét. Ngoại trừ Ryan, vợ chồng Bá tước, những người còn lại và chính bản thân cậu đều không thể tin trước sự ra đi của vị công nương ấy. Quá bất ngờ, quá đột ngột. Tất cả xoáy sâu vào tâm can Kenshin khiến hơi thở cậu dần trở nên nặng nề. Ryu và Akemi đã đến gần nơi Emi ngã xuống, họ lấp bắt hỏi thăm tình hình và hướng cái nhìn lo lắng lẫn dò hỏi về phía cậu.

Họ có ý gì, Kenshin không biết, cũng không muốn biết. Cậu chỉ chậm rãi bước lại gần đó, lau bàn tay dính đầy hắc huyết vào vạt áo rồi chạm vào thân thể kia. Lạnh băng! Không có độ ấm!

Thiếu niên tóc đen hít một hơi thật sâu, đôi mắt vẫn vô hồn, khô khốc. Luồng không khí lạnh được đà lan khắp góc ngách hai lá phổi, khiến cho cơ thể khẽ rung mình.

Bây giờ, Sawada Emi đã chết thật sự. Người con gái cậu hận nhất và cũng yêu nhất, rất cuộc, cũng đã chết.

Không biết bằng cách nào, Kenshin cùng mọi người rời khỏi hoàng cung Kokyo và đến nhà Bá tước, cũng không biết vì lí do gì cậu chấp nhận ngồi im, lắng nghe và trò chuyện riêng với vị đại pháp sư rất đỗi được kính trọng trước mặt:

- Cậu muốn cứu con bé chứ? – Vị Nam thần bá tước khẽ hỏi. Sự âu lo đã được che giấu rất kĩ càng trong giọng nói ấy.
- Cứu được sao? – Thiếu niên tóc đen đáp lại bằng một câu chất vấn.
- Nói như vậy là cậu đã đồng ý? – Phu nhân bá tước lo lắng xen vào. Tình trạng của cô con gái khiến bà rất sốt ruột.
- Tôi không làm những chuyện vô nghĩa! – Thiếu niên vẫn đáp bằng cái giọng nhàn nhạt.
- Sẽ không là vô nghĩa đâu, bởi chúng ta có hi vọng! – Nam thần bá tước khẳng định, dường như muốn tăng thêm niềm tin cho thiếu niên ngồi đối diện và cũng là để an ủi chính mình. Người làm cha không thể bảo vệ cho con gái đã đành, giờ lại phải phó thác mạng sống của con gái ột kẻ không thân thích, đã vậy lại còn kẻ không hề đáng tin một chút nào. Ông có thể giao việc này cho người khác cũng được, thân tín hay thậm chí là con trai ông – Ryan. Nhưng trong thâm tâm, ông muốn con gái mình được vui. Nếu nó biết người cứu nó là Kenshin, chắc chắn nó sẽ vui thêm một chút. Mặc dù khả năng phản tác dụng sẽ rất cao, vì điều đó đồng nghĩa với việc cho con gái ông một tia hi vọng. Biết đâu bởi sự hi vọng ấy, con gái ông sẽ chuốc lấy thất vọng và đau khổ thì sao? Con người có thể tiến về phía trước là nhờ hi vọng, dù nó có mỏng manh đến mức nào. Nếu vậy thì, trước mắt cứ để con gái ông vui đã, nó buồn quá nhiều rồi, không phải sao? Hơn nữa, có lẽ ông trời cũng đang cho thiếu niên kia một tia sáng. Không ai dám chắc, cậu ta sẽ không quay đầu.

Trong khi vị Bá tước đang suy nghĩ, Kenshin im lặng.

Thật ra, Emi đã “chết” một lần và hiển nhiên, Kenshin cũng đã phải đối mặt với điều đó một lần. Nhưng kì lạ là, cảm giác không những không chai sạn mà dường như được cậu cảm nhận rõ hơn. Cậu vẫn còn nhớ, buổi hành quyết Emi trước đây không có sự có mặt của thiếu chủ nhà Sonozako. Chỉ có bản thân Kenshin biết rõ, không phải cậu sợ thấy Emi chết, chỉ là cảm thấy phiền chán, lúc đó là như vậy. Cậu không thể ngờ, chỉ sau vài ngày, khi đôi mắt mình không còn có mục tiêu để dõi theo, không còn vì một ai đó mà làm bộ làm tịch cũng chẳng cần đoán già đoán non tâm trạng của ai đó để rồi chuốc lấy phiền não, thì cảm giác gọi là mất đi mới trở nên rõ rệt. Người ta gọi đó là tình trạng mất đi rồi mới tiếc, có mà không biết trân trọng, nhưng đối với Kenshin thì không phải thế. Bởi nếu cho cậu biết trước kết quả này và cho cậu quay ngược lại thời gian, thì cậu vẫn lựa chọn như vậy, không trân trọng cũng chẳng hối hận.

Đó là một sự cô chấp, không ai có thể hiểu được, kể cả chính bản thân Kenshin.

Có điều nếu nói cậu không có cảm giác gì với Emi là sai. Ban đầu, theo như kế hoạch, cô gái có đôi mắt màu hổ phách ấy chỉ là một quân cờ được sử dụng để mở đường vào gia đình Bá tước, sâu hơn là hoàng gia. Cảm giác của Raito với Emi khi đó chỉ vồn vện ba chữ: có giá trị. Nhưng, chỉ một chữ nhưng này lại thay đổi mọi thứ, đó là cuộc gặp mặt giữa con người thật của cậu – Kenshin với bộ mặt thật của Emi tại khu rừng trong đêm có bão tuyết. Bộ dạng của Emi khi ấy thật nhếch nhác, thảm hại. Mái tóc đen rối bù, đôi mắt tuyệt vọng, trống rỗng, bộ váy trắng nhàu nhĩ và khuôn mặt thì chẳng chịt vết cào đang dần hồi phục nhưng vẫn nhỏ vài giọt máu xuống nền tuyết trắng. Hình ảnh của Emi khi đó thật sự là không thể gây được tí thiện cảm nào, chỉ khiến người ta ghê sợ. Có điều, đó lại là hình ảnh Kenshin lưu giữ về cô gái mà tưởng như mình đã quen biết khá lâu, đã hiểu khá nhiều. Nhất là hình ảnh về đôi mắt hổ phách kia, Kenshin luôn nhớ về nó đầu tiên khi bộ não cần dữ liệu về từ khóa mang tên “Emi”. Và khi ấy, bằng một cách nhanh chóng, trong đầu Kenshin đã hiện lên một suy nghĩ: cậu không muốn cô gái ấy cứ buồn thế, đột nhiên muốn cô ấy cười.

Dường như đó là một xúc cảm thật kì lạ và không kém phần phức tạp. Bởi thật rõ ràng, người làm cô gái ấy đau buồn như thế lại là chính bản thân cậu. Vậy mà khi ấy, cậu lại có những hành động không hề có một chút liên quan đến kế hoạch ban đầu.

Hát

Chọc ghẹo.

Rồi...tâm sự.

Nhưng...từ chối hồi đáp thư từ.

Emi gửi thư không địa chỉ, Kenshin biết rất rõ, cũng đọc đi đọc lại rất nhiều lần nhưng ngay từ đầu, khi mở lá thư đầu tiên, cậu đã có quyết định ấy – không hề đầu tranh tư tưởng cũng không phân vân lấy một giây mà quyết định không hồi âm. Bởi vì hơn ai hết, thiếu niên ấy biết, ngay từ đầu bọn họ đã định sẵn là những kẻ xa lạ, không nên vì một lí do gì mà có mối liên kết thật sự.

Nếu như Kenshin thật sự chỉ là một thần rừng. Nếu như Emi thật sự chỉ là một đứa con gái vô danh tính đi lạc. Bọn họ có thể đi xa hơn, ít nhất có thể dừng ở mức tốt.

Nhưng nếu như chỉ là nếu như, không phải sao? Sự thật về thân phận có thể lừa người nhưng chẳng thể dối nổi bản thân. Kenshin không cho phép mình sa đoạ vào thứ tình cảm mới chớm nở ấy, cậu lí trí cắt phăng nó đi, giấu nó vào chỗ sâu nhất trong mớ hỗn độn của hận thù và vị kỉ. Những lá thư của “bé con mặt đần đần” cũng biết mất bởi lí trí ấy.

Mà bây giờ cậu không biết mình đang cảm thấy gì, nhẹ nhõm vì sẽ chẳng còn ai khiến cậu rối rắm hay sợ hãi vì phải đối mặt với sự trống rỗng trong khoảng thời gian tới?

Không có đau đớn sao? – Kenshin tự hỏi.

Hình như...không có! – Ngay sau đó, lí trí đã phân tích và đưa ra câu trả lời.

Vậy tại sao còn lưỡng lự? Sao còn muốn cứu, sao không kiên quyết bỏ qua nó đi? – Một câu hỏi lại được đưa ra.

Lần này không có câu trả lời nào có thể biện minh.

Sau khi nhận ra điều ấy, Kenshin bỗng nhớ cái lần Emi thẳng thừng hỏi về tình cảm của cậu dành cho cô ấy. Cậu đã thừa nhận, không ngại đối mặt với sự thật đòi hỏi rất nhiều dũng khí ấy nhưng cậu cũng tàn nhẫn cho cô ấy biết, tình yêu này chẳng thể vượt qua cố chấp trong lòng cậu. Đến giờ nghĩ lại, hóa ra nói những lời ấy không phải vì muốn tàn nhẫn với Emi mà là tàn nhẫn với bản thân. Muốn lí trí quay lại thì chỉ có cách đó – tự nhắc nhở mình. Nhưng có vẻ như lần này, lí trí đã không thể kiểm soát hoàn hảo mỗi thứ nữa. Thứ tình cảm mà cậu chắc chắn rằng đã dứt bỏ được hóa ra vẫn còn tồn tại và được dịp bùng lên, như một ngọn lửa cháy mãnh liệt. Dường như, ngay từ ban đầu cậu đã sai lầm. Khiến cho người khác yêu mình rất khó, làm được rồi lại phải đối mặt với việc có thể đánh mất trái tim. Kenshin đánh cược, và cậu đã thua rồi!

- Tôi sẽ cứu cô ấy! – Cuối cùng, thiếu niên tóc đen cũng lên tiếng.

- Tôi biết cậu sẽ nói vậy! – Mặc dù cậu nói hàm chứa sự tự tin rất lớn nhưng thực chất, vị Bá tước đã âm thầm thở phào – Để cứu con bé, chúng ta cần có mắt rồng. Có lẽ cậu nên tìm đến Yuuki Tani – phù thủy cổ xưa nhất để có thông tin về nó.

Thiếu niên uống nhàn nhã uống tách trà nóng, một lúc sau thì đứng dậy, nhận lấy áo khoác từ người phụ nữ bên cạnh và dời đi không một câu chào.

Đối với người khác, mắt rồng là một vật trong truyền thuyết nhưng với Kenshin thì không. Tộc rồng đã tuyệt diệt từ lâu, trên đời này chỉ còn hai con mắt của vị vua rồng cuối cùng còn sót lại, được bảo vệ nghiêm ngặt bởi hoàng hậu rồng trong kết giới cổ xưa. Tuy nhiên, hiện giờ, Kenshin là chủ sở hữu của một trong hai con mắt ấy. Đáng tiếc, cậu lại không thể giao nó ra mà phải lên đường, lấy nốt phần còn lại. Như vậy, hình như đã có chút tham lam.

Nhìn theo bóng dáng thiếu niên ngày một xa, người phụ nữ nhún mày, lo lắng hỏi:

- Cậu ta như vậy, rốt cuộc là Emi thích ở điểm nào. Quan trọng là, gia tộc Sonozako sẽ để yên cho cậu ta biến mất một thời gian sao?

Nam thần bá tước nhìn vợ rồi lại nhìn theo bóng dáng khuất hẳn sau màn tuyết, hỏi ngược:

- Em có thể giải thích vì lí gì mà trước đây hay bây giờ em đều yêu anh hay không?

Bá tước phu nhân lắc đầu theo bản năng.

Nhìn vợ như vậy, Nam thần bá tước bất đắc dĩ cười cười, uống cạn tách trà, tiếp tục nói:

- Và một khi cậu ta đã quyết định tìm kiếm mắt rồng, cứu người mà cậu ta yêu thì liệu cái gia đình hờ đó cậu ta còn để vào mắt sao?

Bá tước phu nhân im lặng, đáp án hiển nhiên đã quá rõ ràng.

Không bận tâm!

Có thể tình yêu không khiến cho sự cố chấp trong lòng cậu ta mất đi nhưng nó đủ đánh bật mọi mưu toan của cậu ta hiện giờ!

Chỉ là, Emi có chờ được hay không mà thôi!

58. Chương 53

Chap 53: Quá khứ

Việc Kenshin không đến trường trong một khoảng thời gian dài không gây khó hiểu gì đối với học sinh trong trường bởi số lần cậu ta có mặt chẳng đếm qua đầu ngón tay nhưng đối với gia tộc Sonozako thì khác. Những thành viên trong gia tộc chỉ nghe lời lão già Sonozako khi được hưởng lợi ích, mà một phần lợi ích của gia tộc đều nằm trong kế hoạch mà Kenshin có vai trò chủ chốt. Nếu như không có cậu, kế hoạch đó gần như không thể thành công.

Chính vì điều này, Sonozako lo lắng hơn bao giờ hết. Càng ngày lão càng mất khả năng điều khiển Kenshin. Cảm giác con rối đã thoát khỏi dây luôn khiến kẻ điều khiển mất bình tĩnh. Đáng ngại hơn, lão không hề

biết Kenshin đột nhiên biến mất là vì lí do gì, đứa con hờ này vẫn luôn khó hiểu như vậy, tuy rằng trước đây cậu vẫn luôn tuân thủ mệnh lệnh nhưng chẳng có gì đảm bảo hiện tại và tương lai đều như thế. Tiếc là lão chẳng thể làm gì được. Bàn về linh lực, lão không thể so. Về cơ trí cùng âm mưu, một con cáo như lão cũng phải nghiêng mình trước thẳng ranh kém mình nhiều tuổi đó. Cái lão hơn chỉ là quyền lực. Nhưng dường như lão đã quá ỷ vào Kenshin, khiến ọi kế hoạch đều hỏng bét.

Đáng thương cho Sonozako, kẻ luôn tự cho bản thân mình là thông minh ấy chẳng thể ngờ được lão chỉ là một con cờ, con rối chứ chưa bao giờ là kẻ điều khiển.

Kenshin đang ở phía trước cấm địa rồng – nơi cất giấu con mắt rồng còn lại. Kết giới bảo vệ nơi này dù thế nào cũng không có cách phá. Đây là một kết giới cổ xưa, không hề bị suy yếu bởi thời gian mà còn hòa vào sông núi, cây cối nơi này, hấp thụ linh khí của tự nhiên và trở nên mạnh hơn. So với trước đây, khi cậu lần đầu tới nơi thì sự kiên cố của kết giới đã tăng thêm một bậc. Thật khó nhằn.

Nếu đổi lại là kẻ khác, có lẽ đã sớm bỏ cuộc. Nhưng với Kenshin mà nói, kết giới có mạnh hơn cũng chẳng vấn đề gì. Bởi vì cậu không tính phá kết giới, chỉ tìm cách đi xuyên kết giới mà thôi. Tất nhiên cách để đi xuyên qua nó, có lẽ trên đời này ngoài cậu ra không còn ai biết nữa.

Năm 7 tuổi, Kenshin đã đến tìm Yuuki Tani, cầu xin bà ta chỉ cho cậu cách có được mắt rồng. Yuuki là một phù thủy cổ xưa, cuộc sống kéo dài quá lâu khiến bà ta trở nên lập dị và không phải cứ trả công, bà ta sẽ làm việc. Nhưng sau khi gặp Kenshin và nhìn vào đôi mắt đen sâu ấy, bà ta đã nói:

- Đôi mắt cậu sâu như giếng cổ vậy nhưng ta vẫn nhìn ra sự hận thù trong mắt cậu. Xem nào, cho cậu sức mạnh chính là thả một con quái thú ra hoành hành...Muốn có được mắt rồng à? Hãy đến cấm địa rồng và đi xuyên qua kết giới. Kết giới chỉ mở ra với người có cùng tư tưởng với người tạo lập. Lấy được hay không còn phải xem cậu thế nào.

Khi đó, Kenshin đến được cấm địa rồng nhưng không thể nào đi xuyên qua kết giới. Có lúc, cậu đã nghĩ rằng mình sẽ bỏ cuộc nhưng cuối cùng sự cố chấp trong lòng cậu đã giữ cậu lại, khiến cậu kiên nhẫn suy nghĩ.

Tư tưởng

Người tạo lập...

Người tạo lập ra kết giới này tất nhiên là vị vua rồng cuối cùng, nhưng tư tưởng của ông ta khi tạo ra kết giới này là gì, một đứa trẻ 7 tuổi như cậu khi ấy không thể đoán trúng.

Đó là ngăn cấm hay là hận thù những kẻ phản bội?

Kenshin đã phân vân giữa hai điều này. Nhưng tất cả đều không đúng. Cậu chỉ biết đáp án này khi kết giới được mở ra. Khi đó, cậu tiếp tục bị những kẻ săn đuổi tìm bắt, trong cơn tuyệt vọng, ý nghĩ duy nhất trong đầu của Kenshin là được sống và được bảo vệ. Thật may mắn, sống và bảo vệ chính là tư tưởng của vị vua cuối cùng của tộc rồng.

Kenshin như ý muốn, lọt vào kết giới bảo vệ cấm địa. Không mấy khó khăn thuyết phục linh hồn của hoàng hậu rồng khi cho bà biết ý nghĩ của người chống quá cố.

Có mắt rồng, phần máu mà người đời cho là dơ bẩn nhất trong con người Kenshin đã được áp chế. Không ai có thể cảm nhận được máu pháp sư bóng tối đang chảy trong người cậu. Tất cả đều bị cậu lừa gạt dễ dàng. Thậm chí ngay cả lão cáo già Sonozako cũng bị linh lực của cậu làm mờ mắt, hoàn toàn chẳng nhận ra dưới vẻ mặt khả ái của cậu bé khôi ngô ấy mặt là một tâm hồn vật vạ đến đáng sợ.

Kết thúc dòng hồi tưởng, Kenshin nở một nụ cười trào phúng. Sau đó thuận lợi đi vào kết giới như tư tưởng đồng nhất.

Trong khi đó, tại nhà Bá tước.

- Ryan, con hãy đi tìm Yuuki Tani, xin lời khuyên bà ta để giải quyết vấn đề của con! – Vừa lướt qua dòng thư mật do thần thú đưa về với nội dung rằng gia tộc Sonozako đang rối loạn, vị bá tước của vương quốc pháp sư vừa khuyên bảo con trai.

- Con nghĩ là con không có việc gì phải vướng bận ạ! Con sẽ bám theo Kenshin, có thể có việc sẽ cần hỗ trợ! – Ryan bình thản đáp, hoàn toàn không để ý gì đến vấn đề mà bố mình đề cập

- Ryan – Bá tước thở dài, khẽ chau mày. Đường như mật độ khá dày nên trên trán ông đã có nếp nhăn – Con không thể lừa bố đâu, bố vẫn nghĩ khi con trưởng thành sẽ suy nghĩ chín chắn lại mọi chuyện nhưng xem chừng bố sai rồi – Ngừng một lúc, ông nói tiếp – Emi có cùng dòng máu với con, có cùng khuôn mặt với con, cùng mẹ, cùng cha, cùng thời khắc gia đời, đó là điều không bao giờ có thể thay đổi được, hết như chân lí mặt trời mọc đằng Đông.

Thân thể thiếu niên có đôi mắt hổ phách khẽ cườm chờ. Bộ dáng rõ ràng là vì bị nhìn thấu mà mắt bình tĩnh.

- Đi đi, đi tìm bá ta có lẽ con sẽ thông suốt. Con người luôn cố chấp như vậy, chỉ có những kẻ chẳng giống người như bà ta mới làm con sáng mắt ra.

Ryan cúi đầu, im lặng trong phút chốc rồi dời đi không nói câu gì.

Cấm địa của tộc rồng

Kenshin khẽ đảo mắt, ngược nhìn khung cảnh bên trong kết giới. Dưới sự bao bọc không một kẻ hở dường như mọi thứ bên trong không hề thay đổi gì nhiều.

Không được vài phút, sự có mặt của Kenshin ngay lập tức đã động đến linh hồn hoàng hậu rồng. Ở bên trong một kết giới riêng biệt khác, một bóng hình khẽ động, cùng lúc đó là một tiếng nói vang lên:

- Người là cậu bé trước đây à?

- Bà thật tinh tế! – Kenshin tán dương

- Kể từ khi kết giới này được tạo dựng, cậu là người duy nhất có thể lọt vào! Lần này là việc gì vậy.

- Tôi muốn lấy con mắt còn lại! – Kenshin đáp một cách thẳng thừng, có chút lúng túng vì sự tham lam của mình.

Hoàng hậu cười to, bóng hình lúc ẩn lúc hiện càng thêm quỷ dị. Sau khi dứt tràng cười, hoàng hậu mới lên tiếng:

- Con người quả nhiên là loài sinh vật tham lam. Thôi được rồi, lần này mục đích của cậu và lí do khiến tôi phải đưa nó cho cậu là gì vậy?

Kenshin đột nhiên im lặng, cậu không muốn cứ lặp đi lặp lại mục đích của mình: cứu Emi. Nó khiến cậu cảm thấy phiền hà, phiền bởi dường như dùng khí để nói ra đã biến đi hết. Lúc này Kenshin giống như một kẻ hèn nhát, không dám thừa nhận tình cảm của bản thân.

Khó khăn hơn, quả thật hoàng hậu rồng không có lí do gì để giúp cậu lần nữa.

Sự im lặng cứ kéo dài như thế cho đến khi một ý nghĩ trong đầu Kenshin bất chợt lóe lên. Thiếu niên cười, hỏi:

- Bà muốn gặp lại ông ấy chứ? Vua rồng ấy?

Lần này, đến lượt hoàng hậu im lặng.

Bà vẫn còn nhớ nhiều năm về trước, khi có một kẻ lạ mặt bất chợt lọt vào kết giới. Cái kết giới đã được tạo dựng để ngăn cách bà với bên ngoài rất lâu, lâu đến mức bà không thể đếm được. Bà đã tưởng, mình bị nhốt vào đây, vua rồng đã sớm quên bà. Nhưng sự xuất hiện của cậu bé ấy đã cho bà biết một thông tin: tộc rồng đã tuyệt diệt, từ rất lâu, rất lâu. Vua rồng vì muốn bà sống, muốn bảo vệ bà nên đã tạo nên kết giới này. Để cảm tạ cậu ta đã hóa giải nỗi oán hận trong lòng, bà đã cho cậu ta một con mắt rồng. Con mắt còn lại, bà quyết định sẽ trao nó cho người có thể đưa linh hồn bà ra khỏi đây, để bà có thể đầu thai,

thuận theo tự nhiên trở thành một sinh vật khác và nếu may mắn bà có thể tìm được người chồng mà bà đã hiểu lầm. Ý nghĩ này, rốt cuộc đã bị chàng trai có đôi mắt sâu như giếng cổ kia nhìn thấu.

- Nói mục đích của cậu! – Hoàng hậu nhượng bộ
- Tôi muốn dùng nó cứu sống một người!
- Ai? – Hoàng hậu tò mò, khẽ hỏi
- Một đứa con gái ngốc thôi!
- Chà – Hoàng hậu cảm thán, nhưng cuối cùng vẫn không muốn đào sâu vào bí mật của người khác nên nói thẳng vào chủ đề chính – Thấy nó không, chàng trai? Kết giới keo đang bao lấy linh hồn tôi? Cậu hãy vào đây, phá kết giới này. Mắt rồng còn lại sẽ thuộc về cậu!

Kenshin nhíu mày nhìn nhìn kết giới keo trước mắt. Không hổ danh là do vua rồng tạo ra, có lẽ là do tính cẩn thận, hoàn hảo thực hiện mong muốn bảo vệ bà nhưng giờ đây, nó lại là chiếc lồng giam giữ bởi linh hồn hoàng hậu qua nhiều năm tháng đã trở nên yếm ớt, không thể phá bỏ nó.

Kết giới keo vốn kì cục ở chỗ, kẻ bên trong không bị ảnh hưởng lại dễ phá bỏ. Kẻ bên ngoài dễ bước vào nhưng khó đi ra, cảm giác giống như bị chìm xuống đầm lầy, di chuyển khó, sử dụng pháp thuật càng khó. Không những vậy, khi đã vào được kết giới, con người ta sẽ xuất hiện những ảo ảnh về quá khứ, về những nỗi sợ trong sâu thẳm tâm hồn và đặc biệt: phải đối mặt với con quỷ của bản thân. Nói đơn giản, muốn phá vỡ kết giới này khi là một kẻ đứng ngoài có thể nói là Chơi với thần chết, phải liều mạng.

Nhưng không hiểu sao, Kenshin không phân vân. Hoặc cậu sợ mình sẽ phân vân khi nên đã nhanh chóng bước vào kết giới mà chưa hề suy nghĩ. Ngay lập tức, Kenshin cảm thấy mình như một con côn trùng chẳng may dính phải lớp nhựa thông và có khả năng biến thành hóa thạch. Hơi thở cậu dần trở nên đứt quãng, tay chân như được gắn vào hàng trăm tấn sắt, thật nặng và vướng víu.

Không để mất thời gian lẫn tinh thần, Kenshin cố cử động cơ thể, tiến lên phía trên kết giới, nơi có con mắt rồng cuối cùng.

Nặng

Vướng

Đã thế, cái kết giới quỷ quái này còn hình thành nên những xúc tua dài, dẻo mềm như kẹo cao su, hướng đến vật thể đang động đậy là cậu hồng trối chặt và loại bỏ.

Hoàng hậu rồng nhìn cậu đầy bất an nhưng cũng đầy khích lệ.

Kenshin quả thật muốn thử thể, pháp lực không thể sử dụng được, xúc tua ngày càng nhiều, chân cậu dường như đã bị trối chặt. Mà mắt rồng, chỉ còn cách cậu một chút nữa thôi.

Một chút nữa...Emi...

Ý thức Kenshin rơi vào hư vô, hiển nhiên là do ảnh hưởng của kết giới.

Màn dạo đầu đầy – Hoàng hậu rồng thăm nhủ – Cậu chỉ có nửa tiếng để lấy nỏ, nửa tiếng để đối mặt với sự vô dụng của cơ thể, đối mặt với nỗi ám ảnh lớn nhất của bản thân và vượt qua chính cậu. Cô gái ngốc mà cậu nói...có giúp cậu được không?

“Cứu với! Ba mẹ ơi, cứu con với. “

Trong đầu Kenshin đột nhiên hiện ra một hình ảnh của quá khứ. Một cậu bé bị nhốt trong cũi. Sợ hãi nắm lấy song sắt, trơ mắt nhìn một cậu bé khác – người bạn này vẫn còn cùng một lồng với cậu chết trước mặt. Máu tươi vương khắp sàn, một vài kẻ mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ trắng vút cái xác vừa cắt cổ lên bàn tế, hướng đôi mắt tàn độc về phía đứa trẻ còn lại trong lồng. Bàn tay dính đầy máu tươi còn ấm nóng của chúng tóm lấy tứ chi cậu bé, giữ chặt. Con dao trong tay tên cầm đầu đưa lên, bắt chắt ánh mắt tuyệt vọng của cậu, dẫn hạ xuống cái cổ gầy còm.

Đó là một buổi tế lễ. Và vật tế lễ là những đứa trẻ, mang dòng máu bị coi là ô uế...

Khẩu hiệu mà những kẻ kia khê lằm rằm như một bản nhạc ghê rợn, vang vọng trong căn hầm hôi thối.

“Xin thần linh, hãy cứu độ chúng...nhưng con quỷ không nên có mặt trên thế gian...”

59. Chap 54: Kết Cục – Chap Cuối

Chap 54: Kết cục – chap cuối

“Cứu với! Ba mẹ ơi, cứu con với. “

Trong đầu Kenshin đột nhiên hiện ra một hình ảnh của quá khứ. Một cậu bé bị nhốt trong cũi. Sợ hãi nắm lấy song sắt, trở mắt nhìn một cậu bé khác – người ban nãy vẫn còn cùng một lồng với cậu chết trước mặt. Máu tươi vương khắp sàn, một vài kẻ mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ trắng vớt cái xác vừa cắt cổ lên bàn tế, hướng đôi mắt tàn độc về phía đứa trẻ còn lại trong lồng. Bàn tay dính đầy máu tươi còn ấm nóng của chúng tóm lấy tứ chi cậu bé, giữ chặt. Con dao trong tay tên cầm đầu đưa lên, bắt chắt ánh mắt tuyệt vọng của cậu, dẫn hạ xuống cái cổ gầy còm.

Đó là một buổi tế lễ. Và vật tế lễ là những đứa trẻ, mang dòng máu bị coi là ô uế...

Khẩu hiệu mà những kẻ kia khê lằm rằm như một bản nhạc ghê rợn, vang vọng trong căn hầm hôi thối.

“Xin thần linh, hãy cứu độ chúng...nhưng con quỷ không nên có mặt trên thế gian...”

Luồng kí ức như một cuộn băng dài nhưng bị xáo trộn, đưa Kenshin đến thời điểm tuyệt vọng nhất trong 18 năm cuộc đời rồi lại đưa cậu đến với lí do xảy ra nỗi tuyệt vọng đó.

Địa điểm không còn rõ ràng nhưng tiếng gào thét truy đuổi vẫn vang vọng thật rõ ràng. Kenshin thấy mình chạy, chạy mãi, trong cơn sợ hãi lần tuyệt vọng.

Cậu cố đánh thức bản thân, vùng ra khỏi khoảng kí ức đáng sợ đó. Hàng loạt hình ảnh mà cậu muốn trốn tránh, muốn lãng quên xẹt qua trong vài giây rồi lại biến mất ngay trong tích tắc. Cho đến khi lí trí chỉ còn đấu tranh một cách mệt mỏi, những hình ảnh kia mới đột ngột biến mất. Nhưng thay vào đó, những khung cảnh lạ lẫm lại đột ngột hiện ra. Tất cả đều có một điểm chung, đó là đều có hình bóng của Emi. Điều này khiến cho Kenshin cảm thấy nực cười. Hóa ra điều khiến cậu sợ hãi nhất không phải là khung cảnh buổi tối đầm máu, khi ba mẹ cậu bị giết thảm, không phải khi cậu bị nhốt trong cũi, suốt tháng trời không được nhìn thấy mặt trời, chỉ có ánh đèn tròn lơ lơ mờ đủ chiếu sáng một góc hầm ẩm ướt, không phải khi cậu bị tóm như một con gà, dao dí đến cổ mà không thể phản kháng, nỗi sợ hãi lớn nhất của cậu từ lâu đã thay đổi. Bây giờ... cậu chỉ sợ mất Emi. Đó là lí do khiến cậu phát giữ im lặng khi gặp lại cô ấy, phát khùng đi mĩa mai Ryan hay rõ ràng nhất chính là đây, ngu ngốc chui vào kết giới keo do Vua rồng kiến tạo.

Đã có lúc Kenshin cũng tự hỏi, sao mình lại yêu Emi? Chính cậu cũng không biết Emi có gì đặc biệt ngoài việc cô ấy là công nương của tộc pháp sư. Thứ khiến cho Emi khác người chỉ là cái danh khuyết tật của cô ấy. Thật khó có thể hình dung khi lí trí của cậu bị phá tan tác vì một người như vậy. Có điều, khi một lần nữa suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này, Kenshin đã nhận ra: Yêu Emi hoàn toàn là vô tình, là tự nhiên, chẳng vì bất cứ lí do gì cả. Yêu cô ấy vì cô ấy là Emi mà thôi, không phải là ai khác.

Thời gian đầu quen với Emi, Kenshin chưa từng cảm thấy thương hại người con gái ấy. Rốt cuộc bây giờ cậu cũng đã hiểu lí do. Emi cũng giống như cậu, luôn tự coi mình là nạn nhân, oán trách, căm thù nhưng chưa từng nghĩ đến việc kiếm tìm hạnh phúc. À không, Emi hình như thông thoáng hơn, cô ấy đã nghĩ buông bỏ rồi, cũng đã tìm kiếm nhưng tất cả lại bị lòng vị kỉ của cậu phá nát. Có lẽ cậu không cam lòng thấy cô ấy được cứu rồi. Nếu như Emi thoát khỏi bi kịch ấy thì chẳng phải cô ấy hoàn toàn có thể tìm đến một người tốt hơn hay sao? Chỉ nghĩ đến đó thôi, cậu lại cảm thấy mình sẽ bị bỏ rơi, rồi thấy hoảng loạn sinh ra nỗi sợ không ai hay.

Nghĩ nhiều, nghĩ tiếp, lí trí rốt cuộc cũng đưa ra phán quyết. Muốn thoát khỏi nỗi sợ này cũng dễ thôi. Chỉ cần Emi tha thứ, tuy khả năng không nhiều. Và tất nhiên, muốn thức hiện trước tiên phải cứu Emi đã. Chỉ cần cố một chút. Một chút thôi....

“Kenshin, mi quả thật rất ích kỉ? Mi chẳng yêu cô ta đâu. Sự xuất hiện của mi ở đây chỉ là vì chính bản thân mi. Mi muốn được tha thứ, có được thanh thản. Mĩ nghĩ rằng chỉ cần cứu được cô ta thì mi sẽ có thể phủi mọi trách nhiệm mà thôi!” – Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc từ sâu thẳm bên trong con người Kenshin vang lên. Bởi vì xuất phát từ nơi ấy nên dường như, mọi lời nói phát ra đều muốn bóc trần sự thật. “Nó” len lỏi khắp tâm trí cậu và lòi ra những gì ghê tởm nhất trong lòng cậu.

Cảm thấy không có bất kì lời phản bác nào chống lại, “nó” tiếp tục với cái giọng khàn và rợn:

“Tốt nhất là mi nên bỏ cuộc, rút ra khỏi chỗ này. Không có ai tự nhiên hi sinh cho ai. Mi không yêu cô ta, tất sẽ không đau lòng, không áy náy. Mi ra khỏi đây, vẫn cứ là Kenshin, không ai có thể trách mi cả. Quan trọng là, chẳng ai nằm ngoài tầm kiểm soát của mi, chẳng ai khiến tâm trạng mi rối rắm nữa.”

Từng tầng ý chí của Kenshin gần như bị “nó” lay động. Nhưng, cậu vẫn chưa bỏ cuộc, những ngón tay thon dài vẫn cố chấp vươn lên phía trên mặc cho đầu óc đã dần mụ mị.

“Còn chần chờ điều gì nữa? Hãy nghĩ đi, con bé đó giúp được người điều gì? Một kẻ khuyết tật đến ngay cả bản thân cũng không thể bảo vệ nổi! Cả lũ pháp sư lẫn phù thủy kia nữa. Chúng ngửa mặt lên, khoe khoang cái danh thuần khiết và loại trừ những thứ chúng coi là ô uế. Người và cha mẹ người đã từng trải qua cảm giác đó, không phải sao? Người đang muốn trả thù chúng mà, đó là mục đích giúp người tồn tại!”

Hiệu ứng của nỗi sợ trước đó vài phút cộng với những lời dụ dỗ ngon ngọt của con quỷ dục vọng trong lòng khiến Kenshin dần mất đi tri giác, lí trí chẳng còn đủ sức để vùng ra, giúp cơ thể qua được màn thử thách nữa.

Thời gian trôi nhanh, xúc tua đã quấn chặt lấy Kenshin như tơ nhện đang bện chặt lấy con mồi đang yếu ớt kháng cự. Mà ở bên cạnh, Hoàng hậu rồng đã mất hi vọng.

Con người luôn mâu thuẫn và phức tạp. Những thử thách để phá kết giới này đã động đến những điều mà con người khó thực hiện nhất: đánh tan sự sợ hãi trong lòng và đối mặt với con quỷ dục vọng của bản thân. Thiếu niên tóc đen này có thể kiểm soát nỗi sợ hãi, tuy không xuất sắc nhưng cũng có thể coi là ổn thỏa. Nhưng con quỷ trong lòng cậu ta thật đáng sợ, nó xuất phát từ dư âm từ máu thời niên thiếu, biến mọi thứ thành một cơn lốc phá tan từng tầng ý chí. Xem ra, bài kiểm tra này, thiếu niên ấy chẳng thể vượt qua nổi. Cậu ta sẽ chết một cách vô nghĩa.

Bấy giờ Kenshin quả thật mệt nhoài. Lời của con quỷ vẫn văng vẳng như một thứ bùa chú điều khiển tinh thần.

Những lời “nó” nói là đúng, nhưng chỉ là một phần mà thôi. Còn có một thứ quan trọng hơn rất nhiều mà “nó” chẳng thể hiểu

Cậu sống không phải để trả thù cho bố mẹ hay cho những kẻ cùng cảnh ngộ đã chết, cũng không phải vì muốn khẳng định bản thân mà là vì chính cậu. Cậu không đủ cao thượng để sống vì người khác, tất cả lí do trước đây chỉ là biện minh mà thôi.

Kenshin đã từng nghe một câu nói thế này: “Bất cứ sinh vật nào, một khi quyền sống của nó bị chối bỏ thì lại càng đáng sống hơn bất kì sinh vật nào khác”. Vậy nên sự cố chấp trong lòng cậu không phải là hận thù mà là ước muốn được sống, sống vì đã được sinh ra.

Còn Emi, cô nhóc khuyết tật ấy, không tự bảo vệ được mình cũng không sao? Cứ để cậu bảo vệ cô ấy đi, cho cô ấy ý lại, phớt lờ mọi thứ nơi cậu, giống như bây giờ. Mặc dù, bản thân cậu không đáng tin cho lắm.

Kenshin, bây giờ, đã không chịu sự chi phối từ quá khứ nữa. Cậu không chỉ muốn được bảo vệ, mà còn muốn bảo vệ...cô gái ấy.

Bấy lâu nay không hiểu, giờ còn có cơ hội được sửa chữa không? – Thiếu niên tóc đen tự hỏi.

Câu hỏi ấy đột ngột xuất hiện nhưng cũng đột ngột bị bỏ qua. Bộ não dồn sức nghĩ đến sự bình đẳng. Thứ vốn không tồn tại trên đời này.

Nghĩ đến thân phận của bản thân Kenshin, nghĩ đến những nỗi đau khổ của ngày tháng trước đây. Cuối cùng là nghĩ muốn quên đi, bởi vì đã quá mệt mỏi.

Đúng vậy, chính là quên! Quên để bắt đầu lại.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má thiếu niên. Nó rơi xuống, cuốn theo tất cả những gì cậu ta muốn bỏ.

Hoàng hậu rồng giật mình, không kịp được nói khẽ:

- Cậu nhóc, cố lên! Cậu sắp...chiến thắng bản thân rồi!

Loáng thoáng nghe được lời cổ vũ, thiếu niên dần hồi phục.

Con quỷ dường như còn chưa muốn buông tha, gào thét giận dữ:

- Đồ ngoan cố!

- Thế à? – Trong tâm thức, một giọng nói khác vang với điệu thờ ơ – Có lí do để ngoan cố mà!

- Cô ta ư? Kẻ khuyết tật đó? Đâu có đáng! Mi rồi sẽ hối hận.

- Có lẽ thế! Nhưng hiện tại vẫn chưa!

Đến đây, dù tất cả có cố chấp thế nào Kenshin cũng phải công nhận ý nghĩ trước đây của mình sai rồi. Cậu thật muốn xin lỗi bản thân và người đó! Vậy nên, không thể chết ở đây được!

Đôi mắt đen hé mở. Xúc tủa vì pháp thuật đột ngột được điều động mở vỡ tan, biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hoàng hậu rồng kinh hãi, không thể tin thiếu niên kia có thể sử dụng pháp thuật vốn dĩ đã bị phong bế đồng thời cũng thầm cảm thán niềm tin trong lòng thiếu niên.

Kenshin vươn tay chạm vào mắt rồng. Trong phút chốc, kết giới đột ngột phát ra ánh sáng dữ dội khiến đôi mắt đen kia theo bản năng nhắm chặt lại. Tiếng vỡ vụn vang lên trong không khí, một hồi lâu. Đến khi mọi thứ trở nên yên tĩnh cũng là lúc kết giới cổ xưa đã bị phá vỡ.

Kenshin mở mắt, nở một nụ cười thật lòng, nói:

- Chúc bà thượng lộ bình an, hoàng hậu! – Sau đó, xoay người, toan bước đi.

Hoàng hậu rồng mỉm cười, bóng hình bà dần mờ nhạt như lớp sương mỏng dần tan dưới tia sáng mặt trời. Trong những phút cuối cùng, bà khẽ chúc:

- Hạnh phúc nhé, chàng trai trẻ!

Kenshin mỉm cười. Xoay người.

Dường như mọi chuyện đã kết thúc tốt đẹp. Có điều, đó chỉ là dường như. Sự thật lại chẳng đơn giản thế.

- Hạnh phúc quá nhỉ? Có điều hạnh phúc đó vốn rất mong manh! – Người đàn ông tóc đỏ khẽ cười, móng tay màu đen vằn vệt đuôi lông mày rậm.

Kenshin nhú mày, siết chặt mắt rồng trong lòng bàn tay

Trong khi đó, một ngọn núi không tên, nơi ở của Yuuki Tani.

- Tôi biết lí do cậu đến tìm tôi! – Một người phụ nữ ngồi trên một chiếc ghế gỗ, bên cạnh quả cầu thủy tinh cười mỉm.

Ryan không tỏ thái độ, khẽ nhấp nước trà. Có điều tâm trạng cậu lại không ổn định như vậy. Những ngón tay thon dài siết chặt lấy chén trà đã tỏ rõ điều đấy.

Người phụ nữ vừa nói là Yuuki Tani. Tuổi thật của bà ta chẳng ai biết, nhưng vẻ ngoài của bà ta như chỉ mới đôi mươi. Nếu không để ý đến đôi mắt không thể nhìn thấy được che đi với lớp vải trắng, bà ta chẳng khác gì người bình thường, thậm chí có thể coi là đẹp. Một vẻ đẹp kiêu sa, mỹ miều.

Im lặng hồi lâu, Ryan mở miệng:

- Bà đã biết, vậy có thể cho tôi lời khuyên hay không?

- Tôi chỉ có thể nói, cậu sai rồi, Ryan!

Ryan nghiêng răng, bàn tay càng siết chặt.

Ai biết vấn đề của cậu đều nói thế. Kể cả mẹ. Họ nói:

“Mày điên rồi, Ryan!”

“Thật sai lầm”

“Thật ghê tởm”

....

Cậu vĩnh viễn không thể quên ánh mắt sợ hãi của mẹ khi biết đến tình cảm của với Emi. Trong đêm đầu tiên phân phòng ngủ cho con trai và con gái, Bá tước phu nhân đã biết. Bà biết vì nhìn thấy người con trai của mình đặt một nụ hôn lên môi cô em gái. Đó là lần đầu tiên bí mật bị phanh phui.

Như một con sói mẹ bảo vệ con, bà không ngần ngại đánh thật mạnh con trai của mình, vừa đánh vừa khóc, vừa khóc vừa mắng:

“Tôi biết mà Ryan! Chính vì thế tôi mới bắt chúng mày phân phòng ngủ.” – Bà kéo mạnh cổ áo cậu, đau khổ gào lên như muốn đánh thức cậu “Mày điên rồi sao? Đó là em gái mày! Cho dù lột sạch máu mày ra thì chúng mày vẫn là anh em, không thể nào thay đổi được. Tôi cấm mày lại gần con bé. Tốt nhất là biến ra xa!”

Sau đó bà lôi cậu ra khỏi phòng, đứng canh trước phòng mới của em gái.

Ngày hôm sau, đã bình tĩnh hơn, bà nói:

“Con sai rồi, Ryan! Hãy tỉnh táo lại đi! Loạn luân từ xa xưa đã bị coi là do quỷ dữ quấy nhiễu, đó là một chuyện khủng khiếp. Thông thường, những cảm xúc yêu đương giữa anh trai và em gái chỉ là do ảo tưởng mà có. Một khi vượt qua giai đoạn này và trưởng thành thật sự, đủ chín chắn, những cảm xúc đó sẽ biết mất. Mẹ xin con đừng kéo Emi xuống địa ngục. Con bé đã quá bị kịch rồi!”

Mẹ cậu nói rất bình tĩnh, rất thấu tình đạt lý. Nhưng lúc đó và cả bây giờ Ryan đều muốn hét lên rằng: Hãy nhìn vào mắt con, một lần thôi!

Bởi vì, khi nhìn vào mắt con mẹ sẽ thấy mẹ sai lầm đến nhường nào.

Bởi vì tình cảm của cậu không phải thế, không đơn giản thế. Nếu không, đã không đau đớn như vậy...

Nhưng chỉ cần là vì Emi...Ryan vẫn chịu được. Có điều cậu không thể chịu khi tình địch của mình phát hiện ra bí mật ấy, bí mật xấu xa này. Hắn, hơn cậu rất nhiều, nhất là khi, cậu chẳng thể nào cạnh tranh. Thật không cam lòng!

Rất cuộc, bố cũng nói thế. Và cả niềm hi vọng cuối cùng, Yuuki Tani...cũng nói như thế, nói rằng “Cậu sai rồi!”

Cậu rất muốn hỏi, yêu là sai sao? Chỉ vì đó là em gái nên tình yêu của cậu hóa bẩn? Đây là lý do khôn khiếp gì?

Nhận thấy thiếu niên trước mặt lâm vào tuyệt vọng, Yuuki khẽ vuốt ve quả cầu bóng loáng của mình rồi nói:

- Cậu biết không, chàng trai trẻ? Không ai nhạo báng cậu mà đặt mình vào vị trí của cậu cả. Họ chỉ đứng trên cao và nhìn xuống, sao chép lẫn nhau về ý niệm về luân thường đạo lý. Nhưng cậu đã yêu, phải không? Tôi biết cậu đã yêu rất vụng về và rất chân thật, bởi vậy cậu không phải bận tâm đến những điều người khác nói. Có điều, nếu tình yêu của cậu làm tổn thương người con gái cậu yêu, cậu nên buông bỏ thôi. Trên đời này, không phải cứ yêu là có thể đến với nhau. Cậu hãy mở rộng thế giới của mình, nhìn xem, có thể có một cô gái khác, khiến cậu yêu và có thể đến với cậu đấy!

Những cảm xúc trong lòng Ryan chợt vỡ òa. Một giọt nước mắt từ đôi mắt đẹp rơi xuống.

Những lời mà trên đời này không có ai nói với cậu. Cậu đã luôn luôn hi vọng, luôn luôn mong có người nói với mình.

Giờ thì, tất cả đã ổn rồi!

- Cám ơn bà, Yuuki Tani!

Người phù thủy đó không nói gì, lẳng lặng mỉm cười. Thật ra bà ta muốn nói, tôi đã từng giống cậu, cho nên không phải cảm ơn.

Ryan rút tay vào túi quần, nhìn cô gái tóc xoăn đang đứng đợi cậu phía ngoài, vui vẻ nói:

- Mùa xuân sắp đến rồi, Nami nhỉ?

Cô gái giật mình rồi nhanh chóng nở một nụ cười:

- Đúng vậy, khi đó, sempai sẽ cùng em tham dự lễ hội ngắm hoa chứ?

- Cái đó...phải xem Nami có giảm béo thành công không đã!

-

- Bố này, cậu ấy...đâu rồi nhỉ? – Nhìn hàng cây anh đào nở rộ hoa trước mặt, Emi hỏi.

- Ai cơ? – Người đàn ông tỏ vẻ ngu ngơ.

- Bố biết con hỏi ai cơ mà! Kenshin ấy!

- Con tìm cậu ta làm gì? – Vị bá tước âm thầm thở dài.

Con gái ông – Emi đã tỉnh được một tháng, nhờ mất rỗng. Không những thế lời nguyên tai họa của con trai và con gái ông cũng được hóa giải. Ichida cũng đã chết, ở cái ngày thiếu niên tóc đen ấy đoạt được mắt rỗng.

Thật ra, ngày hôm đó ông cũng không yên tâm để cậu ta đi một mình nên đã phái Ryu – thần thú của ông đi theo. Không ngờ Kenshin có thể lấy được mắt rỗng nhưng lại chạm trán với Ichida. Rya biết bản thân không thể trợ giúp đã tức tốc bay về báo cáo. Có điều khi ông đến nơi, thiếu niên ấy đã bị thương rất nặng. Tuy chật vật chống chọi với lũ quái thú và tên khốn Ichida kia, nhưng mắt rỗng không hề rời khỏi tay cậu ta một giây.

Ông đến, hộ cậu ta hạ gục vài con quái thú. Nhưng pháp lực của ông vẫn bị ảnh hưởng bởi bùa chú của Kenshin trước đây nên cũng nhanh chóng kiệt sức. Cứu viện không bị chặn bởi kết giới mà Ichida giăng sẵn, chưa kịp đến. Ông và thiếu niên rơi vào thế hạ phong. Cuộc chiến tranh giành sự sống, nổ ra...

- Con muốn nói vài lời với cậu ta! – Thứ mà Emi muốn nói, chỉ là một câu hỏi, rằng chúng ta có thể cho nhau một cơ hội không? Tôi đã tha thứ cho cậu rồi. Tuy đây là những lời hơi khó nói, bởi giữa bọn họ tồn tại rất nhiều khúc mắc, hiểu lầm cùng tổn thương không thể nào hàn gắn như ban đầu. Nhưng Emi thật sự yêu Kenshin, dù cố chấp và không muốn dễ dàng tha thứ nhưng Emi không muốn cả hai một lần nữa bỏ lỡ. Có lẽ Kenshin cũng như cô, buông bỏ và có ý định làm lại rồi. Những lời cần nói, nhất định phải nói trực tiếp.

- Khi nào gặp, con có thể nói!

- Khi nào mới gặp chứ! – Emi bĩu môi – Con sợ mình sẽ thay đổi ý định. Có nên tìm cậu ta không nhỉ? Tuy hơi mất giá một chút nhưng chẳng phải lần đầu!

- Con muốn chúc cậu ta hạnh phúc sao, vì con sẽ tha thứ? Nếu thế thì cậu ta sẽ hiểu! – Bá tước ôn tồn. Ông không muốn nói sự thật, rằng thiếu niên tưởng chừng không bao giờ bị đánh bại kia đang nằm một chỗ, khả năng tỉnh lại rất thấp. Cậu ta đang trả giá! Trong trận chiến sinh tồn kia, vì đỡ cho ông một đòn nguyên rửa, cậu ta đã ngã gục. Cần thận trao cho ông mắt rỗng, thiếu niên ấy thì thảo:

“Emi rất yêu quý bố mà tôi lại có lỗi với ông một lần. Lần này, coi như trả nợ. Nhưng ông có thể đồng ý với tôi một điều không?”

...ừm...nếu như tôi chết...”

...đừng nói với Emi...”

Bởi vì...- lời nói đã chẳng được rõ ràng, chỉ còn khẩu hình mấp máy – Emi khóc, trông rất xấu!

Kenshin biết, Emi sẽ không, cho xem, nếu như biết cậu chết!

Bá tước lại thở dài, trúng phải đòn lời nguyên ấy, cần lí trí mạnh mẽ mới có thể tỉnh được. Một lời nguyên “thần chết” buộc pháp sư đi nhớ lại toàn bộ kí ức. Bị dày vò bởi những đau thương đã qua. Nếu không vượt qua được, tất sẽ chết. Chưa chắc chắn được điều gì, không thể nói cho Emi. Có lẽ thiếu niên kia cũng chẳng muốn để người yêu thấy mình nằm bẹp trên giường, vật lộn với kí ức như một tên tâm thần đâu.

Hoa anh đào rơi, Emi khẽ cười nhạt:

- Con cho cậu ta thời gian cố định là lễ hội ngắm hoa. Không được thì khỏi nói!

Ông cười. Vợ ông ngồi bên cạnh cũng cười.

Mọi người...đang hi vọng!

~~~~~The end~~~~~

P/S: Mấy lời thoại của Yuuki Tani là lời thoại của một nhân vật trong bộ truyện Angel Sanctuary của tác giả Kaori Yuki. Tất nhiên là đã có chỉnh sửa, thú thật là tớ không muốn trích nó vào nhưng nó thâm thúy quá nên tớ cho vào để phù hợp với tình tiết. Mong độc giả thông cảm.

Kết thúc hơi vội và cụt chẳng? Suzu rất xin lỗi, OE ở đây nhưng chúng ta còn phần ngoại truyện vào dịp tết :v . Ngoại truyện sẽ HE. Bạn nào muốn có ngoại truyện của nhân vật nào thì cmt, review nhân vật nào thì cmt. Để tết có lì xì nha.

Cảm ơn mọi người đã đi cùng The love suốt một chặng đường dài như vậy. Đôi lời tác giả, Suzu sẽ đợi khi câu truyện thật sự hoàn thành nhé.

Hôn tất cả độc giả yêu quý

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tinh-o-truong-hoc-phap-su-2>